

ВЕРА КОУИ

БЛЯСЪКЪТ НА СЛАВАТА

Превод от английски: Диана Кутева, Стамен Стойчев, 1996

chitanka.info

ГЛАВА ПЪРВА

Кеймбридж, 1988 година

Макс попита портиера за Алекс, но преди да отговори, той му подаде някаква бележка:

— Доктор Brent ме уведоми, че сигурно ще я потърсите. Помоли ме да ви предам тази бележка и да ви предложи да я изчакате в апартамента ѝ. Той се намира в страничното крило, стълбище Б...

— Знам пътя — любезно го прекъсна Макс.

Бележката беше кратка, написана с четливия почерк на Алекс:

„Съжалявам, че не мога да те посрещна, Макс, но ме извикаха в ректората. Чувствай се като у дома си. Бутилката «Джак Даниелс» е на обичайното място. Запазих маса при Леонардо, както ме помоли. Какво се е случило този път?“

Алекс

„Също като кучетата на Павлов — раздразнено си помисли Макс. — За нея всяко мое посещение е предвестник на лоши новини. Е, този път е по-различно, момичето ми. Този път не се касае за нещо, което аз съм извършил, този път аз ще искам от теб да предприемеш нещо...“

Уютният апартамент на Алекс гледаше към „Фелоус гардън“. Тя бе запалила камината и бе дръпнала завесите във всекидневната, така че стаята бе огрята от късното октомврийско слънце. Бутилката „Джак Даниелс“, която извади от бюфета, дори не бе разпечатана. Макс се настани в широкото кресло до камината, протегна дългите си крака и си наля чаша с уиски. Пътуването бе изморително, тъй като движението пак беше претоварено, а точно преди Стратфорд имаше задръстване поради някакъв инцидент, но трябваше на всяка цена да се види с Алекс. Бе изминала една година от последната им среща. „Твърде дълго не съм се виждал с Алекс — помисли си той. Включи

стереоуредбата и прекрасната музика, излизаща изпод вълшебните пръсти на Ерол Гарнър, изпълни стаята. — Настъпи моментът, Алекс, когато най-после ще осъществиш мечтите си.“

Замисли се защо деканът на факултета в колежа Бюфорт, Кеймбридж, е изпратил съобщение до доктора по литература Александра Брент, която работеше като асистент в катедрата по английска литература. Поканите на декана не можеха да се възприемат лекомислено, както не можеше да се отнасяш шеговито и към самата Александра. Макс се усмихна. Тя приличаше твърде много на майка си, въпреки че Ева Черни не искаше да го признае. При мисълта за Ева Макс се намръщи и пръстите му нервно забарабаниха по кожената облегалка на креслото.

Тъкмо си наливаше втората чаша, когато вратата се отвори и Алекс се втурна в стаята. За негова изненада страните ѝ бяха зачервени, а обикновено спокойните ѝ светлокафяви очи този път блестяха от радост.

— Съжалявам, че те накарах да ме чакаш, Макс... Виждам, че дори и без помощта ми вече си успял да намериш бутилката. — Той се изправи, а тя прекоси стаята, прегърна го и го целуна. — Толкова се радвам да те видя отново!

— Току-що си мислех, че измина почти година от последната ни среща. Твърде дълъг срок, Алекс...

— Няма значение. Изобщо не си остарял от последната ни среща и ми се струва, че, както обикновено, и сега се нуждаеш от подстригване. — Алекс подръпна черните му къдрици, които достигаха яката на ризата. Откакто го помнеше — а тя го познаваше от двадесет години — в черната му гъста коса винаги се виеха леко сивеещи нишки.

— Ти също не ми изглеждаш остаряла — върна ѝ комплиментата той.

— За това ли си тук? За да провериш дали внезапно не съм се разхубавила?

Макс я изгледа намръщено.

— Не е нужно да се заяждаш с мен.

— Съжалявам — тя го погледна разкаяно, — но откакто те познавам, ти винаги изпълняваш някаква мисия на мадам...

— Този път не съм дошъл по заповед на майка ти.

— Каквато и да е причината, знаеш, че винаги се радвам да те видя. Ще пийнеш ли чаша чай?

— С добре препечени кифлички. И нека е индийски, Алекс, а не китайски.

Алекс завистливо го изгледа.

— Как може да ядеш толкова много и никога да не наддаваш нито един грам?

— Много работя, това е единственото обяснение.

— Тя все така ли размахва камшика?

— Искаш ли да ти покажа белезите?

Алекс се засмя и се запъти към малката кухня.

— Какви са новините от Крис? — подвижна тя от кухнята. — Сигурна съм, че се е заела да изтормози до смърт персонала на болницата. А той пак се държи като разглезено мамино синче.

— Не, не е съвсем така.

— Колко кости си е натрошил този път? Казаха ми само, че Крис е смачкал поредната си кола, но и той бил пострадал. Коя поред е тази кола... четвъртата ли?

— Петата. Беше чисто ново порше, купено само преди десетина дни.

— Доста голям глупак се оказа брат ми! — Алекс се намръщи, едновременно загрижена и раздразнена. Взе подноса с чая, отрупан с препечени кифлички, пакетче масло, два ножа и две вилици, и се върна във всекидневната. — Не може да проумее, че не е в състояние да се отърве от властната си майка, дори и да препуска по шосетата с хиляда мили в час. — Подаде вилиците и кифлите на Макс. — Не си дошъл да ме убеждаваш да отида в болницата и да му държа ръката, нали? Отдавна знам, че брат ми става ужасен, направо непоносим, когато му се налага да пази леглото. Сигурно е отегчен до смърт и иска да му правя компания. Не познавам човек, комуто по-бързо да омръзва всичко на този свят.

— Не, Алекс, не съм дошъл тук по негово настояване.

Тя се намръщи още повече и сърдито попита:

— Тогава кой те изпраща? Нещо не е наред, нали? Усещам го.

Макс се вгледа в кифличката, която държеше.

— Алекс, този път е много по-сериозно. Досега Крис не е претърпявал толкова тежка злополука.

Младата жена се вцепени.

— Много ли е зле? — уплашено прошепна тя, а тонът ѝ издаваше, че очаква най-зловещия от всички възможни отговори. — Поршето е много мощна кола... С колко е карал? Със сто и четиридесет?

— Вдигнал е до сто и осемдесет.

— Господи, о, господи... — изхлипа Алекс. Лицето ѝ пребледня като платно.

— Сега е в клиниката. В интензивното отделение.

— В клиниката? Но може би само за някоя незначителна операция... от някой пластичен хирург, нали... за да му коригират белезите от новите шевове? — Гласът ѝ се извиси от тревога. — Колата не е избухнала и той не е обгорял, нали?

— Не. В кома е и го поддържат с инсталация сърце-бял дроб. Всъщност вече е в клинична смърт, обаче майка ти още не разрешава да изключат апаратурата. Затова сега съм тук, при теб. Да те помоля да се срещнеш с нея и да я убедиш, че не ѝ остава нищо друго, освен да се сбогува с Крис.

Когато заговори, лицето ѝ бе все така пребледняло, но гласът ѝ бе спрял да трепери.

— Никога досега майка ми не е разговаряла човешки с мен, нито веднъж през целия ми живот! Защо смяташ, че сега ще се вслуша в думите ми?

— Защото... защото, дявол да го вземе, ти си нейна дъщеря.

— За нейно искрено и вечно съжаление.

— Тя не е на себе си, Алекс. Знаеш как боготвореше Крис. Веднага, щом ѝ съобщиха, се озова в болницата и се разкрещя да опразнят незабавно всички стаи в отделението. Заповяда да свикат спешен консулт от най-добрите неврохирурзи в Лондон и Кеймбридж. Откакто го докараха в интензивното отделение, не се е отделяла от леглото му. Нито яде, нито спи...

— Откога е така?

— От една седмица. Лекарите ѝ казаха, че брат ти е с преустановена мозъчна дейност още преди да го свържат към животоподдържащите системи, ала тя отказва да приеме истината. Работата е там, че... — Макс замлъкна за миг — лицето му е смазано

от удара. Тилът му е натрошен като черупка от яйце. А мозъкът му е станал на каша...

Ужасена, тя затвори очи. Той се пресегна и я стисна за рамото. Алекс рядко, само в изключителни мигове, разкриваше чувствата си — последица от безрадостното детство, от мъчителните години, през които се бяха отнасяли към нея като към част от мебелировката.

— Някой трябва да я убеди да се примири със случилото се и да приеме фактите. Само ти можеш да го сториш.

— Майка ми винаги се е старала да не забелязва съществуването ми и да избягва срещите с мен. Нима мислиш, че при тези ужасни обстоятелства тя изобщо ще ме погледне? Аз съм последната личност, с която би желала да се срещне.

— Моля те да се опиташ, заради Крис, да сложиш край на този отвратителен фарс. Брат ти е мъртъв, Алекс! Нима искаш да остане свързан с години към онази дяволска машинария? Да бъде жив труп? Той не заслужава подобна участ. Нали винаги си го подтиквала да се старае да постигне нещо повече в живота си?

В този миг отзвучаха последните приглушени тонове на пианото и сигналната лампичка на компактдиска угасна. Ала двамата събеседници отдавна не чуваха мелодията. Настъпи тишина, нарушавана само от пукота на дървата в камината. Внезапно се чу съскането на чайника през вратата към кухнята и Алекс рязко скочи от креслото.

— Тя попита ли за мен?

— Не. — Макс, както винаги, бе искрен докрай с нея. Младата жена изтича в кухнята. — Но майка ти сега не е на себе си — подвикна той през отворената врата. — Нищо друго не я интересува, освен любимия й син. Ева Черни е особена жена. За нея красотата е най-висшата ценност и ти отлично знаеш колко държи на външността си, но сега няма да я познаеш. Ще ми повярваш ли, че от една седмица, през тези кошмарни седем дни и нощи, нито веднъж не пожела да се погледне в огледалото. Всъщност в стаята на Крис въобще няма огледало. Ако и това не е достатъчно да те убеди, че тя не е на себе си, наистина няма повече смисъл да си хабя думите.

— И въпреки това очакваш, че ще ми обърне внимание.

— Много добре знам колко студено се отнасяше с теб, но Ева Черни никога не се е вписвала в нормите за човешкото поведение.

Може би ще оцени жеста ти, в такъв тягостен за нея миг...

— Да, колкото свинете ще полетят, толкова и тя ще се разчувства от присъствието ми. — Алекс сърдито тръсна глава и се върна в кухнята, за да донесе чая.

— На твое място не бих се отказал от тази възможност.

— Как ли не! — извика тя през вратата.

— Не исках да те обидя, Алекс! Може би не намерих най-подходящите думи... Понякога ми се струва, че тайно в себе си майка ти се възхищава от теб, макар да не желае да го признае. Ти също като нея си постигнала сама всичко, към което си се стремяла, но с напълно различен подход.

— Да, Крис, който никога сам не е направил нищо в живота си, бе нейният обожаван син, защото той беше мъж, когото можеше да показва навсякъде и да се гордее с него. А към мен... тя дори не се опитваше да прикрива неприязненото си отношение. Сигурно съм представлявала ужасен удар за самочувствието ѝ. Императрицата на красотата има дъщеря, която прилича на дъщеря на Дракула!

— Това са глупости, Алекс, и ти отлично го знаеш! — сърдито изръмжа Макс.

Тя се върна, понесла великолепен порцеланов чаен сервиз върху подноса. Поне в едно приличаше на майка си — и двете обожаваха красивите вещи. Цветът на чая напомняше за тъмен кехлибар, точно такъв, какъвто Макс обичаше. От внимателния му поглед не убягна обстоятелството, че ръката ѝ не трепна, докато наливаше чашите. „Бива си го моето момиче!“ — с възхищение си помисли той.

— Истината е, че през всичките тези години майка ми никога не е имала време за мен. За нея аз съм само фаталната грешка в живота ѝ, а ти прекрасно знаеш как тя се отнася към всичко, което не задоволява капризния ѝ вкус. — Алекс отпи от чая си. — А защо вестниците не писаха нищо за злополуката на брат ми?

— Защото Ева заплаши редакторите, че ще си изпатят жестоко, ако отпечатат дори и един ред. А всички треперят да не изгубят тлъстите печалби от нейните реклами.

— Е, това означава, че този път е много разстроена и наистина не е на себе си. Не си спомням случай, когато да е негодувала, ако се вдига шумотевица около нейната особа.

— Когато говориш по този начин, за сетен път се убеждавам, че си достойна дъщеря на майка си.

— А тъкмо с това тя никога не се съгласяваше. Как сега можеш да искаш от мен да я убедя да се примири със смъртта на обожавания си син? Великолепно познаваш чувствата ѝ към Крис, към този несравним красавец и покорител на женските сърца. Майка ми стигна дотам, че кръсти на негово име серията от мъжки тоалетни аксесоари „Кристос“, която впрочем се оказа една от най-успешните гами на нейната компания. А на мен мястото ми винаги е било в килера. Тя няма да иска да ме види, Макс. Нито преди, нито сега. Нищо няма да се получи.

— Господи, ти наистина приличаш на нея! И също като нея не можеш нито да прощаваш, нито да забравяш.

— Може би не съм достатъчно великодушна... Или защото не съм изтъкната личност — сухо отвърна Алекс. — Извисявам се само на височина, но не и в обществото.

— За бога, Алекс! Докога ще се засягаш заради ръста си? Светът е пълен с жени над метър и седемдесет, и то без обувки.

— Да, но с двадесет и пет килограма по-слаби! — злъчно отвърна тя, но се окопити и побърза да смени тона си: — Между другото, как е Мойра?

— Доколкото знам, сега се размотава някъде из Сейшелските острови. — Макс се протегна за още една кифличка. — Майка ти реши, че се е задържала доста време, и напоследък търсим ново лице, което да представя нейната козметика, т.е. търсехме, преди да се случи нещастиято. Но сега всичко замря и това ме тревожи. Никой нищо не върши. Козметичната империя на Ева Черни е като удавник, който се носи по течението.

— Не можеш ли да направиш нещо? Винаги си се справял с подводните течения.

— Да, аз имам голяма власт, но последната дума винаги е принадлежала на майка ти и бог да е на помощ на онзи, който се опита да посегне на авторитета ѝ. Но нещо трябва да се направи. Трябва да я накарам да се съвземе.

— Знам, че винаги си бил загрижен за интересите на майка ми.

— Да, така е. Дяволски съм загрижен. Напоследък Крис бе започнал да се измъква от задушавачата го прегръдка на майка ти, за

пръв път в живота си се готвеше сам да направи нещо, ала сега всичко отиде по дяволите. Както знаеш, аз съм реалист. Една компания, която струва един милиард долара, е в застои заради капризите на една жена. Ние правим това, което ни се струва, че трябва да направим. Нали това казваш и в книгата си? Нали затова Джейн Еър^[1] изоставя мистър Рочестър? Според писателката героинята ѝ няма друг избор. Тя се ръководи от естествения си инстинкт за самосъхранение. Някои от героините приемат съдбата си с примирение и вярват, че това е единственото, което могат да направят. Жените винаги са убедени в правотата си. Е, на мен ми плащат да си върша работата и да бъда проклет, ако позволя една цветуща компания да се срина заради своеволието на една жена. Ще използвам всички средства, за да я накарам да се съвземе, и ако ти си единствената, която може да го стори, насила ще те закарам при нея. — Макс млъкна и доизяде кифличката си.

— Нямах представа, че си чел книгата ми — обади се Алекс, но в гласа ѝ се прокрадна искрено задоволство.

— Дочетох я в самолета. Заслужава си да си я купиш. Никога досега не съм виждал тази героиня в светлината, в която ти я разкриваш. А и стилът ти е чудесен.

Бледите страни на Алекс порозовяха от радост.

— Надявам се, че ще се продава много успешно. — Макс ѝ подаде чашата си за още чай. — Изпрати ли една на майка си?

— Сигурно се шегуваш! Много добре познаваш убежденията ѝ. Една жена не се нуждае от ум, а от красота. В красотата е нейната сила, защото мъжете ще ѝ дадат всичко, което си поиска.

— Ева е много умна.

— Да, и умее чудесно да се възползва от това свое предимство.

— Тя има и още нещо, което и най-умният мъж не притежава — изключителна женска сексапилност. Винаги ми е напомняла за врящо гърне. Може би, ако беше жива, Мерилин Монро щеше да прилича на нея. Това доказва, че Шекспир е бил прав — възрастта не може да промени или да унищожи природата ни...

— Това се отнася и за мен — прекъсна го Алекс. — Аз презирам всичко, в което майка ми вярва. Не се съмнявам, че тя е разстроена, знам колко много означаваше Крис за нея, но само като притежание. Ако наистина го обичаше, щеше да му позволи да напусне този свят,

след като лекарите са констатирали клинична смърт. Моята майка не е в състояние да обича никого другото, освен себе си.

— Нуждая се от твоята помощ, Алекс. Дължиш ми го, хлапе. Винаги съм ти помагал. Патси винаги се е обръщала към мен за съвет, когато си имала нужда. Забрави ли как убедих навремето Ева да те изпрати в колеж и да открие специална банкова сметка, от която да се издържа, докато завършиш образованието си? Помня много добре колко пъти си ми казвала, че дължиш всичко на мен, и сега искам да ти го припомня. Двадесет години не са малко време. — Тя отвори уста, за да му възрази, но Макс вдигна ръка. — И не се опитвай да ме убеждаваш, че не знам какво искам. Сигурен съм, че ти ще направиш това, за което те моля. — Той замълча. — И макар че ще се почувстваш неудобно, ще ти кажа, че знам какво изпитваше към Крис. Дълбоко в сърцето ти той си оставаше малкото ти братче, затова го обичаше и бе готова да направиш всичко за него.

— Той ме прие такава, каквата съм.

— Но това не му попречи да те използва. Ти не се изплаши да се противопоставиш на майка си заради него. Защо сега не искаш да ми помогнеш? Аз не моля да се принасяш в жертва, защото в книгата си ти много ясно си показала какво мислиш за викторианския идеал за жената. Просто ми отдели малко от времето си, за да ми помогнеш да се измъкнем от тази нелепа ситуация. Толкова ли много искам от теб?

— Да, точно в този момент това е прекалено мъчително за мен.

Макс проникателно я изглежда.

— Нещо се е случило, нали? Когато влезе в стаята, ми се стори доста развълнувана, очите ти горяха от възбуда. Това посещение в ректората е свързано с добри новини, нали?

— Да, деканът ми каза, че съм предложена за специалната награда по литература.

— Заради книгата ти?

— Да. Книгата ми „Изучаване на контрастите“ ме е направила много известна. Ще стана професор, Макс! — развълнувано завърши Алекс.

— Това ще бъде истински шок за майка ти.

— Тя не дава и пет пари за академичните награди. Искам го заради самата себе си, не заради нея.

— Лъжеш! — Макс я погледна в очите. — Всичко, което правиш, е, за да ѝ докажеш таланта си. — Той се усмихна. — Моите поздравления — искрено рече той, — но не разбирам какво общо има това с молбата ми.

— Разбира се, че има! Тук аз съм доктор Александра Brent. Никой не знае, че съм дъщеря на Ева Черни, една жена, която е имала петима съпрузи и само един господ знае колко любовници! Нейният и моят свят принадлежат на различни галактики и аз не искам това да се променя.

Макс остана мълчалив. „Нищо чудно“ — помисли си той. В университета се ценеше честността, благоприличието и за да се направи кариера, се изискваше безупречна репутация. А макар Ева Черни да не бе замесена в никакъв скандал, името ѝ не слизаше от страниците на таблоидите. За разлика от майка си, дъщерята не търсеше публичност. Те наистина принадлежаха на различни галактики. Едната бе омайващо красива, съблазнителна и неотразима, жена, която никога не се е съмнявала в силата си над мъжете, жена, която винаги е използвала красотата и чара си, за да постигне желаното. Другата не бе красавица — особено за съвременните стандарти, според които слабата фигура бе основното изискване за женската красота — но за сметка на това притежаваше изключителен ум, макар самочувствието ѝ да е било безмилостно прекършено от собствената ѝ майка.

За пръв път видя Алекс, когато тя бе на десет години, с обикновено лице, недодялана, с права кестенява коса, сплетена в дълга плитка, и с недоверчиво изражение в големите ѝ лешникови очи. Тя живееше на таванския етаж във вилата на майка си, на десет километра от Женева, като някаква бедна роднина, без да общува с жената, която бе нейната майка. Макс никога не бе подозирал за съществуването ѝ, докато, воден от любопитство, не проникна в малкия свят, скрит на последния етаж на вилата. Алекс живееше там с гувернантката си мис Патерсън, която всички наричаха Патси. Нещо в детето — защото той много обичаше децата — докосна сантименталното му италианско сърце и го накара да се сближи с момичето, за да открие, че под непривлекателната външност се крие

истинско съкровище. На десет години тя бе невероятно интелигентна, но безкрайно самотна. Гувернантката, която тогава вече бе прехвърлила тридесетте, бе единствената ѝ компаньонка, единственият човек, който я обичаше и който се интересуваше от нея. Алекс ѝ отвръщаше с цялата любов на нараненото си сърце, тъй като вече знаеше, че красивият ѝ природен брат Кристофър е обожаваният син на майка ѝ и център на живота ѝ.

Ева бе влюбена в него още от мига на раждането му.

— Не е ли изключителен? Виждали ли сте някога по-нежна кожа? А тези очи? Не е ли най-красивото създание, което някога се е раждало? — Тя непрекъснато задаваше тези въпроси на всички, които имаха честта да видят сина ѝ. — Той е толкова съвършен, че ми се иска да го изям! — отново и отново възкликваше тя, обсипваше детето с безброй целувки и го задушаваше в прегръдките си, докато момченцето не се разплачеше и не се изскубнеше от нея. „И тя наистина го обсеби и го погълна, разкъсвайки го на парченца“ — натъжено си припомни Макс. А през цялото това време Алекс живееше самотна, отхвърлена от майка си, която безжалостно ѝ бе заявила, че причината за това е в грозното лице и в тромавата фигура на дъщеря ѝ.

— Предпочитам да блестя с красотата си, а не с ума си! Красотата е най-важното нещо на този свят — надменно заявяваше Ева и добавяше: — Ако красотата беше религия, то аз щях да заслужа кардиналски сан. — И тя наистина бе посветила целия си живот на красотата си. Дори Кристофър нямаше право да я докосва, докато се обличаше и гримираше, преди да излезе за поредния светски прием. Имаше право само да я гледа и да ѝ се възхищава, ала само на него му бе позволено да се изтяга върху копринените чаршафи на майка си и да си взема по някой залък от закуската ѝ.

Преди години, когато задълженията му включваха и ролята на неин любовник, той я попита, уверен, че има право да знае:

— Какво толкова имаш против Алекс? Защо се отнасяш към нея по този начин? Защото не е красива ли? Е, тя наистина не блести с външността си, но пък е изключително умна и чувствителна. Можеш с часове да разговаряш с нея, без да ти омръзне.

— Това е характерно за безцветните жени! Те не умеят нищо друго, освен да водят скучни и дълги разговори.

— Но не е само заради това, нали? Има и нещо друго...

— Не желая да говорим по този въпрос! — гневно го бе изгледала Ева. — Това не е твоя работа, разбра ли, Макс? Не желая повече да споменавах името ѝ пред мен.

— Добре, както желаеш — както винаги се бе съгласил той, ала не бе спрял да мисли за Алекс. Тук имаше нещо мистериозно. Кой бе бащата на детето? Какво бе сторил той, че Ева толкова мразеше дъщеря си? Нима я бе изоставил? Не, Ева никога не би го позволила. Нейната суетност никога не би допуснала някой мъж да я изостави. Тя беше тази, която винаги изоставяше мъжете. Ала когато се опита да разбере нещо повече за детето, установи, че Ева много внимателно бе прикрила всички следи. Не бе могъл да открие за нея нищо от периода преди 1960 година, когато тя бе вече известна като протеже на Хенри Бейли, известен швейцарски индустриалец, чиито милиони ѝ бяха осигурили успешното начало и бяха спомогнали за създаването на козметичната империя на Ева Черни, която днес струваше един милиард долара.

Носеха се безброй слухове за Ева Черни, но нямаше никакви факти, като например къде е родена, какво е било семейството ѝ — всичко това бе затворена страница в живота ѝ. Тя казваше, че е от австро-унгарски произход и признаваше, че е избягала от Унгария по време на събитията през 1956 година, но никъде не се споменаваше колко годишна е била, когато е напуснала родината си. Когато Макс започна да работи за нея през 1967 година, Хенри Бейли бе мъртъв от няколко години, а Ева се бе омъжила за Кристофър Бингъм IV, бащата на сина ѝ, и скоро след това бе овдовяла, след като той бе загинал при инцидент по време на игра на поло. Крис тогава бе едва на четири години. Никъде, абсолютно никъде, не се споменаваше за десетгодишна дъщеря. Тогава Макс бе решил да се превърне в покровител на детето — вече бе спечелил пълното доверие на Ева и бе решил да измъкне Алекс от атмосферата, в която вегетираше и която бавно, но сигурно щеше да я унищожи.

„Ех, ако беше обратното — за хиляден път си каза Макс, — ако Алекс бе красива, а Крис — умен.“ Ала нещата в живота никога не бяха толкова прости. До тринадесетгодишна възраст Алекс бе разговаряла с майка си не повече от десетина пъти, а през следващите седем изобщо не я бе виждала. Пред света Ева Черни имаше само едно

дете — Крис. Когато Макс бе повдигнал този въпрос, Ева само бе свиля рамене.

— Как съм могла да създам такава дъщеря ли? — бе заявила тя с нескрито отвращение. — И да съм принудена да я държа в къщата си точно сега! А какво ще стане, ако се разбере, че Императрицата на красотата има дъщеря, приличаща на грозното патенце? Та това ще бъде отрицание на всичко, в което вярвам и което проповядвам. Аз казвам на жените, че ако използват моите кремове и лосиони, те ще станат по-красиви. Ами ако някой погледне момичето, нима няма да се попита: „Защо тя не е красива? Нима кремовете и козметиката на майка ѝ не действат?“. Не, Макс, не мога да харесвам това дете. И никога не съм го харесвала. Никога не съм искала да се ражда и ако продължаваш да ми говориш за нея, излагаш на риск цялата си досегашна кариера в моята компания. Не се ли погрижих достатъчно за нея? Осигурих ѝ храна, дрехи и образование. Банковата сметка, който ти ме накара да открия на нейно име, обезпечава всичко, от което се нуждае.

— Но нима съвестта ти не те мъчи?

— Защо да ме измъчва? Повтарям: аз съм я осигурила и това е всичко, което мога да направя за нея. Не желая повече да обсъждаме този въпрос!

Алекс тревожно го изгледа и бързо заговори:

— Знам колко много ти дължа, Макс, както знам също, че едва ли някога ще мога да ти се отплатя, но това, което искаш от мен, е нещо невъзможно. Аз си имам свой собствен живот и майка ми никога не се е интересувала от мен. Знам какво искаш, но тя... тя само ще се нахвърли върху мен със зъби и нокти, както винаги досега. — Алекс се изправи и горчиво добави: — Искаш ли да видиш старите белези?

— Знам ги отлично. Нали аз бях този, който превързваше раните ти и те утешаваше, забрави ли?

— Тогава как можеш да искаш от мен отново да се върна в леговицето на вълка?

— Защото твоето присъствие ще я накара да дойде на себе си. Сега не става въпрос за преодоляване на отчуждението между майка и дъщеря. На карта са поставени милиони долари, съдбата на хиляди

хора, бъдещето, което касае и теб... Тези пари осигуряват начина ти на живот, с който си свикнала.

— Дай й време — грубо рече Алекс. — Тя ще се съвземе.

— Да, но ще бъде твърде късно. Не мога да си позволя да чакам. Щом веднъж се разбере, че Ева Черни не може да управлява империята си, лешоядите ще се нахвърлят върху нея и ще я разкъсат.

— Защо? Нали майка ми изцяло притежава „Ева Черни Козметикс Инкорпорейтид“?

— Да, но сигурно ще й предложат да я продаде и може би тя ще се съгласи.

— Нима положението е толкова безнадеждно?

Макс ужасено я изгледа.

— Слабо е да се каже, че е зле. Защото компанията — това е Ева Черни. Погледни какво стана, след като Елизабет Арден умря. Същото се случи и с козметичната империя на Елена Рубинщайн. Нима искаш това да сполети и компанията на майка ти?

— Честно да ти кажа, Макс, не мога да се трогна от съдбата на компанията на майка ми — заяви Алекс.

— Е, да, това е естествено, но за разлика от теб на мен съдбата на компанията не ми е безразлична. Имиджът на Ева Черни е уникален — нито една друга компания не притежава нейното очарование. „Ева Черни Козметикс Инкорпорейтид“ завладява много бързо всеки нов пазар, на който се появяваме. Ние сме компания от най-високо качество и единственият ни конкурент, който е от нашата класа, е компанията на Есте Лаудер. Съсипах се от работа, за да изведа компанията на върха, и възнамерявам да я задържа там. Знам, че сега майка ти играе представление, целият й живот е една пиеса, ала предпочитам да прекъсна шоуто, преди да е изгубила всичко.

— Аз пък не желая да изпълнявам дубльорската роля.

— Никой не иска подобно нещо от теб. Когато официално се обяви смъртта на Кристофър, всички ще очакват, че майка ти ще бъде разстроена и известно време няма да е в състояние да ръководи компанията си. Никой още не знае нищо, но вече се разпространяват всякакви слухове, като например, че новата серия кремове против бръчки е пълен провал. Говорят, че Ева го е изпробвала върху себе си и лицето й се е покрило с ужасен обрив, поради което тя не смее никъде да се покаже и е постъпила в клиниката на лечение. Нашите редовни

клиенти са разтревожени, всички искат да узнаят защо тя се намира в клиниката, колко лошо е пострадал синът ѝ и какво, по дяволите, става в обкръжението на мадам Черни! Задават си въпроси защо цяло отделение в клиниката е затворено и всички пациенти са преместени. Положението наистина е много сериозно. Нима иначе щях да бъда тук? Не преувеличавам, когато ти казвам, че тя е полудяла от мъка, всичко е с краката нагоре, а компания като тази на Ева Черни не може да си позволява да изпада в подобна ситуация. Слуховете в нашия бизнес са като целувката на смъртта.

— Нямам какво да дам на майка си — промълви Алекс, — както и тя не ми е дала нищо.

— Нима наистина ти е безразлично обстоятелството, че тя напълно си е загубила разсъдъка и може да се опита да се самоубие?

Алекс презрително изсумтя.

— Тя вече неведнъж се е опитвала да се самоубие, но нито един опит не е бил успешен.

— Говориш така, защото не си я видяла как изглежда сега, след катастрофата на Кристофър.

— Нито пък имам желание. Нямам намерение да бъда добрата фея, която ѝ помага да преживее изпитанията, които животът ѝ е поднесъл. Нима не разбираш, че тя не желае по никакъв начин да се разбере, че има тридесет и една годишна дъщеря? Нали всички вярват, че все още е само на четиридесет и пет години? А помислил ли си как ще се отрази всичко това върху кариерата ми? Аз съм предложена за една от най-престижните академични награди по литература. Какви ще бъдат шансовете ми да я спечеля, ако се разтръби по първите страници на всички вестници, че аз съм незаконната дъщеря на Ева Черни?

— Няма доказателства, че си незаконородена.

— А каква съм? Точно това бяха думите на Мери Брент, когато ме заведе при нея: „Доведох копелето ти!“. Това бяха думите, които използва. Всичко ще излезе на първите страници и никога няма да получа наградата. Моята репутация трябва да е безупречна, без нито едно петънце! Много добре знаеш какви сухари са преподавателите в университета.

— Университетите си остават само разсадници на клюки. Тогава като какъв си ме представила сред колегите си?

— Много просто — ти си моят попечител.

— Нима не съм твоят любим?

Алекс се засмя.

— Ти винаги ще си останеш моят най-скъп приятел, Макс, но нека не се преструваме, че между нас може да има нещо повече. А освен това, нима някога са те виждали с жена, която да не е била ослепителна красавица?

— Господи, твоята майка има за какво да се замисли!

— Точно затова не искам да задоволя молбата ти. И двамата много добре знаем, че майка ми никога и с никого не се е съобразявала, освен със своите желания и преценки. Не желая повече да се подлагам на унижения, Макс. Ако Крис беше жив, знаеш, че веднага щях да замина при него. Но ти ме молиш да отида там не заради него, а заради нея. Проклетата да съм, ако преместя дори малкия си пръст заради нея! — Погледите им се кръстосаха и Макс си помисли, че тя е не по-малко твърдоглава от майка си и няма намерение да отстъпи, макар че той знаеше да убеждава, особено жените, и беше единственият, който понякога успяваше да се наложи над властната Ева Черни.

Той беше невероятно сексуален мъж, но Алекс не го бе забелязвала, докато не дойде за пръв път в Кеймбридж. Почти всички млади жени в университета се заинтересуваха от него и дълго време я бяха разпитвали за живота му. Тогава си спомни нещо, което се бе случило преди години, когато беше още тийнейджър и го чакаше в кабинета му, за да я заведе да гледат „Мадам Бътерфлай“. Там бяха и няколко зашеметяващи манекенки от най-известните рекламни агенции, които също го чакаха, за да изберат една от тях за „лицето“ на „Ева Черни Козметикс Инкорпорейтид“. Момичетата оживено разговаряха за него. Алекс не разбра какво искаха да кажат, когато всички единодушно се съгласиха, че в сексуално отношение Макс Фабиан получава оценка десет. Със своята детска невинност тя го бе попитала и се бе изненадала, когато отначало той се засмя, а сетне на устните му се бе появила лека усмивка.

— Предполагам, че ме намират за много красив.

Ала Алекс се бе учудила на самодоволната усмивка, изписана на лицето му. Няколко години по-късно, когато го бе видяла в компанията на една ослепителна красавица, тя бе разбрала за какво са говорили манекенките и бе много горда с него, защото в тяхната връзка нямаше нищо сексуално.

Макс бе най-добрият ѝ приятел още когато бе десетгодишна. Дълги години за нея той бе „чичо Макс“, докато един ден не ѝ каза, че вече е достатъчно голяма, за да му вика „чичо“ — може да го нарича просто Макс. Тя го обожаваше от години и това обожание бе прераснало в искрено и дълбоко приятелство. След като беше грозна — или поне тя си мислеше така и се бе примирила с този факт — Алекс бе убедена, че не би могла да иска нещо повече, макар да бе осъзнала, че Макс е изключително привлекателен мъж. Не беше красавец, чертите на лицето му бяха твърде грубо изсечени, но имаше изключителни очи с цвят на натурален шоколад, с мигли, за които всяка жена мечтае, а гласът му бе дълбок и ласкав като милувка. Макс бе тъмнокос като предците си — бе роден преди четиридесет и три години, с името Масимо Фабиани, в италианския квартал в Ню Йорк. Имаше гладка, светломургава кожа, резултат от смесване на латинската и северната раса, съвършени зъби, типични за американците, и красиви чувствено извити устни. Бе невероятно интелигентен, с язвителен език, но това, което пленяваше женските сърца, бяха очите, усмивката и великолепното му тяло — той беше с няколко сантиметра по-висок от Алекс. Но към нея Макс винаги бе внимателен, изпълнен с търпение и обич, мъж, който изсушаваше сълзите ѝ, успокояваше страховете ѝ, изслушваше оплакванията ѝ, тайно от Патси ѝ носеше огромни шоколади, водеше я на цирк и на театър и никога не забравяше рождения ѝ ден. Дори бе успяла да преодолее временното отчуждение между двамата, когато бе открила, че за известно време той е бил любовник на майка ѝ.

— Тогава бях много млад — бе ѝ обяснил Макс — и като всички останали мъже бях омаян от красивото лице на майка ти, но останах излъган. Тя просто ме използваше от време на време.

Алекс бе убедена, че Макс не би могъл да извърши нищо лошо, а през всичките години той бе изключително добър към нея, въпреки че тя не хранеше илюзии относно невероятната му амбиция. Първоначално бе адвокат на майка ѝ, но с годините бе станал втори в компанията. Ева, която не вярваше на никого, му се доверяваше и имаше защо — Макс никога не лъжеше, дори и ако това би му помогнало да постигне целта си. Той сам се бе издигнал до върха и това не се дължеше на случайни успехи.

Макс обичаше работата си и Алекс никога не се бе удивлявала защо един толкова мъжествен мъж може да работи с такава всеотдайност в един женски свят, в който крайната цел бе да се създава красота. Той не притежаваше усета на Ева — нито пък нейния гений, честно признаваше Алекс — за цветове, които тя смесваше и комбинираше, докато непогрешимият ѝ инстинкт не ѝ кажеше, че това е точно онзи нюанс, който ѝ трябва, или пък невероятното ѝ обоняние, или таланта ѝ за реклама, но бе великолепен организатор. Въпреки че последната дума бе на Ева, тя му бе предоставила големи правомощия — той съставяше граfiците на производството и доставките, той организираше представянето на пролетната и есенната ѝ колекция, ръководеше фабриките и винаги успяваше да предотврати евентуално недоволство на работниците и да осигури спазването на всички срокове на производството. Проницателният адвокат винаги бе нащрек, когато Ева направеше предложение за някоя особено екстравагантна реклама на изделията си.

— Не можеш да обявиш това в рекламата си — търпеливо ѝ обясняваше той, — защото просто не е истина.

— Но кой ще знае? Аз продавам мечти, Макс. Кога ще проумееш това?

— Няма да бъде мечта, ако някоя жена приеме думите ти за чиста монета, а след това не получи резултатите, които си ѝ обещала. Тя ще те даде под съд и ще ти измъкне огромни пари. Лошата публичност е последното нещо, от което се нуждаем, както сега, така и в бъдеще! Никога не обещавай нищо конкретно. Нека клиентката сама си направи заключенията. Никога не ѝ давай възможност да ти каже: „Но нали вие ми обещахте точно това!“.

„Макс умее да убеждава“ — припомни си Алекс и мисълта ѝ бе потвърдена от следващите му думи:

— Не те моля да направиш това заради майка си. Моля те да го направиш заради Крис. Той щеше да направи същото за теб. Това, което прави майка ти, е жестоко. Като онези жени в Индия, които се самоизгарят върху погребалната клада на мъртвия си съпруг. Каквато и да е майка ти — а аз, както и ти, отлично я познаваме — ще се съгласиш с мен, че това ще бъде огромна загуба. Достатъчно лошо е, че Кристофър умря, не позволявай на майка си да го последва.

— Тя няма да го стори. — Презрението отекваше в гласа ѝ. — Крис беше нещо специално за нея, разбирам това, но в крайна сметка единствената персونا, която тя истински е обичала, е самата тя. Когато го осъзнае, ще пренапише пиесата и ще смени диалога. О, появяването ми сигурно ще я стресне и ще я накара да дойде на себе. Но като ме види, ще си спомни кого е изгубила, а аз не искам да страдам заради загубата ѝ. Благодаря, но страдах достатъчно. Майка ми приема всяка загуба като лично оскърбление и господ да му е на помощ на онзи, който се осмели да се покаже пред очите ѝ в подобен момент.

— Ти можеш да се погрижиш за себе си. Вече не си дете.

— Когато се отнася до майка ми, аз винаги ще бъда дете. А къде е Памела? — внезапно попита Алекс. — Мислех, че тя е в състояние да се справи с майка ми.

— Ева не я допуска да се появи в клиниката.

Алекс възмутено поклати глава.

— Казах ти: тя е полудяла от мъка — продължи Макс. — Обвинява Памела, че е насърчавала страстта на Крис към бързите коли.

— Разбира се! Ева Черни никога не може да бъде виновна за нищо. Сигурно напълно е забравила факта, че тя подари първата кола на Крис, когато беше на шестнадесет години.

— Памела също е много зле. Тя много обичаше Крис и двамата отлично се разбираха. Бе започнал да се противопоставя на Ева и да се измъква от властта ѝ и затова сега тя си отмъщава. Знаеш ли, че майка ти му спря издръжката, когато той напусна дома си и се пренесе при Памела? Мислеше си, че това ще го накара да се върне обратно, ала не бе отчела факта, че Памела бе получила огромна сума след развода си с Фриц Болсън. Имаше предостатъчно средства да издържа дузина мъже, ако пожелае.

— Не парите са накарали майка ми да побеснее, а фактът, че Памела е завладяла Крис. Аз не съм го виждала толкова често, че да мога да му давам подкрепата, от която се нуждаеше, но Памела успя да го постигне — всъщност тя го направи мъж. Винаги ще съм ѝ благодарна за това. В крайна сметка, той беше щастлив през последните години от живота си.

— А сега не ѝ позволяват да го види за последен път — напомни ѝ Макс.

Алекс стисна зъби.

— Не ме превръщай в главния злодей на тази мелодрама. Моята майка се подчинява само на собствените си закони и прави това, което тя реши.

— Ти не си главният злодей в мелодрамата, но ти си ключът. Нуждая се от теб, за да отключиш няколко врати. Само един господ знае какво ще се случи, когато го направиш, но съм сигурен, че ще оцелееш. За разлика от Крис, ти си силна. А освен това, през цялото време ще съм зад гърба ти.

— Продължаваш да искаш твърде много от мен — въздъхна Алекс.

— Не те моля за повече, отколкото позволяват способностите ти.

Той беше не по-малко непреклонен от нея. Алекс знаеше, че Макс няма да отстъпи, а той бе единственият човек, който би могъл да я принуди да направи нещо против волята си. Познаваше я твърде добре. „По-добре, отколкото самата аз се познавам“ — тъжно си помисли младата жена. Тя наистина му дължеше нещо — ако не беше се намесил, сега нямаше да е тук, в Кеймбридж.

— Нуждая се от спокойствието и тишината, които царят тук — промълви Алекс по-скоро на себе си, за да пропъди собственото си чувство за вина. — Винаги съм искала да се махна от нея. Мислех си, че вече съм го постигнала и никога повече няма да ми се налага да преминавам през онзи ад. Животът тук ми харесва и аз работих много упорито, за да го постигна.

— Никога ли не си се замисляла, че като се опитваш да се скриеш в гората на Академията, може би си престанала да забелязваш отделните дървета? Не може да се твърди, че „си във вихъра на светския живот“, но явно ти си избрала по-безопасния вариант. Съгласен съм с теб, че животът ти, преди да дойдеш тук, не беше лек, но сега си скрила главата си в пясъка и не искаш да виждаш нищо. Животът не се състои само от книги и учение!

— На мен така ми харесва и след като не преча на никого, в това число и на теб, не смятам, че имаш право да ме критикуваш! Аз съм щастлива тук! Разбери го най-после! Избрала съм си живот, какъвто на мен ми харесва, и ако на теб не ти допада, това все още не означава, че имаш право да ми казваш кое е правилно и кое не! Правя това, което ми харесва!

— И защo? За да натриеш носа на майка си! За да кажеш: „Аз може да не съм красива, но имам достатъчно ум и го доказах!“. Имаш ли приятели? Излизала ли си някога с мъж? Опитала ли си поне една от сладостите на живота, заради която си заслужава да се живее? Нищо подобно! Нищо чудно, че се възхищаваш от Е. М. Форстър! Но той поне е видял нещо в този свят, преди да му обърне гръб!

Алекс скочи на крака с пребледняло от гняв лице.

— Мисля, че е по-добре да си вървиш.

— Не преди да се съгласиш да дойдеш с мен.

— Никога!

— Тогава ще остана. Можеш да повикаш портиера, за да ме изхвърли.

Алекс знаеше, че той говори истината. Макс никога не заплашваше напразно.

— Ти не знаеш какво искаш от мен! — изстена тя.

— А ти би трябвало да ме познаваш по-добре!

Няколко мига двамата се гледаха втренчено. Алекс видя изтощението, изписано на лицето му, и това ѝ подежда като удар. Гневът ѝ се изпари. Тъмните му очи бяха дълбоки като дупки на кратер, но я гледаха ужасяващо студено. Тя застина, изпълнена с нерешителност.

— Ние винаги правим това, което трябва, спомняш ли си? — Гласът му бе твърд като погледа. — Опитвам се да спася компанията от крах и майка ти от пълно полудяване само защото се опитва да играе ролята на Медея. Ако не бях убеден, че ти можеш да ми помогнеш, нямаше да си губя времето, за да те моля, но ти си единствената, която може да я накара да почувства нещо друго, освен безкрайна скръб. Предпочитам да я видя наранена, но не безучастна. Искам да я накарам отново да заживее и ти можеш да ми помогнеш.

— Имаше време, когато бих дала всичко, за да я накарам да ме забележи — спокойно проговори Алекс, — но за нея аз бях само част от мебелировката.

— Надявам се, че когато сега те види, ще ѝ подежда като удар между очите.

— Да убиваме любезно? — тъжно се усмихна тя.

— Никой няма да бъде убит. Не искам това. — Макс се вгледа в наранените ѝ лешникови очи и тихо добави: — Нима никога не съм

правил това, което е било най-доброто за теб?

Алекс кимна.

— Сега те моля ти да направиш това, което е най-доброто за мен. Не е нужно да оставаш при нея. Просто ѝ помогни да се осъзнае. Аз ще се погрижа за останалото.

Алекс въздъхна. Макс беше постигнал целта си. Знаеше, че тя има силно развито чувство за дълг, и разчиташе на безкрайната ѝ благодарност към него.

— Трябва да се върна в понеделник.

— Добре. Взел съм самолета на компанията, който ни чака в Стенстед, а колата е долу. След няколко часа ще сме в Женева.

— Защо искаше да запазя маса при Леонардо?

Макс разбра, че тя му протяга маслинова клонка, и я прие.

— Помислих си, че трябва да те напия и после да те отвлека. — Той се изправи и я погледна. Беше един от малкото мъже, които я караха да се чувства малка. — Задължен съм ти, хлапе. Хиляди благодарности.

Когато Алекс отиде до телефона, Макс се отпусна в креслото и въздъхна с облекчение. Макар да не се бе съмнявал, че ще успее — познаваше Алекс по-добре от самата нея — все пак се чувстваше доволен. Знаеше, че тя има пълното право да се опасява от срещата си с Ева. В сегашното ѝ състояние никой не можеше да бъде сигурен как ще реагира тя, въпреки че Алекс бе права, когато каза, че единствената реакция на майка ѝ към нея винаги е била студено безразличие. Но точно сега Ева се намираще в ада. Макс на всяка цена трябваше да бъде с Алекс, ако тя насочеше огнените езици на злобата си към дъщеря си.

— Добре — каза Алекс и затвори телефона. — Дай ми няколко минути, за да приготвя багажа си.

Когато се върна, бе облечена в сепъл сив костюм и пуловер с поло яка. Обувките ѝ бяха удобни, с нисък ток. Дрехите ѝ бяха като на жена, която не очаква да я заглеждат. „Ще трябва да си поговоря с нея — реши Макс. — Когато всичко това свърши...“

Качиха се на самолета на компанията преди шест часа. Макс поръча сандвичи, но Алекс заяви, че не е гладна. Не разговаряха много. Макс прегледа няколкото папки, които носеше, и проведе три телефонни разговора, а Алекс гледаше втренчено през прозореца.

Поради разликата в часовия пояс беше 9 часът, когато се качиха в колата, която ги чакаше на летището в Женева, и се отправиха към клиниката, собственост на Ева Черни. Обикновено клиниката бе ярко осветена и приличаше на коледно дърво, но сега бе тъмна и сякаш вътре нямаше никого. Не се чуваше никакъв звук и навсякъде цареше мъртва тишина. „Като че ли всичко е в траур“ — помисли си Алекс, докато се качваше с асансьора.

Макс я поведе по дългия коридор към двойната врата в дъното. Натисна дръжката и прошепна:

— Смелост. Помни, че вече не си дете.

Алекс кимна със спокойно изражение на лицето.

— Няма да вляза с теб. Искам тя да си мисли, че си дошла тук по свое желание, но ще чакам отвън, ако се нуждаеш от помощ. — Сложи ръка върху широкото ѝ рамо. — Съгласна ли си?

Тя отново кимна и той отвори вратата.

Стаята се осветяваше само от една лампа над леглото, в което лежеше неподвижна фигура, обвита с безброй кабели и тръбички, фигурата, която седеше в креслото до леглото, не се помръдна при отварянето на вратата. Алекс затвори и зачака. Не искаше да заговори първа.

Но фигурата не се помръдна. Алекс виждаше, че очите на майка ѝ бяха втренчени във въсьчнобледото лице на нейния син, сякаш по този начин щяха да го съживят. В стаята не се чуваше никакъв звук, освен тихото жужене на апаратурата.

Алекс се изкашля, пое дълбоко въздух и каза думата, с която никога не се бе обръщала към фигурата до леглото.

— Майко. — Не последва отговор. Тя се изкашля още веднъж и повтори с по-твърд тон. — Майко, аз съм, Алекс.

Видя как раменете на фигурата потръпнаха, много бавно главата със златисточервена коса се извърна към нея и Алекс видя лицето на майка си.

Беше я виждала в най-различни образи — ослепителна красавица, блестяща домакиня, ловка бизнес дама, очарователна събеседница, студен демон — майка ѝ имаше лице, което се променяше според случая, но сега Алекс остана шокирана, че това, което виждаше пред себе си, не беше някаква маска, това беше

истинската Ева Черни с изкривено от болка и безкрайна мъка лице. Алекс не го бе очаквала и това я обърка.

Никога не бе виждала майка си без идеален грим. Косата ѝ винаги бе подредена в съвършена прическа, всеки детайл от безупречното ѝ облекло бе умело балансиран и съвършено съчетан с останалите аксесоари. За Алекс майка ѝ винаги бе изглеждала по един и същ начин, сякаш времето бе спряло за нея. Жената, която сега видя, бе белязана не само от времето, но и от безкрайна мъка. Тази жена бе стара. Това бе толкова шокиращо, че Алекс стоеше и я гледаше, без да може да проговори.

— Алекс? — Гласът бе дрезгав и пресипнал вследствие на часовете неспирен плач, но в него прозвуча не само изненада, а и нещо повече — някаква надежда, което изплаши Алекс. — Алекс? — повтори тя и този път в гласа звучеше не само надежда, но и радост. Бе толкова различно от онова, което Алекс очакваше, но тя бе страдала достатъчно и знаеше, че жената пред нея не се преструва. И сякаш за да го потвърди, майка ѝ закри лицето си с ръце и избухна в отчаян плач.

Прониза я внезапен пристъп на жалост, но все пак остана нащрек. Майка ѝ беше великолепна актриса и умееше да използва чувствата на другите. „А какво ще кажеш за моите сълзи? — помисли си тя. — Нима някога те е интересувало, че плача или страдам? Толкова пъти съм се молила да видя лицето ти без обичайната маска, сама, без младите любовници, без роклите за пет хиляди долара.“

Внезапно осъзна, че майка ѝ повтаряше едни и същи думи, отново и отново, с тиха и настойчива молба в гласа.

— Прости ми, моля те... прости ми...

Алекс я гледаше шокирана и невярваща на очите си. Раменете на майка ѝ трепереха, по измъченото ѝ лице се стичаха сълзи и тя бавно се изправи. Направи няколко несигурни крачки с протегнати ръце към смълчаната си дъщеря, която никога не бе признала.

— Моля те... прости ми... много те моля, прости ми... — повтаряше треперещият ѝ глас.

В следващата секунда тя се строполи на пода като купчина стари дрехи.

[1] Героиня от едноименния роман на Шарлот Бронте. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ВТОРА

Унгария, 1932–1956 година

Тя бе родена като Анна Фаркас, едно дете на унгарската пуста^[1], конгломерат от фермерски постройки, селски колиби, хамбари, конюшни и навеси, разположени в средата на огромно имение, което представляваше малко село със собствена църква и училище. Бе шестото, последно дете на Гьорг Фаркас и съпругата му, която също се казваше Анна и произхождаше от семейство на ратаи, стоящи малко по-високо в йерархията от крепостните селяни, които от векове бяха собственост на благородническа фамилия, владееща имението и замъка. Имението се намираше в западната част на Унгария, в провинцията Гьор-Сопрон. Най-близкият град също се казваше Гьор, но Анна го посети за пръв път едва седемгодишна. Недалеч от имението се простираше австрийската граница — в миналото целият район бе част от Австро-Унгарската империя.

Родителите ѝ я заведоха в Гьор, заедно с братята и сестрите ѝ, за сватбата на най-голямата дъщеря на най-малката сестра на майка ѝ, която се омъжваше за мъж от по-горните класи — служител от железницата, което за селяните от унгарската пуста бе доста необичайно, тъй като обикновено сключваха бракове само помежду си. Анна бе смаяна и едновременно ужасена от непозната обстановка. Досега познаваше само безкрайната унгарска равнина, а сега се бе озовала сред шумния град с високи къщи и десетки хора по улиците. Но това, което окончателно промени живота ѝ, бе първото ѝ посещение в киното. Филмът бе мюзикъл с участието на Джинджър Роджърс и Фред Астер. За малката Анна това бе като оживяла мечта от приказките, един свят, изпълнен с красиви жени, елегантно облечени мъже в черни смокинги с ослепително бели ризи, които само танцуваха, живееха във великолепни къщи, пътуваха в огромни коли и се хранеха с най-изискани деликатеси. Анна гледаше със затаен дъх, убедена, че по някакъв начин един ден и тя ще бъде част от този свят. Искаше го с такава силна страст, че това желание бе обзело цялото ѝ

същество и нищо друго нямаше значение за нея. Искаше го толкова отчаяно, че бе готова на всичко, за да го постигне. От този ден тя често се промъкваше под прозорците на замъка, за да наблюдава скришом обляния в светлини салон и елегантните дами и господа, които сякаш бяха излезли от екрана. Когато колите на гостите поемаха по пътя към Будапеща, Анна, скрита в храстите, ги изпращаше с жаден поглед.

Когато по-късно майка ѝ, която бе акушерка, отиде в Гьор, за да помогне при раждането на племенника си, Анна се вкопчи в полата ѝ, молейки я да я вземе със себе си и обещавайки, че ще бъде послушна и ще прави всичко, което майка ѝ поиска от нея. Тъй като бе най-малкото и най-красивото дете в семейството, майка ѝ се съгласи. Анна открадна няколко монети от кесията на майка си, макар да знаеше, че я очаква сурово наказание, за да отиде на кино и да се пренесе отново в приказния свят на мечтите. Когато чичо ѝ, щастлив от раждането на първия си внук, я похвали, че е била много послушна, и я попита какво иска за награда, Анна го изгледа с големите си очи и промълви:

— Искам да ме заведеш на кино.

Той се засмя и ѝ каза, че може да отиде с някоя от по-големите си братовчедки. Филмът отново беше с участието на Джинджър и Фред и за два часа тя отново се потопи в света на бляновете.

Когато се прибра у дома, в света, който ненавиждаше, Анна дълго лежа в леглото, което делеше с двете си по-големи сестри, а пред очите ѝ отново и отново се нижеха сцените от филма. Тя си повтаряше безспир, че един ден на всяка цена ще се измъкне оттук, за да попадне в онзи приказен свят, далеч от тежкия селски труд, далеч от мизерията, от унижителното слугуване. Отвращаваше се от мисълта, че е дете на прости унгарски ратаи, възхищаваше се от леля си, че бе успяла да се издигне на по-високо стъпало в обществото и че завинаги се бе измъкнала от безрадостната унгарска пуста. Знаеше, че е различна, и то не само заради външния си вид. Усещаше, че няма нищо общо между нея и родителите ѝ, които на четиридесет години вече изглеждаха като старци. Презираше братята и сестрите си, защото приемаха с примирение жалката си съдба. Ненавиждаше работата, която я караха да върши. Животът стана още по-тежък, когато избухна войната, но това беше нищо в сравнение с ужасните дни, които започнаха с идването на руснаците. Всичко в нея крещеше: „Аз не съм

родена за такъв живот! Защо Господ ме е дарил с красота, ако не мога да я използвам?“. Защото Анна Фаркас бе невероятно красива.

Ако не вярваше сляпо на съпругата си, Гьорг Фаркас навярно би се запитал дали тя не му е изневерила, тъй като и двамата бяха тъмнокоси, както и петте им деца. Единствено Анна имаше блестяща златисточервена коса, омайващи тюркоазносини очи, толкова ослепително гладка и бяла кожа на лицето, че дъхът на всеки мъж секваше, когато я видеше за пръв път. Костите ѝ бяха фини, а фигурата — изящна, но невероятно чувствена. Ръцете ѝ бяха тънки, а краката — дълги и слаби, но гласът ѝ бе леко дрезгав и гърлен, подкупващ като усмивката ѝ. Сексуалното ѝ излъчване можеше да се долови от километър. Може би цялата тази красота бе наследена от някоя прапрабаба, съблазнена от благороден гост в замъка, или бе резултат от правото на първата брачна нощ, от което до края на миналия век са се възползвали господарите в Унгария. Вероятно детето, родено в грях, бе наследило гените на бащата и ги бе предало през поколенията на селяните, от които произлизаше Анна Фаркас. Тя бе наследила не само аристократичната външност на неизвестния си прапрадядо, но и интелигентността — въпреки че бе получила оскъдно образование, тя никога не престана да се самообразова. Събираше старите вестници и списания, изхвърлени в задния двор на замъка, изрязваше най-интересното и го криеше в шкафа си, за да чете през малкото свободни часове, които ѝ оставаха. Освен това имаше вродена дарба да копира мимики, жестове, гласове, изражения на лицето.

Единственият изход за нея бе да избяга от Унгария, за да открие онази приказна слънчева земя, където никога няма да гладува, няма да върши черна работа, където ще живее в прекрасна къща с многобройни слуги, ще има мраморна баня с ароматни сапуни и пухкави дебели кърпи. Огледалото ѝ казваше, че единствената ценност, която притежава, е лицето, но никога нямаше да може да се възползва от това богатство, ако не се махнеше от Унгария. Бе сигурна, че, за да успее, ѝ е необходима помощта на някой влиятелен мъж. Когато бе на седемнадесет години, нейният шанс внезапно се появи в лицето на руския комисар, пристигнал в имението — вече национализирано — да провери защо не се изпълняват доставките на зърно и продукти. Анна веднага го забеляза, но още по-важно бе, че и той я забеляза.

Руснакът бе най-малко с тридесет години по-стар от нея, не беше красив, но пристигна в огромен блестящ черен автомобил, което означаваше, че заема висок пост в партията, а освен това от него се излъчваше самоувереност и властност. Когато черният автомобил потегли обратно към Будапеща, Анна седеше на задната седалка.

Градът я разочарова. Тя бе очаквала нещо като Ню Йорк, но макар и апартаментът, в който руснакът я настани, да не бе луксозен, все пак бе значително по-добър от това, с което бе свикнала досега. Най-хубавото от всичко бе, че имаше баня. Сега, а и през останалата част от живота си, тя щеше да прекарва дълги часове в горещата ароматизирана вода — руснаците се ползваха от подобни привилегии, недостъпни за унгарците — и да увива тялото си в пухкави кърпи. Тъй като покровителят ѝ обичаше секса и го правеше толкова често, колкото бе възможно, у нея се събуди вродената ѝ чувственост. По-късно Анна разбра, че руснакът бе по-скоро алчен, отколкото щедър, но все пак той ѝ бе помогнал да се измъкне от омразния живот в пустата.

Когато две години по-късно покровителят ѝ бе изпратен в Източна Германия, отначало тя се разтревожи за съдбата си, но неговият приемник се оказа съвсем различен мъж, който бе щастлив да се погрижи за нея. От него Анна научи много полезни неща, които ѝ помогнаха в шеметната кариера.

Той бе културен мъж, в началото на четиридесетте си години, бе работил в различни посолства на Съветския съюз в чужбина, говореше английски, френски и италиански, но бе изпратен в Унгария като наказание за някакво нарушение на партийния устав. Обичаше музиката, беше отличен пианист, и от него Анна получи новото си име, с което по-късно стана известна. Руснакът обичаше да се шегува, често я наричаше „вечната Ева“ и тя хареса това име. Добави фамилията Черни по името на чешкия композитор Карл Черни, чиито ноти винаги стояха на капака на пианото. Ева Черни. Заставаше пред огледалото и повтаряше в унес новото си име, протягайки властно ръка за целувка. Звучеше добре. „Когато му дойде времето — каза тя на отражението си в огледалото, — ще се превърна в Ева Черни. С това име ще стана известна на Запад. Кой би могъл да го свърже с Анна Фаркас?“ Не сподели тези мисли с никого, но бе твърдо решена да се сдобие с нова

самоличност и нов паспорт, когато намери подходящия човек, който да ѝ помогне.

От покровителя си Анна се научи да цени добрата храна и хубавото вино. Той бе прекарал няколко години в Париж привидно като търговски представител на Русия, но всъщност беше шпионин. Купуваше ѝ луксозни дреболии от специалните магазини и снизходително се съгласи да ѝ предаде няколко урока по английски. Когато оставаше сама, Анна прекарваше часове над учебника по английски, зубреше граматиката, усъвършенстваше произношението си, но внимаваше да не се издава пред руснака, че напредва в изучаването на езика. Той нямаше представа, че прелестното младо момиче, което с такова детинско усърдие повтаряше английските думи, притежава не по-малко буден ум от неговия. Стигаше му да я завари в апартамента, когато се прибираще от работа, свежа, току-що изкъпана, изпълнена с очакване, издокарана във вносните дрехи, които той можеше да си позволи да ѝ купи, въпреки че не се продаваха в нито един унгарски магазин, и че винаги бе готова за секс. Освен това тя винаги го слушаше с внимание, когато ѝ разказваше за годините, прекарани на Запад, или просто седеше притихнала, когато той свиреше на пианото. Покровителят ѝ бе горд с нея и обичаше да я показва в обществото, защото знаеше, че всички мъже ще му завиждат. Харесваше му разцъфтялата ѝ женственост и усъвършенстваните ѝ сексуални умения. Разбира се, той я научи на доста неща в леглото, но тя бе надарена по рождение.

Анна Фаркас притежаваше вроден усет към красивите неща и винаги се обличаше със стил. Можеше да облече и обикновен чувал и пак щеше да изглежда ослепително.

Ръцете ѝ бяха изключително чувствителни. Майка ѝ през целия си живот се бе оплаквала от главоболие, а баща ѝ — от болки в рамената, но дългите тънки пръсти на Анна винаги успяваха да разсеят болките им. Баба ѝ я бе научила как да масажира, а тя бе наследила тези умения от майка си. Сега имаше удобен случай да използва тези умения, тъй като руснакът страдаше често от мускулни спазми. След като веднъж го убеди да ѝ позволи да разтрие схванатите мускули на врата и раменете му, той бе поразен и възхитен от резултата — болката и схващането бяха изчезнали като премахнати с вълшебна пръчка.

— Удивително! Ти имаш, както се казва, „лечебни ръце“. Прекарал съм месеци в различни санаториуми в Крим, но никога досега не съм почувствал такова облекчение както след твоя петнадесетминутен масаж.

Тогава ѝ хрумна една идея. Целта ѝ в живота бе да стане богата и могъща и въпреки че се наслаждаваше на безгрижния живот на метреса, понякога се замисляше с тревога за бъдещето си. Тя искаше да притежава пари и власт, които, съчетани с красотата ѝ, щяха да ѝ позволят да завладее света. Всичко в живота си досега бе постигнала чрез мъжете и трябваше да продължи да ги използва, ако иска да се озове на върха. Затова реши да използва уменията си на масажистка.

Руснаците твърдо вярваха в силата на масажа и след като в руската колония в Будапеща се разчу за нейните „лечебни ръце“, започнаха да я търсят всеки ден. Тя ги посещаваше в жилищата им, които понякога се оказваха огромни крайградски вили, и винаги беше нащрек, като не изпускаше нито една дума. Успя да спечели доста пари, защото покровителят ѝ щедро ѝ позволяваше да задържи бакшишите, които събираше от клиентите си.

Анна откри един химик, всъщност биохимик, който се съгласи да направи специално масло от билки по рецептата, която бе научила от баба си. Той беше унгарец и в началото се държеше доста сдържано с нея, тъй като тя бе унгарско момиче, което слугуваше на руснаците, но когато тя го попита дали не се интересува от информацията, която може да получи по време на визитите си в домовете на руснаците, поведението му коренно се промени. Анна знаеше, че в града има нелегални групи, които подготвят бунт срещу руските окупатори, и подозираше, че Лаело Ковач е свързан с тях. Не беше трудно да го убеди, че е изпратена при руснаците, за да ги шпионира, от специални хора, чиито имена не можеше да назове поради съображения за сигурност. Заяви му, че си е позволила риска да се разкрие пред него не само защото чувствала, че той симпатизира на идеалите ѝ, но и защото човекът, с когото обикновено контактувала, бил арестуван и сигурно е изчезнал в подземията на унгарските тайни служби. Малцина от тези, които попадаха там, оживяваха.

— Мога да науча доста неща — някои от тях може да са много полезни, други — не, но не знам на кого да предам тази информация. — Изглеждаше искрена, а гласът ѝ бе изпълнен с толкова

неподправена загриженост, че Лаело Ковач докладва на ръководителя на групата си, който му заповяда да я поразпита и ако отговорите ѝ са задоволителни, да ѝ се довери...

Ева — вече мислеше за себе си с това име, въпреки че се бе запознала с Лаело Ковач с истинското си име — успяваше да му съобщава имена на хора, за които тя знаеше, че ще бъдат арестувани и които не можеха да опровергават версията ѝ. Знаеше кога и за какво ще бъдат арестувани — сред тях имаше няколко много известни имена — и успя да убеди групата на Лаело Ковач, че не е двоен агент, особено след като им събщи две-три жизненоважни сведения. Освен това съблазни Лаело, при това толкова ловко, че той до края си въобразяваше, че той е съблазнителят. Лаело бе грозен, но някак си привлекателен по особено чувствен и неотразим начин: висок, добре сложен, с едър нос, но със забележително красиви лешникови очи, а в леглото — истински виртуоз. Беше и великолепен химик. Когато една от клиентките на Ева получи силен кожен обрив вследствие на нервна криза, Лаело направи крем, който премахна обрива за пет дни.

Беше 1953 година, когато Имре Наги взе властта в Унгария и въведе по-либерален режим. За пръв път, от години насам, по витрините се появиха козметични изделия, макар и от най-ниско качество. Самата Анна използваше само козметиката на Елизабет Арден, която нейният руснак ѝ доставяше от Виена. И докато сравняваше тази чудесни козметични творения с боклуците, които се продаваха в Будапеща, внезапно ѝ хрумна една ценна идея. Както театрално обичаше да заявява години по-късно — това бе откровение свише.

— Това, което трябва да направим — възбудено каза тя един следобед на Лаело, — е да създадем наш собствен козметичен крем. — Беше дошла при него да вземе още от козметичното масло — извинение, което винаги използваше, за да го посети между един и два следобед. По това време Лаело затваряше магазина за обедна почивка и двамата прекарваха един изтощителен и вълнуващ час в леглото.

— Ние да направим козметичен крем?!

— Да. Първо трябва да се заемеш с анализа на тези кремове и лосиони на Елизабет Арден, а после да се опиташ да ги копираш и да добавиш още нещо, което ще ги направи по-добри.

— А как ще отделим съставките?

— Това са кремове за лице, Лаело, а не продукти със сложни формули. Главните съставки на всяко червило са козметично масло, получено от спермацет^[2], пчелен восък и ланолин^[3]. Нима е толкова трудно да се снабдим с тези суровини?

— Откъде знаеш всичко това?

— От книгите — нетърпеливо отвърна Ева. — Оцветяването се постига с помощта на пигменти, извлечени от различни минерали, например железни окиси, въглен и какво ли не още. Дори древните египтяни са използвали червената охра.

Лаело тихо се отпусна на стола, смаян от познанията на прелестната му учителка, докато тя, с пламнало от възбуда лице, продължаваше да го засипва с обяснения за висшите алкохоли, за натриев сулфат и рафиниран ланолинов алкохол, бял восък и парафин, бадемово масло и розова вода. Едва сега той започна да проумява колко е амбициозна Ева, че зад женствената ѝ външност се крие желязна воля да успее, че под крехката ѝ красота се спотайва непреклонен характер. Тази жена бе решила да успее и знаеше точно как да постигне целта си. Притежаваше невероятно самообладание, което ѝ помагаше с лекота да балансира между руснаците и групата на Лаело.

— Ти си блестящ химик — продължи Ева. — Знам, че можеш да се справиш. Ще започнем с кремове за лице, които ще използвам при моите масажи. Така едновременно ще постигнем две цели. Искам от теб да ми направиш крем, който да е много мек и влажен, за да не изсушава кожата на лицето и...

Лаело вдигна ръка.

— А какво ще стане с моята работа?

— След като ни потръгне с кремове, ще можеш спокойно да я зарежеш! От продажба на боброва мас, хапчета против запек и лосион против пърхот няма да спечелиш много пари. Големите печалби са в козметиката. Знаеш ли как е натрупала милионите си Елизабет Арден? Започнала е от нищо! Същото важи и за Елена Рубинщайн. Аз съм решила да бъда третата в тази класация.

Лаело се вгледа в красивото ѝ лице, пламнало от възбуда.

— Да, но може и да се провалиш. Тук е Унгария, мила моя, а не Франция. Май си чела прекалено много западни списания.

— Именно заради това ще успеем, не разбираш ли? Откъде мислиш, че съм научила за всичките тези кремове, лосиони, оцветители, за които обикновените унгарки дори не са чували? Това е нашият шанс, Лаело, и ние не бива да го изпускаме! Ти ще изработваш нашите кремове, а аз ще ги продавам, а ти знаеш, че съм в състояние да продам всяка стока!

— Ти си единствената жена, която познавам, способна да накара и камъкът да се разплаче — замислено промърмори мъжът.

— И за да ти докажа лоялността си, ще взимам само комисионна.

— Сериозно ли говориш?

Ева втренчено го изгледа.

— Винаги говоря сериозно! Помисли си само: ако успея да увелича клиентелата си, ще научавам безброй много секретни сведения. Всъщност вече съм доста близка със съпругата на високопоставен служител от френското посолство, която иска да се възползва от моите „лечебни ръце“. Чрез нея мога да проникна в техния затворен кръг и да науча доста тайни, които не си и сънувал.

— Знаеш ли — замислено промълви Лаело, — струва ми се, че в думите ти има доста истина...

Кремовете имаха невероятен успех. Лаело си разбираше от работата и с помощта на Ева, която му казваше точно какво е необходимо, той успя да подобри качеството им.

— Този крем е твърде мазен и не попива добре в кожата. Искам нещо по-леко, като разбити белтъци, като пяна. Можеш ли да го направиш?

И той го направи. Лаело създаде билков тоник, който се нанасяше върху кожата след старателно измиване на лицето. Ева го нарече „Утринен освежител“, който, за разлика от досега използваните лосиони, не дразнеше кожата.

Кремовете и „Утринен освежител“ се продаваха като топъл хляб. Първоначалната ѝ реклама бе много проста:

— Нали винаги сте се възхищавали от кожата ми? — питаше тя с прелестна усмивка. — Погледнете тази мостра. Аз използвам само този крем и той е истинско чудо. Знам го, защото сама съм го

приготвила. Опитайте го. Никога повече няма да искате да използвате друг крем.

Продажбите се увеличаваха и Ева непрекъснато подобряваше продуктите си. С невероятния си усет за цветовете тя експериментираше, добавяше все нови и нови комбинации, смесваше различни оцветители, докато накрая получи гама от червила с толкова наситени и свежи цветове, че дори чужденките се възхищаваха от тях.

— Вашето червило е великолепно! — възкликна съпругата на британския посланик, след като го изпробва пред огледалото. — Никога досега не съм виждала подобен цвят, с такава дълбочина, и червило с такъв блясък! А освен това е много трайно. Ще взема от всички цветове.

През 1956 година тя още веднъж смени покровителя си, който бе отзован в родината си и бе сменен от по-млад мъж, висш съветник към омразните унгарски тайни служби. Ева скоро се изпълни с презрение към него — той бе много красив, но празноглав, а освен това се оказа и садист. Тъй като бе доста лекомислен и нехаен, говореше открито пред нея по телефона, докато тя, преструвайки се на задълбочена в някакво списание, не пропускаше нито дума. Руснакът изпитваше безкрайно удоволствие от нощите с нея и я научи на различни тънкости в любовната игра, с които по-късно тя се прочу. Освен това ѝ даде малка кола и купони за бензин, за да обикаля клиентите си в града. Стана известна не само сред руската колония в Будапеща, но и сред партийната върхушка на Унгарската комунистическа партия и дипломатите от различните посолства. Спечели доста пари, които благоразумно пазеше за бъдещето, а от новия си покровител научаваше ценна информация, която предаваше на Лаело.

Ала през цялото време чакаше своя шанс, уверена, че един ден животът ѝ решително ще се промени. И този ден настъпи. На 23 октомври 1956 година Унгария въстана. Покровителят ѝ презрително заяви:

— Това е само буря в чаша вода.

Но Лаело беше на съвсем друго мнение.

— Настъпи нашият час! — възбудено я прегърна той. — Скоро ще бъдем свободни! Ще организирам бунта в Техническия университет. Искам да дойдеш с мен.

— Не — отвърна Ева.

— Не разбираш ли какво става? Ние започваме революция! Свободата е много близко!

„Ти така си мислиш — каза си Ева, която знаеше много повече от него. — Но сега имам шанс да се освободя!“ А на глас убедително заяви:

— Ще бъда по-полезна, ако продължа с моята работа. Все някой трябва да доставя секретна информация. Ако не можем да се срещаме, определи ми друг човек за свързка.

— Но това е изключително опасно!

— Не по-опасно от твоята задача в Техническия университет.

— Всичко ще се промени, ако Западът ни се притече на помощ...

— Тогава ще се присъединя към групата ти, но засега ще изчакам, тъй като съм убедена, че по този начин най-добре ще помогна на революцията. Аз съм само една незначителна унгарска девойка с „лечебни ръце“. Кой би ме заподозрял?

Лаело разбираше, че е права. Нуждаеха се от всякаква помощ, а беше убеден, че Ева прекрасно може да се погрижи за себе си. Бе се наслаждавал на връзката им, беше му приятно с нея, но за разлика от другите мъже, той виждаше, че под крехката и нежна външност се крие една безсърдечна жена. Много добре разбираше, че тя се интересува единствено от себе си, а не от това, което ставаше в Унгария. Щеше да оцелее, независимо кой ще победи в Унгария. Лаело бе убеден, че Ева няма да се спре пред нищо, за да задоволи амбицията си. „Е — каза си той, — нима аз също не искам да постигна целите си? Дори съм готов да убивам заради тях.“

— Добре — рече той. — Ще уредя контактите ти. Но бъди внимателна. Никой не знае какъв ще бъде изходът на нашата борба. Ясно е само, че ще се пролее доста кръв.

— Винаги съм внимателна — припомни му Ева и обви тънките си ръце около врата му. — А сега искам да се любим за последен път, преди да се разделим...

— Да се надяваме, че раздялата не е задълго.

„За теб — надеждата, за мен — бъдещето. Това е моето сбогуване. Не само с теб, но и с Унгария. Моята съдба ме зове.“

Ева продължи работата си, докато улиците бяха безопасни. Когато те се превърнаха в бойно поле, осеяно с бунтовници, горящи танкове и трупове, тя напусна апартамента и намери убежище в малкия магазин на Лаело, който бе заключен, със спуснати кепенци, но любовникът ѝ бе дал ключовете. От една седмица не бе виждала покровителя си от унгарските тайни служби, но откакто гражданите на Будапеща завладяха улиците на града, служителите от омразната тайна полиция бяха безмилостно преследвани и жестоко избивани. Единствената ѝ грижа бе да не би случайно да се натъкне на руснака по време на обиколките си из улиците. Анна Фаркас трябваше да излезне. Всички трябваше да я мислят за загинала.

Жертвите биваха погребвани набързо, без опело. Служителите от унгарските тайни служби висяха надолу с главите по уличните стълбове. Същото те бяха вършили години наред с хиляди унгарци, измъчвани до смърт в подземията на мрачната главна квартира на улица „Граф Андраши“. Ева не изпитваше състрадание към убитите — интересуваше се само от собствената си безопасност. При своите обиколки тя стана неволен свидетел на ужасната гибел на жени, сътрудничели като нея на тайните служби. Не можеше да допусне да я постигне същата участ и да бъде разкъсана от побеснялата тълпа. Предвидливо бе скрила една торба с хранителни продукти и един куфар с дрехи в задната стаичка на магазина на Лаело. Там имаше малка кушетка, тъй като Лаело често работеше до късно и оставаше да спи в магазина. Освен това се бе снабдила с примус за готвене и портативен радиоапарат.

Отвън магазинът бе заключен и изглеждаше изоставен. Ева надзърташе предпазливо само през малкото задно прозорче с решетки.

След като се погрижи за безопасността си, Ева се зае с допълване на запасите от кремове и лосиони. Много добре знаеше как да комбинира съставките, защото внимателно бе наблюдавала Лаело. Напълни един куфар догоре, който стана доста тежък, но тя твърдо бе решила да го вземе със себе си. В него се криеше бъдещето ѝ.

Самотата не я плашеше, важното бе да остане жива. Един ден някой потропа на предната врата, но тя не издаде нито звук и посетителите отминаха по улицата. Най-забележителното бе, че никой не се опита да ограби магазина. По радиото слушаше предаванията на радиостанцията на свободата и разбра, че обстановката рязко се е

влошила. Почувства само нетърпение, защото нейният час приближаваше. Прекарваше часове в грижи за лицето, косата и маникюра си. Липсваше ѝ само банята, наложи се да се задоволява само с измиване над мивката. „Но нали живях без баня през първите седемнадесет години от живота си — казваше си тя. — Когато се измъкна на Запад, ще имам разкошна баня, ароматни соли за ваната си, затоплени и благоуханни хавлии, благовонни масла за кожата. Всичко, за което толкова отдавна мечтая. Ако имам късмет, съвсем скоро ще се махна оттук.“

Не се интересуваше какво ще стане с Унгария — политиката никога не я бе привличала, а и правителството никога нищо не бе направило за хората. От общуването си с любовниците си руснаци бе разбрала, че надеждата Унгария да се освободи от жестоката примка на СССР е въздушен мехур. Събитията още веднъж потвърдиха правилността на решението ѝ да напусне Гьор-Сопрон и да се премести в Будапеща. Това бе част от съдбата ѝ, от пътя ѝ към успеха, в който тя безрезервно вярваше. Бе убедена, че бог помага само на тези, които сами си помагат. Не се чувстваше обвързана с родината и сънародниците си. Още от дете мечтите ѝ я отнасяха далеч на Запад. Нищо, дори и провалът на революцията, нямаше да я отклони от целта.

Една сутрин, докато слушаше новините по радиостанцията на свободата, тя разбра, че е дошло времето да поеме своя път. В цяла Унгария се разгаряха ожесточени сражения и се носеха слухове за масирано нахлуване на руснаците. В Будапеща цареше анархия. „Време е да тръгвам“ — каза си тя с доволна въздишка. Прекара цял ден, за да боядиса косата си в безличен миши цвят. Покри лицето си с дебел слой загрозяващ грим, остави косата си да виси разчорлена и сплъстена и завърши маскировката си, като си сложи чифт очила с телени рамки. Преоблече се в най-смачканата и провлечена рокля, обу груби чорапи и разкривени обувки, а на гърба си наметна старо скъсано одеяло. Изглеждаше неузнаваема.

Към полунощ се измъкна от магазинчето на Лаело, заключи вратата и заличи всички следи от престоя си. Изхвърли на боклука празните опаковки, вестниците, празната бутилка от боята за коса и ключовете от магазина. Съдейки по съобщенията от радиостанцията, Ева не очакваше, че някога Лаело Ковач ще се завърне в магазина си.

Стиснала в ръка скъпоценния си куфар, тя се отправи към съдбата си, съвсем бавно, защото куфарът бе ужасно тежък и Ева трябваше често да спира, за да разтрива подутите си ръце. Движеше се само по малките улички, но неотклонно напредваше към целта си. Не забелязваше трупове около себе си, барикадите, преобърнатите трамваи, обгорелите танкове. Веднъж, при пресичането на някакъв пуст площад, когато бе спряла, за да си почине, видя някакъв руснак от унгарските тайни служби, обесен с главата надолу на едно от дърветата. Не беше нейният любовник, а един от колегите му, но тя си помисли с облекчение, че навярно и той бе постигнат от същата участ. Не искаше нищо и никой да я свързва с Унгария.

През следващата седмица не чу нищо за Лаело Ковач, но беше убедена, че от негова страна нищо не я заплашваше. Анна Фаркас бе изчезнала от лицето на земята. Когато стигна до крайната си цел, Ева се огледа предпазливо, за да се убеди, че никой не я следи. Отдавна знаеше, че в хотел „Дунав“ са отседнали западни кореспонденти. Влезе във фоайето и се огледа. Търсеше познато лице — един мъж, журналист, с когото се бе запознала в дома на служител от Държавната банка, съпруг на една от първите й клиентки. Между него и Ева имаше лек флирт, но отношенията им не се задълбочиха. Сега тя се спусна към него и истерично заплака. Мъжът не я позна и удивено я изгледа.

— Аз съм Анна Фаркас — прошепна тя.

— Анна! За бога, какво сте направили със себе си?

— Беше необходимо... вие не знаете... моля ви, позволете ми да ви обясня.

Той я придружи до бара, настани я на един стол, наля й чаша коняк и търпеливо заслуша. Младата жена му довери, че е била двоен агент, работела като козметичка само за прикритие, за да може да обикаля града и да събира информация. Първо шпионирала руския дипломат, а след това и руснака от унгарските тайни служби, но Лаело Ковач изчезнал безследно и сега нямало кой да разкрие истината, при което унгарските революционери я смятаха за съветска подлога.

— Видях какво направиха с жените, които бяха сътруднички на руснаците и на тайните служби... Ако ме заловят, същата участ очаква и мен. Няма към кого друго да се обърна за помощ.

— Кой ви каза да ме потърсите? — попита журналистът.

— Лаело. Той ми съобщи веднъж, че мога да разчитам на вас. Може би знаете какво е станало с него?

Мъжът поклати глава.

— Съжалявам, но нищо не зная. Ясно е само едно — всичко пропадна. Руснаците нахлуха и сега само господ може да спаси Унгария. Всеки момент очаквам заповед да напусна страната.

— Вземете ме със себе си, моля ви... моля ви... ако остана тук, ще ме разстрелят!

— Ще направя всичко, което е по силите ми, но не мога да ви обещавам нищо категорично. Можете да останете в хотела колкото желаете. Аз имам две стаи на разположение...

— О, благодаря ви, благодаря ви... — Ева хвана ръката му и я целуна.

Когато отново се върна в бара, някой го попита:

— Кой или по-скоро какво бе това?

— Едно бедно дете, което е изпаднало в беда. Играела е ролята на проститутка, за да събира сведения от руснаците. Но сега не може да го докаже и животът ѝ е в опасност.

— Дете ли? Бих казал, че е най-малко четиридесетгодишна.

— Наложило се е да се дегизира. Повярвайте ми, ако свали този отвратителен грим, ще видите най-красивата жена, която можете да си представите.

След няколко дни английските кореспонденти бяха преместени в сградата на британското посолство. Нейният познат взе Ева със себе си и я представи като своя сътрудничка. Позволиха ѝ да остане, въпреки че сградата бе претърпена.

И този път отново съдбата ѝ кимна благосклонно. Сред тълпата откри едно познато лице — унгарец, чиновник в паспортния отдел. В действителност бе шпионин и работеше за руснаците. Освен това въртеше оживена търговия на черния пазар. Ева много пъти бе купувала разни стоки от него. „Сега аз ще му продам нещо — помисли си Ева. — Моето мълчание в замяна на нов паспорт на името на Ева Черни и изходна виза.“ Лесно успя да го убеди.

— Само една дума от моя страна и ще бъдеш унищожен! — заплаши го тя. Той избухна и презрително изсъска, че и тя не е по-добра от него, но Ева му заяви, че е била двоен агент, че англичаните

знаят за нея, докато не подозират, че в посолството се укрива руски агент и черноборсаджия. — Една дума на когото трябва и...

След четири дни от посолството за Виена замина колона от четири коли и един камион, който трябваше да се върне с храни и медикаменти в Будапеща. В третата кола пътуваха Ева и кореспондентът.

Щом преминаха австрийската граница, тя коленичи и целуна ръцете му. Сетне се изправи, прегърна го и горещо му благодари:

— Господ да ви възнагради за добротата... — Отдръпна се и го дари с един омайващ поглед на красивите си очи. Очилата отдавна бяха изхвърлени на шосето. — Когато един ден разкажете моята история — сигурна съм, че ще го направите — моля ви, много ви моля, не използвайте името ми. Ще се наложи да се крия дълго време, а ако те узнаят къде съм, ще ме намерят и... Разкажете историята ми, искам светът да узнае какво се случи в Унгария, но пишете за мен като за едно обикновено унгарско момиче.

— Това не е истина — отвърна трогнат кореспондентът. — Вие сте една изключително смела и необикновена девойка. Да, ще опиша вашата история, но ви обещавам, че няма да използвам името ви.

Нейната история се появи под заглавието: „Една истинска унгарска героиня“. Той ѝ изпрати екземпляр от вестника, в която бе отпечатана статията. Ева я прочете, усмихна се доволно и я изгори.

[1] Тревиса равнина, пустинна степ в Унгария. — Б.пр. ↑

[2] Бяла, полупрозрачна маса, без вкус и мирис, получена от китова мас или от мазнина в черепа на кашалотите, близка по химичен състав до восъка, широко използвана в парфюмерията. — Б.пр. ↑

[3] Жълтеникава мас, получавана чрез специално промиване на овча вълна. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ТРЕТА

Швейцария, 1988 година

— Как е тя? — попита Макс, когато Алекс влезе в просторната дневна на вилата, от която се откриваше чудесен изглед към Женевското езеро.

— Още спи.

— А ти как си?

— Не мога да се съвзема от изненадата. Никога не съм очаквала, че майка ми ще ме посрещне с думите „прости ми“.

— Казах ти, че не е на себе си.

Алекс се отпусна в едно от креслата пред камината.

— Ако се отнасяше за някого другого, щях да кажа, че сме свидетели на някакво религиозно преображение.

— Като говорим за религия, мисля, че майка ти е получила католическо възпитание. Тя безумно се страхува от пламъците на ада. Може би, докато е седяла в онази болнична стая, пред очите ѝ като на филмова лента е преминавал целият ѝ живот и си е припомнила всички минали грехове.

— Доколкото знам, никога не е стъпвала в църква.

— Има много неща за твоята майка, които никой не знае.

Алекс пие чашата с черно кафе, която той ѝ подаде, и добави сметана.

— Както и да е, постигнахме това, за което те доведох — доволно рече Макс и щедро добави захар в кафето си.

— Защо имам чувството, че участвам в нещо, за което не съм подготвена? — попита Алекс.

— Имаш предвид молбата ѝ за прошка?

— Тя крои нещо. Кога Ева Черни се е усъмнявала в правотата си? Колко често сме я слушали да казва: „Аз трябва да изпълня предназначението от съдбата и нищо и никой няма да ми попречи да го сторя“. — Алекс много сполучливо имитира мимиката и гласа на

майка си. — Ако иска да ѝ простя, защо тя не ме повика? Имам странното чувство, че...

— Какво?

— Е... може да звучи отвратително, но се чувствам като участничка в някаква долнопробна пиеса. Поведението ѝ не се връзва с характера ѝ. Тя ненавижда дори мисълта за моето съществуване. Тогава защо ще ме моли, точно мен, именно мен, да ѝ простя? Мисля, че това е част от новата драматична роля, която играе в момента. Знаеш отлично, че тя е променлива като хамелеон, въпреки че в мое присъствие лицето ѝ винаги е представлявало една безизразна маска. Лекарят каза, че тя е емоционално изсушена и, както Крис обичаше да се шегува, вероятно е изпаднала в една от „душевните си депресии“. Доколкото си спомням, последната продължи три дни.

— Това е нейният начин да се зарежда отново с енергия. Тя се изразходва без остатък, когато се намира в своите „приповдигнати“ фази.

— Искаш да кажеш, че е нещо като „изпускане“ на налягането?

— Да. От мига, в който ѝ съобщиха за злополуката на Крис, тя сякаш полудя. Не съм позволявал на никого да я доближава. Ева още се намира в силен шок.

— Точно така се чувствам и аз сега. Защо, Макс? Всичко това няма никакъв смисъл.

— А ти обичаш нещата да са ясно дефинирани, нали?

— За всяко нещо има причина — твърдо рече Алекс.

— Каква е причината да се съмняваш в искреността на майка си?

— Фактът, че разкаянието или угризенията на съвестта не са присъщи за нея. Вярата ѝ в непогрешимостта на действията ѝ е абсолютна.

— Нима не допускаш, че е възможно сърцето ѝ да се е променило?

— Щях да го допусна, ако тя имаше сърце.

— Тя на няколко пъти не е била на себе си заради различни мъже.

— Ти бъркаш любовта с либидото.

— Тя обичаше Крис.

— Показваше го по доста странен начин. За нея любовта означава да притежаваш и да властваш.

— Тогава помисли за факта, че тя изгуби най-скъпото си притежание. Смъртта засяга хората по различни начини, а според мен сега за пръв път тя истински е засегната от нея.

— Не си я виждал, когато загина бащата на Крис. Това бе едно изключително представление, достойно за поет като Омир. Спомням си, че тогава вилнееше из къщата и виеше като ранено животно, късаше дрехите си, чупеше каквото ѝ попадне. Опита се да се удави в езерото, а когато ѝ попречиха, направи опит да си среже вените. Патси ми каза, че е станала свидетел на ужасяващи сцени.

— И смяташ, че след като сега няма подобни сцени, мъката ѝ не е истинска? Позволи ми да ти кажа, че когато ѝ съобщили за Крис — само камериерът ѝ, Джоунс, бил при нея, защото тогава отсъствах, тя не промълвила нито дума. Джоунс ми каза, че е застинала неподвижно и единствените думи, които е промълвила, са били: „Заведете ме при моя син“. Оттогава дори той не е успял да се доближи до нея.

— Сега тя е двадесет години по-стара. Времето и възрастта са я накарали да промени представлението си.

— За бога, понякога си мисля, че ти нямаш сърце.

Алекс се изчерви, но упорито тръсна глава.

— Не обиждай интелигентността ми с обяснения от рода на „разкажание на смъртния одър“. Ако се опитваш да ме убедиш, че майка ми се е преобразила, само си губиш времето.

— А защо не? Отлично знаеш, че тя е блестящ манипулатор — относно хората, събитията, живота, но ти пропускаш нещо много важно: дори и Ева Черни не може да манипулира смъртта. Може би този факт я е накарал да се осъзнае и да преосмисли постъпките си. Погледни на майка си от друг ъгъл и ще я видиш в различна светлина. Може би това е една жена, ужасена от мисълта за старостта, която се страхува от самотата и която изгубва най-скъпия си човек, която изведнъж се е вгледала в себе си, в живота си, във всичко, което е извършила. Може би тогава няма да ти се струва толкова странно, че тя те е помолила да ѝ простиш. А освен това, не бива да забравяш — завърши Макс, — че майка ти е изключително чувствително и емоционално създание.

— Което ще рече, че аз не съм.

— А не е ли така? Ти се държиш като онзи германец, Гьоринг, който, като му говорели за световната култура, измъквал пистолета си.

Ключовата дума в твоя живот е чувство. Ти си се отдръпнала навътре в себе си, заключила си сърцето си и не допускаш никого до съкровищата на душата си като някой скъперник, а майка ти винаги се е раздавала докрай.

— Да, но само за да завладее хората около себе си!

— И какво от това? Нима ти си напълно безкористна?

— Ти на чия страна си? — избухна Алекс.

— Както винаги на своята — спокойно отвърна адвокатът. — Просто не искам да съдиш майка си прибързано. Да, какво има, Жак?

Икономът бе влязъл след дискретно почукване на вратата.

— Търсят ви по телефона от Сейшелските острови, сър.

— Прехвърли разговора на този телефон. Не — обърна се той към Алекс, — не е необходимо да излизаш. Просто ще съобщя на Мойра кога ще бъде погребението.

Макс отиде до изящното френско бюро, където бе телефонът, и вдигна слушалката.

— Здравей, скъпа... — чу го да казва Алекс, а сетне гласът му премина в неясно мърморене.

Алекс си наля чаша арманяк. Чувстваше, че има нужда от едно силно питие. Представи си елегантната и красива Мойра Хейнс, сравни я със собствената си едра и тромава фигура и се намръщи.

Мойра и Макс живееха заедно от няколко години. Веднъж Алекс го бе попитала защо не се ожени за момичето и той шеговито бе отвърнал:

— Защото е прав онзи, който е казал: „Крадците искат парите или живота, а жените — и двете“.

Алекс се бе разсмяла и повече не повдигна този въпрос, но сега отново се питаше защо Макс не се бе оженил за Мойра. Вече шест години тя представяше пред света козметичните продукти на Ева Черни: елегантна, богата, самоуверена, заобиколена с лукс и богатство, надарена с непогрешим усет за изящното, а на всичкото отгоре и с благородно потекло. Мойра изглеждаше съвършена, защото от раждането си принадлежеше към света на богатите и изисканите, които посещават само най-добрите колежи, живеят в най-скъпите квартали, избират си най-достойните брачни партньори, най-опитните френски готвачи, най-модните декоратори. Всичко в живота ѝ бе идеално подредено, с изключение на това, че се бе омъжила за един

жалък некадърник, който я остави без пукната пара след банкрута и самоубийството си. Макс я бе довел при Ева с думите:

— Намерих твоето лице, Ева.

Тя бе погледнала момичето и се бе съгласила. Мойра можеше отново да се върне към охолния живот, да осигури образованието на сина си и дъщеря си в изискани колежи и да спести доста пари, защото Макс бе сключил изключително изгоден договор за нея, който ѝ осигуряваше процент от всяка продажба. Алекс се запита дали Макс изпитва бащинска загриженост за децата на Мойра, както към самата нея, въпреки че той бе само тринадесет години по-възрастен.

Тя все още бе потънала в мислите си, а Макс говореше по телефона, когато вратата се отвори и в стаята влезе Памела Брадли, облечена в елегантна черна рокля с дълъг наниз от перли. Пищната ѝ червена коса, вдигната нагоре, подчертаваше финия овал на лицето ѝ.

— Кафе? — попита я Алекс с усмивка. — Или да ти наля нещо по-силно?

— Може би малко бренди. — Алекс ѝ наля и Памела взе чашата от ръката ѝ. — Благодаря.

— Съжалявам, че толкова дълго не те пускаха при него — рече Алекс.

Памела отпи от чашата си.

— Лицето му не е пострадало. Изглеждаше като заспал.

Алекс замълча. Знаеше, че Памела обичаше Крис от все сърце, въпреки десетте години разлика. Благодарение на любовта си към нея той бе успял да се измъкне от задушавачката власт на майка си, дори бе събрал достатъчно смелост, за да ѝ заяви, че възнамерява да се ожени за Памела.

— Кога ще бъде погребението? — едва чуто прошепна Памела.

— Моля те, в момента въобще не мога да мисля за това!

— А как е майка ти?

— Спи непробудно.

— Но вече измина почти цяло денонощие!

— Това съвсем не е странно след такава нервна криза.

— Господи, какво става тук? — Памела закри лице с ръцете си, после нервно ги отпусна и запали цигара. — Нали ще разбереш, ако ти заявя, че непременно държа да присъствам на погребението?

— Имаш пълното право да настояваш за това.

— Съмнявам се дали тя ще се съгласи.

— О, Памела, никой не знае какво ще си научи майка ми — горчиво се усмихна Алекс. — Сега е в такова състояние, че ако я видиш, може и да не я познаеш.

— Да-а, несъмнено тя е способна да се превъплътява в най-различни роли... Сега коя роля играе?

— Всичките едновременно.

— Гледала ли си пиесата „Трите лица на Ева“? Твоята майка има тридесет и три лица.

— Струва ми се, че ако сега я посетиш, ще откриеш съвсем ново лице, което никога не си очаквала от нея — смутено промърмори Алекс.

— Да не би да е прегърнала ролята на скърбящата майка?

— Тя обичаше Крис. Не е зле да не забравяш този важен факт.

— Не, тя обичаше да му се налага, да го върти на кутрето си. Мразеше го, когато не изпълняваше заповедите ѝ, когато не бе онзи Кристофър, който бе изградила в плановете си. — Памела за миг уморено сведе очи. — Според мен си постъпила много смело, дори героично, като си се решила да дойдеш в болницата. Защото прекрасно зная каква дистанция имаше между теб и майка ти.

— Но... не може да се каже, че само в нея трябва да търсим цялата вина — хладно отвърна Алекс и прехапа устни.

— Между другото, искам да ти поднеса поздравленията си за книгата ти. В „Сънди Таймс“ публикуваха много ласкав отзив за нея.

— Благодаря.

— Крис искаше да напише статия за книгата ти... — Памела тъжно се усмихна. — Но сама знаеш как обичаше да отлага нещата... — Изведнъж пребледня и прехапа устни.

— Да. Беше пълен с добри намерения, които обаче си оставаха само намерения.

— Но поне започна, не знам дали си разбрала, наистина започна... Когато майка ти се омъжи за онзи аржентинец, след като се бе заклела пред Крис, че няма да го направи, той я заплаши, че повече никога няма да ѝ проговори. Затова тя разигра онази майсторска сцена с опита за самоубийство... казвам майсторска, защото дори първокласна актриса като Ноел Кауърд не би могла да я изиграе поубедително. И знаеш ли какво му каза тя, когато той отиде да я види,

след като я „откриха“ точно навреме. Между впрочем той нямаше да го направи, ако аз не бях настоявала. Тя каза: „Знаех, че ще допълзиш на четири крака при мен, защото ти винаги ще имаш нужда от мен“. Никога дотогава не бях виждала Крис толкова разгневен... искаше веднага да заминем и да се оженим, но аз го спрях... Но се оказа, че съм сбъркала. Трябваше да пратя всичко по дяволите, начело с Ева Черни.

Когато Макс се върна при тях, двете жени седяха мълчаливо.

— Мойра ще дойде късно тази нощ — рече той. — Наведе се и целуна Памела по ухаещата буза. — Здравей. Как си?

— Още не мога да повярвам.

— Е, не ни остава нищо друго, освен да чакаме Ева да се съвземе, но със сигурност мога да кажа, че ни чака много тежък ден.

Макс излезе, а Памела запали цигара и се облегна назад.

— Не знам какво ще правя оттук нататък. — Тя всмукна дълбоко от цигарата и Алекс забеляза, че ръцете ѝ трепереха. Памела бе силна жена, самоуверена и красива, красотата бе нейното оръжие, но Алекс знаеше, че сега е напълно съсипана.

— Непрекъснато си мисля какво щеше да стане, ако се бяхме оженили, както Крис искаше, и бяхме заминали далеч от майка му. — Тя погледна към Алекс. — Както направи ти.

— Направих го, защото тя така искаше.

— А защо тя не те харесва? — Вече можеше да зададе този въпрос.

— Не отговарям на изискванията ѝ.

— Нито пък аз.

— Но в теб тя вижда заплаха, докато аз съм оскърбление за очите ѝ.

— Но това е смешно! Ти завърши с отличен успех университета, вече ти имаш публикувани три книги. За последната отзивите са само възторжени, а още нямаш тридесет години! Според мен Ева би трябвало да се гордее с теб.

— Тя не се интересува от подобни постижения. За нея най-важна е външността.

— Искаш да кажеш, че не те харесва, защото не си красива?

Алекс сви рамене.

— Тя е вманиачена на тема красота, макар че за мен това е глупаво.

— За майка ми това не е глупаво, за нея красотата е висша ценност. Целият ѝ живот е посветен на красотата, това я направи богата и прочута. Наричат я Императрицата на красотата и тя съвсем сериозно приема тази титла.

— Въпреки това няма право да отхвърли дъщеря си само защото не е красива според нейните стандарти.

— Ти така мислиш, но не и тя.

Памела замълча за миг и тихо попита:

— Знаеш ли, че Крис искаше да продължи следването си?

— Не.

— От няколко месеца се занимаваше много сериозно — намерих му учител. Предложих ти да му преподаваш, но той каза, че предпочита да е някой, който не се познава с майка му. Нали знаеш, че тя не искаше вие двамата да се срещате.

— Да, знам. Смяташе, че му влияя зле.

— Същото се отнася и за мен — рече Памела.

— Кой беше учителят? — полюбопитства Алекс.

— Гевин Крейг, професор от Йейл.

— Икономистът ли? Чувала съм за него.

— Да, Крис много го хареса и двамата отлично се разбираха. Гевин бе уверен, че ще го приемат в Харвард.

— Ти беше много добра с Крис — топло каза Алекс.

— Той бе добър с мен... О, да, зная, че всички се учудваха от разликата във възрастта ни, но отдавна съм престанала да обръщам внимание на клюките. Крис бе точно за мен. Когато моят бивш съпруг ме изостави, за да се ожени за четвърти път, мислех си, че повече никога няма да погледна мъж. Бях отвратена от мъжете. Но Крис промени всичко. Толкова бе мил... — Гласът ѝ заглъхна и тя наведе глава. Алекс видя как сълзите покапаха по черната рокля. — Ако тогава не се бе качил на онази кола... Колко пъти съм му казвала, че не бива да шофира, когато е ядосан.

— Ядосан ли?

— Току-що бе разговарял повече от час с майка си по телефона. Беше толкова разстроен, че целият трепереше... Мога да си представя

какво е станало, след като се е качил в колата... искал е да освободи яростта си...

— Какво бе направил този път?

— О, нещо незначително... ала тя го заплаши, че ще има ужасни последици, ако не изпълнява стриктно заповедите ѝ. Беше свързано с нейната компания, с проклетата „Ева Черни Козметикс Инкорпорейтид“.

— Крис мразеше тази компания.

— Знам. Но тя не се интересуваше от мнението му. За нея има значение само собственото ѝ мнение.

— И така — бавно започна Алекс, — Крис е бил много ядосан, когато се е качил в новото си порше?

— Беше бесен. Пребледнял и... отчаян. О, Алекс, понякога бе изпълнен с такова дълбоко отчаяние... „Тя ме поглъща“ — обичаше да казва той. Когато постъпваше правилно, никога не го хвалеше, а при най-малката грешка упреците ѝ няхаха край. Крис дори стигна дотам, да си намери фалшиво медицинско удостоверение — че бил болен и не може да замине на едно от нейните ревюта. Всъщност за него те бяха истинска болест. Единственото спасение бе да флиртува с нея. — Памела потръпна. — Беше ужасно... отвратително, почти като кръвосмешение.

— Често съм си мислила — намеси се Алекс с безизразен тон, — че майка ми си избираше толкова млади любовници само защото те донякъде ѝ заместваха Крис.

Кехлибарените очи на Памела се втренчиха в лицето на Алекс.

— Може би си права... — студено кимна тя. — Напоследък всичките ѝ любовници бяха приблизително на възрастта на Крис. — Продължи да се взира в очите ѝ. — Чудя се защо се върна?

— Оставих се да ме убедят — призна Алекс.

— Макс ли? Би направила всичко за него, нали?

— Всичко дължа на него... — простичко отвърна Алекс. — Ако не беше той... — Тя потръпна.

Памела се наведе и сложи ръка върху коляното ѝ.

— Радвам се, че го направи. Злополуката с Крис и онази апаратура, онези тръбички в носа му... беше ужасно, но не ме пускаха при него. Тя бе заповядала да извикат полицията, ако се опитам да

вляза при него. Какво ѝ каза, когато се срещнахте? — любопитно попита Памела.

— Нищо. Нямах възможност. Всичко, което успях да кажа, бе името ми, сетне тя се обърна, видя ме и припадна.

— Странно — замислено промълви Памела.

„Не съвсем — помисли си Алекс, която бе започнала да разбира желанието на майка си за прошка. — Но не е припаднала заради мен. А заради вината си. Крис се е качил на онази смъртоносна играчка, за да облекчи гнева си по единствения начин, който е знаел. Може би го е направил съзнателно? Не, не пасва на това, което току-що ми каза Памела за плановете му да продължи следването си.“ Да, тук явно нещо не беше както трябва, а Алекс ненавиждаше загадките.

Тя бе разумна жена, която умееше да потиска чувствата си — майка ѝ отдавна я бе научила на това. Освен това не вярваше в емоциите, защото животът ѝ бе лишен от тях. Бе съгласна с героинята на Джордж Елиът, която казваше: „По-лесно е да потискаш чувствата си, отколкото да понасяш последствията им“. Ала майка ѝ едва ли бе чувала за Джордж Елиът^[1]. Много хора взимаха успокоителни преди срещите си с Ева Черни. И докато не скъсаше окончателно с майка си, Алекс щеше да страда от мъчителните спомени и да прикрива чувствата си зад маската на студено безразличие.

— Защо майка ми не ме харесва? — Алекс си припомни този въпрос, който често бе задавала на гувернантката си Патси, когато двете разговаряха с часове в таванската стая във вилата на Ева Черни в Швейцария. — Какво съм направила?

— Нищо, абсолютно нищо. Майка ти се е посветила на култа към красотата. Тя вярва, че не е най-важното какъв човек си, а как изглеждаш, макар ние всички да знаем, че външността често лъже. Помниш ли онази книга, която ти четох? Там пишеше: „Няма пряка връзка между красотата на миглите и морала“. И още: „Обикновено женското око първо разкрива моралните недостатъци, прикрити зад красивата външност“.

— Затова ли тя никога не ме поглежда? Защото не съм красива?

— Майка ти не се интересува от никого, освен от себе си, ала тя е забравила нещо много важно. Красотата не трае вечно. Един ден ще го осъзнае и това ще бъде най-жестокият удар за нея.

„Дали наистина Памела е права“ — запита се Алекс. Нима майка ѝ е осъзнала, че остарява и красотата ѝ ще изчезне? Дали това е причината за младите ѝ любовници, а не Крис?

Ева приличаше на една от любимите героини на Алекс от романите на Джордж Елиът — мисис Пойзър от романа „Адам Бед“, за която една друга красавица казва: „Тя прилича на надут паун, разперил опашката си, така че всички да умрат от завист и сякаш нищо не може да я засегне“. Може би смъртта на Крис до такава степен бе преобърнала всичко в живота на Ева Черни? Нима най-после се е осъзнала? Или просто е изплашена от божието наказание? Дали майка ѝ е католичка? Алекс не знаеше много неща за нея, но помнеше какво бе чувала от други хора. Според мисис Мери Brent, майката на баща ѝ, Ева Черни е порочна до мозъка на костите си, егоистична и празноглава жена. Да не говорим, че е напълно лишена от християнско смирение и морал. Каква ти унгарска аристократка! Бе само една блудница, алчна за пари и власт, която един ден ще гори в пламъците на ада! Нима сега майка ѝ се страхуваше от възмездието, защото бе очевидно, че се страхува от нещо?

„Е — каза си тя, докато си лягаше в тясното легло в някогашната си стая, пълна с книги и толкова много спомени от детството, — защо да не се опитам да открия истината? Нали все пак съм изследовател? Така че търси, Алекс, търси...“

[1] Английска писателка от миналия век, когато е било модерно и благоразумно писателките да използват мъжки имена за псевдоними. Например във Франция Аврора Дюдеван публикува под псевдонима Жорж Санд. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Виена и Лондон, 1956–1957 година

След като се добра до Виена, Ева нямаше намерение да се остави да я приберат в някой от многобройните лагери за бежанци, изникнали като гъби покрай границата с Унгария след потушаването на унгарското въстание. На всяка цена трябваше да бъде на свобода, за да пристъпи към следващата фаза от плана си за преуспяване. Затова старателно избягваше унгарците, изплашена да не бъде разпозната при някоя случайна среща. Засега единствената ѝ надежда бе английският журналист.

— Страхувам се, че ще ме изпратят в някой от лагерите — оплака му се Ева. — Зная, че сред бежанците има доста съмнителни личности, които се преструват, че са пострадали от комунистическия режим и искат да получат статут на политически емигранти. Всъщност те са агенти на тайните служби, които докладват в Будапеща за всеки честен емигрант. Няма да се чувствам в безопасност, ако не се скрия някъде във Виена, ако не заживея като една от хилядите жителки на австрийската столица.

Наложи се да прибегне към непреодолимия си чар — знаеше, че бе достатъчно да се усмихне, като вложи израз на леко предизвикателство в чупката на устните си, и всеки мъж, без изключение, бе готов да коленичи в краката ѝ.

— Не се нуждая от пари — гордо му заяви Ева, — защото успях да спестя прилична сума в Будапеща и сега мога да се захвана с продажбата на моите козметични изделия. Подаяния от никого няма да приема. Моля те само да ми помогнеш да си намеря някаква по-скромна квартира...

Журналистът откри един свой приятел от студентските години — скромен и почтен четиридесетгодишен ерген, Джон Брент, който преподаваше английски език в един от многобройните частни колежи във Виена. Живееше в малък апартамент на последния етаж във внушителна сграда, принадлежала някога на една от най-благородните

фамилии в Австро-Унгарската империя — три стаи, кухня и баня. Едната стая използваше за всекидневна, другата за спалня, а третата за кабинет. Журналистът бе на мнение, че този апартамент ще бъде идеалното убежище за Ева Черни. В първия миг Джон Брент се възпротиви на неочакваното предложение на своя бивш състудент. Свикнал да се съобразява с традициите и строгия викториански морал, в който бе възпитан от най-ранно детство, той се ужасяваше от мисълта какво ще кажат съседите — през 1956 година все още не бе настъпила сексуалната революция. Но щом видя Ева, веднага забрави за възраженията си.

— Хм, не ми изглежда да е двоен агент — промърмори Джон Брент, изпитал едновременно и облекчение, и недоверие при вида на невзрачната особа. Побърза да си сложи очилата и успокоено въздъхна, след като я огледа внимателно: — Да, няма опасност да се разприказват съседите, че нарушавам моралните норми.

— Така ли смяташ? — запита го журналистът, успял да прикрие дяволитата си усмивка. Жалко, че засега нямаше право да разкаже на Джон каква изненада го очаква, когато Ева Черни реши да се раздели с маскировката си.

Така младата унгарка се пресели в малкия апартамент на Джон Брент, обзаведен доста оскъдно, но поне снабден с най-необходимото. Но мебелировката лесно можеше да бъде подновена и допълнена. Настани се във всекидневната, в съседство със спалнята на Джон — според него това бе достатъчна преграда, за да бъдат задоволени скрупулите му, които се сториха на Ева по-смешни от схващанията на някоя стара мома. Ева получи ключ от външната врата на квартирата и ключ за всекидневната. Разбраха се Джон Брент да я посещава във всекидневната само когато настъпи датата за плащане на наема.

Така в тишина и мир изминаха две седмици. По едно време той дори забрави за присъствието ѝ, защото тя никога не използваше банята му, преди да е заминал за поредната си лекция. Но в един следобед той неочаквано се върна два часа по-рано — в колежа обявиха, че ще празнуват някакъв местен празник. Още не бе затворил външната врата зад себе си, когато чу подозрителни шумове от банята. Вратата бе открехната и той плахо надзърна вътре. Видя някаква непозната жена, ослепително красива, излъчваща сексуалност с всяка

пора на изваяното си тяло, с прелестно лице, увенчано с ореол от златисточервена коса, от което би секнал дъхът на всеки мъж.

В първия миг тя се сепна, но бързо се окопоти и се засмя с дълбокия си гърлен смях.

— Разбирам учудването ви. Вероятно не можете да ме познаете.

Едва тогава я позна по гласа ѝ. Ева бързо се извърна и полата се отметна, като разкри прелестните ѝ крака. Тънката ѝ талия бе пристегната, според тогавашната мода, с широк колан, а стегнатото черно поло чудесно подчертаваше високите ѝ гърди. Очите ѝ блестяха, възбуждащият ѝ гърлен смях още отекуваше в стените на банята. За пръв път в живота си Джон Брент се влюби, отчаяно и безнадеждно, още от пръв поглед. Защото не бе лъжа, че такава красавица той виждаше за пръв път — пред нея бледнееха всички останали, които бе виждал дотогава. Не, не... може би бе виждал някъде такава омайваща красота... може би в някой холивудски филм? Или някъде по онези приятни улици, около скъпите ресторанти по Рингщрасе, недостъпни за скромните му доходи?

— Хм... виждам, че сте озадачен. Елате да поседнем на канапето в моята стая — предложи му Ева, доловила с женския си усет, че е настъпил решаващият миг. — Всичко ще ви обясня.

Той се отпусна неловко на канапето до нея и изслуша обърканите ѝ обяснения. Единствената последица бе окончателното му капитулиране пред тази красавица. И когато, наклонила прелестната си глава на една страна, Ева довърши разказа си с думите: „Нека да отпразнуваме деня на моето освобождение...“, от неочакваното щастие Джон се задави още с първата глътка. Ех, дали ще дойде някога бленуваният ден, когато мъжете ще го изпращат със завистливи погледи?

След вечерята той разсеяно слушаше как Ева възторжено описваше плановете за бъдещето. Накрая дори му показва скритите в шкафа козметични препарати.

— Наложил ми се да се огранича само с тези суровини, които можах да намеря във Виена. Разбирам, че не привличат погледа както най-прочутите козметични препарати, но мога да те уверя, че моята стока по качество не отстъпва дори и на най-прехвалените френски марки. Ако разполагах с повече средства, щяха да имат много по-ефектен външен вид. Ех, ако имам повече пари, ще се заема с напълно

нова серия кремове и помади, при това с невидан досега дизайн на опаковките. Все пак във Виена, за разлика от Будапеща, може да се намери какво ли не. Тук е съвсем различен свят. Не, ти не можеш да ме разбереш. Израсъл си сред охолство и за разлика от мен, думата „недоимък“ ти изглежда необяснима.

Ева му разказа за миналото си само толкова, колкото да задоволи любопитството му, при това без зрънце истина. Заяви, че е родена в Будапеща, че баща ѝ бил химик и на него дължала формулите за рецептите, по които сега приготвя кремове си. Но баща ѝ починал около шест месеца преди унгарското въстание... „и слава богу, защото сърцето му би се пръснало от мъка, ако бе доживял да види каква съдба сполетя злочестата ми родина“. Майка ѝ умряла още когато тя, Ева Черни, била само на дванадесет години, след което грижите по къщата и по овдовелия ѝ баща легнали на нейните крехки рамене. Освен това трябвало да му помага и в магазинчето. В един прекрасен ден ѝ хрумвало да изпробва ефекта на нова козметична серия и тогава „... всичко потръгна като по вода, но сега магазинът е опустошен, животът в Будапеща замря, а аз трябваше да избягам през границата, с опасност за живота, само с ей този куфар и със скромните дрехи на гърба ми. Но твърдо вярвам, че бъдещето ми е в тези невзрачни на пръв поглед бурканчета и шишенца. Никой не може да ме разубеди, че моите кремове са по-лоши от онези, които са изложени по най-лъскавите витрини, затова съм решила един ден името Ева Черни да стане прочуто като името на Елизабет Арден!“.

Джон остана смаян от решителния израз на красивите ѝ очи. Струваше му се, че прелестната унгарка започва да говори несвързано, може би под влиянието на виното, но той умееше да долавя признаците на непреклонна амбиция сред хората и когато тя го завлече в леглото си, нищо не можеше да го разубеди, че тази загадъчна непозната един ден може наистина да заблести като ярка нова звезда на небосклона на успеха. Съвсем не беше малко това, което бе постигнала до сега, при това съвсем сама! Говореше английски почти без запъване, макар и със странен акцент, а освен това му сподели, че иска да научи и немски. „Няма как, не мога да се справя с това, което ми предстои, ако не знам немски...“ Джон, който бе завършил с отличие в катедрата по съвременно езикознание в Лондонския университет, остана очарован от думите ѝ.

Именно благодарение на Джон Brent тя успя да намери първите си клиентки — веднъж я заведе на някакво празненство в колежа и красотата ѝ накара присъстващите да занемаят. „Да, всички го намирахме за приятен човек, нелош преподавател, но кой очакваше такъв сюрприз от този най-обикновен, дори невзрачен мъж!“ Ева успя да се възползва от случая и веднага се зае да рекламира кремове си. Жените, след като я посрещнаха в началото на нощ, постепенно се поотпуснаха и дори бяха склонни да ѝ простят превъзходството, защото Ева умело си даваше вид, че за нея на този свят не съществува друг мъж, освен Джон Brent. И когато сподели, уж неволно, че за нея Виена е само началната гара по дългия път към заветната ѝ цел — Съединените щати — всички дами въздъхнаха облекчено и единодушно се съгласиха, че няма да е зле по някакъв начин да ускорят заминаването ѝ, при това колкото по-скоро се сбогуват с нея, толкова по-щастливи ще бъдат и тя, и останалите съпруги. Не бива да се пренебрегва и фактът, че Ева успя да спечели доста жени на своя страна с безплатните си козметични консултации. Наистина, само първата от тях се оказваше безплатна, но това нямаше съществено значение за по-заможните ѝ клиентки.

Първите седмици Ева посвети на изучаването на конкуренцията. Трескаво купуваше мостри, неуморно експериментираше с тях, обикаляше до втръсване салоните за разхубавяване във всички краища на австрийската столица, за да се запознае с предлаганата козметика, като се стараеше да надуши от какво ще се нуждаят фризьорките в бъдеще.

После започна да посещава клиентките си по домовете им, като винаги носеше със себе си малка чанта, подобна на докторските. Вълшебните ѝ ръце отново влязоха в действие, стараеше се да угажда на всеки каприз на клиентките си и не след дълго стана известна в цяла Виена. Търсеха услугите ѝ преди официалните приеми, галапредставленията в операта, срещите на представителите на четирите велики сили в посолствата. Всяка жена, доволна от кремове и масажите ѝ, я хвалеше на своите приятелки и клиентелата на Ева бързо се разрасна.

В началото на 1957 година Ева вече си бе създала добро име в австрийската столица. От списанията, които ѝ даваха съпругите на дипломатите от британското, американското и френското посолство —

Ева не посещаваше руското посолство — тя научи много за търговията на козметични препарати и за новостите на пазара. Тъй като сред клиентките ѝ имаше няколко дами от прочути аристократични фамилии, тя научи много и за живота на виенската аристокрация. Старателно запомняше и копираше маниерите им, вкусовете им, стила на обличане. Младата жена грижливо се подготвяше за бъдещето си — възнамеряваше, след като се добере до Англия, да се пресели в Съединените щати, където да се представи за потомка на обедняло австро-унгарско аристократично семейство. Затова се зае да изучава виенския диалект, а не горнонемското наречие, което говореше Джон. Той бе очарован от бързия ѝ напредък.

— Ти притежаваш вродена дарба за езици — похвали я той. — Малко хора могат да ти съперничат. Акцентът ти е невероятен.

Ева знаеше, че притежава удивителната способност да имитира чужд говор, но не му го каза. За нея не представляваше никаква трудност да копира жестовете и изразите на всяка от своите клиентки, освен това запомняше всяка подробност от обзавеждането — мебели, картини, дори и цветята във вазите. Представяше си как някой ден ще посреща избрани гости в голямото си имение, как ще подрежда дългата маса със скъп порцелан, кристални чаши, с фини ленени салфетки, със сребърни прибори, с картички с имената на гостите до всеки прибор и с много вази, пълни със свежи цветя. Слушаше как някоя от клиентките даваше нареждания на прислужничката си и когато се прибираше в малката си стая, дълго тренираше пред огледалото как ще дава нареждания на въображаемата си прислуга. Когато я питаха за досегашния ѝ живот, Ева толкова убедително описваше ужасите, които е преживяла в Унгария, и страха си от миналото, че клиентките се изпълваха със съчувствие и уважение към нея.

— Тя е една малка героиня — сподели с приятелката си съпругата на един американски дипломат, — а ръцете ѝ вършат истински чудеса. Само като си помисля, че съм дала цяло състояние в козметичните салони на Елизабет Арден...

Скоро ѝ потрябва химик, защото запасите ѝ привършиха. За щастие, една от нейните клиентки бе омъжена за собственик на известна фармацевтична компания. Когато съпругът се запозна с „малката унгарска емигрантка“, той бе готов да ѝ намери не само

химик, но и да стане неин любовник. Ева с възмущение отклони предложението му, макар че вътрешно съжаляваше, ала трябваше да бъде много внимателна — само една погрешна стъпка и съпругите щяха да се съюзят срещу нея и да съсипят кариерата и бъдещото ѝ. А плановете на Ева се простираха далеч в бъдещето. Химикът си разбираше от занаята, но също пожела да сподели леглото ѝ, като обеща в замяна да ѝ разкрие какви съставки използва в рецептите си. Този път тя бе принудена да отстъпи. Така успя да се сдобие с червила с по-плътни оттенъци и с по-трайни качества, с по-фини кремове и лосиони, които правеха кожата на лицето мека и гладка като коприна. Новите си изделия Ева опакова в специално подбрани бурканчета и шишенца. На етикета един полиграфист, приятел на Джон, изписа името ѝ в едър получер шрифт, наподобявайки подписа ѝ. Излезе ѝ доста скъпо, но младата жена бе убедена, че щеше да си върне неколккратно вложените средства.

И тогава внезапно всичко се сгромоляса. Една вечер проверяваше предстоящите си ангажименти, записани в тефтерчето ѝ, когато внезапно се сети за нещо и се вцепени от ужас. Трескаво преброи дните и гневно захвърли тефтерчето. Беше бременна! Точно сега, когато бе на път да успее! Това бе истинска трагедия. Как е могла да не обърне внимание на измененията по тялото си. Отиде в банята и се претегли. Беше наддала три килограма, гърдите ѝ бяха наедрили и бяха станали по-чувствителни, а което бе най-лошото — светлорозовите им алвеоли бяха потъмнели. Поне да ѝ бе прилошавало всяка сутрин, сигурно щеше много по-рано да се досети, но за нещастие никога не се бе чувствала по-добре. Ала ужасният факт си оставаше: тя бе бременна от три месеца.

„Идиотка! Глупачка! Къде ти беше умът!“ — извика тя пред огледалото. Разбира се, детето бе от Лаело, но това в никакъв случай не биваше да се случва. „Защо трябваше да му позволявам да спи с мен онзи последен път? Но нали взех предпазни мерки — веднага си направих промивка (тогава в Унгария нямаше други предпазни мерки).“ Ала очевидно е била в най-опасния период и промивката не бе помогнала. Ева гневно изруга. Последното, от което сега се нуждаеше, беше някое ревящо и гладно бебе. Не обичаше децата и нямаше намерение да ражда. Какво да прави сега? Това можеше да разруши плановете ѝ. Немислимо бе да има дете от Лаело Ковач. Тя

завинаги го бе изтрила от живота си. Не можеше да понесе мисълта, че всеки ден ще вижда пред себе си това дете, което ще ѝ напомня за нещо, което бе решила да изтрие от живота си. „Трябва веднага да намеря гинеколог — помисли си тя. — Но как? Чрез кого? Трябва да бъда много, много предпазлива... Освен това ще ми трябват доста пари.“ Яростно заудря възглавницата. Когато външната врата се отвори, Ева лежеше със сухи очи на леглото и хладно обмисляше действията си. Джон се връщаше от операта, която я отегчаваше и затова бе отказала да го придружи. „Няма смисъл да го питам дали познава някой гинеколог. Той е абсолютен невежа по тези въпроси, а и освен това е пълен с предрасъдъци.“ Внезапно една мисъл прониза мозъка ѝ и Ева рязко се изправи в леглото. „Чудя се... дали...“ Това щеше да промени плановете ѝ, но тя можеше да се справи, а освен това щеше да спечели нещо много важно. Скочи от леглото и трескаво закричи из стаята. Обмисляше, планираше, претегляше всяка възможност.

Джон наливаше кафето в чашата си, когато през тънката стена, разделяща кухнята от стаята на Ева, чу приглушено отчаяно хлипане. Той остави чашата и почука на вратата ѝ.

— Ева? Добре ли си?

— Остави ме... — простена тя.

— Но аз чух, че плачеш. Какво се е случило? Зле ли ти е?

Отново се чу стон, последван от неудържимо ридание. Това го накара да се реши на нещо, което никога досега не бе правил — да влезе в стаята ѝ, когато тя бе там. Ева лежеше напреко на леглото, заровила лице във възглавницата. Леглото се тресеше от хлиповете ѝ.

— Ева! — Джон се приближи до нея и нежно сложи ръка на рамото ѝ. — Какво става? Какво се е случило, защо плачеш?

— Случи се най-лошото... никога не съм изпадала в такава беда!

Сърцето му се сви от жалост.

— Да не би някой да те е разпознал?

— Не... нещо още по-лошо.

— По-лошо ли? — Той бе озадачен. Нали тя най-много се страхуваше да не я върнат обратно в Унгария? Какво можеше да бъде по-лошо от това? — Нищо не разбирам — безпомощно рече Джон.

— И как би могъл? Ти си толкова мил и благовъзпитан.

Джон все още не можеше да проумее.

— Да не би да е нещо свързано с работата ти? Да не си загубила някоя от клиентките си?

— Нищо не съм загубила, напротив... сдобих се с нещо, което никога не съм желала, нещо толкова ужасно, че дори ме е срам да ти го кажа... — Тя избухна в истеричен плач.

— Ти не си способна да направиш нещо, от което да се срамуваш — убедително заяви Джон. — Не ти е присъщо.

— Не става дума за нещо, което аз съм направила, а за това, което сториха с мен...

— Сторили са с теб? — Неговата сексуална неопитност му пречеше да се досети.

Ева вдигна лице от възглавницата.

— Аз бях изнасилена! — извика тя. — Една нощ, когато се промъквах към хотел „Дунав“, един агент от унгарските тайни служби ме сграбчи, замъкна ме в една тъмна алея и ме изнасили. И сега съм бременна! — Хлиповете ѝ бяха толкова силни, че Джон се уплаши да не ги чуе някой от съседите. Дори в този момент той не можеше да забрави съветите на майка си.

— Не казах на никого... и как бих могла да кажа? Такова ужасно нещо... чувствах се толкова омърсена и унижена... а ето че сега всички ще узнаят... Свършено е с мен, всички ще се отдръпнат от мен като от прокажена. — Тя повдигна треперещата си ръка към лицето му. — Ето, виждаш ли... дори и ти... — Лицето ѝ се сгърчи от болка и тя отново падна върху възглавницата.

— Ами... разбира се... това е от шока, имам предвид изнасилването... — Джон смутено преглътна. Бе чувал, че се случват подобни неща, но изнасилването бе нещо, което не можеше да разбере и приеме. Един негов приятел, германец, му бе разказвал, че руснаците са изнасилвали германки в Берлин, но никога не се бе сблъсквал лично с подобно нещо. Откакто бе срещнал Ева, той бе започнал да си фантазира какво ли би било, ако се люби с нея, макар да знаеше, че това никога няма да се случи. Целият му сексуален опит се състоеше от една-единствена нощ с някаква проститутка, докато за кратко служеше в армията. Установиха, че страда от остра форма на психосоматична астма и го освободиха от военна служба. Джон се чувстваше толкова засрамен и унижен, че никога повече не посмя да се приближи до жена, но не страдеше от принудителното въздържание,

защото неговата сексуалност винаги бе сурово потискана от фанатично-религиозната му майка. Към непривлекателния външен вид се прибавяше и вродената му стеснителност. Бе прекалено слаб за височината си, метър и осемдесет, а освен това бе започнал да оплешивява, което още повече понижаваше самочувствието му. Като изключим майка му, Ева бе първата жена, с която бе станал по-близък, макар още да не можеше да повярва, че такова пленително и красиво създание може да му бъде приятелка. Преди три години бе извършил най-смелата си постъпка, събирайки кураж да избяга във Виена, за да се измъкне от опеката на майка си. Но много повече смелост му трябваше сега, за да заяви: — Разбира се, че съм разстроен... но само от мисълта, че ти се е случило такова ужасно нещо.

— Не знаеш какво съм преживяла, не можеш да си представиш онези дни в Будапеща... никой не може да ме разбере, не можеш да си представиш какви животни бяха превзели улиците... бях напълно отчаяна... Успях да се измъкна от дома си и почти бях постигнала целта си, когато това се случи... Той се нахвърли върху мен отзад, запуши устата ми и ме повлече в онази тъмна алея... беше отвратително... унижително... и болеше, ох, как болеше...

Последните й думи трябваше да накарат Джон да повярва, че е била девствена, когато са я изнасилили. Той бе толкова ужасен, че не можа да се сдържи, приседна до нея и я прегърна. Тялото й конвулсивно потръпна, но бе меко и топло, а копъринената й коса ухаеше така прекрасно...

— Хайде стига, стига... — погали я той по косата. — Всичко ще бъде наред, аз съм тук... не плачи... ти не си сама... аз ще направя всичко, което е по силите ми...

— Ще го направиш ли? — Тя отдръпна от него мокрото си от сълзи лице. — Не знам как да се справя, не разбирам нищо от тези работи.

— Кои работи?

— Как... как да се... — Ева свенливо отклони поглед, сякаш я бе срам да го гледа в очите. — Не знам как... да не съм повече бременна.

— Искаш да кажеш аборт! — възмутено възкликна Джон. Припомни си проповедите на майка си и извика: — Но това е убийство!

— Тогава аз трябва да умра, защото не мога да родя това дете. Аз съм неомъжена, а кой ще ми повярва, че съм била изнасилена? Веднага ще ме попитат защо съм го скрила. Ще си помислят, че лъжа, защото...

— Защото какво? — развълнувано попита Джон.

— Нищо — промълви Ева, но с такава интонация, че той веднага реагира по начина, по който тя очакваше:

— Не може да е нищо. Ако искаш да ти помогна, трябва да ми кажеш всичко.

— Защото всички знаят, че сме приятели. — Прошепна тя и отклони поглед.

Джон остана безмълвен, като поразен от гръм.

— Ти винаги търсиш доброто у хората — задавено изрече Ева, — но аз знам колко лоши могат да бъдат те, как обичат да представят всичко в най-лоша светлина, стига да има и най-слабо подозрение. Нима не разбираш? Ти си ми най-скъпият приятел, живеем в един апартамент, следователно ние...

— Няма да посмеят! — извика Джон и лицето му почервения.

— Не, ще го направят — изхлипа тя и крадешком погледна към него. Видя болката, изписана на лицето му, и разбра, че желязото трябва да се кове, докато е горещо. — Не знаеш какви зловни клюки се носят из града. Чух ги, когато бях при една от моите клиентки, отвратителни клевети, и как само се смееха...

Лицето му стана още по-червено. Джон не можеше да понесе мисълта, че някой му се присмива. През цялото си детство бе страдал от този кошмар. Но какво друго можеше да очаква едно дванадесетгодишно момче, чиято майка всеки ден го прибираше от училище? Когато майка му узна, че в часа по биология учителят им е разказал най-подробно за зачеването и раждането, тя истерично се разкрещя:

— Това е грях! Как може да учат децата на тези мръсотии! Няма да го позволя! — Отиде в училище и вдигна такъв скандал, че оттогава всички започнаха да го наричат „маминото синче“.

Така Джон Брент растеше с убеждението, внушавано от прекалено благочестивата му майка, че сексът е нещо мръсно, че всичко в живота трябва да е изрядно, безупречно, неопетнено. Мисис Брент трепереше да не попадне прашичка в безукорно чистия им дом. Според нея чистотата е едно от средствата да се заслужи божиата

благодат, затова се стараеше с всички средства да предпази сина си от вредното увлечение по секса, който, пак според нея, по нищо не се различавал от ровене в кофи за смет. И досега тя не можеше да си обясни как е възможно Всевишният, когото тя цитираше по двадесет пъти на ден, да е разрешил да се осигурява потомство чрез толкова отвратителен акт, какъвто е съвкуплението. Като дете, Джон не можеше да си обясни защо няма нито брат, нито сестра, а като зрял мъж си задаваше въпроса, как се е появил на този свят, след като знаеше отвращението на майка си от половия живот. Докато бе ученик, не смееше да прочете книга, без да е получил позволенията на майка си. На кино тя го водеше само след като се е осведомила предварително, че филмът е благоприличен. Щом навлезе в пубертета, тя му описа с най-ярки краски какво зло са венерическите болести и доста години след това Джон Брент не посмя да се доближи до жена.

Затова сега мисълта, че хората ще се присмиват зад гърба му, го разяждаше като язва. Замисли се дали няма да е по-разумно да се махне от Виена.

— Ще трябва да се откажа от търговията с козметични препарати — изхленчи Ева, — защото нито една от богатите ми клиентки няма да ме приеме в дома си. В изисканото общество са затворени всички врати за млада жена, която е неомъжена, но има дете от неизвестен баща. Затова за мен абортът е единственият изход... В противен случай аз съм обречена!

— Не, не е вярно — спокойно ѝ възрази Джон, защото му хрумна една възможност, но толкова смела, че още не можеше да я сподели с Ева.

— О, обречена съм! Дори и в Унгария никой не приема в дома си девойки, които са общували с мъже, преди да са се омъжили.

— Именно по тази причина животът ти няма да се окаже съсипан — замислено отвърна Джон. — Ще се омъжиш, и то за мен.

Ева, заровила лице в дланите си, тежко въздъхна, но не от изненадата, както наивно си помисли той, а от удовлетворение. Бавно спусна ръцете си и откри лицето си, грейнало от радост.

— О, това ще бъде... — После се отпусна сломено на леглото и унило поклати глава. — Не! Не мога да го направя. Ще бъде крайно неблагодарно от моя страна.

— Ева, моля те, само отговори на въпроса ми! Ще се омъжиш ли за мен? — попита Джон и гласът му потрепери.

— За теб? Без да се колебая дори за миг! — Ева бе готова да се закълне, че в този миг е напълно искрена. — Ти си безкрайно мил, нежен, при това и търпелив, разбираш ме, грижиш се за мен. — Внезапно лицето ѝ помръкна и тя въздъхна унило: — Не знаеш откога търся някой, който да се грижи за мен. Откакто баща ми умря... не... не искам да те занимавам повече с моите проблеми... — Взе ръката му в своята и я поднесе към устните си. — Но съм ти благодарна, Джон, безкрайно благодарна, че поне ме попита дали съм съгласна да се омъжа за теб.

— Ще се оженим, Ева, кълна ти се, ние ще се оженим! — твърдо изрече Джон. — Винаги съм мечтал за подобно щастие, обаче никога не съм си позволявал да храня дори и най-слаба надежда. Обичам те от мига, в който те видях в банята, но красавица като теб дори не би погледнала някой невзрачен мъж, такъв като мен... Защото ти можеш да имаш всеки мъж, стига само да го пожелаеш... — Отпусна ръце на раменете ѝ. — Ако станеш моя съпруга, ще се гордея с теб и ще бъда по-щастлив дори от ангелите в Рая.

— Но... детето...

— Когато му дойде времето, и с това ще се справим.

Ева сведе поглед към корема си.

— Но аз не го искам... — сломено прошепна тя. — Трябва да ме разбереш... не мога да преодоля омразата си към това нежелано дете...

— Мила, сега си много разстроена — утешително промълви Джон и плахо я погали по косата. Познаваше няколко мъже, повечето от тях негови колеги, които с радост бяха обявили, че жените им отново са забременели и които сега е гордост му показваха снимките на децата си. Как е възможно някоя жена да не обича детето си? Може би Ева още бе потисната от спомена за онзи кошмар в Будапеща? Нали и майка му говореше с яростна злъч против зачатиято? „Такава е волята божия — казваше мисис Брент, когато ужасените съседки донасяха слуха за някоя девойка, забременяла от любовника си. — По този начин Всевишният се разпорежда с нашите съдби, подлагайки ни на изкушения, за да провери дали сме праведни. Вината е само на онази уличница и тя ще си заслужи божието наказание. Обаче горкото

дете е напълно невинно и животът му трябва да се опази на всяка цена.“

„Да — помисли си той, — детето е невинно. Не е виновно, че е заченато в грях, и затова ние трябва да се постареем никога да не узнае горчивата истина.“

— Ще го обикнем, мила, ще мине време и сама ще се увериш, че съм бил прав — прошепна ѝ той. — Сигурен съм, че ще го обичаш с цялото си сърце. Как можеш да обичаш някое кученце, а да не обичаш едно невръстно, мило, трогателно безпомощно дете? При това твое дете, плът от твоята плът!

Джон си мислеше, че ако се бе забавил може би още малко, преди да се втурне в стаята ѝ, тази отчаяна жена щеше да се хвърли към прозореца... или да измисли някакъв друг начин, за да посегне на живота си, но всичко се промени, и то само благодарение на нежната му загриженост. Всъщност Ева едва се сдържа да не го изхвърли през вратата, толкова противна ѝ бе идеята да запази детето. Но трябваше да се преструва на трогната от предложението му, макар все още да бе убедена, че е необходимо час по-скоро да се отърве от онова противно бреме в утробата си. Макар че... кой знае дали намесата на Джон няма да промени съдбата ѝ?

— Сигурен ли си, че ще обикнеш едно чуждо дете? — отвърна тя, като се постара надеждата в гласа ѝ да заглуши съмнението.

— Да, Ева, мога да ти се закълна в това!

Преди Джон да се прибере в стаята си, те успяха да се споразумеят, че ще сключат брак без много шум, при това колкото бе възможно по-скоро — веднага след уреждането на всички формалности.

Вратата се затвори зад него и Ева се облегна на нея. Блажена усмивка разцъфтя на устните ѝ. Сега, като съпруга на британски поданик, ще се добере до Англия, защото името ѝ ще бъде вписано в тъмносиния му паспорт — паспортът, за който тя копнееше от толкова месеци. След това няма да бъде трудно и тя да получи британски паспорт. Разбира се, ще се наложи да отложи осъществяването на амбициозните си планове, но нали няма да е за дълго? Само колкото да износи и роди детето, както и докато се увери, че Джон ще го приеме като свое. След това ще ги напусне. Нали бе споделил с нея, че никога не е мислил, че ще стане баща. Ето че ще има тази възможност. Нали я

бе убеждавал с жар, каквато тя не подозираше у него, че ще направи всичко по силите си, за да убеди хората, че детето е негово? Дори се радваше от тази неочаквана перспектива, докато накрая тя се досети и го запита каква ще бъде реакцията на майка му. Ева знаеше, че живее в къщата на майка си и е изцяло зависим от нея.

— Тя ли? Хм... ами... отначало ще бъде доста изненадана — неохотно призна Джон, — но след като се срещнете... — Опита се да се усмихне, макар да знаеше отлично каква ще бъде първата реакция на майка му: мисис Брент веднага ще я обяви за вавилонска уличница. Знаеше също, че много трудно някой можеше да разубеди достопочтената му майка, особено след като веднъж си е съставила мнение за някоя жена.

Но нали Ева не беше уличница? Та тя бе само едно прелестно и невинно момиче, което е преживяло ужасно разочарование. И ще бъде прекрасна майка, увлече се Джон в сантиментални мечти, дори... кой знае... само след една година може да имат още едно, този път наистина тяхно дете... Усети как се изчервява до уши при тази мисъл, но новото, неподозирано чувство напълно парализира разсъдъка му. Доста време му трябваше, докато открие името му: нима това бе щастието?

След кратка церемония в кметството Ева Черни стана мисис Джон Брент. Постараха се да не разгласяват събитието. Ева остави всички приготовления на Джон, понеже обяви, че няма никаква представа какво е редно да се предприеме и се съгласи с всичките предложения: обяд само за двамата в някой скромнен ресторант, плюс нов паспорт за нея — доста усилия й трябваха, за да прикрие безумната радост от идеята му за смяната на паспорта. Така тя осъществи успешно първата стъпка от плана си. Когато те застанаха на гишето за паспортна проверка, преди да заемат местата си в самолета на „Бритиш Еървейз“, името й вече бе вписано в паспорта на Джон Брент, в неговия солиден, тъмносин британски паспорт, в чиято автентичност никой не се усъмни. От летището в Лондон взеха автобус до площад „Виктория“, а оттам с метрото продължиха до Саут Уимбълдън, където се прехвърлиха в първото такси, попаднало пред очите им. През цялото време Джон бе доста нервен, пушеше цигара

след цигара, а това бе безпогрешен признак, че един мъж е загубил спокойствието си. Когато таксито зави в някаква глуха уличка, с нищо неотличаваща се от съседните, с дървета покрай тротоарите, Джон смутено се изкашля.

— Майка ми не одобрява пушенето... Нали няма да се изтървеш пред нея, че съм пушил през целия път от метрото дотук?

— Ще направя всичко, което поискаш от мен — отвърна Ева и ободрително стисна ръката му. Очевидно мисис Брент го бе дресирала доста успешно през всичките тези години. Затова Ева го бе убедила още във Виена, че поне отначало трябва да я оставят да вярва, че Джон е бащата на детето, което тя щеше да роди след няколко месеца. За да го успокои, тя му бе обещала, че „ще ѝ кажем истината, защото лъжата е смъртен грях, но само след като се уреди всичко останало“.

— И когато майка ми се убеди, че детето е от мен — беше добавил Джон.

„Не само драгоценната ти майка — помисли си Ева тогава, — а и всички останали.“

— Не искам да се плашиш от майка ми — започна Джон, след като слязоха от таксито. — Не е чак толкова трудно да се разбереш с нея — смутено продължи той, макар със смущението си да доказваше тъкмо обратното. — Тя е само... хм, как да ти го обясня, ами с една дума... много държи на благоприличието. — Усмихна се виновно, сякаш се оправдаваше за някаква лоша постъпка. — В най-скоро време сама ще се убедиш, че това е типична британска черта.

Но Ева не се заблуждаваше. Нямахше равна на себе си, когато трябваше светкавично да преценява хората. Само един поглед ѝ бе достатъчен, за да схване, че мисис Мери Брент, висока колкото сина си, болезнено мършава, с костеливо лице и неприятно издадени предни зъби, никога нямаше да одобри красивата си снаха. На всичкото отгоре косата ѝ, с неопределен мътносив оттенък, бе нагласена в някакво подобие на фризура, каквото сигурно можеше да се види само в някой женски затвор или приют за душевноболни. Носеше евтина рокля, при това старомодна, в някакъв избелял виолетов десен, а краката ѝ, тънки като на паяк, бяха навлечени с дебели сивкави чорапи. Очевидно в този дом и думата „мода“ се смяташе за неприлична.

Още щом двамата младоженци се приближиха към прага на къщата, майка му впери изумен поглед в изящния фланелен костюм на

Ева, изкопиран по кройката на един от моделите на Кристиан Диор, с пристегнатата талия и клоширана пола. Сетне взорът се вдигна към дръзката шапчица, килната леко върху златисточервената коса на Ева, и тънките устни на мисис Брент се стегнаха като челюсти на менгеме. Въобще не посегна да прегърне новопристигналата си снаха, след като целуна набързо сина си по бузата. Само кимна сухо и се обърна, за да ги поведе към това, което тук вероятно наричаха „всекидневната“ или може би „предната стая“. Всяка вещ, дори и най-дребната, имаше строго установено място, всички повърхности се открояваха с умопомрачителен блясък. Прозорците бяха забулени с нещо, за което смаяната Ева не успя да намери друго наименование, освен „маскировъчна мрежа“. Навред миришеше непоносимо на политура, смесена с някакви непознати препарати за чистене, плюс дезинфектанти. „Килиите на осъдените на смърт навярно са по-уютни“ — помисли си Ева и сбърчи нос. За нейно изумление Джон за броени секунди, буквално пред очите ѝ, се смали и се превърна в току-що наказано малко момче. Отпусна се едва-едва в едно от тесните, корави като камък, кресла до камината, в която десетина мъждукащи въглини се стараеха да създадат илюзия за топлина, при това без никакъв успех. В къщата отвсякъде вееше хлад като в гробница.

— Е, каква изненада, бих казала — хладно произнесе Мери Брент. Всеки следовател от КГБ би могъл да ѝ завиди за интонацията. — А сега — обърна се тя към сина си, — разкажи ми подробно как стана всичко.

— А защо аз да не ви го разкажа? — прекъсна я Ева, като се постара да използва най-затрогващата си интонация, но без да се опитва да прикрива акцента си, дори тъкмо обратното ѝ се стори най-подходящо. — К'во искате да узнаете най-напред?

— Хм... ами откъде сте, къде се срещнахте с моя син. — „И как успяхте да го впримчите в мрежата си“, но това, разбира се, остана недоизказано.

— Избягах от Будапеща, когато мойта страна бе прегазена от руснаците.

— Да, хм... Джон ми писа, че сте унгарка.

— Бях. Но вече съм най-обикновена британска поданичка. — Ева мимолетно хвърли поглед към съпруга си, колкото да регистрира пълното изумление, изписано на лицето му.

— Но вашите родители все още са там, нали?

— Никакви родители си нямам. Имам си само Джон — спокойно отвърна Ева и хвана ръката му.

— Нима нямате семейство? — Подозрителният ѝ поглед можеше да съперничи на най-острите бръсначи от Солинген.

— Не, нямам си и туйто.

— Ева е била принудена да изостави всичко в родината. — Джон реши да се намеси с помирителна цел.

— Освен този доста обемист багаж, както успях да забележа.

— В онез два куфара ми е стоката — обясни Ева.

— Стоката ли?

— Ева е козметичка — поясни Джон, — при това много способна.

— Козметичка! — Със същия успех Джон би могъл да използва думата „погребален агент“, толкова ужасено бе изражението на майка му.

— Имах собствен бизнес във Виена — гордо заяви Ева.

— О, във Виена, така ли? — Мисис Брент се вцепени и стана излишно да пояснява отношението към този град, прочут със забавленията си. — Още не мога да си обясня защо Джон толкова настояваше да го изпратят там. Тук имаше превъзходни възможности. Въобще не одобрявам мъжете, които се стремят да работят в чужбина. Отвратителна храна, която дори не си правят труда да я поднесат в порцеланови съдове, да не говорим за приборите!

— Като стана дума за порцелан, хрумна ми, че по една чаша чай ще ни дойде много добре. — Джон се опита да влезе в ролята на домакин.

Мисис Брент се надигна.

— Всичко отдавна е готово. Само водата да възври. Елате с мен.

Последваха я в трапезарията, където, макар и да гореше електрическа печка, си оставаше студено и неуютно. В ъгъла се виждаше грозен бюфет, а в средата имаше квадратна маса с четири стола.

Масата бе застлана с дантелена покривка, с прибори за трима. Джон издърпа стола и Ева седна. На масата имаше три филии хляб, половин пакетче маргарин, три кифлички с мармалад и три парчета кейк със стафиди. Чаят беше горещ, но безцветен. Докато отхапваше

от филийката хляб — толкова тънка, че се ронеше между пръстите ѝ, Ева си мечтаеше за чаша хубаво кафе. Маргаринът имаше вкус на найлон. Очевидно свекърва ѝ не бе от домакините, които могат да бъдат упрекнати в пражосване на пари за скъпи лакомства и деликатеси.

Спалнята също се оказа неприветлива — в задната част на къщата, с мрежи на прозорците, през които едва проникваше оскъдна светлина. Килимът бе протрит и избелял. Ева заподозря, че е на нейните години. Леглото беше двойно, но когато седна на него, разбра, че може да съперничи по твърдост с погледа на свекърва ѝ. В олющения гардероб откри няколко телени закачалки, а на вратата му висеше малко огледало. През прозореца се виждаше малка градина, заобиколена от високи стени. Младата жена веднага си каза, че каквото и да ѝ струва, няма да остане задълго в тази неприятна къща.

Не обръщаше внимание на откритото неодобрение на свекърва си и отминаваше с пренебрежение забележките ѝ за прекаленото ѝ разточителство, предизвикани от покупката на нови завеси и пухен юрган. Когато един ден Ева се върна къщи с електрическа печка, свекърва ѝ едва не получи удар и се развика, че не могат да си позволят подобен лукс.

— Щом отворя магазина си, ще можем да си позволим и повече — отвърна ѝ Ева, — а и освен това, нали си плащаме за разноските?

— Магазин!

— Разбира се. Възнамерявам да отворя собствен козметичен салон.

— Но твоето основно задължение е да се грижиш за Джон. Съпругът е длъжен да осигурява прехраната.

„Но аз искам много повече от обикновена прехрана“ — помисли си Ева, а на глас каза:

— Смятам да бъда работеща съпруга.

— Съпругите не работят!

— Тогава аз ще бъда изключение. Все пак сме 1957 година, а не осемнадесети век.

— На Джон това няма да му хареса.

— Джон знае за решението ми и го одобрява. Аз съм талантива, много талантива, пък и тук, в Саут Уимбълдън, не видях нито един козметичен салон.

— Подобни заведения има в Уимбълдън Вилидж — презрително отвърна Мери Брент.

— Къде е това?

— Там, където живеят важните клечки, дето само знаят да си вирят носовете.

„Е — каза си Ева, — значи трябва да отида там, където са парите.“

Първата ѝ работа бе да проучи Уимбълдън Вилидж. Още от пръв поглед разбра, че това място е тъкмо за нея. Къщите бяха скъпи и просторни, всяка с по два гаража, а магазините — луксозни. Този свят бе съвсем различен от Саут Уимбълдън. Това беше нейният свят. Ева откри една агенция за недвижими имоти. Обясни на смаяния агент, че е забелязала подходящ магазин, намиращ се между един бутик и магазинче за шапки.

— Страхувам се — каза агентът, — че ще можете да го наемете за не повече от три години. Този участък е определен за строеж.

— В такъв случай наемът няма да бъде много висок. Защо не е нает досега? — попита Ева.

— Тук имаше фризьорски салон, но преди два месеца се преместиха в по-голямо помещение.

Магазинът се състоеше само от един голям салон и малка задна стаичка, обаче фасадата и предната врата бяха много представителни.

— Килимът включва ли се в цената? — попита Ева. Тя веднага разбра, че килимът е от чиста вълна и макар да беше в неугледен розов цвят, не беше трудно да го боядиса според вкуса си.

— Да.

— Има ли топла вода и санитарни помещения?

— О, да.

— Тогава нека да обсъдим условията.

Младата жена се върна в Саут Уимбълдън с подписан договор и с обещанието, че до шест седмици ще може да се нанесе в магазина. Свекърва ѝ бе излязла, а Джон още не се бе върнал от работа, затова Ева се качи на горния етаж, отключи куфара си — заключваше го заради любопитството на свекърва си — и извади малка кадифена торбичка. В нея криеше диамантена брошка, която бе намерила в дома на една от богатите си виенски клиентки. Когато дамата ѝ разказа за липсващата брошка, Ева я бе погледнала невинно и дори бе

предложила да я претърсят, но дамата, естествено, бе отказала с високомерен жест.

— Може би сте я изгубили на улицата? — предположи тя.

— Сигурно е станало така... Жалко, брошката беше много скъпа и аз много я харесвах.

— Навярно е застрахована?

— О, да, но за мен има особена сантиментална стойност... това бе първото бижу, което съпругът ми подари.

— Колко жалко — съчувствено кимна Ева, макар да знаеше, че брошката лежи на дъното на едно от бурканчетата с крем в куфара ѝ.

Сега брошката щеше да ѝ помогне да започне осъществяването на мечтите си. Парите от продажбата ѝ нямаше да стигнат, за да покрие всички разноски, но когато отвореше салона и работата потръгнеше, щеше да успее да върне заемите.

На следващия ден Ева взе метрото до Уест Енд и се запъти към бижутерийния магазин в сутерените около Бърлингтън, който бе забелязала при една от разходките с Джон. Носеше елегантния си сив костюм от Кристиан Диор, гарниран с изящна шапчица. Обувките ѝ бяха от мека сива чортова кожа, а ръчната чантичка, макар и стара, бе от скъпа сива телешка кожа. На път към Уест Енд си бе купила елегантни ръкавици от сива кожа, а старите бе захвърлила в една кофа. Посети един парфюмериен магазин, престори се, че иска да купи парфюм „Арпаж“, пръсна си малко зад ушите и го върна на продавачката. Така екипирана, Ева влезе в бижутерийния магазин и след четвърт час излезе навън с чек, от който на лицето ѝ бе грейнала такава ослепителна усмивка, че минувачите се обръщаха след нея. Пред бижутера тя успя да скалъпи версията, че брошката е попаднала в нея от покойната ѝ баба, че само тази семейна реликва е успяла да измъкне при бягството си от Унгария, дори прибягна до чуждестранния си акцент, за да подсили ефекта от думите си. Младият бижутер, към когото тя се обърна, защото по-възрастният бе зает с друг клиент, се оказа податлив като восък и щом установи, че диамантите са с безупречно качество, Ева хладно кимна:

— Естествено. В противен случай моята покойна баба никога не би ги носила.

След това отново се прибра с метрото в Уимбълдън и депозира чека във филиала на Барклейс Банк, който използваша всички

обитатели на Уимбълдън Вилидж. Джон и майка му не биваше в никакъв случай да научават за този чек: нито сега, нито в бъдеще. Когато отвори магазина, фасадата бе преобоядисана в ослепително бяло, с огромен надпис в средата „Ева Черни“ в същия шрифт, както бе изписано на етикетите на нейните козметични изделия. Ева бе останала само с няколко лири в джоба, но нищо не можеше да сломи вратата ѝ, че след три месеца ще разполага със стотици лири.

Най-важните стъпки бяха останали зад гърба ѝ. Вече познаваше едва ли не наизуст всички луксозни бутици в Уест Енд, помнеше не ползе от продавачките изложеното по парфюмерийните и козметичните щандове на големите универсални магазини, знаеше, че има едно име, с което неминуемо ще ѝ се наложи да се съобразява, ако иска да преуспее в този бранш — „Хародс“, прославената верига от магазини, нейният най-сериозен бъдещ конкурент. Освен това посети няколко салона за разкрасяване, а от орловия ѝ поглед не убягваше дори и най-незначителната подробност. В магазина си Ева веднага внедряваше всичко полезно, което бе видяла в големите магазини и козметични салони. В един от конкурентните магазини я поканиха да седне и келнерката веднага ѝ поднесе кафе и кейк. Ева остана възхитена и реши да заимства и тази идея. Освен това възнамеряваше да наеме и маникюристики. Знаеше, че нейният салон ще трябва да се конкурира с по-големите, но по-скъпи козметични салони и при това цените при нея трябваше да бъдат по-достъпни. Откри един опитен химик и му поръча да анализира изделията на конкуренцията, след това му възложи да ги сравни с нейните рецепти и да експериментира, докато постигне желанието от нея резултат. Ева не се уморяваше да променя цветовете на червилата, като инстинктът и опитът ѝ подсказваха кои цвят ще се търси най-добре на пазара.

Нае едно младо момиче — дъщеря на един от съседите, което бе очаровано от красотата на Ева — да сервира на клиентките кафето, което Ева сама приготвяше. Освен това поднасяше и малки, вкусни сандвичи, увити в хартия, която не пропускаше мазнината, тънки резени черен хляб с пушена съомга, гъши пастет или печено говеждо, които купуваше от деликатесния магазин недалече от салона си. Скоро клиентките заговориха, че в новооткрития салон на Ева Черни може не само да си направиш косата и да си освежиш лицето, но и да хапнеш превъзходен сандвич с чаша първокласно кафе. Цените на услугите

едва покриваха разходите, обаче вече се заговори за нейния салон, а това за нея бе по-ценно от злато. Бе успяла да се сдобие с една от най-опитните маникюристки, като ѝ бе предложила заплащане с десет процента по-високо от досегашното.

Но вече бе бременна в шестия месец, макар коремът ѝ да не бе много голям — Ева старателно го прикриваше с широки блузи и рокли.

Обаче състоянието ѝ не остана дълго време скрито от подозрителния поглед на свекърва ѝ и една сутрин Мери Брент поиска да знае защо снаха ѝ е криела досега, че е бременна.

— Защото нямаше да одобриш идеята ми да работя, а аз нямам време за губене, тъй като трябва да се утвърдя в бизнеса.

— О, да, ти наистина се утвърди. Утвърди се като голяма лъжкиня! Ти си съблазнила сина ми и си го накарала да се ожени за теб! И то само защото си търсила баща за копелето си! Ти си само една издокарана уличница и колкото по-скоро се махнеш от живота ни, толкова по-добре!

— А ти пък си ревнива, глупава и зла религиозна фанатичка! Предупреждавам те да престанеш да ми създаваш неприятности, защото в противен случай повече никога няма да видиш скъпоценния си син! Мога да ти създам такива неприятности, каквито дори не си сънувала! Не си въобразявай, че ме е страх от теб и че можеш да ме спреш. Предупреждавам те за последен път, не се опитвай да заставаш на пътя ми!

Мери Брент не си правеше илюзии що за жена е съпругата на сина ѝ, но сега бе смаяна от злобата, която се излъчваше от иначе красивото ѝ лице. Майката на Джон сляпо вярваше в бога и се страхуваше само от мъките на ада и проклятието на църквата, ала страхът, който изпита сега, бе много по-силен. „Тя е обзета от зли сили — помисли си Мери Брент. — Може би дяволът се е вселил в нея.“ Ала тя разбираше, че снаха ѝ няма дълго да остане при тях. Не каза нищо на Ева, но започна да натяква на сина си.

— Цялата къща мирише на публичен дом! — мърмореше Мери. — И къде отиват парите, които печели?

— Между другото, тя плаща таксите за централното отопление.

— Ненужен лукс.

— Това не е твоя работа.

— Не съм съгласна! — презрително изсумтя тя. — Забелязах, че още нищо не е купила за бебето.

— Работата напълно я поглъща.

— Не се и съмнявам, но трябва да ти кажа, че ако си въобразяваш, че детето, което носи, е от теб, значи си пълен глупак. Зърнах я за миг, когато излизаше от банята, и мога да се закълна, че е в шестия месец. Следователно е забременяла не през октомври, а през август.

Джон нищо не отговори.

— Тя те е подмамила да се ожениш за нея, нали?

— Не, не го е направила. Аз бях този, който предложи да се оженим.

— Защо? Защо, в името на бога? Всеки може да разбере що за стока е! Как можа точно ти, след всички мои наставления и предупреждения, да направиш такава фатална грешка?

— Не всички разсъждават като теб.

— Използвай здравия си разум, ако ти е останало поне малко от него... Какво ще търси такава жена в мъж като теб? Тя е от онези жени, които с лекота сменят мъжете и всеки следващ е по-богат от предишния. Защо ще ѝ трябва да се омъжва за един скромен учител? Тя не е от нашата черга, разбрах от пръв поглед, но кой знае защо е решила за известно време да живее с теб. Сигурен ли си, че не те е измамила?

— Не е това, което си мислиш! — възмутено извика сина ѝ.

— А какво е тогава?

— Не е твоя работа!

Майка му остана с отворена уста.

— Виждам, че гибелното ѝ влияние вече оказва своето въздействие. Ще се моля за теб, момчето ми, защото ти си се запътил направо към ада.

— Не искам да говориш за жена ми по този начин.

— Докато жена ти живее в моята къща, ще говоря за нея както си искам!

— Къщата може и да е твоя, мамо, обаче именно Ева плаща повечето от разходите...

— Но тя бе тази, която настояваше за централно отопление, а не аз, нали? Тя поиска да има телефон и камина в спалнята ви — напълно

излишен разкош, ако питаш мен.

— Не те питам, а освен това трябва да ти напомня, че Ева купи и новия телевизор, който ти гледаш по цял ден.

— Ти трябва да си този, който да плаща всички разноски, защото ти си мъжът в тази къща!

— А защо досега не се отнасяше с мен като с мъж?

Мери Брент бе толкова смаяна, че за миг изгуби дар слово и Джон се възползва от паузата, за да се измъкне от стаята. Ала когато се качи в спалнята и се излегна върху новия пухен юрган, той се замисли върху думите на майка си. Сега Ева наистина печелеше по-добре от него и смени голяма част от мебелировката, макар всичко, което бе купила в къщата, да бе само за нейно удобство. Джон се запита защо тя не бе купила нищо за бебето — нито пелени, нито дрешки, нито кошче. „Е, мога да я разбера. Знам, че тя не искаше това дете. Но какво ще стане с него, когато се роди? Кой ще се грижи за него? Защото ми се струва, че Ева дори няма да го погледне. Изглежда, че в плановете ѝ за бъдещето не се е включвало майчинството.“

— Защо не си починеш малко? — я бе попитал той една вечер, когато бяха сами в спалнята си. — Салонът върви добре и печелиш много пари.

— Това е нищо в сравнение с плановете ми за бъдещето. Един малък салон в едно от предградията на Лондон не може да ме задоволи. Аз искам много повече.

— Но защо?

Изглежда го така, сякаш бе малоумен.

— Защото това е моята съдба — бе отвърнала Ева и с това разговорът бе приключил.

Тя наистина вярваше, че е предопределена от съдбата да бъде богата и известна, и никой не можеше да я разубеди.

Сега съпругът ѝ вече добре разбираше, че никога не е присъствал в плановете ѝ за бъдещето — тя просто го бе използвала като първо стъпало по пътя си към успеха. Самият Джон не бе амбициозен мъж и едновременно се възхищаваше и натъжаваше от необикновените амбиции на съпругата си. Какво искаше тя? Пари, власт, слава? А къде оставаше простото човешко щастие? Или Ева смяташе, че ще придобие и щастieto с онази лекота, с която ѝ се отдаваше всичко останало? И все пак бе сигурен, че ако можеше да върне времето

назад, той отново щеше да се ожени за нея. Тя бе пълна с живот, неуловима като живака, но бе единствената радост в скучното му съществуване, единствената жена, в която се бе влюбвал. Тя можеше да го разсмее, можеше да превърне тази безрадостна къща в дом, в който да се отпусне след работа, макар че невинаги си беше вкъщи, за да го посрещне.

Той в началото се забавляваше, като гледаше с какво възхищение тя се спира пред лъскавите витрини, как очите ѝ жадно гледаха красивите стоки. Обичаше да спира пред някой магазин с думите: „Един ден и аз ще имам всичко това“ и посочваше някоя самурена кожа или лъскав „Ролс-Ройс“. Джон кимаше усмихнат, наивно мислейки, че тя се шегува. Ева обожаваше киното, но не обичаше театъра — все казваше, че ѝ се струва много превзет, но се захласваше по всеки холивудски филм. Джон повече гледаше озареното ѝ от щастие очарователно лице, отколкото сцените на екрана. Ева гледаше по няколко пъти всеки мюзикъл на Метро Голдуин Майер и Джон разбираше, че тя не само се наслаждава на музиката и цветовете, но и се учи. Английският ѝ значително се подобри. Постепенно Джон разбра, че зад нежното и красиво лице на съпругата му се крие хладен разум и желязна воля.

„Да — помисли си той, — Ева ще стигне далеч.“ Вярата в съдбата ѝ ще я заведе до върха, но там нямаше място за него. Съвместният им живот нямаше да продължи дълго време, но въпреки всичко Джон бе щастлив, че се бе появила в живота му, макар и за кратко. Единствено се безпокоеше за бъдещето на нероденото дете, но нямаше смисъл да мисли за това — Ева бе тази, която взимаше решенията.

ГЛАВА ПЕТА

Швейцария, 1988 година

Алекс и Памела привършваха закуската, когато в трапезарията влезе Джоунс — камериер и довереник на Ева Черни, за да съобщи на Алекс, че мадам с радост би приела дъщеря си, ако Алекс разполага с половин час свободно време.

— Още не си научил правилата в тази къща — упрекна го Алекс.
— Мадам никога не моли, а направо съобщава разпорежданията си.

— Аз само предавам това, което ми бе съобщено.

— Как е тя? — заинтересува се Памела.

— Не мога да я позная, сякаш това не е тя! Тази сутрин се изкъпа, както всеки ден, но този път остана в банята само десет минути. Много странно за жена като нея. Дори се отказа от сутрешния масаж и от маската на лицето, да не говорим за отказа ѝ да изчака смяната на ленените чаршафи на леглото ѝ. Само по това може да съдите каква промяна е настъпила в този дом. Явно се е случило нещо необикновено — замислено продължи той, — за да наруши мадам свещените си правила. — Джоунс леко се усмихна.

Алекс го изглежда с любопитство. Камериерът се бе появил сред многобройната прислуга на Ева Черни още от времето, когато Алекс все още се срещаше с властната си майка, и оттогава до ден-дневен Алекс не можеше да си обясни защо, по дяволите, майка ѝ бе избрала за камериер този вечно мърморещ тип, който на всичкото отгоре приличаше на хомосексуалист. Нали Ева Черни винаги бе предпочитала мъжете с гореща кръв, нали по тази причина бе харесала Макс? Косата на Джоунс бе боядисана в светлочервено, клепачите му — покрити със синкав грим, а бузите му — подсилени с руж. Дори по устните му се забелязваше блясъкът на безцветно червило. Нима този противен тип, според думите на Макс, е запознат с всички тайни на майка ѝ? Очевидно на Джоунс бе възложена ролята да я утешава след емоционалните ѝ изблици, като изслушва нескончаемите ѝ оплаквания, докато налага хладни компреси на челото ѝ, да я разсейва

със сладкодумните си разкази, да ѝ сервира билков чай, да ѝ държи ръката, докато тя се оплаква от неблагоприятната съдба. Освен това само на него бе позволено да я упреква за някои третостепенни пропуски във външността ѝ. „И можеш ли да си представиш: тя го изслушва най-внимателно! — бе заявил Макс пред Алекс. — Този тип има правото да свива недоволно устни, да клати глава укорително пред нея, Императрицата на красотата, а тя го гледа в очите като малко момиченце и сменя бижу след бижу според неговите нареждания!“

— Но откъде го намери майка ми? — попита Алекс, изгаряща от любопитство.

— От Холивуд. Ева се бе увлякла по поредния секссимвол, а Джоунс е работил тогава като камериер при него. Всичко се провалило, когато Ева открила, че обожаваният киноартист се оказал бисексуален — заварила го да си играе в басейна с две четиринадесетгодишни момчета — и за наказание му отмъкнала Джоунс.

Но Макс не подозираше, че този издокаран камериер знае всички подробности за повечето от най-старателно укриваните тайни на Холивуд. С разказите си за интимния живот на звездите от екрана Джоунс винаги успяваше да разсмее Ева Черни. Особено талантливо описваше сексуалните прегрешения на най-прочутите актриси и актьори, имена, пред които Ева доскоро се прекланяше като пред богове. За щастие, Ева не разпространяваше тези изобличаващи сведения. Именно Джоунс я бе запознал с една бивша кинозвезда, чиято бляскава кариера бе съсипана заради порочните ѝ увлечения по секса, алкохола и наркотиците, плюс неизбежното състаряване. За баснословно богатата кинозвезда не е представлявало никаква трудност да купи огромно имение край Холивуд, при това по времето на покупката цената на един акър бе само десет долара. Тридесет и пет години по-късно цената се покачи хилядократно, обаче актрисата не се решаваше да се раздели с имението — след провала на кариерата ѝ тази продажба би означавала да се прости и със славата си на приказно богата вдовица. Ева Черни успя да я убеди да се премести в един от елитните санаториуми на брега на езерото Тахо, където след шестседмичен курс на интензивно лечение, масажи и козметични процедури Ева постигна такъв ефект, че при появата си на церемонията по връчването на Оскарите полузабравената кинозвезда изглеждаше подмладена поне с двадесет години, с грейнало от щастие

лице, със стегнато тяло и великолепен бюст. Присъстващият елит на световната киноиндустрия остана смаян от промяната. Дори предложиха на актрисата поддържаща роля в новата суперпродукция — на нея, чието име неизменно бяха изписвали преди заглавията на филмите ѝ — и на следващата година заслужено спечели Оскар за най-добра актриса в поддържаща, второстепенна роля. На всеки журналист или артист, който я питаше удивено на кого дължи тази фантастична промяна във външността си, кинозвездата винаги отговаряше само с две думи: „На Ева Черни“. Из салоните на Холивуд се разнесоха слухове, че санаториумът на мадам Черни може с успех да конкурира райските градини, защото в него можеш да се отървеш от всичко: от нежелана бременност до двойна брадичка. Естествено, списъкът на Ева с чакащите клиентки бе запълнен за две години напред. И Ева бе безкрайно благодарна на прочутата киноактриса, нейната първа пациентка в санаториума ѝ на брега на езерото Тахо.

— Чух нещичко за теб и за майка ти... — подхвърли Джоунс на Алекс, преди да се отправи по стъпалата към горния стаж. — Но да не го вземеш прекалено сериозно? Май си забравила, че майка ти винаги е държала лично да контролира сценариите на всяко представяне на някое ново изделие на нейната компания. Мога ли да си позволя един съвет? Каквото и да предприемаш, никога не се опитвай да ѝ се противопоставяш. Не ѝ пречи да следва своя път.

— Е, да, тя, разбира се, не е признавала други пътища — горчиво се усмихна Алекс.

Джоунс кимна одобрително.

— В нейните планове досега не е фигурирала идеята тя лично да представи новата козметична серия, а всички знаем как мрази необмислените промени в замисъла ѝ. Затова те моля да не предприемаш нищо по своя инициатива. Точно сега мадам си има достатъчно проблеми и...

— Изглежда, че наистина я познаваш много отблизо — безцеремонно го прекъсна Алекс.

— При това аз съм единственият, който знае всичко за нея... е, може би също и ти, но ти я виждаш в по-друга светлина... кой знае на колко превъплъщения е способна изумителната Ева Черни. — Джоунс изгледа Алекс с едва прикрито подозрение. — До мен стигнаха слухове, че не си склонна да ѝ се подчиняваш, но ако все пак се

вслушаш в съвета ми, който между впрочем е породен от напълно безкористни подбуди, в бъдеще ще успееш да постигнеш своето. Само не забравяй, че тя е водещата фигура. — Камериерът разтвори двойната врата и покани Алекс да влезе.

За пръв път Алекс бе допусната в кабинета на майка си. Досега животът ѝ се ограничаваше в границите на двете стаи на най-горния, таванския етаж на огромната вила, затова сега не бе чудно, че замря на прага, изумена от пищното обзавеждане. Всяка дреболия бе уникална антика, мебелите — без изключение френски, подбрани с вкус и великолепно хармонизиращи. Салонът блестеше, изцяло в бяло и златисто, дори и цветята във вазите бяха в тези тонове, но спалнята, скрита зад поредната двойна врата, почтително отворена от Джоунс пред смутената Алекс, се оказа в смайващи розови тонове, напомнящи за прочутите червила на Ева Черни от първата серия, незабравими и до днес въпреки колосалното, оттогава до днес, разширяване на цветовата гама на червилата на мадам Черни. Леглото, заобиколено с четири колони с изящна дърворезба, поражаваше с размерите си — с драперии в два розови нюанса, според цветовете на първата серия червила и на нежнорозовата серия, като първия цвят бе неуловимо по-наситен от втория. Всичко бе застлано с кадифе и коприна. Сребристосивият килим блестеше от чистота. Нямаше други цветя, освен рози, откъснати рано тази сутрин от оранжерията зад къщата, още незагубили дъха на утринната роса.

Ева не бе в леглото си. Алекс се огледа смутено и я забеляза в креслото до огромния прозорец, през който се разкриваше прекрасна гледка към езерото, с крака, отпуснати върху ниското столче. Върху коленете ѝ бе праметнато леко одеяло. Бе облечена в рокля от черна коприна с дълбоко изрязано деколте. Кожата ѝ сияеше с мекия отблясък на перлите. Вероятно тази сутрин нямаше настроение за гримиране, но Алекс знаеше колко умело се справяше майка ѝ с всеки проблем относно подбора на тоалет или грим, стига да пожелае. Може би изглеждаше по-бледа от обикновено, вероятно поради липсата на обичайния слой руж по страните ѝ.

Но което бе много по-важно — днес Ева се стори на Алекс необичайно притихнала, изтощена, дори покорна — ако тази дума въобще можеше да бъде употребена за властната мадам Черни. Обаче интелигентната ѝ дъщеря не се остави да бъде подлъгана от първото

впечатление. Та нали рядко можеше да се срещне по-добра актриса от майка ѝ, по-надарена дори от прочутата Елеонора Дузе. Затова, помнейки предупреждението на камериера Джоунс, Алекс мълчаливо чакаше мадам първа да заговори.

Ева бавно извърна глава към дъщеря си.

— Значи така... Изглежда, не е било сън. Ето че и ти се появи в спалнята ми.

— Изглежда ми необятна като живота, но... непривлекателна, поне според мен.

Алекс не пропусна да забележи лекия спазъм по лицето на Ева, но толкова бърз, че се усъмни дали бе истина.

— Седни — тихо я покани Ева и посочи към стола, поставен срещу креслото ѝ.

— Благодаря, но предпочитам да остана права. Старите навици трудно ни напускат.

Ева замислено измери с поглед високата фигура на Алекс.

— Доколкото виждам, не си се променила много.

— Нима си се надявала на някаква промяна?

— Никакви надежди не съм таила в сърцето си — отвърна Ева с безжизнена интонация, без да трепне нито един мускул на лицето ѝ. — Вече не ми остана на какво да се надявам.

— Много съжалявам за Крис — неловко промълви Алекс.

— Да... явно продължаваш да търсиш повод за предизвикателство във всяка моя реплика.

— Веднага, щом напусна тази къща, ще престана да ти тежа като камък на шията. Но се съмнявам дали някога съм ти тежала на съвестта.

— Тогава защо си дошла?

— Заради Крис. За да му позволим да се оттегли от този свит с достойнство.

— Ти ли си наредила да изключат онази апаратура?

— Да. Все някой трябваше да го направи, нали? Още повече че ти не беше на себе си.

Ева се обърна към прозореца и унесено се загледа в утрото.

— Тук зная, че вече е мъртъв — тя докосна челото си, — но не мога да се примиря с тази ужасна мисъл. — Ръката ѝ се премести на гърдите. — Но все пак ти благодаря. Ти винаги си била непокорна. —

Отново се унесе в тъжните си мисли, а Алекс не смееше да наруши тишината.

— Искам да направя нещо за мен — обади се Ева.

— О, така ли? И какво е то?

— Искам да организирам погребението на моя син. Не мога да го направя, сърцето ми няма да издържи... — Ева поднесе бяла носна кърпичка към устните си и поклати глава. — Искам да го кремират, пречистващият огън... не мога да понеса мисълта, че ще лежи самотен в студената, мокра земя... но останалите подробности оставям на теб. Настоявам за семейна церемония, без никакви външни хора. След това желая да поставят пепелта му... в урна от бял мрамор и да погребат урната ето там... виждаш ли, под онова дърво... Под големите му, разперени клони, където обичаше да си играе, когато беше още дете. Помниш ли дървото?

— Никога не са ми разрешавали да играя с Крис — уточни Алекс.

— Не се нуждая от твоите упреци — отвърна Ева и за миг вместо празнотата в гласа ѝ се долови обидлива нотка. — Мислех си дали можем да постигнем някакъв компромис...

— Защо? — учуди се дъщеря ѝ.

— Ти си оставаш упорита и непреклонна — отбеляза Ева и гласът ѝ леко трепна.

— Аз съм такава, каквато ти си ме създала.

Ева уморено махна с ръка, като че ли искаше да каже: „Направих това, което бе нужно“.

— Значи не желаяш да останеш дори и за малко? Тогава нека да се опитам да променя нещо...

— Някои неща не могат да бъдат забравени, нито да бъдат простени — прошепна Алекс.

— Аха... — Възклицанието ѝ прозвуча като въздишка. — Разбирам.

— Не може да бъде възстановено това, което никога не е съществувало. От седем години ти не ме допускаш до себе си, принуди ме да си изградя свой свят, защото никога не ми даваше това, което желаях. Мога дори да цитирам точните ти думи... ако желаяш, разбира се. Дори имаше моменти, когато бих дала всичко за това, което едва сега се сети да ми предложиш. Проляла съм безброй сълзи поради

отчаянието от стената, която се изпречваше пред погледа ми. Вече не ми останаха сълзи, пък и доста неща се промениха. Аз самата се промених. И сега нищо друго няма значение за мен.

Отново настъпи тягостна пауза.

Накрая Ева не издържа и наруши неловкото мълчание:

— Щастлива ли си?

— Сега съм по-щастлива от всеки друг път, откакто заживях в онази огромна вила край Женевското езеро.

Ева кимна разбиращо.

— Да... мисля, че едва сега започвам да те разбирам.

— Ще се погрижа за погребението на Крис, защото... въпреки всичко той си остава мой брат, а това е последното, което мога да сторя за него. Но след като приключим с церемонията, отново ще се върна в моя свят. Ти и аз няма какво повече да си кажем, а освен това не желая да ме използваш като заместник на Крис, както се изскубва едно изсъхнало цвете от саксията и на него място се забучва друго, колкото да се запълни празното място. Преди седем години ти с пределна яснота ми даде да разбера какво искаш да върша и аз изпълних всичките си задължения. С това нашите сметки са уредени. — В гласа ѝ, въпреки желанието ѝ, се прокрадна гневна нотка.

Ева се обърна към дъщеря си и я изгледа изпитателно.

— Да, ти винаги си притежавала силен характер.

— Нямах друг избор, освен да разчитам само на себе си. Знаех още от самото начало, че никога не трябва да разчитам на теб. Нима не си даваш сметка — попита Алекс и сега в гласа и прозвуча парлива злъч, — че днес се вглеждаш в мен може би за втори път в живота си? Защото обикновено въобще не ме забелязваше! Ние с теб разговаряме за пръв път след седемгодишно мълчание. Значи още не схващаш каква мъка си ми причинила, така ли е?

— Направих това, което бях длъжна да сторя — отговори майка ѝ с отсъстващ, но все още достатъчно силен глас. — Ти очевидно не разбираш... може би никой няма да ме разбере.

— О, разбирам те, успокой се, ако въобще това може да те развълнува. Аз съм приета отново в лоното на семейството, с единствената задача да поема опразненото място на брат ми. Какво щастие е за мен, че си благоволила да си спомниш за съществуването

ми, защото, ако всичко се развиваше според плановете ти, аз отдавна би трябвало да съм зачеркната от живота ти!

— Имаше причини, поради които...

— Е, да, ти винаги ще изнамериш какви ли не причини, обикновено така подбрани, че да задоволяват само твоите интереси. Но мен това никак не ме устройва. Затова по-добре да не говорим, че всичко можело да бъде простено и забранено. Аз не съм светица. Заради теб ще напусна тази държава. След като свършим с погребението на Крис, ще напусна тази къща и никога, никога няма да се върна тук.

Алекс се обърна и тръгна към вратата. Опря ръка на пръжката, но се спря.

— Макс иска да се срещне с теб — каза Алекс с по-спокоен тон. — За някакви делови въпроси.

Ева дори не се обърна.

— Кажи му да прави това, което е най-благоразумно според неговата преценка. Сега не мога да мисля за компанията.

Алекс тихо затвори вратата след себе си.

Мойра Хейнс, облечена в любимия си копринен пенъор, с нахапан кроасан в лявата си ръка, забеляза от прозореца в спалнята на Макс, как Алекс с бърза крачки се отдалечаваше в посока към езерото, и разсеяно отбеляза:

— Вероятно срещата с майка ѝ не е приключила приятно за Алекс.

Макс още лежеше в леглото и лениво прелистваше вчерашния брой на „Интърнешънъл Хералд Трибюн“.

— Как го разбра?

— Алекс се е отправила към езерото, но крачи с такава ярост, че си спомних за думите на моята английска бавачка: „Ако някой човек е много разгневен, гледай да не се изпречваш на пътя му“.

Макс скочи от леглото и въпреки че нямаше време да навлече халата си, надникна през прозореца — тъкмо навреме, преди Алекс да се скрие зад високите кипариси.

— По дяволите! — изруга адвокатът.

— Впрочем, какво прави тя тук? — Тонът на Мойра преливаше от любопитство. — Според мен тя е последният човек на земята, който ще се заеме да утешава тези, които са потопени в скръб и печал.

— Крис бе неин брат, забрави ли? — остро запита Макс.

— Но никога не са били близки.

— Въпреки това бяха много по-близки, отколкото Алекс и майка ѝ.

— Напомня ми за приказката „Красавицата и звяра“ — насмешливо подхвърли Мойра и облиза кайсиевия мармалад, полепнал по ноктите ѝ, остри като нокти на ястреб.

— Алекс не е звяр — ядосано отвърна Макс.

— Е, добре, но пък Крис наистина беше красавец. Колко жалко, че вече няма да го видим. — Мойра си наля още кафе в чашата. — Можеш ли да си представиш, като гледам Алекс, си мисля, че може би тя нямаше да изглежда толкова зле, ако полагаше повече грижи за външността си.

— Алекс е последната жена на този свят, която ще се погрижи за външността си.

— Според мен го прави нарочно. Има нещо предизвикателно в небрежното ѝ облекло.

— Може би е решила по този начин да отмъщава на майка си — разсеяно отвърна Макс и се отдръпна от прозореца.

— И както виждам, справя се доста добре.

— Нищо не разбираш — недоволно отбеляза Макс и пое към банята.

— Естествено, кога е било, според теб, аз да съм разбрала нещо както трябва? — сърдито извика Мойра след него. — За теб тя винаги си остава светица, нали? — Тръгна след него към банята и се облегна на вратата, докато той нагласяваше крановете на душа. — Защо въобще се занимаваш с нея?

— Алекс и аз сме стари приятели. Случи се така, че ме хареса. Тя е много интелигентна и дяволски добра писателка. Никак няма да е зле, ако прочетеш нещо от нея, вместо да си губиш времето с глупавите модни списания.

— Откога започна да се възхищаваш на женския ум? — лукаво се усмихна Мойра, смъкна пенъора си и се пъкна при него в душ-кабината. Беше висока почти колкото Алекс, по доста по-слаба, с фини

кости, красиви рамене и невероятно дълги крака. Лицето ѝ бе отлично поддържано и напълно отговаряше на изискванията на Ева Черни за женска красота — от пепеляворусата коса до ослепителната усмивка, усмивка на жена, която съзнаваше красотата си.

— Миналата нощ ти се възхищавах достатъчно — промърмори Макс и похотливо я изгледа.

— Искам още да ми се възхищаваш — прошепна Мойра, — така както само ти умееш...

Тласкана от гнева си, Алекс забързано крачеше към езерото.

— Поредното представление... но на мен ми дойде до гуша от драмите ѝ — измърмори тя, без да спира. — През целия си живот майка ми е играла толкова различни роли, но сега наистина надмина себе си. Исква прошка, как ли пък не! Ева Черни никога и за нищо не е съжалявала. Не, не ѝ вярвам... Тя е способна да променя не само външността си, но и същността си, а сега се е вживяла в ролята си на страдаща Богородица. Сега, когато Крис вече го няма, тя навярно иска да заема неговото място.

Приблужи се към една от мраморните пейки, поставени по заповед на Ева в най-живописната част на градината, откъдето се разкриваше прекрасна гледка. В далечината се виждаха планините. Алекс се отпусна на пейката и уморено въздъхна. Чувстваше се като изцедена. „Не биваше да идвам тук — за кой ли път се упрекна тя. — Знаех си, че нищо няма да постигна. Мога да общувам с майка си само от разстояние. Тя ми каза, че е самотна. А нима аз не съм била самотна прел целия си живот? На кого можех да разчитам, освен на себе си? Не, не е вярно. Отначало беше Патси, а сетне Макс.“ Сърцето ѝ се изпълни с обич при мисълта за Патси. „Трябва да я посетя и да ѝ разкажа всичко. Тя ще ме разбере. Тя винаги ме е разбирала.“

Сетне мислите ѝ отново се върнаха към майка ѝ. „А може би съм несправедлива към нея? Може би тя наистина се е променила? Може би искрено съжалява, че ме е отблъснала от себе си? Макс ми каза, че през последната седмица не се е отделяла от леглото на Крис. Само бог знае какво е преживяла. За една майка няма нищо по-ужасно от това да изгуби обожавания си син. Тя няма къде да се скрие от мъката и понякога единственият изход е да се затвори в себе си.“ Майка ѝ

толкова често се бе преобразявала в различни роли, че Алекс се питаше дали някога е виждала истинското ѝ лице.

„О, господи, не знам, пък и не искам да зная... Обичам нещата да са точни и ясни. Отношението ми към нея бе съвсем ясно и определено, но сега всичко се обърка. Може би Макс е прав. Може би тя най-после е осъзнала собствената си преходност, както и нетрайността на женската красота. Може би затова сега преосмисля целия си живот. За пръв път е сама и безпомощна.“

Алекс въздъхна. Остана дълго на пейката, унесена в мислите си, с приведени рамене.

— Нуждаеш ли се от рамо, на което да поплачеш? — раздаде се познат глас зад нея.

— Твърде ядосана съм, за да плача, а освен това отдавна изплаках сълзите си.

— Е, няма ли да ми кажеш най-после какво се е случило? — попита Макс.

— Смятам, че майка ми може да се яви на прослушване за изпълнение на главната роля в пиесата „Смайващото преображение на Мария Магдалена“.

— В своя живот тя е направила много чудеса.

— Този път не се отнася само за козметична операция. Тя иска да заменя Крис в живота ѝ.

— Не те виждам много в тази роля.

— Предполагам, че трябва да подскачам от радост, че майка ми най-после ме е забелязала — унило се усмихна Алекс.

— Мисля, че Ева забелязва всичко, дори и неприятните неща — рече той.

— Тя е изпаднала в пристъп на разкаяние и ме попита дали не можем „да постигнем компромис“.

— Ева Черни винаги се е владеела отлично и е успявала да намери изход от всяко положение.

— Какво иска тя от мен, Макс? От една страна, съм убедена, че играе някаква нова роля, но, от друга страна, допускам, че е искрена. Знаем, че страда, но...

— Не мислиш ли, че и тя може да страда?

— Не. Може само да причинява страдания на другите.

— Можеш поне да се опиташ да ѝ повярваш.

— Не съм толкова глупава. Майка ми винаги е спекулирала с твоята доверчивост, за да те манипулира. — Алекс се замисли. — Но може би...

— Може би какво?

— Може би внезапно е станала по-човечна. О, не знам. Изглежда, съм изгубила способността си да разсъждавам логично. — Тръсна глава и гневно добави: — Разбираш ли... тя вече успя да ме обърка.

— Не само теб, но и мен.

— Не, с теб всичко е наред — въздъхна Алекс. — Ти можеш да правиш всичко, което смяташ за разумно. Тя ми каза, че сега не желае да се занимава с делови въпроси.

Макс учудено подсвирна.

— Значи положението е много сериозно.

— А аз трябва да уредя погребението. Тя иска Крис да бъде кремиран.

— Мога ли да ти помогна с нещо?

— Да, ако се заемеш с формалностите за погребението според швейцарските закони. Аз дори не знам къде се намира крематориумът.

— Остави това на мен.

— Какво щях да правя без теб? — благодарно му се усмихна Алекс.

— И без мен щеше да се справиш.

— Именно за това мислех, преди да дойдеш. Тя все още има силата да ме накара да направя това, което иска.

— Чувствата са неотделима част от живота на всеки човек.

— Тя унищожи моите в очакване на невъзможното.

— Щом не са ти останали никакви чувства, защо тогава си толкова ядосана? Гневът е едно от най-силните чувства. Знам, че обичаш да се мислиш за Медея: „Не желая никого, освен себе си“. Но ти не си Медея. Ти си заключила чувствата си дълбоко в себе си и си скрила ключа. Твоята беда е, че не можеш да понесеш мисълта, че някой може да те отхвърли. Жестокостта на майка ти е причината да не допускаш никого по-близо до себе си.

— Не мога да се променя.

— Разбира се, че можеш. Щом майка ти може да се промени, защо и ти да не можеш?

— Съмнявам се, че се е променила.

— Мисля, че се е променила. Откакто Крис загина, тя не прилича на себе си. Според мен за пръв път се е замислила за живота си, за разрушенията, които е причинила. Навярно ги вижда дори и когато затвори очи. Може би само твоята прошка ще ѝ даде покой и ще пропъди демоните от миналото.

— Това е само една измама, за да ме накара да заема мястото на Крис.

— Ева не е глупава и отлично знае, че ти презираш всичко, на което тя държи.

— Тогава защо се опитва да постигне невъзможното?

— Защото обича предизвикателствата. Тя е комарджия. Виждал съм я да прави неща, които са ме хвърляли в ужас, но тя винаги се е измъквала с усмивка от най-сложните ситуации. Трудностите само усилват решителността ѝ. Никой не може да се справя по-добре от нея.

— Тя не ме познава — каза Алекс и се засмя. — Не съм ли права?

Макс успокоително я прегърна през рамото.

— Виж, всичко, което се иска от теб, е да кажеш: „Добре, прощавам ти“ и да се върнеш в Кеймбридж.

— Но това ще бъде лъжа, а освен това тя няма да пропусне да се възползва от промяната в отношенията ни. Защото Ева Черни е от онези хора, които ти налапват ръката, щом им подадеш само един пръст.

— Тогава не ѝ го давай.

— Лесно е да се каже...

— Знаеш ли какъв ти е проблемът? Ти си тридесетгодишна жена, но емоционално си на десет години. Обичаш да казваш, че сама си изградила живота си, но около врата ти винаги е имало примка, както беше и с Крис. Ние сме зависими от миналото си и независимо колко се опитваш да избягаш от него, то си остава скрито в теб, в чувствата ти, в отношението към всички около теб. Трябва да се изправиш лице в лице с нея и да се опиташ да я победиш. Това не може да стане, като си седиш сред книгите в Кеймбридж. Трябва да си тук и ако се налага, да си изцапаш ръцете.

— Това не ми е по вкуса — отвърна Алекс и раменете ѝ леко потръпнаха.

— Не става дума за вкус. Трябва да прогониш собствените си демони, хлапе. Не е ли време да проявиш повече смелост? — Той повдигна брадичката ѝ и се вгледа в очите ѝ. — Знаеш, че винаги ще бъда до теб.

— Не съм сигурна, че го искам.

— Трябва да прочетеш една полезна книга, нарича се „Силата на позитивното мислене“. Стига си се мъчила с поезията на Данте, при това в оригинал.

— Нали ти ме посъветва да се заема с италианския?

— Затова ми позволи сега да те насоча по пътя на спасението. Трябва да използваш логическата си мисъл, защото Ева е най-нелогичното създание, което съм срещал през живота си. Тя винаги постъпва според инстинкта си и което е най-странното, винаги е успявала. Опитай се да се досетиш какво възнамерява да постигне в близкото бъдеще. Не си въобразявай, че само тя е способна да предвижда развоя на събитията.

— Защо? Може би от всички нас само тя притежава тази дарба.

— Не съдиш ли себе си прекалено сурово?

— За бога, още малко и ще ме изкараш виновна за всичко! — извика Алекс и Макс я изгледа учудено. — Казах ѝ го, а сега го повтарям и на теб: не мога да ѝ простя, не мога, и това е всичко. Не съм светица, и аз съм човек като всички останали... или как ме нарече преди малко... тридесетгодишна жена, но с емоционално развитие на едно десетгодишно хлапе... Кого трябва да упрекваме, че е прекалено студено? Досега да е проявила поне малко майчинска топлина към мен? Кой пречеше на брат ми да се среща с мен? И сега тя очаква да чуе от мен думите: „Разбира се, че ще ти простя. Знам, че не си искала да стане така...“, когато отлично знам, че е искала тъкмо обратното.

— Тогава защо се зае с организирането на погребението? Това означава, че искаш да останеш тук. Не го ли разбираш? Не е възможно едно погребение в чужда държава да се уреди за броени минути.

— Правя го само заради Крис. И ще се постарая всичко да бъде извършено по най-достойния начин. Тя поиска на церемонията да не присъстват външни хора. Така и ще бъде. Пожела да го кремират, а после да зарови праха му под високия кестен в задния двор. Ще остана, за да уредя всичко това, и то само заради Крис, защото това е последното, което мога да сторя за него. И най-добре ще бъде, ако

повече никога не се срещам с нея. — Алекс скочи от пейката. — А сега те моля да ме извиниш, но ми се струпа доста работа.

— Кой знае, може би ще доживеем и по-щастливи дни — въздъхна Макс, стана и тръгна след Алекс към къщата.

ГЛАВА ШЕСТА

Лондон, 1957–1961 година

Александра-Мери Брент се роди в една душна вечер, точно в часа, когато потискащата жега на знойния августовски ден отстъпи пред напора на бурята, отприщила страхотния дъжд, който се изля от мрачните облаци, надвиснали над Лондон. Новороденото изплака едновременно с екота на първата гръмотевица, като че ли провъзгласяваща появата на Алекс на белия свят.

— Само четири часа от първата контракция до раждането? При това за първо раждане! Та това е нечувано! — извика Мери Брент.

Синът ѝ току-що се бе върнал от работа. Още от вратата на спалнята им Ева го посрещна с думите:

— Джон, раждането приближава.

Беше спокойна, още помнеше уроците, усвоени в онези тежки дни в скромната им къща в унгарската пуста, когато, вече поотраснала, Ева помагаше на майка си. Повикаха акушерка, Джон неспокойно крачеше из цялата къща, пушеше цигара след цигара, а възмутената му майка разтвори всички прозорци и редовно изтръскваше пепелника след всяка загасена угарка. Акушерката пристигна и веднага нахълта в кухнята, за да получи чиния с бульон или поне една чаша чай, след което им заяви:

— Няма да се наложи да чакаме още много. Ще роди лесно като котка.

Бебето тежеше четири килограма и половина, доста едро, но с много красиви очи. Увиха го в одеяло и го подадоха на Ева, но тя уморено махна с ръка:

— Не сега, моля ви, сестра... прекалено съм уморена, за да го взема на ръце.

Джон бе възхитен от бебето. Тайно се бе надявал за дъщеря, но нищо не посмя да каже на Ева, която очевидно не се вълнуваше от пола на новороденото. Когато акушерката подаде „дъщеря му“, той пое възропчето с трепет. Не знаеше какво да очаква. Но остана много

приятно изненадан, когато видя лицето на бебето, миниатюрно като на порцеланова статуетка, с кичур тъмна коса и мигли, дълги и фини като миглите на майка си. Стори му се, че бебето го гледаше замислено. Джон, развълнуван както никога досега, си каза, че тя дори е много красива...

По-късно той отново се качи в спалнята при Ева. Бебето лежеше в креватчето си и смучеше две от пръстчетата си. Джон го докосна с показалеца и за негова изненада след миг дребните пръстчета здраво стиснаха показалеца му.

— Я виж! — извика той. — Виж как стисна пръста ми. И освен това е много красива.

— Не и с този нос — озъби се Ева. Това бе носът на Лаело Ковач, едър и грозен. Ева беше като побесняла. Може би е била прокълната за цял живот това нежелано дете да ѝ напомня за мъжа, когото искаше да изтръгне от спомените си. И нямаше никакво намерение да го кърми. Колкото по-малко се претоварва с грижи около бебето, толкова повече сили ще ѝ остават, за да печели пари. За тази цел си има кърмачки. Тази работа не е за нея. И колкото по-рано се отърве от бебето, толкова по-добре. Плановете ѝ не включваха време за гледане на бебета. Защото бе разработила такива подробни планове за бъдещето си, че дори и най-опитните мениджъри биха могли да ѝ завиждат. Реши да остави Джон да се суети около бебето. За тази работа той е подходящ. Джон, разбира се, с радост прие предложението ѝ. „О, не само носът е наследила от Лаело Ковач, но и очите. Наистина сега те са тъмнопурпурни, но ще променят цвета си и ще станат светлокафяви като на баща ѝ. Това вече не може да се търпи!“ Лаело Ковач отдавна бе излязъл от живота ѝ и тя не искаше нищо да ѝ напомня за онзи мрачен период от миналото ѝ.

Именно Джон измисли да го нарекат с две имена, Александра-Мери — второто име Мери бе избрано, за да подкупят майка му. Ева въобще не се намеси в избора на името, защото мислеше само за бизнеса си.

— Какво? Ще наемеш бавачка? — изкрещя Мери Брент.

— Да не би да си готова да поемеш сама всички грижи около бебето?

— Е, естествено, че няма да мога да се справя. Ти си майката на това дете. Никога няма да повярвам, че моят син е баща му, особено

като виждам този едър нос. Твоята работа е да стоиш вкъщи и да се грижиш за детето си. А къде ще спи тази бавачка?

— Тя ще се грижи за детето само през деня. Джон и аз ще го наглеждаме през нощта. — „По-скоро само Джон“ — помисли си Ева.

— Джон се връща много уморен от работа. Няма да може да се грижи за бебето.

— Но той сам заяви, че иска да се грижи за него.

— Този глупак въобще не е проумял, че тя не е негова дъщеря.

Така че накрая Джон пое задачата да разхожда бебето. Стараеше се всяка свободна минута да посвещава единствено на детето. Зае се с храненето му — Ева настояваше отрано да го свикнат с бибероните — сменяше пюретата, къпеше го, носеше го в креватчето му. Детето беше кротко, рядко плачеше, но когато нещо го измъчваше, къщата кънтеше от писъците му. Обаче, и това бе най-важното, бързо наддаваше на тегло.

Междувременно Ева печелеше нови и нови клиентки. По времето, когато Макмилън бе премиер на Англия, салоните за разкрасяване процъфтяваха както никога досега. Промислеността преуспяваше, пазарът поглъщаше всяка нова стока, ако не отстъпваше по качество на досегашните, и от предприемчивите производители, към които се причисляваше и Ева Черни, се изискваха незначителни начални усилия, за да се включат в надпреварата за печалби, още повече че мадам Черни бе надарена с рядко срещаната способност да отгатва желанията на всеки клиент. В родилното отделение Ева се запозна със съпругата на един борсов агент, който я посъветва да си поръча рекламни листовки и да ги изпрати по пощата на адресите на търговците на козметични изделия, с които той работеше. Тя послуша съвета му и изпрати стотици пликкове. Само след три седмици получи десетки поръчки за доставка на кремове и лосиони. Освен това пусна луксозни обяви в универсалните магазини и жените започнаха да питат за нейните изделия на парфюмерийните щандове. Когато от магазините ѝ предложиха да купят от стоките ѝ, тя отвърна, че предпочита сама да ги продава. Трябваша ѝ манекенки, които да демонстрират и продават стоката ѝ. Бе убедена, че лесно ще може да намери кандидатки, защото повечето от младите момичета смятаха, че тази работа е много привлекателна и интересна. Те не знаеха, че ще трябва с часове да стоят прави и да се усмихват, а освен това и да

спазват строгите ѝ изисквания. Ева възнамеряваше да подбере няколко момичета с приятни маниери и хубава кожа на лицето, за да рекламират кремове и лосионите ѝ срещу скромно заплащане.

Когато нейният приятел бе уволнен, защото незаконно бе разпространил рекламните листовки на Ева Черни, тя веднага му предложи да работи за нея. Неговите познанства се оказаха неоценими и тя му плащаше щедро възнаграждение, срещу което той работеше още по-усърдно.

Той откри две момичета от една агенция за поръчки по пощата, които бяха употребявали кремове и лосионите на Ева и бяха във възторг от тях. Те с охота се заеха с продажбите. Едната работеше на щанд в местния универсален магазин, а другата — в оживения търговски център в Съри.

Освен това Ева намери една малка фабрика, която произвеждаше козметични изделия за няколко модни къщи. Химиците се съгласиха да изработят продуктите ѝ според строгите ѝ изисквания, но тя скоро установи, че в нейно отсъствие качеството рязко спада. Трябваше да има собствена фабрика, а това означаваше да намери някой мъж с повече пари, който да финансира покупката на фабриката.

В началото на 1959 година бизнесът ѝ вървеше много добре, но тя все още не можеше да се добере до най-скъпите магазини — като „Хед Байър“ в Уест Енд. Ева реши, че трябва да се свърже с някой от големите разпространители в козметичната индустрия, от онези, които работеха само на едро. С часове обикаляше из търговските агенции на Оксфорд стрийт и предлагаше мострите си. Обаче щом чуеха непознатото име, всички любезно, но твърдо я отпращаха. Един ден, след дълги и уморителни обиколки, Ева влезе в един от търговските офиси и когато видя жената зад бюрото, си каза, че това е нейният шанс. Жената имаше ужасна кожа на лицето, с лишеи и петна. Тя изслуша добре заученото въведение на Ева, огледа мострите, дори отвори три опаковки, вдъхна аромата, задържа ги малко в ръце, но не изглеждаше заинтересувана.

— Никой не се интересува от вашите изделия — сухо отвърна тя. — Ако си осигурите търсене на стоките, аз с удоволствие ще се погрижа за по-нататъшното разпространение.

— А ще се интересувате ли от предложението ми да докажа първо на вас, лично на вас, че кремове ми са извън всякаква

конкуренция? — попита Ева.

— Как ще стане това?

— Позволете ми да намажа лицето ви с този крем.

Жената почервеня и закри бузата си с лявата ръка.

— Посещавала съм най-добрите дерматолози в Лондон. Не виждам какво можете да постигнете, след като те не успяха да ми помогнат.

— Имам крем, който е създаден от гениален дерматолог — прошепна ѝ Ева на ухото, — специално разработен за кожа като вашата. Ако ви дам едно бурканче, ще ми обещаете ли да го използвате редовно, като точно спазвате указанията ми, поне една седмица? Ако дотогава няма подобрения, повече няма да ви безпокоя.

Беше толкова убедителна, че жената се съгласи. Беше опитала толкова много кремове, нищо нямаше да загуби, ако опита с още един...

Ала Ева ѝ даде три. Единият, светлозелен лосион — „билков“, както обясни Ева, за почистване на кожата.

— Вашата кожа не е суха, а мазна.

— Но винаги са ми казвали обратното.

— Не ме интересува какво са ви казвали. Лишеите се дължат на запушени пори, а този лосион ще ги разтвори и едновременно с това ще отстрани и петната. После измийте лицето си с този сапун. Търкайте здраво кожата си — колкото по-силно, толкова по-добре — и накрая се измийте с топла вода, но да не е студена, нито пък гореща.

— Казали са ми никога да не използвам сапун.

— Този сапун е специален, трябва да се миете с него всяка сутрин и всяка вечер, без да пропускате нито ден. След всяко измиване трябва да намажете лицето си с този крем. Той лекува кожата и възстановява еластичността ѝ. Изпробвайте този метод само една седмица. Разбирам, че сега не ми вярвате, но съм убедена в качеството на моите продукти. На пазара няма подобни.

Тя говореше толкова убедително, че жената не можа да устои на изкушението.

Ева се върна в Уимбълдън, изпълнена с надежда. Беше намерила своята пазарна ниша, скоро щеше да се появи на пазара и да се наложи. Междувременно трябваше да обучи момичето, което бе избрала сред

двадесет кандидатки, за да поеме салона, тъй като Ева смяташе лично да се заеме с продажбата на козметичната си серия.

Когато след една седмица Ева влезе в офиса на търговската компания „Хед Байър“, жената зад бюрото я посрещна с отворени обятия. Беше на седмото небе от щастие. Ева я заведе до прозореца и внимателно огледа лицето ѝ — петната и лишеите почти бяха изчезнали, кожата бе гладка и розова.

— Ще трябва да продължите лечението поне още една седмица — посъветва я тя. — Не всички пори са отпушени...

— Никога не съм изглеждала така добре! Никога не съм виждала подобни препарати. Те са истинско чудо!

— Нали ви казах — рече Ева и сви рамене.

— Ще ги вземем за пробен срок от три месеца. Ще подбера най-добрите си продавачки...

— Не — отсече Ева, — никакви момичета! Аз сама ще застана зад щанда.

— Но досега сме разрешавали само на утвърдените модни къщи да използват свои демонстратори.

— Сега може и да не съм от тях, но един ден ще притежавам най-прочутата компания в козметичния бизнес.

Жената я изгледа изпитателно и кимна:

— Да, сигурна съм, че ще успеете.

Така Ева се озова зад щанда в най-отдалечения ъгъл на салона за козметика, но благодарение на чара и обаянието ѝ там се трупаха най-много клиентки. Тя много лесно установяваше контакт с всяка от посетителките — „Трябва да напипаш слабото място на клиента и той е в ръцете ти“, обичаше да казва тя години по-късно — и те винаги напускаха магазина, понесли в ръка една от малките торбички на Ева с името ѝ, изписано върху тях в курсив, в нейните тонове — само черно и златно.

Старяеше се да запомня имената на клиентките си, разпитваше за децата им и съчувствено изслушваше оплакванията им. Поне два пъти на ден правеше пълна демонстрация на козметичната си серия: избираше една клиентка, настаняваше я в голямото кресло пред огледалото и преобразяваше лицето ѝ. Неизменно следваше лавина от поръчки. На тези, които не можеха да си позволят да купят от

продуктите ѝ, защото бяха доста скъпи, тя просто пъхваше в ръката им по едно рекламно флаконче и пленително се усмихваше:

— Трябва само да го изпробвате и скоро ще се убедите, че отсега нататък няма да можете без него.

Помощникът ѝ, който от отговорник за продажбите по пощата се бе издигнал до ръководител на производството, клатеше неодобрително глава и не спираше да мърмори:

— Не бива да сте толкова щедра, мадам Черни. Това се отразява пагубно на печалбите ни.

— За да уловиш едрата риба, трябва да сложиш за стръв от по-дребната. А аз искам да улова най-едрата.

Не след дълго Лондон бе зает от слухове за козметиката на предприемчивата и прелестна унгарка и тя неусетно проникна до щандовете на най-известните магазини, обсаждани от купувачки, които недоумяваха как е възможно да не предлагат възхитителните изделия на мадам Черни. Веригата от универсални магазини „Хед Байър“ вече купуваха козметика само от компанията на Ева Черни и дори прекратиха доставките си от конкурентния производител „Брендън енд Пъри“. Примерът на „Хед Байър“ бе последван от представителите на редица доставчици на едро. Шест от най-добрите продавачки на „Хед Байър“ работеха вече само за мадам Черни. Тя организира за тях интензивен тридневен курс в Уимбълдън за продажба на изделията си. Поръча да им ушийт специални униформи: снежнобели блузи с високи якички и елегантни поли.

— Най-важното е винаги да сте чисти и спретнати — подчертаваше Ева. — Маникюрът ви винаги трябва да бъде изряден, използвайте само светлорозов лак и дрехи в дискретни и ненатрапващи се цветове.

Работният ѝ ден беше от осем сутринта до седем вечерта, без значение дали е делник или празник. Ако не беше в салона или на обиколка из козметичните щандове на големите магазини — Ева винаги се появяваше в най-неочакваните моменти и продавачките с трепет очакваха проверките — тогава се консултираше с химика, който съставяше технологичните рецептури, за да постигне още по-добро качество на кремове си или по-нежен оттенък на червилата си.

Почти не ѝ оставаше време за дъщеря ѝ — бавачката я поемаше от сутринта, след като Ева тръгваше към салона си, а вечерта я

заварваше заспала в детското креватче. С Джон разменяше по няколко фрази вечерта в кухнята или в спалнята, но той поне разбираше, че жена му сега е увлечена във вихъра на рекламната си кампания и няма време за него и за детето. Ева поръча още мостри, по един образец за всяка козметична гама, и ги разпрати на потенциалните си клиенти, придружени с безупречно отпечатани брошури на гланцова хартия, с много илюстрации, в които уведомяваше бъдещите си купувачки, че за всяка от тях, която купи цялата гама от нейните изделия, е приготвен специален подарък. Този трик отдавна се прилагаше в търговията, но никога с такъв размах, затова не бе чудно, че за броени дни козметиката на мадам Черни заля щандовете на най-добрите лондонски магазини. Ева продаваше, демонстрираше, рекламираше, учеше жените как да подбират козметичните препарати, поучаваше ги да не се поддават на прехвалените, но некачествени чуждестранни стоки, не пропускаше и най-скромната възможност да увеличи продажбите, но не успя да се добере до най-изискания магазин в Лондон — прочутия „Хародс“. Успя да проникне доста по-късно, и то само благодарение на „Парфюмът на Ева“.

От дълго време Ева се опитваше да открие нов аромат, нещо съвсем различно, нещо, което не приличаше на нито един от известните парфюми. Парфюмът трябваше да бъде уникален, траен и още с първото вдъхване да напомня за нейната марка: Ева Черни.

Ева отлично съзнаваше, че може да се наложи на пазара само с парфюм, който рязко се отличава от всички останали. Елизабет Арден бе станала известна със своя парфюм *Blue Grass*^[1], Елена Рубинщайн — с *Heaven Scent*^[2], а Есте Лаудер — с *Youth Dew*^[3].

Сега усетът ѝ подсказваше, че вече е готова да създаде собствен аромат. Не знаеше много за състава и формулите на парфюмите, но отлично разбираше, че ще трябва да вложи огромни средства, ала бе решена да се изкачи на върха. За целта трябваше да се срещне с Хенри Бейли, собственик на най-голямата парфюмерийна компания извън САЩ. Самият той бе започнал като парфюмерист и се бе обучавал при прочутия Франсоа Коти. Сега Бейли беше шестдесетгодишен, известен като един от най-добрите „носове“ на своето време. Хенри Бейли отблизо следеше всяка новост на пазара, познаваше изделията на Ева Черни и бе впечатлен от бързия ѝ възход. Когато тя му написа писмо с молбата да се срещне с него, той без колебание се съгласи.

Ева предварително бе направила проучвания за личността на Хенри Бейли — милионерът живееше в Швейцария, където бяха повечето от фабриките му, макар че притежаваше и парфюмерийна компания в Англия, снабдяваща най-големите козметични къщи. Освен това бе вложил много капитали в бизнеса с хранителни продукти, особено за производството на оцветители и изкуствени подправки.

От двадесет и осем години бе женен, не се бе развеждал и имаше две дъщери. От снимката му я гледаше мъж с едро, отпуснато лице на типичен швейцарски буржоа, но Ева бе убедена, че зад тази външност се крие остър ум и сила. Съпругата му беше ниска, пълна, обикновена домакиня, а двете ѝ дъщери приличаха на нея. Съпрузите им работеха при Бейли. Имаше четири внуци. Привидно Хенри Бейли приличаше на мъж, изцяло отдаден на семейството си. Когато се срещне с него и види реакцията му, ще разбере дали зад обикновената фасада се крие още нещо, но в началото трябваше да играе по неговите правила.

Пригответи се много старателно за срещата и когато влезе в офиса му, знаеше, че никога не е изглеждала по-добре. Една жена, която търгува с красотата, трябва да бъде подвижна реклама на изделията си. Синята ѝ рокля хармонизираше с очите ѝ, а под малката кокетна шапка със сини пера се подаваха златисточервените ѝ къдрици. Лицето ѝ бе старателно гримирано, а парфюмът ѝ — упоителен, но не можеше да се сравнява с този, за който трябваше да убеди Хенри Бейли да вложи парите си.

Той стана от стола зад бюрото, за да я посрещне, ръкува се с нея и я настани в едно кресло. Дори с най-високите си токчета тя не бе висока от него.

Той се върна зад бюрото, усмихна ѝ се и заговори на безупречен английски:

— И така, мадам Черни, какво искате от мен?

Още преди месеци Ева бе взела решение да се откаже от името Брент и от всичко, с което то бе свързано, и бе прибавила пред името Черни и „мадам“, подобно на Елена Рубинщайн. Тя се усмихна и тихо, но уверено попита:

— Кажете ми какво мислите за моите изделия?

Мострите ѝ бяха подредени на бюрото. Хенри Бейли взе шишенце с нейния освежител за кожа, задържа го в ръка и промърмори:

— Мисля, че с това сте спечелили доста пари.

Очевидно този мъж знаеше цената на парите. Освежителят се състоеше от вода, спирт, борова киселина и аромат на есенция, но много внимателно балансирани. Производствената себестойност на един флакон бе два шилинга и шест пенса, а на дребно се продаваше по дванадесет шилинга и шест пенса. След като се приспаднат разходите за труд, разпространение, опаковка и реклама, ѝ оставаше чиста печалба от 25 процента за всеки флакон.

— Това е нищо в сравнение с новата ми идея — прямо отвърна тя.

— И каква е тя?

— Нов парфюм. Нещо, което веднага ще покори пазара. Надявам се, че ще го създадете за мен.

Той замислено я изгледа.

— Мадам, това е изключително скъпо.

— Именно затова съм дошла при вас.

— Имате ли представа какъв аромат искате да постигнете?

— Жасмин, тубероза, цвят на портокалово дърво, сандалово дърво, кардамон, есенция от кора на бергамот...

— Жасминът се продава за двеста и петдесет лири за фунт, а розите и бергамотът са още по-скъпи. Само за една унция висококачествен парфюм се изразходва есенция, добита от десет хиляди жасминови цветчета, стотици специални рози от Франция, две хиляди цветчета от портокалови дървета, сандалово дърво и кардамоново дърво от Индия. Допълнително трябва да се включат разходите за химическата лаборатория, защото се налага извършването на сложни и бавни анализи, преди да се достигне желаната чистота на изделието.

— Моят парфюм многократно ще възвърне вложените разходи. Не преувеличавам, като ви обещавам, мосю Бейли, че всяко изразходвано пени ще ни донесе по една лира.

Лицето му остана безизразно.

— Разкажете ми за този ваш парфюм. Опишете ми го по-подробно.

— Ще го нарека „Парфюмът на Ева“, символизиращ вечната жена — загадъчен, неуловим, необикновено женствен, но не прекалено силен, лесно летлив, защото днешните жени не харесват прекалено

тежките аромати. Ще бъде едновременно модерен и дъвен като истинската жена, ще прониква и ще се налага в съзнанието на хората, ще бъде едновременно нежен и агресивен. Никой няма да пита: „Какъв е вашият парфюм?“, защото веднага ще го разпознава.

— Доста нависоко се целите.

— Затова съм дошла при вас.

Той се вгледа внимателно в красивото лице срещу себе си, което излъчваше абсолютна увереност във всичко, което казваше. Очевидно странната му посетителка твърдо вярваше, че ще спечели огромни печалби.

— Моите изделия са най-добрите — предизвикателно рече тя. — И то не само на външен вид. Аз имам проект за специален флакон, в който ще се продава моят парфюм. Моите клиентки ще бъдат от елита на обществото — жени, които знаят какво искат и могат да си го позволят. Сигурна съм, че за тях моят изискан парфюм ще се превърне в ежедневна необходимост.

Той продължаваше да мълчи, но Ева разбираше, че е успяла да привлече вниманието му, и продължи със самоуверен тон:

— Пазарът бързо променя предпочитанията си. Сега се поставя ударението върху грижите за кожата. Подготвям нов крем с невиджани качества, който ще нарека „Ренесанс“. Ще се продава много добре, защото няма да има равен на себе си.

— Есте Лаудер вече го постигна със своя крем за възстановяване на похабена кожа, прочутия „Re-Nutriv“.

— И вижте как добре се продава! А моят ще се продава още по-добре, но ще струва три пъти по-скъпо, както повечето от останалите мои кремове. Но преди да го пусна на пазара, бих искала да наложа името Ева Черни с моя нов парфюм.

— А какви са магическите съставки на вашия крем?

— Формулата се пази в тайна. Рецептата принадлежи на баба ми, която я е предала на майка ми, а тя — на мен. Формулата е тук — каза Ева и докосна челото си. — Но истинската тайна е в изкуството да се продава и аз вече имам една-две идеи как да увеличим продажбите.

— Струва ми се — развеселено отвърна Хенри Бейли, — че вие сте една дама, която има идеи за всичко. — Той се усмихна. — Може би някой път ще ги обсъдим.

— Може би — уклончиво се съгласи Ева, — но това, което ме интересува в момента, е моят бъдещ парфюм.

Погледите им се срещнаха и тя разбра, че това, което интересуваше милионера, бе самата Ева Черни. А тъкмо това бе нейната цел.

— Мисля — бавно рече Хенри Бейли, — че е по-добре да се срещнете с моя главен парфюмерист.

„Парфюмът на Ева“ се появи на пазара през пролетта на 1960 година и имаше мигновен успех. Ева бе настояла да бъде на маслена основа, а не на спиртна.

— Трябва да бъде траен — настояваше тя. — Да попива в кожата. Не искам клиентките ми да освежават парфюма си през половин час. Той трябва да се носи около тях като частица от личността им. — Тя прекара безброй часове с парфюмериста, който неуморно смесваше, експериментираше, добавяше или отнемаше съставки, опитвайки се да постигне това, която Ева искаше. — Близо е... — казваше тя и вдъхваше аромата, — но не съвсем. Може би да добавим още малко жасмин... Не, не, не, сега е прекалено агресивен. Трябва да загатва, а не да въздейства директно. Искам да покорява, но да не го постига брутално, разбирате ли?

Знаеше отлично какво искаше и никой не можеше да я убеди в обратното. С течение на времето разходите застрашително растяха, но Хенри Бейли само поглеждаше калкулациите, които му поднасяха, и без колебание ги подписваше. Знаеше, че Ева Черни ще успее, и то не само защото притежаваше нещо, което отваряше всички врати — красотата. Тя просто го бе завладяла. В един миг бе покоряващо очарователна и опиваща като искрящо шампанско, а в следващия се преобразяваше в делова жена, сериозна и съсредоточена, хладнокръвно обмисляща шансовете, но фанатично преследваща целите си. Всъщност тя бе истинско олицетворение на парфюма си. Установи, че е започнал да посещава много често лабораторията, само и само да я наблюдава как спори, обяснява, доуточнява, експериментира. Милионерът се забавляваше както никога досега. Тя бе пълна с противоречия, също както нейният парфюм. Без никакво усилие можеше да очарова някого, да завладее тялото и душата му,

това, което за другите бе непреодолима трудност, за нея бе удивително лесно. Притежаваше неизчерпаема енергия, макар да изглеждаше невероятно крехка. Говореше много убедително, подпряла брадичка с ръка, но същевременно умееше и съсредоточено да изслушва другите.

Хенри Бейли не се съмняваше, че Ева няма да се спре пред нищо, за да постигне целите си, че в миналото ѝ е имало много мъже, които безскрупулно бе използвала като трамплин. Тя бе от жените, за които мъжете бяха готови на всичко, от онази рядко срещана и фатална порода, за чиито представителки се носеха легенди години след смъртта им. Той толкова много се наслаждаваше на компанията ѝ, че дните, в които не я виждаше, му се струаха безкрайно скучни.

Освен това досега Бейли не бе срещал жена, с която така свободно да разговаря за работата си — съпругата му никога не се бе интересувала от бизнеса му и неизменно се съгласяваше с всяка негова дума. За нея най-важното нещо в живота ѝ бяха дъщерите и внуците ѝ. Той бе привързан към нея и все още я обичаше, но от години си бе позволявал краткотрайни и необвързващи връзки, без да допуска да се стигне до скандал. Всички те преминаваха като леки простуди, но връзката му с Ева Черни заплашваше да прерасне в тежко и хронично заболяване. Седмиците и месеците минаваха и Хенри Бейли започна да се страхува от деня, в който тя щеше да разпери радостно ръце и да възкликне:

— Най-после успяхме! — И след което щеше да изчезне завинаги от живота му.

„Парфюмът на Ева“ изкачи козметичната компания на Ева Черни до върха. Продаваше се в такива количества, че дори високомерните собственици на „Хародс“ лично я посетиха с молба да им разреши да го продават. Тя им отговори, че ще им даде изключителни права върху продажбите, ако се наемат да разпространяват цялата гама от нейните изделия. А на жените, които купят цялата козметична серия, тя ще подари по един флакон от специален кристал във формата на смокинов лист.

През цялото това време Ева подготвяше пускането на пазара на крема „Ренесанс“. Представянето му бе през есента, съпроводено от най-шумната рекламна кампания, заплатена с част от печалбите на

„Парфюмът на Ева“. Напълно се оправдаха думите, с които тя бе защитила предложението си пред Хенри Бейли. За по-малко от девет месеца се изплатиха всички разходи и започнаха да се трупат големи печалби. Той запозна Ева с влиятелни личности, които по-късно щяха да бъдат полезни за успеха ѝ. Когато се откри новият театрален сезон в Уест Енд, Ева успя да убеди една прочута актриса да се снима в гримьорната си, докато се подготвя за излизане на сцената. Ръката на звездата бе протегната към бурканчето с крема „Ренесанс“, което се продаваше по 25 лири за шест унции, фотографията бе публикувана на корицата на прочутото модно списание „Харпърс Базар“.

Ева продължи да продава сама продуктите си зад щанда в „Хародс“, ослепително усмихната, винаги любезна и очарователна.

— Това е най-добрата покупка, която някога сте направили — убедително казваше тя, държейки бурканчето с крем *Renaissance*. — Не твърдя, че ще направи чудеса — защото все още не съм открила чудодейната рецепта за подмладяването, но действието му е великолепно. Елате след един месец и ми кажете какъв е ефектът. Ако няма резултат, ще ви върна парите.

Разбира се, никога не ѝ се наложи да връща пари на клиентките си. Изискванията ѝ за качеството на изделията станаха легендарни. Беше способна да бракува продукцията от един работен ден, защото орловият ѝ поглед бе уловил едва забележимо отклонение в нюансите на цветовете.

— Така повече не може да продължава — заяви тя една вечер на Хенри, докато вечеряха в ресторанта на хотел „Риц“. — Трябва да имам собствена фабрика.

— Да — съгласи се Хенри. — Мисля, че наистина трябва да имаш собствена фабрика. И дори имам идея къде да я построиш.

— Къде?

— Недалеч от моята.

— В Швейцария? — Ева възнамеряваше да се ориентира към Съединените щати.

— Смятам, че Швейцария отговаря на имиджа ти — страната е известна с клиниките си, чистия въздух, красивите планини и езера, реда и парите. Трябва да дойдеш и да огледаш мястото.

Погледите им се срещнаха.

— Да — съгласи се Ева. — Мисля, че е време.

Когато съобщи на съпруга си, че го напуска, Джон не се изненада. От месеци те почти не се виждаха. Тя не спеше с него от раждането на Александра и всъщност емоционално отдавна го бе напуснала.

— Добре — съгласи се той. — Не виждам смисъл да се опитваме да съживяваме нещо, което отдавна е мъртво.

— Адвокатите ми ще се свържат с теб и ще подготвят всички необходими документи за развода, дори ще се постараят да намерят някаква безобидна причина, подходяща за целта.

— Например изневяра? Няма да имаш особени затруднения.

— Аз ще поема всички разноски — продължи Ева, без да обръща внимание на репликата му, — а освен това ще ти платя известна сума, ако доброволно се споразумеем.

— Съгласен съм, но аз искам нещо повече от пари. Искам Александра.

— Можеш да си я вземеш още сега.

— Но искам да се оформи законно. Александра носи моята фамилия и официално е моя дъщеря. Искам да внесеш на нейно име пет хиляди лири, които един ден ще бъдат необходими за обучението ѝ. Тя е изключително умно и надарено дете и заслужава най-доброто обучение.

— Ти си учител — подигравателно отвърна Ева, — така че знаеш колко струва обучението.

Всъщност бе доволна, че той искаше толкова малко, като имаше предвид годините, които му предстояха да се грижи за Александра. Спокойно можеше да си позволи да отдели тези пари, по-малко от 400 лири годишно. Вероятно Джон ще настоява дъщеря му да завърши университет. Ева бе съгласна на всичко, при условие че и двамата завинаги изчезнат от живота ѝ.

— Ще се посъветвам с адвокатите си — излъга тя. — Те ще ми кажат дали това, което искаш, е разумно и приемливо. — Погледна го учудено. — Наистина ли обичаш това дете?

— Да, обичам го. И то ме обича. За щастие, тя те е виждала толкова рядко, че почти не те познава. Когато порасне и ме попита за

майка си, ще ѝ кажа, че е умряла при раждането. Всъщност това не е далеч от истината. Ти се отказа от нея преди още да си я родила.

— Знаеш защо — хладно отвърна Ева и се извърна, смутена от настойчивия му поглед.

— Знам само това, което ми каза. Научих достатъчно, за да не вярвам сляпо на думите ти както някога.

— Май не само тази къща се е променила — саркастично отбеляза Ева.

— Научих много, откакто се ожених за теб.

— Аз съм предопределена от съдбата. А ти, Джон, никога не си ме разбирал.

— Защо мислиш, че си нещо по-специално от другите?

— Съдя от това каква бях, каква съм сега и каква ще бъда.

— А коя е истинската Ева?

— Истината има много лица, но аз признавам само едно. Аз съм специална, знам, че ще стана прочута, ще бъда *Личност*. Знаех го още от детството си. Съдбата ми вече е предначертана и нищо не мога да променя, дори и да го желяех. Нека останалите живеят нищожния си живот, скучен и лишен от приключения, предизвикателства и блясък. Аз не съм създадена за такъв живот. Аз съм скроена по друга мярка. Красотата ми е дар от съдбата и тя е основното в живота ми, отваря всички врати пред мен, преодолява всички препятствия. — Гласът ѝ бе възбуден, сякаш бе една от избраниците на съдбата, макар да не притежаваше тяхната скромност. Вярваше, че е предопределена за изключителна съдба. — Моят път е определен и аз съм длъжна да го следвам.

— Това ли е извинението ти, че винаги вършиш само това, което желяеш? Само това, което си решила, независимо от желанията на най-близките ти хора?

— Много отдавна съм решила какво искам да постигна. Няма да позволя на никого да ми диктува как ще живея. В Унгария предостатъчно се опитваха да ми определят как да живея.

— Но ето че сега ти диктуваш на другите как да живеят. Защо? Какво те тласка да налагаш волята си? Искаш да се възкачиш на трон, заобиколена от хиляди жени, преливащи от обожание? Това ли искаш?

— Да! — отсече Ева без колебание. — Именно това искам.

— Разбирам. За теб няма други ценности, освен опиянението от властта и славата. — Джон я изгледа замислено. — Но внимавай, Ева. Ролята на божество е доста опасна, особено ако започнеш да смесваш илюзиите с реалността.

— Зная на какво съм способна и дори ти не можеш да отречеш, че се справям великолепно с всички препятствия.

— О, да, разбира се, справяш се, при това превъзходно! Но отиваш твърде далеч. Ако продължаваш все в този дух, в най-скоро време никой няма да е в състояние да те разубеди, че има цели, които дори и за теб ще останат непостижими.

— Не бъди толкова песимистичен. Не забравяй, че след като ми помогна да се озова в Англия, аз ти се отплатих с нежността си, помогнах ти да придобиеш самочувствие, да се отърсиш от опеката на майка си. Затова сега нямаш право да ми поставяш условия.

— Както ти казах преди малко, животът ми с теб ме научи на повече от всичките години, прекарани в университета — откровено заяви Джон. — Много истини прозрях през последните четири години. Вероятно повече никога няма да се срещнем, освен ако не видя снимката ти във вестниците, но въпреки това няма да мога да те забравя. Любовта ми към теб изгасна, и то главно благодарение на твоето равнодушие към мен, но в сърцето си ще запазя нежни чувства. — Ева се усмихна. — Защото ти ме дари с Алекс.

Усмивката на Ева се стопи.

— Остава ми само да се радвам, че поне веднъж съм била полезна на някого.

— Хайде, нима си вярвала, че си ми дала нещо друго? Един ден ще се убедиш, че съм бил прав. Не знам само дали някога ще разбереш, че и другите хора имат право да мечтаят и да се борят за мечтите си.

— В този свят всеки живее сам за себе си! Как мога да преуспея, ако не съм уверена в себе си? Не се промених толкова много за тези четири години? Забрави ли, че освен да се грижа за успеха си, аз осигурих работа на десетки други хора? Какво лошо има в това?

— Нищо лошо няма, разбира се, с това изключение, че никога не си се трогвала за някой друг, освен за себе си. Зная защо се омъжи за мен, Ева. Защото притежавах британско поданство, от което ти отчаяно

се нуждаеше. Но накрая ти ми даде нещо, което никога не бях очаквал, и затова искрено съм ти благодарен.

— В края на краищата излиза, че не съм чак толкова лоша — хладно отбеляза Ева.

— Не, Ева, ти нищо не би ми дала, ако не се вписваше в амбициозните ти планове.

Ева остана удивена от промяната в Джон. Беше принудена да признае в себе си, че наивният и доверчив мъж бе изчезнал. Едва сега разбра, че Джон отдавна бе престанал да я обича, че не тя го напуска, а той нея. За пръв път в живота си усети някакво подобие на угризение, докато обмисляше как да се измъкне от досадната ситуация.

— Май наистина си се променил! — учудено възкликна тя.

— Благодаря ти.

Ева за миг изглежда бившия си съпруг, сякаш търсеше най-подходящите думи за сбогуване. Но в следващата минута мълчаливо се обърна и излезе.

[1] Синя трева (англ.). — Б.пр. ↑

[2] Божествено ухание (англ.). — Б.пр. ↑

[3] Утринна роса (англ.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА СЕДМА

Швейцария, 1988 година

Макс трябваше да употреби цялото си влияние, за да не се разтръби в медиите за внезапната смърт на единствения син на мадам Ева Черни. Публикуваха само кратко съобщение, но това не попречи на репортерите и фотографите да заемат позиция пред вратите на вилата ѝ. Макс се бе разбрал с местното полицейско управление и полицаите — отлично осведомени за влиянието на „Ева Черни Козметикс Инкорпорейтид“ като една от най-престижните и печеливши швейцарски компании — се погрижиха никой, освен най-близките, да не присъства на церемонията по пренасянето на тленните останки на Кристофър от погребалното бюро до църквата в съседното село. Пак Макс уреди подробностите около кремацията, а Алекс се зае да намери каменоделец за надгробната плоча и бял мрамор за урната, според изричното желание на Ева. Алекс реши, че ще е най-добре и плочата да бъде от бял мрамор, чист, без пукнатини и други дефекти. Помоли Джоунс да запита Ева какво иска да гравират на мраморната плоча. „Няма да се учудя, ако пожелае да издялат само смокинов лист, като онзи от етикетите на нейните парфюми“, помисли си Алекс. Знаеше, че Крис би одобрил подобно екстравагантно хрумване.

Ева не желаше никой да нарушава уединението ѝ. Не допускаше никого, освен Джоунс, до себе си и когато Макс я попита дали не желае още нещо около погребението, тя само поклати глава, плътно стиснала устни, но от очите ѝ не се отрони нито една сълза. Алекс повече въобще не бе допусната в спалнята на мадам. Очевидно Ева не можеше да прости дръзкото, независимо поведение на единствената си дъщеря.

Погребението бе насрочено за вторник по обед. След като приключи с приготовленията, Алекс остави на Памела грижата за църковната украса, за цветята и венците, още повече че Памела сама настояваше за тази привилегия.

Времето бе влажно и мъгливо. Едва сега, през последните дни, Алекс разполагаше със свободно време — Макс непрекъснато прескачаше до офиса на компанията в Женева или до фабриката в едно от предградията на големия космополитичен град, в който официално се говореше на пет езика: френски, немски, италиански, английски и романьолски.

Алекс реши да разгледа вилата по-подробно — в повечето от стаите въобще не беше влизала. Сега бавно преминаваше от стая в стая, оглеждаше мебелите и вещите, пред някои се спираше с възхищение, но пред повечето от тях обръщаше гръб с неодобрение. Мебелите бяха много скъпи, картините — автентични, а освен тях се срещаха и други безценни произведения на изкуството, но като цяло оставаше впечатлението от претрупан филмов декор. Алекс очакваше във всеки момент на вратата да се появи Ева, току-що приключила с поредния сеанс при маникюристката си или фризьорката си, облякла някой от пищните си тоалети и готова за следващата сцена. От погледа ѝ не убегна изобилието на цветя във всички помещения — на няколко пъти срещаше прислужницата, която се занимаваше само с цветята, което ѝ подсказа, че всеки ден в огромната вила се сменят цветята в десетките вази.

Единствената стая, която познаваше по-добре, беше библиотеката — веднъж майка ѝ я бе заварила там, заровена в старите фотографии. Вниманието на Алекс бе привлечено от една пожълтяла снимка, на която се виждаха двама души. На преден план изпъкваше непознатата жена, облечена според модата на тридесетте години, във вечерна рокля, с чудесна коса с едри къдрици, с властно лице, издаващо благородно потекло, гордо изправила гръб, седяща на диван с богато украсена драперия, в ръка с ветрило от щраусови пера, обкичена с перли и диаманти. До дивана стоеше изправен мъж във военна униформа, каквато Алекс бе виждала само в някакъв стар, романтичен филм отпреди войната, с опънати мустаци и коса, лъщяща от брилянтин, с монокъл пред дясното око. Алекс обърна снимката и прочете името на фотографското ателие, изписано с красиви букви в долния десен ъгъл и заобиколена със сребриста рамка: ателие „Кароли“, Будапеща. Алекс попита единствения сред познатите си, който би могъл да знае нещо за хората от снимката.

— Това е дядото на твоята майка, граф Тибор Черни, и съпругата му Магда.

Досега Алекс нищо не знаеше за другите си предшественици, освен за Мери Брент, майката на баща ѝ, затова повярва на Макс, още повече че думите му се потвърждаваха от всичките разкази за миналото в Унгария, които бе чувала.

Но странно... никъде не откри семеен албум, никакви скъпоценни спомени под формата на моментални снимки на фамилията по време на някой излет или тържество. Нито писма, пожълтели, но пазени с години, макар че попадна на няколко статуетки в стил артдеко, толкова модерен след Първата световна война, дребни украшения от планински кристал и картини, носещи отпечатъка на онази епоха. Нямаше и повече снимки за годините преди 1960, когато е започнала да изгрява звездата на Ева. Намери снимки с Хенри Бейли или други лица, с които Ева се бе срещала по онова време. Откри и фотографии с „първия“ съпруг на Ева — Кристофър Бингъм IV, както и на сина ѝ, Кристофър Бингъм V, от които гледаше усмихнатото, добре поддържано лице на Ева Черни.

„Е — помисли си Алекс, — липсата на фотографии от Унгария от периода преди 1960 година лесно може да се обясни: кому е било до стари снимки във вихъра на политическите събития. Само едно не мога да разбера: защо имам чувството, че Ева и тук се е опитала да прикрие нещо?“ Алекс помнеше думите, които Ева не пропускаше да споменава във всяко интервю, когато ставаше дума за онзи отдавнашен период от живота ѝ: „Загубих всичко, освен самоличността си“. „Тогава откъде е задигнала тези фотографии?“ — запита се Алекс.

Самата тя притежаваше само няколко снимки от детството си, когато Джон Брент я разхождаше из парковете на Лондон, в зоологическата градина или на някоя улица. Имаше и една от площад „Трафалгар“, където Алекс обичаше да храни гълъбите. Джон старателно криеше тези снимки от майка си, защото на тях бяха снимани само Джон и Алекс.

— Тези снимки са нашата тайна — казваше Джон на Алекс. — Пази ги, но не казвай на никого за тях. Явно имаше предвид майка си, Мери Брент, която с удоволствие би ги накъсала, ако ѝ бяха попаднали в ръцете.

Първите пет години от живота на Алекс изтекоха бързо, безгрижни като часовете от топъл и слънчев следобед, въпреки леденото отношение на майката на баща ѝ, която не се стараеше да прикрива омразата си към нея и често я наричаше „копеле“. Но смъртта на Джон Брент връхлетя в живота на Алекс като буря, разпръснала спокойствието на летния следобед. Алекс не откри нито една от снимките, които бе изпратила от колежа „Челтънхем“ — на края на всяка учебна година се правеха снимки на класа и се изпращаха на родителите, въпреки че сигурно Макс ги е получил. Но ако ги е дал на майка ѝ, тя вероятно ги е изхвърлила, тъй като не се интересуваше от дъщеря си.

В кабинета на Ева нищо не напомняше за дейността на компанията и снимките по стените бяха от кориците на различни списания, но всички бяха след 1961 година, когато бе започнал възходът на мадам Черни. „Коя си ти? — питаше се младата жена. — Откъде си дошла? И защо си станала такава? Кой те е създал?“

И тогава попадна на първата следа. Ева не приемаше посетители, въпреки че бяха пристигнали многобройни съболезнователни писма и телеграми. Една сутрин Жак донесе на Алекс картичка, подписана от мисис Уилям Рандолф. Алекс я обърна и прочете на гърба думите: „Помниш ли Виена?“.

— Аз ще я приема, Жак — каза Алекс. — Мисля, че тя е стара приятелка на мадам.

— Много добре, мис.

Мисис Рандолф се оказа американка, около шестдесет годишна, много представителна, с интелигентно лице. Алекс ѝ обясни, че мадам не приема никого.

— Всъщност тя вероятно не ме помни. Все пак изминаха тридесет години, откакто не сме се виждали.

— От Виена ли се познавате?

— Аз бях една от първите ѝ клиентки, още от времето, когато тя бе бедна емигрантка от Унгария. Оттогава следя кариерата ѝ и тъй като се озовах в Цюрих — моят съпруг е банкиер, помислих си, че мога да я посетя, да поднеса съболезнованията си и да си припомним отминалите дни.

— Добре ли я познавахте?

— Не бяхме приятелки, но аз ѝ бях редовна клиентка. Спомням си, че по цял ден обикаляше Виена с малка червена чанта в ръка. Още първият сеанс имаше поразителен ефект върху кожата ми и оттогава не използвам друга козметика, освен тази на Ева Черни, независимо къде се намирам, а аз непрекъснато пътувам по целия свят. Тя наистина измина дълъг път до върха. — Устните ѝ, намазани с най-хубавото червило на Ева Черни, се извиха в усмивка. Сетне жената тъжно въздъхна. — Съчувствам ѝ за загубата на сина ѝ. Аз изгубих моя син във Виетнам и напълно я разбирам. Затова именно съм дошла... Тя винаги е била толкова смела, въпреки че изглеждаше беззащитна и бе уплашена да не я открият и да не я върнат обратно в Унгария, за да я изправят пред съда.

— За какво? — попита Алекс.

— Е, не знам всички подробности, но чух да се говори за един кореспондент, който ѝ помогнал да избяга от Унгария. Именно този журналист я бе запознал с Джон Брент. Носеха се слухове, че била двоен агент, привидно близка с руснаците, но всъщност работела за унгарската съпротива. Разбира се, всичко това може би са само клюки. Не вярвам да е била двоен агент, но знае ли човек? Около Ева Черни винаги са се носели какви ли не слухове. Една красива жена като нея не може да не възбужда хорското любопитство.

— Познавахте ли съпруга ѝ?

— Джон Брент? Срещата съм го веднъж. Беше висок, прегърбен и болезнено срамежлив. Никой не можа да си обясни какво, за бога, намери тя в него. Можеше да има всеки мъж, който си пожелаеше, но хората приказваха, че се е омъжила за него само заради бленувания британски паспорт. По онова време това беше нещо обичайно... Аз и съпругът ми напуснахме Виена малко след тяхната сватба и повече не съм я виждала, като се изключи една случайна среща в Ню Йорк преди години, но тогава тя вече бе омъжена за Кристофър Бингъм. Срецнахме се в театъра... Аз ѝ махнах с ръка. Сигурна съм, че тя ме видя, но докато си пробия път до нея през тълпата, беше изчезнала. На другия ден отлетяхме за Рим и повече не съм я виждала, освен по кориците на списанията и първите страници на вестниците. Предайте ѝ, че съм идвала, и ѝ кажете, че не съм я забравила. Тя е от тези личности, които не могат да бъдат забравени. — Жената се надигна от стола. — Вие нейната секретарка ли сте?

— Да — излъга Алекс.

Мисис Рандолф посегна към палтото си от норка.

— Може би някой път ще се видя с нея. Много бих искала да си поговорим.

Алекс я изпрати до входа и се върна като замаяна в кабинета. Нейната майка да е била двоен агент? Никога! Дори мисълта за това бе абсурдна! Ами ако е истина? Още едно от нейните превъплъщения. „Само ако можех да разбера истината — помисли си тя. — Но откъде да започна? Ако мога да открия онзи кореспондент. Кой е бил той? За кой вестник е работел? И дали е още жив? Дали са били приятели с баща ми?“ Многобройните въпроси се рояха в съзнанието ѝ и не ѝ даваха покой.

Много малко хора посещаваха дома на Мери Брент в Саут Уимбълдън и повечето от тях бяха нейни познати от местната църква, която беше центърът на живота на Мери Брент. Ала нещо отдавна забравено се раздвижи в спомените ѝ. Алекс се опита да го улови, но то изчезна. Цял ден безуспешно се опитваше да си припомни първите пет най-щастливи години от живота си и накрая си легна, уморена и недоволна от неуспеха си. Обаче през нощта нещо ѝ се присъни и когато се събуди, Алекс се изправи в леглото и тържествуващо извика:

— Спомних си!

Беше няколко месеца преди смъртта на баща ѝ. В един съботен ден той я бе извел за тяхната обичайна разходка сред историческите забележителности на Лондон. Бяха отишли в Сити и разглеждаха паметника до Падинг Лейн, откъдето бе започнал големият пожар през седемнадесети век. Накрая посетиха катедралата „Сейнт Пол“ и се спуснаха надолу по Флийт стрийт към Лъдгейт Хил. Алекс притвори очи и споменът от миналото изплува пред очите ѝ като сцени от стар филм. Баща ѝ ѝ обясняваше, че на тази улица се намират редакциите на всички големи вестници, и тъкмо гледаха остъклената сграда на „Дейли експрес“, когато един мъж извика от отсрещния тротоар:

— Джон... Джон Брент! — Непознатият се спусна към тях, заобикаляйки такситата и автобусите по улицата. Как му беше името? Спомняше си, че баща ѝ го нарече: „Питър! — извика Алекс. — Питър Брюстър, нима това си ти!“. Сякаш чу гласа на баща си, преливащ от радост, но нищо повече не можа да си спомни. Докато баща ѝ и непознатият мъж оживено разговаряха, тя зяпаше в захлас витрината

на един сладкарски магазин. Алекс си спомни. След това баща ѝ ѝ купи за награда едно пликче желирани бонбони.

Алекс се облегна на възглавниците и облекчено въздъхна, благославяйки баща си, който бе тренирал паметта ѝ. След всяка подобна разходка из града той ѝ задаваше въпроси, за да провери какво е запомнила. Години по-късно, когато спомените за баща ѝ избледнях, тя все още си спомняше всяка подробност от тези разходки из Лондон. Питър Брюстър. Знаеше името. Оставаше да го открие.

ГЛАВА ОСМА

Швейцария и Ню Йорк, 1961–1963 година

След преместването си в Швейцария Ева продължи да утвърждава компанията си и да се налага като безскрупулен, но винаги печеливш бизнесмен, с когото всички търговски къщи трябваше отсега нататък да се съобразяват и да очакват с нетърпение следващите ѝ изделия. Постепенно водещите производители в парфюмерията и козметиката бяха принудени да я приемат в своя труднодостъпен кръг. Благодарение на намесата на Хенри Бейли започнаха да я канят на всички приеми, срещи, галапредставяния на нови изделия, банкети и чествания, където Ева се запозна с десетки изтъкнати личности, отдавна привличащи интереса ѝ. От тях, след грижливо проучване и внимателно обмисляне, Ева подбираше само най-перспективните, само тези, които евентуално биха подпомогнали шеметната ѝ кариера. Канеше ги във вилата с ослепително бяла фасада край брега на Женевското езеро, която тя наскоро бе купила, за да им показва потъмнелите фотографии на своите „аристократични предци“ или, според нейните думи, „всичко, което ѝ останало за спомен от блестящото минало“. Всъщност тя бе изровила тези снимки сред вехтошарските сергии в Париж след дълго търсене на автентични предмети, продадени от обеднели унгарски емигранти. Нямаше дори и бегла представа кои са лицата, изобразени на помътнелите фотографии, но се съмняваше дали ще ги разпознае някой от гостите ѝ, които тя отскоро бе започнала да назовава с ласкавите думи „моите нови приятели“, защото никога не допусна грешката да покани някой унгарец във великолепно обзаведената си резиденция. Както винаги, Ева Черни старателно избягваше съотечествениците си.

Зае се да събира неголяма, но подбрана с много вкус колекция от антикварни предмети, с предназначението допълнително да усили правдоподобността на съчинената от нея история за произхода ѝ. В сенчестия магазин на един мадридски антиквар Ева успя да открие поднос от разкошен сервиз от майсенски порцелан, за който

разказваше с умиление: „Само това ми остана от огромния сервиз за осемдесет гости, който някога е принадлежал на прапрабаба ми“. Но винаги избягваше по-задълбочените разговори за миналото и произхода си. Само свиваше небрежно прелестните си рамене или смръщваше вежди при болезнения спомен, с което подсказваше на любопитните си събеседници, че темата е прекалено болезнена за нея. Ева отлично знаеше, че съчинената ѝ версия не би издържала постарателна проверка — толкова много празноти и неточности имаше в нея — и поради тази причина бе доста предпазлива в описанието на конкретните факти от миналото на рода си. „Всичко това е минало и, слава богу, нищо не може да го върне...“ — въздъхваше тя с тъга и бързаше да смени темата.

Никога не отказваше интервюта, но само след като бе убедена, че журналистите са схванали какво се иска от тях: да наблягат във въпросите си за настоящето, а не на миналото ѝ. Когато приключваха със снимките или прибираха касетофоните си, тя ги канеше на чай и неизменно подемаше любимата си тема:

— Как да ви кажа, скъпа... — винаги настояваше да бъде интервюирана само от журналистки, — започнах като никому неизвестна козметичка и всичко постигнах сама, без ничия помощ. Затова сега не е чудно, че си разбирам от работата. Може ли да бъда откровена с вас? Според мен не сте подбрали тоновете и цветовете, които най-добре подхождат на лицето и на грима ви. Позволете ми да ви предложа някои дребни промени.

След което преподаваше на смутената репортерка толкова подробен урок, че смаяната клиентка — в присъствието на Ева жените често се превръщаха в нейни „клиентки“, без дори да се усетят — неизменно си тръгваше с комплект козметични препарати, подарени за спомен лично от мадам Черни. Неизменно следваше хвалебствена статия под заглавие: „Не подозирате какво може да стори мадам Черни за вас“ или нещо подобно, утвърждаваща ролята ѝ на кралица на съвременната козметика, стремяща се да превърне всяка жена в красавица. Веднъж една от репортерките се увлече и с жар описа историята на граф и графиня Черни, покойните родители на нашата кралица на козметиката, мадам Черни, но Ева не се постара да коригира неволната грешка и с течение на времето всички повярваха, както вярват хората на всяка лъжа, повтаряна достатъчно често.

Ева Черни старателно избягваше местата, където можеше да се появят представители на унгарската аристокрация в емиграция, дори с цената на набързо измислени делови пътувания в чужбина, но, за щастие, оцелелите потомци на старите аристократични родове, кой знае защо, не си спомняха за нея и не я притесняваха с покани за балове, сватбени тържества и чествания по други поводи. Това обаче не я обезкуражи и тя не спря с усилията си да наложи името си сред висшите кръгове и след като започнаха редовно да я споменават в светските хроники, Ева промени графика си и разреши срещите си — сега приемаше покани само от личности с утвърдено име. На приема на една от принцесите на Англия мадам Черни с възторг прие идеята да предостави, *само за проба* — естествено напълно безплатно — пълен комплект от козметичната, си гама на Нейно Височество, за което бе възнаградена с целувка по бузата от страна на принцесата — жест, запазен само за най-приближените към кралското семейство. За съжаление, този жест веднага предизвика ответната реакция на придворните дами от кръга от приближените на херцог и херцогиня Уиндзор.

— Безвкусна имитация — бе коментарът на херцогинята. Никога не съм използвала и никога няма да посегна към крем или червило от гамата на мадам Черни!

Но Ева не се трогна от тази реакция, защото бе отлично осведомена за скъперничеството на херцогиня Уиндзор.

На един благотворителен бал в Ню Йорк Ева се запозна с Кристофър Бингъм IV, по прякор Лади Хлапака — именно на този бал сред подаръците от томболата фигурираше огромна луксозна кутия, съдържаща мостри от най-добрите козметични изделия на компанията „Ева Черни Козметикс Инкорпорейтид“. И този път ѝ помогна вродената ѝ хитрост — Ева се постара да бъде забелязана сред бляскавото общество от принцесата и когато Нейно Височество се доближи до нея, за да я прегърне и разцелува, Ева разбра, че отсега нататък положението ѝ сред висшите кръгове е непоклатимо. След няколко дни тя покани принцесата на „скромна закуска в интимен кръг“ — само дванадесет особи бяха удостоени с покани — и още на другата сутрин, за всеобща изненада, започнаха да я включват във всички списъци на поканените за приемите от кръга на избраните

семейства в Ню Йорк, Филадельфия, Бостън и останалите изискани фамилии от Източното крайбрежие.

Лади Бингъм IV бе единствен син и наследник на един от най-старите и прочути родове от аристократичните фамилии, озовали се в днешните Съединени щати след скъсването с колониална Англия, или както казваха старите хора, той бе сред онези щастливци, „които се бяха родили със сребърна лъжичка в устата“. Първият Бингъм се заселил на брега на Лонг Айлънд още през 1642 година и всяко следващо поколение старателно потуляше факта, че той всъщност е бил изпратен като прислужник в колониите, за да отработи присъдата си за дребна кражба. Според слуховете Лади Бингъм IV за кратко е бил женен за девойката, избрана от строгата му майка, обаче непреодолимата му склонност към краткотрайните любовни връзки доста скоро съсипала брака му. Никога не бе работил, макар да заемаше почетната, но лишена от реална власт длъжност вицепрезидент на банката на фамилията Бингъм. Сред най-важните му задължения фигурираха задачи като подобряване на резултата наполовина от седем на десет или ухажване на всяка особа от нежния пол, която си заслужаваше да ѝ подари една-две нощи. На Ева бе достатъчен само един поглед към високия кавалер, слаб, но строен, със златисторуса коса и красиво, добре поддържано, но лишено от емоции лице, за да реши, че именно това бе мъжът, когото търсеше от месеци насам. Напомняше ѝ за мъжете от лъскавите списания, които бе прелиствала в захлас в отдавна отминалите години на детството си — богат, красив и с безукорен произход. Вечерният му костюм бе безупречен, а когато с небрежен жест измъкна от вътрешния си джоб табакера от тъмно злато, дискретно проблясващо в полумрака, сърцето подсказа на Ева, че най-после е намерила своя избраник.

Той също я забеляза сред гостите на приема.

— Коя е онази дама? — попита Лади.

— О, това е една от моите приятелки, Ева Черни. Напоследък тя е най-нашумялата личност в козметичния бранш от другата страна на океана.

— Що за име е това? — Дванадесетте години обучение в най-скъпите частни колежи бяха оставили у Лади единствено приятния спомен, че се е отървал от досадното опекунство на гувернантките.

— Австро-унгарско. Дамата произхожда от стар аристократичен род, който е изгубил цялото си състояние през войната. Самата тя е избягала от Унгария с риск за живота си през 1956 година, когато нахлули руснаците. Сега е собственик на компанията „Ева Черни Козметикс Инкорпорейтид“, но като казвам, че е собственик, не говоря празни приказки, защото тези малки и деликатни ръчички наистина не изпускат нито за миг юздите на гигантския козметичен концерн.

— Свободна ли е?

— Не знам дали ще ти се усмихне щастие. Знаеш ли колко хора чакат търпеливо да ги приеме, откакто е пристигнала в Ню Йорк? Злите езици говорят, че все още никой не се е добрал до нещо повече от една-две любезни усмивки и покана за приема ѝ след една седмица. Много била придирчива, казват, но с това лице и особено с това тяло... всяка на нейно място би имала доста високи претенции, нали?

— Познаваш ли я?

— Не толкова отблизо, колкото бих желал, обаче все пак се надявам да не ме е забравила окончателно, така че ще мога да ви запозная. Ела с мен. — Лади усети силното потупване по рамото си, но загледан в прелестното лице на непознатата чужденка, дори забрави да се разсърди на приятеля си. — Май няма да е зле, ако се пробваш. Ако някой успее да превземе с щурм тази крепост, това може да си само ти и никой друг.

Ева, от чийто зорък взор не остана незабелязано приближаването на двамата изискани джентълмени, чу как наоколо внезапно се зашушука оживено.

— Май ще се наложи да се простим за известно време с компанията на Лади Бингъм.

— Може да му се наложи и той да се прости с моята.

— А къде е Патриша?

— О, тази история отдавна приключи! Той отново е свободен, но помни думата: няма да е за дълго, защото този път май ще си намери майстора.

С крайцеца на окото си Ева следеше преднамерено дръзкото приближаване на двамата мъже, макар да се спираха през два-три метра, за да поздравят някой от многобройните си познати — главно жени, естествено с тях Лади се държеше неизменно очарователно, без да показва дори и следа от нетърпение да се доближи до Ева. Дори и

тези от присъстващите, които най-зорко следяха играта, не можеха да отрекат майсторското умение на младия Бингъм да се представя за светски кавалер, безгрижен и несмутим. Когато най-сетне се доближи до нея, тя се оказа с гръб с него, заобиколена от половин дузина мъже — като почетна гвардия около своята кралица — смеещи се на поредния плитък анекдот.

При запознанството им Ева подаде ръка, според европейските маниери, и Лади елегантно се поклони. Той я гледаше с възхитен поглед, но всичко, което тя каза, бе само любезното и необвързващо:

— Как сте, мистър Бингъм? — След което бавно се отдалечи към дансинга.

До края на вечерта Лади не успя да говори с нея, но двамата отново се срещнаха на една вечеря два дни по-късно. Ева седеше срещу него и учтиво му кимна. Тя бе събрала сведения за него и знаеше, че той имаше славата на донжуан и жените го обожаваха. Майка му бе от прочутия род Де Пейсър и минаваше за една от последните грандами след смъртта на милионершата Грейс Вандербилт. Лади бе непостоянен, но страстен любовник, баща му бил разочарован от него и го смятал за вятърничав нехранимайко, но бил принуден да му завещае милионите си. Парите били под попечителство и той не е можел да разполага свободно с тях, преди да навърши тридесет и пет години. Лади току-що се бе завърнал от Карибските острови, загорял и освежен — без Патриша Ламбърт, последната му любовница. По време на вечерята той не сваляше поглед от мадам Черни.

Ева знаеше, че изглежда ослепително в бледорозовата копринена рокля от мадам Гре, без никакви бижута, освен десеткаратовите диамантени обици. Деколтетото на роклята загатваше за великолепните ѝ гърди, но тя сякаш не го забелязваше и бе посветила цялото си внимание на съседа си от дясно. Ева крадешком го наблюдаваше през широката маса и от вниманието ѝ не убегна фактът, че той е изцяло погълнат от нея — сякаш изпиваше с поглед златисточервената ѝ коса, кораловите ѝ устни и искрящите ѝ тюркоазни очи.

След вечерята, когато тя се настани на малката софа в стил Людовик XV, той се приближи и помоли за разрешение да седне до нея. Ева му разреши с жест, достоен за кралица.

— Тези случайни срещи ми омръзнаха — започна Лади с тон на преситен светски кавалер, отегчен от суетата около себе си.

— Няма да е трудно. В събота заминавам за Европа.

— Мога ли да дойда и аз?

— Предполагам, че „Куин Мери“ е достатъчно голям кораб и ще се намери място и за двама ни — отвърна Ева и го изгледа с красивите си очи. Гласът ѝ бе дрезгав и възбуждащ, с едва уловим акцент. Лади Бингъм бе заплепен от нея. Бе свикнал жените да се възхищават от него: първо майка му и трите му сестри, после бавачките му, сетне момичетата, с които ходеше на танци, а накрая жените, които се надпреварваха да спечелят вниманието му. Тази жена прекрасно знаеше какво въздействие има върху него, ала изглежда пет пари не даваше за това. Беше необичайно и поради това изключително вълнуващо. Той не подозираше, че под хладната и невъзмутима фасада Ева тръпнеше от триумф и възбуда. Трябваше да напрегне цялата си воля, за да не гледа широките му рамене, ослепителната му усмивка, дългите му крака — винаги бе харесвала мъже с дълги крака, защото ги намираще за много сексуални. „Този мъж — каза си тя — ще ме изведе на върха. Но всяко нещо по реда си.“

Ева се изправи грациозно и копринената рокля тихо прошумоля.

— Трябва да тръгвам. Утре имам тежък ден с много важни срещи. Ще трябва да стана преди девет.

— Мога ли да те изпратя?

Тя безразлично повдигна разголеното си рамо.

— Ако искаш.

Пред хотела се извърна и му пожела лека нощ.

— Кога ще те видя отново? — попита Лади.

— Времето ми е разпределено до минута...

— Моля те.

Нетърпението в гласа му я накара да потръпне.

— Ами... можем да обядваме във вторник.

— По кое време да дойда да те взема?

— Да кажем... към един часа в офиса на компанията „Ева Черни Инкорпорейтивд“, на Парк Авеню.

— Ще бъда там.

Той се наведе и целуна ръката ѝ по дланта. За миг тя усети как върхът на езика му докосна парфюмираната ѝ длан и леко настръхна.

Тази нощ заспа трудно. На сутринта пристигна кошница с шестдесет великолепни червени рози.

Във вторник ослепителният „Ролс-Ройс“ спря пред офиса ѝ точно в един часа. Лади я хвана за ръката и я поведе към колата.

— Изглеждаш възхитително.

— Не и до тази кола — засмя се Ева.

Той не я заведе в някой от модните и изискани ресторанти. Вместо това колата се отправи извън града към Лонг Айленд.

— Ще обядваме в малко и спокойно ресторантче, далеч от любопитните хорски погледи. А и кухнята е отлична, особено рибните им специалитети.

Снежнбялата покривка и безупречно сгънатите салфетки ѝ подсказаха, че за първата им среща Лади е избрал френски ресторант. От десетте маси в уютния салон само на три маси имаше посетители, а около тях сновяха безшумно келнерки, до една над тридесет години, в строги черни рокли, но с елегантни колани, с чисти бели маншети и кокетни дантелени престилки без нито едно петънце върху тях.

— Напомня ми за един малък ресторант в Париж, на „Рю Саван“, където сервираха прекрасни блюда, но ужасено свиваха рамене, когато си поискахме по един коктейл преди обяда.

— Ако желаеш, може да ти донесат.

— Не, благодаря. Американските коктейли са прекалено остри за моя вкус.

— Но обичаш риба, нали?

— Моят директор в Швейцария винаги ми сервира фантастично вкусна пъстърва, уловена в езерото Леман.

— Мога ли да се надявам, че някога ще получа покана за гостуване в Женева?

Ева не отговори, а вместо това предпочете да се задълбочи в менюто, но списъкът на предлаганите специалитети и деликатеси се оказа неочаквано кратък.

— Защо да не опиташ черен скат в масло? — препоръча ѝ Лади Бингъм. — Тази превъзходна риба се лови по бреговете на океана, на север от Ню Йорк.

Ева затвори папката с менюто и я подаде на келнерката.

— Сега съм изцяло в ръцете ти.

— Не мога да отрека, че през цялото време мисля само за това — отвърна Лади Бингъм.

— Поласкана съм, че споделяш мислите си с мен — едва чуто промълви Ева.

— Напоследък дори не мога да мисля за нищо друго. За приятелите си съм просто Лади.

Ева се намръщи леко.

— Та това е име, което се дава само на кучетата! Предпочитам да те наричам Кристофър.

— Също като майка ми! Само вие двете — тя, а сега и ти, не можете да се примирите с това обръщение. — Последва кратка пауза. — И тя, като теб, притежава много силен дух.

— Никъде няма толкова властни жени, както в Америка — засмя се Ева.

Оберкелнерът донесе виното, поръчано от Кристофър.

— Празнуваме ли нещо? — изуми се Ева, като видя бутилката „Крю“, реколтата 1947.

— Разбира се. Нашата първа среща.

Започна със свойствения си небрежен маниер да очарова жените с разказа за живота си, после неусетно премина към въпросите, но тя му отговаряше доста пестеливо, колкото да изостри апетита му. Скатът беше невероятно вкусен и Ева го изяде с наслада. Обикновено ядеше малко на обед, защото вече трябваше да внимава за теглото си — напоследък доста се безпокоеше за килограмите си — но рибата бе толкова вкусна, а сосът — изключително пикантен, че тя не можа да се въздържа и изяде огромната порция.

Разговаряха оживено, сякаш бяха стари приятели, но когато Кристофър, опиянен от Ева Черни и от виното, се наведе и започна да целува връхчетата на пръстите ѝ, погледът ѝ попадна върху циферблата на часовника му и Ева ужасено възкликна:

— Господи! Колко късно е станало! Трябва да се връщам...

Всъщност не бе нужно да се връща в офиса, тъй като бе отложила всички срещи за деня и предвидливо бе освободила следобеда си, но сега реши да го поизмъчи още малко. Тя искаше да се омъжи за този мъж и да го подчини изцяло на волята си, въпреки че отново щеше да има властна свекърва — но с тази разлика, че Едит де Пейсър Бингъм доста се отличаваше от Мери Брент. Ева знаеше, че

майка му бе уредила първия му брак с едно момиче, отговарящо на изискванията ѝ — богато и от добро семейство. Тя инстинктивно усещаше, че макар Кристофър да не бе толкова доминиран от майка си както Джон Брент, Едит Бингъм не беше от тези жени, които можеха да бъдат пренебрегнати. Кристофър трябваше да прояви цялата си воля и красноречие, за да убеди майка си да приеме за негова съпруга жена, която не познава и която вероятно няма да одобри. Обаче Ева не се страхуваше от това — тя бе готова да кръстоса шпаги с мисис Кристофър Бингъм III, но за тази цел Кристофър трябваше сляпо да се влюби в нея.

Ева инстинктивно усещаше, че Лади още не бе толкова влюбен в нея, чувствата му се концентрираха единствено между краката му, но колкото и да бяха силни, не бяха достатъчни за целите ѝ. Трябваше да го накара да се гмурне в най-дълбокото, където Ева отлично умееше да плува.

Както очакваше, в събота, когато „Куин Мери“ отплува, той беше на борда.

— Коя е тази жена, по която Кристофър си е загубил ума? — попита Едит Бингъм най-голямата си дъщеря Шарлот. — Алис Темпълтън ми каза, че продавала козметика.

— Тя притежава собствена компания, мамо, и е много богата жена.

— Подобни жени са ненаситни — нетърпеливо махна Едит Бингъм. — Казват, че била много красива. Истина ли е?

— Изключително — отвърна дъщеря ѝ, — а освен това е много секси.

— Не бъди вулгарна. — Едит Бингъм презрително сви устни. — Алис ми каза, че е любовница на Хенри Бейли.

— Така се говори. Той сигурно дава много пари за компанията ѝ, но е достатъчно възрастен, за да ѝ бъде баща.

— Срещала съм се с мистър Бейли. Преди години имаше делови връзки с баща ти. Ако не ме лъже паметта, най-голямата му дъщеря се омъжи за един от фамилията Монtringьо. Бяхме заедно в швейцарския колеж с Мари-Лаура Монtringьо. Ще ѝ се обадя и ще я разпитам.

— О, мамо, това е само поредното му увлечение. Нали познаваш Кристофър и страстта му към красивите жени.

— Кристофър има любовници по цялото Източно крайбрежие — кисело отвърна майка й. — Това, което ме тревожи, е предчувствието ми, че този път може да се е забъркал с жена, която отлично знае какво иска и няма да спре пред нищо, за да го постигне.

През това време Ева обиколи филиалите си в Лондон, Париж и Рим, преди да се върне във вилата си в Швейцария. Тя вече бе сигурна, че Лади е узрял за женитба.

Досега не му бе позволила да я докосне, освен благоприличната целувка за лека ноц. Когато той се опита да стане по-настоятелен, тя го отблъсна с думите:

— Не, Кристофър, ти ме смуцаваш прекалено много, повече отколкото бих искала да призная. А аз се нуждая от цялата си концентрация за работата си.

— Нуждаеш се от малко забавление. Позволи ми да ти помогна.

— Не приемам нищо, без да дам нещо в замяна, а още не съм сигурна, че ти заслужаваш това, което мога да ти дам. Ти имаш лоша репутация. Носят се слухове, че си неутолим любовник. Не искам да се отнасяш лекомислено към мен като към поредното си завоевание. Аз съм много сериозна към всичко не само към работата. А ти към нищо не се отнасяш сериозно, Кристофър, дори и към мен.

Обаче, когато наближиха Швейцария, Ева знаеше, че той вече се отнася много сериозно към нея.

Кристофър Бингъм за пръв път в живота си бе влюбен. Не можеше да понесе мисълта, че може да я изгуби. Не искаше да се връща у дома си без нея. Не искаше никъде да отива без нея. Това, което го измъчваше, бе фактът, че макар Ева да бе увлечена по него — в това той не се съмняваше, тя не одобряваше неговия повърхностен начин на живот.

Лади не обърна внимание на слуховете, че е била любовница на Хенри Бейли. Беше ги виждал заедно — веднъж Ева го заведе в дома на Бейли, който бе болен и прикован към леглото. Тя се отнасяше към него с искрена привързаност и възхищение, примесени с тревога за здравето му. Дори беше в отлични отношения със съпругата му. Но как можеше да не му бъде признателна, когато именно Бейли я бе открил и вложил пари в компанията й?

Ала Хенри Бейли бе разбрал всичко от пръв поглед. Когато един ден тя дойде да го посети сама, болният милионер само попита:

— Той ли е?

— Да — кимна Ева.

— Винаги съм знаел, че е само въпрос на време — въздъхна Хенри.

— Нима някога съм те лъгала?

— Не. Не и мен.

Ева се усмихна.

— Завиждам му — промълви Бейли, — защото ти си изключителна жена, Ева. Ако те бях срещнал преди двадесет години, светът щеше да бъде наш.

— Вече притежаваме значителна част от него.

— О, ще притежаваш още, още много. Но никой няма да притежава теб. Ти даваш на мъжете само част от себе си, а аз съм благодарен за моя дял от десерта. Не съжалявам за нищо.

— Аз също — искрено отвърна Ева. Хенри Бейли я бе научил на много неща.

Той я изгледа с любопитство.

— Защо избра тъкмо него? Вярно, че е красив, но и други мъже са не по-малко красиви. Има славата на женкар, но и това не е изключение. Богат е, но и ти си богата.

— Той олицетворява това, за което съм мечтала от малка — призна Ева. Не го бе казвала на никого, но знаеше, че Хенри Бейли скоро ще умре и ще отнесе изповедта ѝ в гроба. — Когато бях дете обичах да гледам филми, в които имаше мъже като него и завиждах на жените, които бяха с тях. Техният свят бе толкова отдалечен от моя, сякаш бяха на друга планета, но знаех, че съм предопределена да пропътувам тези светлинни години и че един ден ще бъда една от тези жени. Не е достатъчно да си богата и красива, трябва да принадлежиш към някой свят, а сега аз не принадлежа към никой. Като мисис Кристофър Бингъм IV аз ще бъда там, където искам, защото неговият свят ще стане и мой и ще изглеждам така, сякаш съм родена в него.

— А ще бъдеш ли щастлива в този свят?

— Как бих могла да не бъда?

— Нима очакваш, че можеш да заповядваш дори на щастието?

— Очаквам да бъда щастлива, защото най-после ще съм постигнала целта си.

— Дано е така, скъпа моя Ева, дано... — въздъхна Хенри.

Той умря след десет дни и едва тогава всички узнаха, че е бил болен от рак на костите.

Ева остана шокирана от собствената си реакция. Не помнеше друг път да е страдала така дълбоко. Чувството беше непоносимо. Трябваше й доста време, за да се справи с обзелата я скръб. Досега никога не бе претърпявала толкова тежка загуба. Душевното й равновесие се наруши до такава степен, че прибягна до утехата, предлагана й от Кристофър, а той, за щастие, тъкмо това можеше да й предложи в изобилие. На погребението я държеше под ръка, но Ева остана сдържана и не пророни нито една сълза — много отдавна бе научила, че със сълзи нищо не може да се постигне. Но на връщане към вилата изглеждаше толкова разстроена и нещастна, че щом свали планката си и траурното було. Лади не издържа, прегърна я и нежно прошепна:

— Омъжи се за мен. Обещавам, че ще те направя щастлива.

Усети как се стопи напрежението в раменете й. Ева бавно отпусна ръка на рамото му, опря лице към гърдите му и смирено промълви:

— О, да, моля те, не искам да мисля за смъртта.

Тя твърдо отказа да сключат брак набързо.

— Или ще бъде както му е редът, или ще се разделим!

— Добре, съгласен съм, дори и да се проточи повече, отколкото бих желал — примири се Кристофър.

Върнаха се в Ню Йорк, за да съобщят решението си на майка му и на сестрите му. Когато Кристофър й подаде ръка на слизане от лимузината и пред нея се изправи точно копие на френски замък от късния Ренесанс, Ева усети да се надига в гърдите й чувството на триумф, особено в мига, в който внушителният иконом се поклонил почтително пред нея. Тя го дари с най-ослепителната си усмивка и величествено пристъпи в огромното преддверие с високи колони и

мраморен под на бели и черни квадрати. Широка и извита стълба водеше към горния етаж. По стените висяха портрети на предците на фамилията Бингъм, а в ъглите се виждаха изящни вази от китайски порцелан. Мислено благодари на добрия стар Хенри за всичко, на което я бе научил. Той бе страстен колекционер и много ѝ бе разказвал за старинните, мебели и антикварните ценности. Кристалният полилей беше огромен, а килимът — толкова дебел, че краката потъваха до глезените. В къщата цареше безупречен ред и обстановката подсказваше за изискания вкус и богатството на обитателите. Това бе всичко, за което жадуваше. Най-после нейният сън се бе сбъднал.

Едит Бингъм ги очакваше в своя салон, заедно с трите си дъщери. Ева си каза, че това е добър знак — майка му я приемаше според цялата строгост на френския етикет. Помещението не бе прекалено голямо, но великолепно мебелирано, в незабравимите меки сини тонове на стила на Уеджууд, копринените тапети по стените също бяха в синьо и бяло и в тон с мебелите, а тапицерията — в розово и синьо. Навсякъде имаше свежи цветя, безупречно подредени в китайски порцеланови купи.

Всички бяха седнали край камината, но когато Кристофър влезе с Ева под ръка, майка му се изправи и ѝ протегна ръка. Тя беше облечена в елегантна светлосива копринена рокля с диамантена брошка на рамото и двоен наниз от перли на шията. Косата ѝ беше бяла, късо подстригана, с безупречна фризура. Гледаше Ева право в очите, без да се усмихва.

— Мамо, това е мадам Ева Черни — просто рече Крис, но с явна гордост в гласа.

— Радвам се най-после да се запозная с вас, мадам Черни — отвърна Едит Бингъм. — Толкова много съм слушала за нас.

Усмивката ѝ бе приятна, а ръкостискането — енергично. Тя представи Ева на дъщерите си, а сетне посочи един стол близо до своя.

Ева грациозно се отпусна на стола, а копринената ѝ пола прошумоля. Разгърна самуреното си палто и го остави небрежно да се плъзне по раменете, разкривайки парижкия етикет.

Сервираха чая, като преди това Едит Бингъм я попита дали предпочита индийски или китайски. Сандвичите бяха с краставички и кресон. Една от сестрите на Кристофър се поинтересува дали са летели спокойно над Атлантическия океан. Едит Бингъм каза, че

предпочита да пресича океана с кораб, въпреки че пътуването е по-дълго. Разговорът се завъртя около новия сезон на Бродуей, за най-новите бестселъри, за техни общи познати. Не ѝ задаваха любопитни въпроси, но Ева знаеше, че четири чифта очи я изучават внимателно и следят всяко нейно движение. Външно обаче с нищо не се издаде. Бе сигурна, че изглежда безупречно — в костюма си от „Кристиан Диор“, с чантичката от крокодилска кожа и скъпите си бижута. Не се смущаваше от изостреното любопитство, прикрито зад лекия светски разговор.

Шарлот, най-голяма от сестрите, първа не издържа:

— Защо се наричате мадам Черни? Не сте били омъжена, нали?

— Не. Избрах това име, защото според мен мадам Черни звучи по-добре от мис Черни, а и журналистите ме нарекоха така в първите си статии.

— Като Елена Рубинщайн?

— О, тя е известна само като мадам.

— Така както Шанел е известна само като мадмоазел? — Намекът беше, че Ева едва ли има правото да се нарежда сред тези светили в света на модата и козметиката.

— Много съм пътувала, но никога не съм посещавала Унгария — намеси се Едит Бингъм и хвърли предупредителен поглед към дъщеря си. — Била съм няколко пъти във Виена, а вие никога сте живели там, нали?

— Да. След като напуснах Унгария през 1956 година.

— И никога не сте се връщали в Унгария?

— Не. Няма защо да се връщам.

— Нима нямате семейство?

— Не, вече нямам.

— Ние сме голям род. Покойният ми съпруг имаше четирима братя, а аз имам две сестри и двама братя.

— Аз бях единственото дете в семейството ни — отвърна Ева.

— А с какво се занимаваха родителите ви?

— Баща ми беше лекар, който бе специализирал кожни болести, а майка ми беше негова съпруга.

— Но, доколкото разбрах, баба ви и дядо ви са били граф и графиня Черни?

— Страхувам се, че са били само дребни аристократи — язвително рече Ева. — За да принадлежиш към старата аристокрация, трябва да можеш да изброиш предците си чак до епохата на Карл Велики. Моите прадеди са станали благородници доста по-късно, едва през петнадесети век. — Очите ѝ се срещнаха с тези на Едит Бингъм и по трепването им разбра, че е спечелила първия рунд. Семейство Бингъм не можеше да си позволи да проследи родословното си дърво по-назад от седемнадесети век, защото щяха да се натъкнат на прапрадядото — слуга, заточен от английски съд в задокеанските колонии заради кражба. Надяваше се, че нейната самоувереност ще пресече опитите на Едит Бингъм да рови из миналото ѝ, въпреки че не се притесняваше особено, тъй като наистина съществуваше стара фамилия Черни, която имаше много разклонения, но едва ли сега, през 1963 година, някой американец можеше да извършва разследвания в Унгария.

Ева седеше невъзмутимо и сякаш с целия си вид говореше: „Вие с нищо не ме превъзхождате. Не се опитвайте да се правите пред мен на големи аристократи. В тази страна няма аристократи и никога не е имало. Има плутокрация, което е нещо съвсем различно“.

— Кажете нещо на унгарски — помоли се Сюзън, средната дъщеря на Едит Бингъм. — Не съм чувала този език.

Ева я погледна в лицето и спокойно изрече на унгарски:

— *Ти преливаш от снобизъм, а маниерите ти са като на някоя самодоволна свиня.*

Сюзън се засмя и плесна с ръце.

— Наистина нищо не се разбира — изчурулика тя.

— Мога да кажа същото и на френски, ако желаете — каза на френски Ева, а усмивката на Сюзън се стопи. — Говоря също и немски — продължи Ева на отличен немски.

— И двата езика ѝ са като матерни — гордо се обади Крис.

Ева сви рамене.

— Моят бизнес не признава граници и съм длъжна да знам езика на страната, в която продавам изделията си, не сте ли съгласни с мен?

Ева погледна малкия изящен часовник, закачен с ланец към ревера ѝ. Беше изработен от чисто злато, във форма на роза, може би около 1820 година. Бе го купила от една бедна унгарска емигрантка в Париж. За разлика от Ева, жената действително беше от благородна

фамилия и бе принудена да продава семейните скъпоценности, за да преживее. „Принадлежал е на прабаба ми — гордо бе заявила жената. — Винаги, когато го носеше, предизвикваше всеобщо възхищение.“ В този миг Хестър, най-малката сестра на Кристофър, възкликна:

— Какъв красив часовник! Никога не съм виждала нещо подобно!

— Принадлежал е на прабаба ми — скромно отвърна Ева и се изправи. — А сега трябва да тръгвам. Ще вечеряме с френския посланик, а преди това имам час при фризьора си. — Нямахше намерение да ги остави те да ѝ посочат кога трябва да си тръгне.

Когато вратата се затвори зад тях, Шарлот Бингъм сърдито процеди през зъби:

— Тази особа го дава много тежкарски.

— За коя, по дяволите, се мисли тя? — гневно възкликна Сюзън. Не беше впечатлена от отличния френски и немски на Ева, но бе убедена, че това, което ѝ каза на унгарски, е обида, въпреки усмивката и любезния тон.

— Струва ми се, че тя много добре знае за кого се мисли — намеси се Хестър и трите сестри очаквателно погледнаха към майка си.

— Много умна жена — рече накрая Едит Бингъм. — Прекалено умна за нашия Кристофър. „Прекалено умна и за мен — каза си тя. — Бе самоуверена, арогантна и макар и да не го показваше, се усещаше, че ни презира. Както каза Хестър, тази жена знаеше точно коя е и какво иска да постигне.“ Това, което тревожеше Едит Бингъм, бе, че синът ѝ изобщо не подозираше с каква жена се бе свързал. Ева Черни бе жена, която е свикнала да се налага и да управлява съдбите на другите, а синът ѝ бе изцяло под нейното влияние.

— Мислиш ли, че тя е това, за което се представя?

— Сигурна съм, че тя знае, че нищо не можем да открием за нея. Унгария! Как може да се проникне в този комунистически затвор? — Едит Бингъм поклати глава. — Това не ми харесва. Никак не ми харесва.

Но тя и трите ѝ дъщери присъстваха, заедно със съпрузите и децата си, чичовци, лели и братовчеди, когато Ева Черни стана мисис Кристофър Бингъм IV със скромна церемония в жълтия салон на фамилната къща на семейство Бингъм. За пръв път един Бингъм не

склучваше брак в църква, но епископалната църква имаше много строги правила, а Кристофър бе разведен.

Ева бе облечена в рокля от плътна коприна, с цвят на слонова кост с нежна бродерия в бледорозово. Малката ѝ шапчица бе изцяло изработена от цветя, които чудесно хармонираха на старомодния викториански букет в ръката ѝ. Произнесе брачната клетва бавно, а гласът ѝ потрепери от вълнение. Когато вдигна лице за първата брачна целувка, очите ѝ гreeха от щастие. В този миг почувства, че обича съпруга си, защото той ѝ бе дал всичко, за което бе мечтала.

ГЛАВА ДЕВЕТА

Лондон, 1988 година

От редакцията на „Дейли Експрес“ ѝ отговориха, че след пенсионирането си Питър Брюстър се е преместил в Барне. „Нищо чудно, че е напуснал шумния Лондон — каза си Алекс. — За бога, та той е с тридесет години по-възрастен от мен. Ако баща ми не беше умрял, сега щеше да бъде на седемдесет, а нищо чудно този Питър Брюстър да се окаже негов връстник. Остава ми само да се надявам, че паметта му не е отслабнала с годините. Щом е работил като кореспондент в чужбина, сигурно се е научил да запомня стотици факти и десетки лица.“ Отначало възнамеряваше да си уреди среща по телефона, но после реши да го посети без предварително обаждане, изплашена, че някой може да узнае за намеренията ѝ. „Макар че — замисли се Алекс — защо трябва да крия разследването си?“

— Заминаваш за Лондон! — учудено възкликна Макс, когато тя му съобщи за плана си да се върне в Англия. — Защо?

— Имам нещо да свърша там. Няма много да се бавя, може би само два-три дни. Пък и без това няма какво да правя тук. Всички формалности около погребението са уредени, майка ми още не е решила да прекрати уединението си, а моят живот очевидно няма нищо общо с нейния! — Говореше сухо, без да се опитва да прикрива раздражението си. Макс си припомни упоритата склонност към неподчинение, която Алекс проявяваше още от най-ранните си години. — Ах, да, щях да забравя нещо! Поръчах да ме откарат в Англия със самолета на компанията. И без това този самолет бездейства, а ти нямаш намерение да го използваш в близките дни, нали не греша?

— Какво значение би имало, ако смятах да отпътувам нанякъде?

— Нямам нищо против да летим заедно — невинно му се усмихна Алекс.

Макс се намръщи. Ясно бе, че Алекс е намислила нещо, при това го пази в тайна. Но защо? Само едно логично обяснение можеше да се намери в тази ситуация — непокорната дъщеря бе решила да крие

плановете си от властната си майка. През последните дни Алекс обикаляше из къщата и той на няколко пъти я бе улавял с поглед втренчен някъде в далечината, напълно откъсната от действителността. „Защо ще ходи в Лондон? — питаше се той. — Там не я очаква нищо хубаво, а освен това Алекс никога не е харесвала Лондон. За нея градът е олицетворение на Содом и Гомор. Може би иска да се види с Патси? Сега ще разбере“ — реши той и посегна към телефона.

Къщата бе най-обикновена, с малка градина отзад. Мъжът, който ѝ отвори вратата, бе висок, прегърбен, с посивяла коса и носеше очила с рогови рамки.

— Мистър Питър Брюстър?

— Да?

— Казвам се Александра Брент. Моят баща беше Джон Брент, сигурно сте били състуденти. — Това бе предположение, защото бе прочела кратка справка за него в „Кой кой е“ и знаеше, че е написал няколко статии за събитията в Унгария през 1956 година.

— Мили боже, това беше толкова отдавна! Не съм се срещал с Джон от години. — Ала в същия миг се досети: — Вие казахте „беше“... Означаваше ли това, че Джон не е жив?

— Да. Почина наскоро сред срещата ви на Флийт стрийт. Аз съм онова малко момиче, което беше с него.

— Това ли е била последната ни среща? Да, предполагам, че е така... Паметта ми вече не е това, което беше. Бедният Джон, такъв мил човек рядко можеше да се срещне...

Той я покани в разхвърляна всекидневна, с голямо бюро в средата, отрупано с книги и изрезки от вестници. На бюрото имаше и портативна пишеща машина.

— Все още работя. Понякога ми поръчват по някоя статия или рецензии за книги. Моля, заповядайте. Какво мога да направя за вас?

Алекс започна да разказва предварително измислената си история.

— Пиша биографична книга за майка ми, Ева Черни, и тъй като вярвам, че сте я познавали отдавна, се надявам да науча нещо от вас за ранните ѝ години, след бягството ѝ от Унгария.

Питър Брюстър внимателно я изглежда.

— Струва ми се, че съм чувал вашето име... Четох отзиви за ваши книги. Вие сте авторката на „Изучаване на контрастите“, нали не греша?

— Да.

— Не съм я чел, защото не се интересувам от темата за писателките от викторианската епоха, но отзивът беше възторжен. Радвам се, че сме колеги. Напоследък малко хора си спомнят за мен. Един чуждестранен кореспондент си създава приятелства по всички краища на света. Джон и аз бяхме доста близки в университета, след това изгубихме следите си, докато отново не се срещнахме във Виена. Аз го запознах с майка ви.

— Как изглеждаше тя тогава?

— Най-красивото създание, което някога съм виждал. Тя се бе забъркала в много опасна ситуация в Будапеща и не ѝ оставаше нищо друго, освен да напусне страната, както и двеста и петдесетте хиляди нейни съотечественици. Повечето от тях потънаха в емиграцията, но майка ви не беше от тях. Тя не е от тези, които могат да останат незабелязани. Прочетох, съобщението в „Таймс“ за смъртта на брат ви. Голяма трагедия. Никога няма да проумея манията на днешните младежи за високите скорости. — Той се надигна от стола. — Току-що се канех да си направя кафе. Ще пийнете ли една чаша?

— С удоволствие.

— Винаги съм следял възхода на майка ви, младото момиче, което някога познавах под името Анна Фаркас. След събитията в Унгария бях кореспондент в още няколко държави от така наречения комунистически лагер. — Питър Брюстър отиде в кухнята, но остави вратата отворена.

— Как се запознахте с майка ми?

— Запознахме се в Будапеща. Бях изпратен от моя вестник. В Унгария току-що бяха започнали по-либерални промени и моят редактор реши, че си струва да им посвети поредица от статии. Спряха се на мен, защото говорех унгарски език — преди войната прекарах една година в Унгария. Будапеща е много красив град, космополитен като Париж — елегантни жени, добри хотели, уютни кафенета по тротоарите и оживен културен живот. Когато през 1956 година срещнах майка ви в Будапеща, градът вече не беше същият. Бе сив и

помръкнал. Тя бе най-красивото създание, което някога бях виждал и работеше като козметичка, предимно по домовете. Запознах се с нея, защото съпругата на един мой приятел — от либералните унгарски политици по онова време — се оказа нейна клиентка. Внезапно тя престана да посещава дома на приятеля ми и тогава узнахме, че е била близка с един руснак, който официално бе служител в посолството на СССР в Унгария, а всъщност се оказа високопоставен агент от КГБ. Това бе като гръм от ясно небе. Не се изненадахме от това, че бе привлякла вниманието на този мъж — тя бе ослепителна красавица, а че е могла да бъде въввлечена в някои политически игри. Никога не съм смятал, че се интересува от политика, но може би го е направила, за да оцелее. Много жени го правят.

— Виждам, че сте изненадана — продължи Питър Брюстър, когато се върна в стаята с табла в ръка. — Но трябва да знаете, че в онези дни животът в Унгария беше много тежък, хората бяха репресирани от руската догматична политика, навсякъде бяха внедрени доносници, унгарските тайни служби бяха проникнали дори в личния живот на хората, имаше концлагери, пълни с хора, които се бяха осмелили да говорят срещу режима. В страната бе започнало да се надига недоволство. Чакаше се часове на опашки за храна, и това в богата земеделска страна, а по-хубавите стоки бяха достъпни само за членовете на партията. Това бе диктатура в нейната най-сурова и отвратителна форма. Хиляди унгарци, изтръгнати от естествената им селска среда заради насилствената колективизация, се тълпяха в големите градове. Всеки унгарец имаше секретно досие в полицията. В този документ се определяше произходът и класовата принадлежност, евентуални тайни от миналото му, а това означаваше, че полицията можеше да ги манипулира и да определя бъдещето им. Бяха въвели буквен код „С“ за селяни и „Р“ за работници. Тези досиета бяха като примки на шията. Ето, в такава страна е израсла майка ви.

Питър Брюстър се усмихна.

— Но дори и в онези мрачни дни Ева Черни бе твърдо решена да си осигури охолен живот, да бъде заобиколена от лукс и изящни вещи, макар да съзнаваше, че това не може да се постигне в страна като Унгария. Смятам, че именно за това тя се свърза с мен. За мен не бе трудно да ѝ доставям западни списания, да ѝ разказвам как живеят хората в свободния свят, как се печелят баснословни състояния, а също

и колко е лесно да се изхарчат, защото магазините преливат от луксозни и скъпи стоки. При всяка среща тя ме отрупваше с безброй въпроси за живота в Англия и другите западни държави. Помня колко часове сме прекарвали в Гьорбед — най-добрата сладкарница в Будапеща по онова време. Откриха я почти едновременно с идването на Имре Наги на власт — когато снабдяването с хранителни стоки се подобри. Освен това майка ти ме порази с желанието си колкото е възможно по-бързо да научи английски език. За щастие, тя бе надарена с дарба бързо да усвоява чужди езици. Само акцентът ѝ създаваше трудности, но благодарение на страхотната си воля Ева се справи блестящо. Едва сега, като знам какво се случи след това, разбирам защо е влагала толкова усърдие. Тогава си въобразявах, че решението ѝ да заживее на Запад и да забогатее, е пълна утопия.

— В Будапеща ли е родена?

Питър Брюстър успя да прикрие изненадата си.

— Не, според мен не е родена в столицата. Никога не говореше за родителите си. Може би е искала да изтръгне миналото от спомените си, но от малкото, което се изплъзна от устата ѝ, аз разбрах, че е някъде от западните унгарски провинции, близо до границата с Австрия. Да, сега си спомням. Веднъж спомена, че от родната си къща можела да вижда светлините на някакво австрийско село. По всяка вероятност родителите ѝ са били селяни, защото Западна Унгария е изцяло селскостопански район. Фактът, че доста лесно е успяла да се добере до Будапеща, ми подсказва, че се е възползвала от покровителството на някой от силните на деня. Както научих по-късно, тя е живяла с някакъв руснак, което обяснява всичко.

Питър Брюстър забеляза удивлението, изписано по лицето на младата си събеседница, и смутено се изкашля.

— Може би поради тази причина е побързала да смени името си веднага след емигрирането си в Австрия: както от нежелание да носи истинското си име, свързано с най-мрачния период от живота ѝ, така и за да се предпази от неприятни разпити. Защото никой унгарец не съчувстваше на жените, които живееха с руснаците. Повтарям, в онези години в Унгария се бе насъбрала много омраза срещу руснаците.

— Значи затова Анна Фаркас е станала Ева Черни.

— Да, вероятно това е истината. Не знам дали е случайно съвпадение, но тогавашният министър на отбраната на Унгария се

наричаше Миклош Фаркас. Не, почти съм сигурен, че това няма нищо общо с Анна Фаркас. Доста унгарци носят тази фамилия, пък и този министър бе от еврейски произход, а това не може да се каже за майка ви. Убеден съм, че тя е католичка, както впрочем болшинството унгарци. В тази част на света Унгария е бастион на католицизма.

— Сега започвам да разбирам доста неща — промълви Алекс, узнала много повече, отколкото бе очаквала от тази среща.

— Около година или половин година преди началото на размириците руснакът е запознал майка ви с високопоставен офицер от унгарските тайни служби, която на техния език съкратено се означаваше като *AVO*. Тогава тя ме помоли да ѝ помогна да се измъкне от Унгария, но не след дълго аз узнах, че е играла двойна игра — предавала е секретни сведения на един свой сънародник, Лаело Ковач. За него зная само, че е бил химик, при това много способен, и именно той е създал рецептите на кремове, които Анна Фаркас взе със себе си при бягството си от Будапеща.

— Какво се случи с него?

— Изчезна, когато руснаците потушиха въстанието, заедно с още хиляди други. Или е мъртъв, или е бил отведен в Русия. Тъкмо затова се обърна за помощ към мен — тя не знаеше дали Лаело Ковач е жив, или мъртъв. От него научила, че може да разчита на мен, за да ѝ съдействам да емигрира. Анна Фаркас няколко дни се укриваше в стаята ми в хотел „Дунав“, преди да издебна удобен случай да я преведа през кордоните до сградата на английското посолство в Будапеща. При първата благоприятна възможност тя напусна страната с нов паспорт, в който бе записана под името, с което сега е известна в Европа. Как се е добрала до този паспорт... и досега не мога да си обясня тази загадка... но нищо чудно да се е възползвала от двамата си покровители. Според мен, тя е била готова да емигрира независимо дали въстанието е щяло да успее, или не. Събитията през кървавия 23 октомври 1956 година и през следващите дни са я подтикнали да побърза, но решението ѝ е било узряло доста по-рано. Както и да е, заминахме за Виена и вместо да я изпратя в някой от лагерите за бежанци — в тях комунистите предварително бяха внедрили свои агенти — аз помолих Джон Брент, тогава преподавател в един колеж във Виена, да я приюти, докато се уреди нещо по-подходящо за нея.

Питър Брюстър подаде на Алекс чашата с кафето.

— Тя бе успяла така умело да се дегизира — надали някой може да ѝ съперничи в изкуството на маскировката, че изглеждаше състарена поне с двадесет години и по-пълна със седем-осем килограма. Спомням си как Джон ме убеждаваше разпалено, че е невъзможно да се окаже двоен агент една толкова непривлекателна и зле облечена жена, приличаща на чистачка. — Журналистът се усмихна. — Но когато я видя в пълния ѝ блясък, горкият Джон загуби дар слово, преди да ми признае, че никога не е преживявал подобен сюрприз. Искам да кажа: той е разбрал, че е укривал в квартирата си рядко срещана красавица едва когато майка ти е решила да се отърве от досадната маскировка. Нищо чудно, че е успяла да го обае с чара си — надали Джон бе срещал друг път по-прелестно създание от Анна Фаркас. — Настъпи неловка пауза. — Защото Джон беше... как точно да се изразя... възпитан прекалено строго...

— Познавахте ли майка му?

Погледите им се кръстосаха.

— Само веднъж съм я виждал — неохотно кимна той. — Сигурен съм, че Анна Фаркас е нарушила постното му съществуване като камък в блатото, защото неговият опит с жените бе повече от скромнен. Макар и да приближаваше четиридесетте, той все още реагираше емоционално като двадесетгодишен. Да, сигурен съм, че Анна Фаркас го е смаяла. — Питър Брюстър погледна предпазливо към Алекс. — Но по онова време, както обичат да казват американците, още не бе изгряла звездата на Ева Черни.

— Анна Фаркас... — бавно повтори Алекс непознатото унгарско име и въпросително впери поглед в застаряващия журналист. — Нима в Унгария са я помислили за умряла?

— Според мен именно това впечатление е искала да остави. Така става ясно защо вие, нейната дъщеря, сте напълно изненадана от моя разказ. — Някакво прозрение го осени, защото внезапно смени темата: — Хм, не бих казал, че си приличате много. Не приличате и на Джон, макар че и той като вас бе доста висок, освен... — галантно добави мистър Брюстър — и вие сте надарена с интелигентност. Критиците се надпреварват да хвалят прозата ви.

— Благодаря ви.

— Как успяхте да издействате съгласието на майка си да опишете биографията ѝ?

— Не, още не съм получила одобрението ѝ. Смятам да я изненадам. Все още не подозира за плановете ми.

— Не се съмнявам нито за миг, че ще се получи извънредно интересен роман — тактично добави Питър Брюстър. — Очевидно ще се радва на необикновен читателски интерес. А това винаги се отразява добре на продажбите — намигна ѝ той. — Каква по-добра комбинация за коледен подарък от вашата книга, опакована заедно с най-добрите от козметичните препарати, произведени от компанията на главната героиня?

— Моля ви, разкажете ми още нещо за Лаело Ковач.

— За съжаление, не зная много. Беше доста умен, убеден антикомунист, включил се в редиците на въстаналите студенти от Техническия институт. Именно от този институт бяха подети първите призови за промени — руснаците да напуснат Унгария, както е според следвоенните договори, да бъде избран Имре Наги за министър-председател, да се проведат свободни избори при участието на всички партии, да се освободят политическите затворници и така нататък. Въстанието започна, когато делегацията на студентите успя да проникне в сградата на Националното радио в Будапеща. Някакъв майор от армията настоял да присъства при връчването на студентското възвание, но един от полицаите го застрелял пред входа на сградата. За цяла Унгария това било сигнал за въстание. Този изстрел отекна в цял свят, но светът си запуши ушите — горчиво добави той.

— Знаете ли дали в онези дни Анна Фаркас е била религиозна?

— Не — отвърна Питър Брюстър. — Тя винаги е вярвала само в себе си.

Настъпи тишина.

— Значи Лаело Ковач е изчезнал?

— Да, доколкото знам. Веднага след потушаването на революцията руснаците започнали да депортират унгарските революционери в лагери в Русия. След като заведох майка ви във Виена, аз се върнах в Будапеща с хранителни продукти за служителите от посолството и с очите си видях камионите, отвеждащи унгарците към руските казарми. Оттам са ги натоварили на влаковете за Русия. Ако Лаело Ковач не е бил убит по време на тези събития, той сигурно е бил изпратен в лагерите.

Отново настъпи тягостна тишина. Питър Брюстър беше деликатен човек и разбра, че трябва да ѝ даде възможност да се съвземе от чутото. Ева отлично бе прикрила следите си. Вероятно никой, освен самата нея, не знаеше цялата истина, а тя никога нямаше да я разкрие.

— Присъствахте ли на сватбата им? — попита Алекс.

— Не. По това време бях в Египет, но им се обадох два месеца след като се върнах в Лондон. Ева отново се бе заела със своя бизнес, но повечето от нейните клиентки бяха съпруги на служители от посолствата на Великобритания, САЩ и Франция във Виена. Естествено, тя стриктно е избягвала руснаците. Справяше се много добре, а и Виена е съвсем различен град от Будапеща. Харесваше ѝ животът в австрийската столица. Изглеждаше щастлива, доколкото си спомням. Много щастлива и бременна. Спомням си, че ми каза: „Ако е момче, ще го кръстим Питър“. — Той се усмихна. — Ала се роди момиче.

— И оттогава не сте се срещали?

— Не. Но винаги съм следял кариерата ѝ.

— А какво е станало с нейните любовници в Будапеща?

— Ами имаше страхотна... чистка в цяла Унгария, след като руснаците възстановиха властта си. Ако са се усъмнили в покровителя на Ева, сигурно са го убили. А онзи мъж от унгарските тайни служби... — Журналистът сви рамене. — Тогава убиха толкова много хора от тях, че едва ли и той е останал жив.

— Знаете ли дали Фаркас е аристократична фамилия? — попита Алекс.

— Не. Ако беше от бившата аристокрация, в документите ѝ щеше да фигурира буквеният код „А“ — най-лошата група, а нейният код беше „Р“. Предполагам, че и тук се е намесил нейният покровител — руснакът. Той ѝ е издействал да се занимава с масажи и козметични процедури по домовете, което в очите на комунистите, дори и в началото на управлението на Имре Наги, се смяташе за упадъчно и буржоазно занимание. Очевидно Ева е била достатъчно умна, за да се справи в тази обстановка. Едва ли някой друг би успял.

— А какво ще ми кажете за фамилията Черни?

— Това е името на прочут чешки композитор, автор на много трудни пиеси за пиано. Звучи по-изискано от фамилията Фаркас и не

се среща често.

— Мислите ли, че нейният руснак я е довел в Будапеща?

— По всяка вероятност. На унгарците тогава не беше разрешено да пътуват свободно, така както ние сме свикнали. Но за влиятелните представители на окупационната сила... да, той сигурно го е уредил.

Той видя, че ръката ѝ, която в този миг поднасяше чашата към устните ѝ, леко трепна. Очевидно Александра Brent нищо не знаеше за миналото на майка си. Кое го накара да си спомни, че той никога не бе чувал да се споменава за дъщерята на Ева Черни. В многобройните интервюта подробно се описваше животът на сина ѝ, но за дъщеря нищо не се споменаваше. Защо?

— Надявам се, че ви бях полезен.

— Да, много ви благодаря.

„Но не по начина, по който сте очаквали“ — помисли си Питър Брюстър.

— Не съдете майка си прекалено строго — любезно я посъветва той. — Вие сте отрасли в съвсем друга обстановка и дори не подозирате колко ужасен е бил тогава животът в Унгария.

— Тя никога не говори за Унгария — бавно отвърна Алекс.

— Не се учудвам. Никога не съм смятал вашата майка за пламенна патриотка. Тя винаги се е стремяла към другия свят, за който навремето аз доста ѝ разказвах. За съжаление, Унгария не можа да опази най-талантливите си чедра. Повечето от тях емигрираха на Запад. — Възрастният мъж дяволито се усмихна. — Като например онази прочута кинозвезда от Холивуд, красавицата Заза Габор.

— По-скоро бих се сетила за Бела Барток, Кодали и Молнар — мрачно рече Алекс.

— Но вашата майка също е артистка в своята област. Нима тя не създаде огромна козметична империя, като започна само с няколко крема, създадени от Лаело Ковач?

— Който, за съжаление, никога не е успял да се възползва от плодовете на своя труд.

„Аха — помисли си Питър Брюстър, — тя явно не одобрява работата на майка си. Тя е по-скоро дъщеря на баща си, отколкото на майка си, който не е могъл да задържи Ева при себе си. Майката на Джон го бе възпитала в страх към жените, излъчващи сексуалност.“ Журналистическата памет на Брюстър му помогна да си припомни

какво бе чел за Александра Брент. Бе първенец в колежа, а след това бе публикувала три сериозни научни разработки върху английската литература от деветнадесети век. Усмихна се вътрешно. „О, да, очевидно никак не прилича на майка си, чийто живот е посветен на илюзията за вечната женска красота. Нима възнамеряваше да напише жестоката истина за майка си?“

Наблюдаваше замисленото ѝ лице. Не беше хубава — твърде едра. Но от начина, по който говореше, от думите, които използваше, се разбираше, че е изключително умна. „Е — каза си журналистът, — нейната баба също притежаваше много силен характер, въпреки че бе изкривен от фанатичната ѝ религиозност. Забавно е, че синът ѝ не го бе наследил от майка си, а се е предал чак на дъщерята му. Но и младата Анна Фаркас зад крехката си външност бе твърда като стомана. Иначе как би постигнала толкова много? Да — повтори си той, — в нея се съчетават желязната воля на Маргарет Тачър и красотата на Заза Габор.“ Удивителна, възпламеняваща смес. Унгарците са буйни и страстни. Обаче се съмняваше, че младата жена, която сега седеше пред него, знаеше значението на думата страст, освен написаното в речниците.

Алекс го погледна проникателно:

— Познавате ли други хора, които са били във Виена през 1957 година и са познавали майка ми? Бих искала да се срещна с тях.

Питър Брюстър се почеса по брадата.

— Минали са повече от тридесет години... а и както ви казах, заради професията си аз не поддържам постоянни контакти с познатите си. — Надигна се от стола, разрови се из хартиите, разпръснати по бюрото, и измъкна дебела тетрадка в кожена подвързия. — Дори не знам дали тези хора са все още на същите адреси, но ще се опитам да открия нещо. Тук съм записал името на една жена Мериън Джилкрайст, съпругът ѝ работеше във Виена към комисията на четирите велики сили. Тя бе една от клиентките на майка ви. Ще ѝ позвъня.

Мисис Мериън Джилкрайст се учуди и се зарадва да чуе стария си приятел, с когото не бяха се виждали толкова отдавна. Алекс чу възбудения ѝ глас по телефона, тъй като Питър Брюстър с гримаса отдалечи слушалката от ухото си, отегчен от многословието ѝ. Тя

веднага се съгласи да се срещне с Алекс, която Питър Брюстър представи като журналистка, за да поговорят за Ева Черни.

— Тя е властна жена, която командва съпруга си, но много добре осведомена. От нея можете да научите доста повече, отколкото от мен. Понякога клиентките споделят доста тайни с козметичките и фризьорките си.

Алекс се изправи, подаде му ръка, но лицето ѝ остана сериозно.

— Вие много ми помогнахте — замислено рече тя. — Благодаря ви.

— Желая ви успех с книгата.

Питър Брюстър предложи да ѝ поръча такси до Барнет, където живееше мисис Мериън Джилкрайст.

— Предайте на майка си — каза той, когато стигнаха до градинската врата — следните думи от мен. — Той продължи на унгарски, от който Алекс нищо не разбираше, затова ги повтори няколко пъти. — Тя ще разбере какво искам да ѝ кажа — тайнствено се усмихна Питър Брюстър.

Къщата на Джилкрайст бе голяма, внушителна, уединена, с идеално окосена ливада. Входната врата се отвори още преди Алекс да натисне звънеца и на прага се показа закръглена дама с безлична физиономия.

— Вие трябва да сте Александра Брент. Обикновено не приемам журналисти, но щом се касае за Ева Черни, ще направя изключение. Моля, заповядайте.

Влязоха в разкошно обзаведения салон, с мебели от орехово дърво, по които бяха грижливо подредени сребърни украшения. Домакинята посочи на Алекс креслото до газовата камина, имитация на камините от епохата на Регентството, т.е. от началото на XIX век.

— Така се случи, че по-голямата част от живота ми протече в южни страни, където е много по-топло от английския климат — започна Мериън Джилкрайст. — Още не мога да се адаптирам към влажния и студен климат на острова.

Носеше пристегнат корсет и елегантна рокля в пастелно зелено, с малка брошка на рамото, инкрустирана с великолепни смарагди.

Напомняше на Алекс за дамите, които се събираха в колежа Челтънхем за годишните чествания.

— Нима сте се заели с книга за Ева Черни? — презрително изсумтя Мериън Джилкрайст. — Крайно време е някой да повдигне завесата и да разкрие истината за тази особа. О, да, зная какво пишат в модните списания за нея, но аз я познавам в истинската ѝ светлина. Родена авантюристка, която винаги е умеела да се справя с мъжете.

Лицето ѝ почервения и Алекс си зададе въпроса дали тази дама не е пострадала в миналото от съперничеството с Ева Черни.

— По-специално се интересувам от ранните ѝ години — учтиво напомни Алекс. — Говоря за годините преди 1960.

— Запознах се с нея през 1957, когато бе жалка емигрантка, без нито едно пени. Тогава твърдеше, че е принудена да крие миналото си, за да не пострада от комунистическите агенти, затова за всички нейната история бе забулена в мъгла. — Още веднъж изсумтя, очевидно изпълнена с недоверие. — Следях възхода ѝ със смесено чувство на недоверие и възхищение. Все пак не мога да отрека, че Ева Черни измина доста дълъг път от онези дни, когато идваше в дома ми във Виена за сеансите по масаж... да, доста дълъг път, но още тогава си личеше, че ще стигне далеч. Включително и до мъжете на доста от тогавашните ми приятелки във Виена. — Очевидно старата вражда не бе изстинала.

— Предполагам, че вие сте били една от първите ѝ клиентки в австрийската столица.

— И то само благодарение на ходатайството на Питър Брюстър, който успя да ме убеди, че тази нещастна унгарска емигрантка е доста сръчна и умее да подмладява лицата. Казах му да ми я изпрати. През онези отдавна отминали дни имах доста светски ангажименти и трябваше да изглеждам добре. Не бих казала, че тази унгарка не си разбираше от работата. Спомням си, че при първата си визита тя остана разочарована от състоянието на кожата ми — може би вследствие на дългите години, които бяхме прекарвали със съпруга ми в Индия, дори ми изнесе цяла лекция за вредата от прекомерното излагане на слънце, за стареенето на кожата на лицето и шията, а накрая ми напъха в ръцете своите лосиони и кремове. Оказаха се доста скъпички, макар онези цени да бяха смешни в сравнение с цените на

сегашните ѝ козметични изделия, но съм длъжна да призная, че си струваха парите. Погледнете ме и сама ще се убедите.

— Как изглеждаше тя през онези дни?

— Много красива, очарователна, но... как да ви обясня, в цялото ѝ обаяние се долавяше нещо изкуствено, добре пресметнато, ако ме разбирате за какво намеквам. Разбира се, мъжете припадаха по нея. Скоро забелязах, че мъжът ми започна да урежда ангажиментите си така, че винаги да се навърта в къщата, когато наближи часът за поредния ми козметичен сеанс. Освен това тя се оказва изключително ловка в продажбите. Не се учудвам, че щом отвори някое модно списание... да, говоря за по-късните години... веднага се натъквам на нейна снимка, придружавана от неизменната хвалебствена статия. Когато Ева Черни иска да притежава нещо — а тя се издаваше с погледите си дори когато оглеждаше гардероба ми и бижутата ми — никой не можеше да я спре...

— Някога споменавала ли е пред вас името Лаело Ковач?

Мериън Джилкрайст поклати глава.

— Не, не си спомням. Но познаваше толкова много мъже, че аз, пък и всичките ми приятелки, останахме безкрайно изненадани, когато се омъжи за онзи учител. Мислехме си, че ще улови някоя по-едра риба в мрежата си. — Лека усмивка пробягна по устните ѝ. — Е, по-късно успя да се реваншира.

Алекс не повярва на очите си, когато забеляза острата тръпка на ревност, пронизала тялото и лицето на домакинята. Нима тази дама, съпруга на висшия военен Алистър Джилкрайст, би ревнувала някаква жалка и бедна бежанка от поробената Унгария — към тази прослойка богатите и надменни английски дами обикновено са доста щедри. Не, причината е съвсем друга — Мериън Джилкрайст не можеше да прости на Ева Черни, Императрицата на красотата, издигнала се до невъобразими висоти в светския елит. Явно мисис Джилкрайст бе от онези дами, според които „всеки трябва да си знае мястото“ и сега Ева със сигурност не може да се надява да бъде поканена на прием в имението на бригадният генерал от запаса сър Алистър Джилкрайст.

Алекс бързо се ориентира — нямаше възможност да узнае много от тази особа. От Мериън Джилкрайст можеше да научи някоя и друга клюка от онова време, също пречупени през призмата на завистта и ревността. Според разказа ѝ, Ева Черни не е била нищо друго, освен

жалка измамница и съблазнителка, която е минала през доста кревати, за да се добере до успеха. А от въпросите ѝ се изясни, че повече се интересува самата тя да научи още нещо за живота на мадам Черни, отколкото да сподели допълнителни подробности с Алекс.

„Е, от цялата разходка — мислеше си Алекс в таксито на връщане към летището Хийтроу — все пак се добрах до нещо. Питър Брюстър се оказа много полезен събеседник. Сега зная със сигурност, че образът, който Ева Черни е успяла да изгради около себе си с толкова усилия, е фалшив в основата си. Майка ми по всяка вероятност се е родила в семейство на скромни селски жители. Но да се съгласиш да живееш с враговете на родината ти... Ако можех само да поговоря с онзи загадъчен руснак, тогава може би щях да науча много повече. А Лаело Ковач? Какви са били отношенията му с майка ми? Например как се е добрала до химическите формули? И как навреме е изчезнал, колко удобно е било за нея.“ Алекс саркастично се усмихна, като си припомни думите на майка си: „Моят баща беше лекар“. Още една лъжа. Но какво друго крие? Защо се е омъжила за този мил и кротък мъж, който ѝ бе дал единствената родителска ласка в живота ѝ. Та те са били съвсем различни. Нищо чудно, че го е напуснала при първа възможност. Навярно я е отегчавал до безумие. А и свекърва ѝ се е отнасяла с неприкрита омраза към нея. Алекс си припомни омразата, с която я гледаше Мери Брент, когато баща ѝ не беше в къщата. Едва сега разбираше защо.

Когато ѝ казаха, че баща ѝ е мъртъв, малката Алекс бе смазана от мъка, не можеше да разбере какво се е случило. Едва не се поболя от скръб. Закараха я в болницата, но баба ѝ нито веднъж не я посети, а когато се върна в мрачната къща на Мери Брент, завари баба си да приготвя багажа ѝ.

— Къде отиваме? — плахо бе попитало изплашеното дете.

— Да се срещнем с майка ти.

И сега, след двадесет и пет години, Алекс потръпна от ужасния спомен. Баща ѝ отдавна ѝ бе казал, че майка ѝ е мъртва, че е отишла на небето. В един миг, обхваната от паника, тя си помисли, че баба ѝ иска да я заведе на небето, и избухна в сълзи.

— Спри да плачеш. Ще те заведе при майка ти.

— Но моята майка е мъртва — изхлипа Алекс.

— Тези лъжи ти наговори синът ми. Майка ти е жива и здрава като всички уличници. Но никога не те е искала и те изостави на сина ми, когато го напусна. А сега ще ти кажа и още нещо, което трябва да знаеш. — Старицата се наведе над нея и втренчи злобен поглед в ужасеното и мокро от сълзи детско лице. Стисна ръката ѝ с такава сила, че няколко дни след това мястото бе синьо. — Моят син не ти е баща. Разбираш ли какво ти казвам? Нямаше право да го наричаш татко. Само бог и майка ти знаят кой е истинският ти баща. Но твоята майка е блудница, която подмами сина ми да се ожени за нея, защото е била бременна от друг мъж... А ти си копеле, родено от жена, продала душата си на дявола, и от кой знае какъв мъж, също продал душата си на дявола. Не те искам повече в моята къща! Ще те заведа при майка ти. Ти си нейна отговорност, а не моя. Нека тя я поеме. Този път няма да може да се измъкне толкова лесно! Ще се погрижа за това...

Алекс се загледа през прозореца на частния самолет на майка си. Летяха над Франция, но в този миг тя се бе превърнала в малкото нещастно петгодишно момиченце, чийто свят изведнъж бе преобърнат из основи. Баща ѝ не ѝ беше баща, а майка ѝ не беше мъртва, а тази зла вещица я мразеше... Никога досега не се бе чувствала толкова самотна и изоставена.

— Ще спреш ли да плачеш? — Баба ѝ — всъщност се оказа, че не ѝ е баба — ѝ удари силен шамар. — Ще последва още един, ако не млъкнеш веднага.

Изплашена от тази жена, която я ненавиждаше, Алекс спря да плаче. От този миг започна да се учи да прикрива чувствата си. Споменът за онова кошмарно пътуване я преследваше дълги години.

Сега се питаше кой е баща ѝ. Онзи руснак? Или агентът от унгарските тайни служби? Или Лаело Ковач? Или някой от многото любовници на майка ѝ, за които ѝ каза Мериън Джилкрайст? Много години не искаше да повярва, че Джон Брент не е бил нейн баща. Защото той беше нейният баща. Той я обичаше, грижеше се за нея, учеше я, прекарваше повече от времето си с нея, защитаваше я от майка си. „Ако само посегнеш на детето, ще напусна този дом и повече никога няма да ме видиш!“ Алекс още чуваше гневния му глас. След това баба ѝ сякаш не забелязваше присъствието ѝ, но малкото момиче долавяше скритата ѝ омраза.

— Защо баба ми каза, че съм прокълнатата и дяволско изчадие? — бе попитала тя баща си.

— Защото е зла и откачена. Не бива да вярваш на това, което ти казва. Ти си дете, а всички деца са невинни и добри.

— Тя каза, че съм зачената от дявола и съм белязана с неговото клеймо.

— Това са глупости! Ти си моята скъпа малка Алекс, най-прекрасното момиче на света. Не обръщай внимание на приказките ѝ.

Ала последвалите събития доказаха, че Мери Брент е била права.

„Има само един начин да разбере кой е баща ми — реши Алекс. — Трябва да я попитам. Щом иска да ѝ простя, ще го направя в замяна на тази информация. Ако е католичка, както твърди Питър Брюстър, ѝ е време да се изповяда.“ Внезапно ѝ хрумна, че една от причините за омразата на Мери Брент към Ева Черни е може би различието във вярата им. „Има толкова много неща, които не знам — отчаяно си каза Алекс. Време е да спра да гадая. Ще трябва да ми кажеш истината, майко. Не е достатъчно да заявиш, че съжаляваш за всичко, което си ми сторила — за това, че си ме отхвърлила, за нещастното детство, за страха, за неописуемите страдания. Искам да знам защо дори не искаше да ме погледнеш и защо винаги в мое присъствие лицето ти се превръщаше в ледена маска, защо винаги бях непоносимо бреме в твоя живот. Дали е било заради самата мен? Защото не отговарям на изискванията ти? Защото съм едра, безлична и непривлекателна? Красотата е твоето кредо, а аз не се прекланям пред този идол. Заради това ли? Или е заради истинския ми баща? Мразила ли си го? Или той те е наранил? Ако ми обясниш защо ме отхвърли от живота си, може би ще те разбере и ще ти простя. Може би си го направила за добро? Да — горчиво се усмихна Алекс, — само че не за мое, а за твое добро. Но каквато и да е причината, време е най-после да ми кажеш цялата истина.“

ГЛАВА ДЕСЕТА

Сейшелски острови и Швейцария, 1963–1965 година

През медения им месец на малкия остров, зареян в безбрежния Индийски океан, Ева му показа на какво е способна една пламенна и влюбена жена. Отседнаха в кокетна вила, боядисана в прелестен розов цвят — всъщност тя се оказа единствената прилична постройка на острова. Още от първата нощ, след като пристигнаха по здрач, горещият и влажен климат възбуди сетивата на Кристофър и го накара да настръхне в сладостно очакване.

Ева мразеше да усеща как потта се стича на ручейчета по гърба и мишниците ѝ, затова с копнеж си спомни за прохладната си, ароматизирана баня в Англия и нямаше настроение за нищо, освен да се уедини във ваната, но съпругът ѝ имаше други планове.

— Хайде да се изкъпем — каза той и в следващия миг захвърли самото си, чевръсто разкопча ризата, изу обувките, смъкна ципа на панталона и се приближи към високите прозорци, обхващащи цялата предната стена на вилата. Щом докосна бутона, стъклените стени се отдръпнаха, едната — наляво, другата — надясно, и разкриха пред изумения му поглед очарователен плувен басейн, който знае защо във формата на осмица. На дъното на двете кръгли половини на басейна грееха силни подводни прожектори, осветявайки изящната мозайка във византийски стил, с която бе застлано дъното, изобразяваща бога на моретата Нептун, с блестяща корона на главата, гордо размахващ тризъбеца си сред пенещи се вълни и танцуващи делфини. Багрите на пъстрата мозайка примамливо преливаха сред трепкащата от бриза кристалночиста вода и докато Ева пристъпваше плахо по хладните мраморни стъпала, водещи към дъното, съпругът ѝ, с елегантен скок, се гмурна дълбоко под водата.

— Хайде, ела тук! — извика той, когато изплува над повърхността и отръска капките от лицето си.

Голото му тяло се виждаше ясно в синеещата се вода: гладко, без косми, с изключение на гъстия хълм между бедрата му. Членът му се

полюшваше небрежно като тлъст, огладнял червей.

— Ела... по-бързо! — подкани я той. — Нима никога досега да не си се къпала гола в басейн?

— Не. Никога не ми се е случвало.

— Защо, за бога?

— Защото не мога да плувам.

Кристофър смаяно я изгледа. В неговия свят всички умееха да плуват, още от детските си години. Това бе тъй естествено, както да танцуваш, да яздиш, да играеш тенис.

— Никога не ми е оставало свободно време, за да си търся учител по плуване — смутено промълви Ева, забелязала удивлението му. — Цял живот съм била принудена да се грижа за прехраната си...

„Прилича на дете, което ей сега ще се разплаче — помисли си Кристофър и сърцето му се обля с нежност — въпреки модерната зелена рокля от Баленсиага, обувките с изящни токчета и безукорната прическа. Да, наистина Ева блести като шлифован диамант.“ И друг път се бе сблъсквал с приказно красиви манекенки, с кокетки, владеещи всички тънкости на любовната игра, или с така наречените представителки на нежния пол, които бяха способни да накарат дори и опитни бизнесмени да клатят замислено глави и да прехапват устни от завист, но в нито една от тези жени нямаше подобно съчетание на прелести и таланти, както в тази очарователна жена, напълно достойна за името си.

— Аз ще те науча. Никак не е трудно...

— Наистина ли? — Лицето ѝ светна като на дете, получило отдавна желаната играчка.

— Разбира се, само... съблечи дрехите си и още сега ще започнем с първия урок. — Тя плахо се огледа и Кристофър се засмя. — Не се плаши, наоколо няма жива душа. Днес ще се задоволим със студена вечеря, при това сами ще си я сервираме. Във вилата има двама слуги, но преди четвърт час те се оттеглиха в тяхната къщурка в дъното на градината. А дори и да ни видят, с нищо няма да го покажат.

Кристофър с лекота се справяше с всички проблеми, възникващи при общуването с прислугата, и Ева си каза, че би било разумно да се научи от мъжа си на това ценно умение. Без да каже нито дума повече, тя развърза презрамките, смъкна ципа и роклята се свлече в краката ѝ. Улови я миг преди да се докосне до мраморните плочки и я изпъна

грижливо върху близкия шезлонг. Остана по сутиен и пликчета, чорапи и колан. Погледът на съпруга ѝ, прикован между бедрата ѝ, я изгаряше и Ева бавно, с грациозни движения, започна да сваля коприненото бельо. С ловкостта на опитна стриптийзъорка разкопча жартиерите, сетне сутиена и накрая се обърна с гръб към басейна, за да смъкне пликчетата си, откривайки пред жадния му поглед възхитително заобленото си дупенце. Сега вече можеше да се обърне към него, със свенлива полуусмивка, но едновременно с това — горда с великолепното си тяло.

Стори му се, че сърцето му подскочи и заседна нейде в гърлото, а членът му мигновено се втвърди. Без дрехите Ева изглеждаше невероятно съблазнителна — гърдите ѝ бяха едри, високи и заоблени, зърната ѝ бяха настръхнали от захлаждащия се въздух, устните — тъмнорозови, коремът ѝ бе леко закръглен, бедрата ѝ — по-сочни, отколкото подсказваха очертанията на роклята, а нежният триъгълник между тях, коприненомек и подканващо съблазнителен, бе обагрен в същия цвят на разтопено злато, както и косата ѝ.

— О, скъпа... — Кристофър бе болезнено възбуден, лицето му се зачерви, а дишането му се учести. — За бога, та ти си неземно красива... — С няколко силни удара той доплува до нея и се спря, дишащ тежко, уловил с ръка мраморния ръб на басейна. Пое си дъх и отново се отпусна във водата. — Скачай! Не се бой! Аз ще те улова и няма опасност да потънеш.

Ева му се довери и скочи във водата. Ръцете му я посрещнаха, сграбчиха я и я повдигнаха. Облят от хладната водна струя, Кристофър усети топлината, излъчвана от тялото ѝ, само зърната на гърдите ѝ бяха по-студени, когато се притиснаха до гърдите му.

— О, нима водата още е топла! — кокетно се засмя Ева, напълни шепата си и обля шията си, а нежната ѝ кожа заблестя от капките. На него му се стори, че тя искри като огромен брилянт.

— О, господи... — изохка младият мъж, неспособен да удържи ерекцията си, инстинктивно търсец как по-скоро да се слее с нея. — Знаеш ли, уроците по плуване може и да почакаат. — Гласът му бе пресипнал от възбуда. — Защото... не мога, не мога да ти устоя... трябва да го направя, ето, докосни го, виж какво правиш с мен...

Тя усети как коравият му член се притисна към корема ѝ. Не ставаше точно така, както го бе планирала, но Ева винаги се бе

отличавала с умението си гъвкаво да променя решенията си. С вродения си женски усет разбра, че трябва да задоволи страстта му. В следващия миг ръцете ѝ се стегнаха около врата му, краката ѝ се обвиха около кръста му, а той се плъзна леко в нея като ключ в смазана ключалка.

Кристофър се задъха, удивен от допира до горещата ѝ плът, от силата, с която мускулите ѝ го стегнаха и обгърнаха, ала възбудата замъгли погледа му и вече не можеше да мисли за нищо друго, освен как да проникне още... още... по-дълбоко в нея, искаше да гали гърдите ѝ, опиянен от блясъка в очите ѝ. Щом усети първите му тласъци, Ева се притисна още по-плътнo към него и го тласна към стената на басейна, обливана от приятната хладка водна струя. Нямаше време за любовна игра, нежни и дразнещи докосвания, страстни целувки. Кристофър не усещаше нищо друго, освен изгарящата нужда да се притиска, да се търка в нея, да я поглъща и да бъде погълнат, забравил за останалия свят, потопен само в страстното, алчно желание да я обладава, да излее семето си в нея и най-сетне да намери покой. Съчетанието от нежните милувки на водата и докосването до гладката, съвършена кожа, бе невероятно, подлудяващо усещане. Твърдата му пулсираща мъжественост я пронизваше по-силно от електрически ток, стигаше до нервните окончания в най-скритите кътчета на тялото ѝ и я разтърсваше в поредица от конвулсии... струваха ѝ се нескончаеми, сливаха се в общ, подлудяващ ритъм, в божествен химн на съвкуплението, сякаш се разтапяше във водата и се сливаше завинаги с него. Струваше ѝ се, че колената ѝ се размекват, че се разтваря, разтваря, за да го увлече по-дълбоко, все по-дълбоко в себе си... Силните му тласъци я заляха като мощна вълна, като вихър, унасящ и двамата някъде нависоко и в следващия миг надолу, надолу, в бездните на страстта... „Ооо...“ Главата ѝ се отметна назад, първият оргазъм прониза тялото ѝ, разпростря сладостните си вълни до всичките ѝ сетива и неусетно затихна, за да стори път на втората кулминация.

Кристофър, който нямаше опит с жени, способни многократно да изпитат божествената наслада на оргазма от един полов акт, не бе на себе си — вътрешните мускули на Ева притискаха, мачкаха, триеха отвсякъде свръхвъзбудената му мъжественост. Мускулите на бедрата ѝ се стегнаха и тя започна да описва кръгове с хълбоците си. Ту го стягаше, ту го отпускаше, а той усилваше тласъците си и се

превръщаше в необуздан дивак. От гърлото му се изтръгнаха нечленоразделни стонове. Сякаш се бе преобразил в неуморно бутало, което яростно се движеше в меката паст на своя цилиндър. При всеки негов тласък от устните ѝ се изтръгваха тихи стенания и когато Ева се разтърси от третия си оргазъм, той усети как тялото му се напруга, за да посрещне приближаващия екстаз.

— О, господи... господи... господи... о... — задъхано избъбри Кристофър, изпъна се и изкрещя с все сила: — Ооо, боже мили... — Напрегна се и избликна като гейзер с такава сила, с такава наслада, че сякаш за миг изгуби съзнание. Краката му изтръпнаха, тялото му се отпусна, отдръпна се от нея и заплува във водата. Дишаше учестено, със затворени очи и опънати ръце, напомнящ за кораб, понесен от течението без мачти и платна.

Ева се облегна на стената на басейна, сърцето ѝ бясно туптеше, макар че не бе толкова изтощена колкото Кристофър. Не помнеше друг път да бе изпитвала три оргазма за толкова кратък интервал. Усмихна се, като си помисли, че ще трябва да го научи на още много неща — той бе надарен с покоряваща жизненост, но нямаше представа как да я използва. Както всички американци, и Кристофър си въобразяваше, че най-важното е колко пъти ще успее да се възбуди, а не начинът, по който се стига кулминацията. „Да, ще го науча — помисли си тя и в очите ѝ блесна игриво пламъче. — Ще му покажа как да се люби бавно, докато желанието стане непоносимо, а удоволствието — безкрайно сладостно.“

Кристофър, успокоил дишането си, се гмурна под водата и изплува на метър от нея. Целуна я по устата, преливащ от благодарност.

— Да, това беше нещо съвсем различно. Ти, ти, скъпа, си несравнима и всички останали жени бледнеят пред теб. — Говореше все още задъхано, а в тона му се долавяше нюанс на обожание. — Накара ме да се почувствам като лъв. Никога досега не съм изпитвал такъв оргазъм... Струваше ми се, че от щастие сърцето ми ще се пръсне. А ти как си?

— Ние успяхме да намерим пътя към душите и телата си — усмихна се Ева. — Но има още да се учим — обеща му тя и отметна мокрия кичур от челото си. — Ти ще ме научиш да плувам, а аз ще ти

покажа как да доставяш удоволствие на жената, така че тя да те моли за още и още...

За миг мъжката му гордост се почувства наранена и той изпита неочакван пристъп на ревност.

— А ти молила ли си за още и още наслади онзи, който те е обучавал в любовното изкуство?

Ева притисна пръст към устните му.

— Сега съм с теб и няма значение кой ме е обучавал. Има значение само на какво аз ще те науча...

Само един поглед бе достатъчен на майка му при завръщането им в Ню Йорк, за да разбере, че вижда пред себе си един напълно щастлив мъж, опиянен от прелестите на сватбеното си пътешествие от Сейшелските острови до златистите плажове на Големия коралов риф край Австралия, от райския индонезийски остров Бали до курорта Баха в Калифорния. „Онази е успяла да омагьоса момчето ми — помисли си мисис Едит Бингъм и спазъм на ревност прободете сърцето ѝ. — Този път май наистина ще го изгубя, и то завинаги!“

— Сега щастлив ли си, Крис? — попита го тя, опитвайки се да потисне острия пристъп на ревност и огорчението от загубата.

Синът ѝ я изгледа замислено, преди да ѝ отговори с тон, много по-сериозен от друг път.

— Досега, мамо, искам да кажа... преди да срещна Ева, въобще не съм знаел какво е да си щастлив. Тя ми дава всичко, което може да пожелае един мъж — компаньонка, приятелка, любовница — как да ти го обясня, тя е жена и половина, при това несравнима. — Засмя се безгрижно и смехът му отекна като злоеща камбана в мозъка на майка му. — Напълно си заслужава името Ева...

Както му бе обещала, той престана да ревнува онзи непознат, който я бе обучил в тънкостите на любовната игра, защото сърцето му преливаше от благодарност към опитната си учителка в любовта. Досега дори не бе подозирал, че сексът може да го дарява не само с физическо задоволяване, но и с покъртителни емоции, защото смяташе, че с всяка нова партньорка той трупа все повече интимен опит и става все по-добър любовник. Едва сега, след нощите с Ева сред тропическите плажове, Лади проумя, че тя не може да понася мисълта

да подчинява живота и страстите си на скучните ограничения, налагани от предразсъдъците на обществото или от забраните на църквата. Ева се подчиняваше само на това, което наричаше *моята съдба, моето предопределение*, и макар отначало да се смееше лекомислено на думите за вярата ѝ в тази съдба, трябваше да признае, че доста от събитията в нейния бурен живот изглеждаха като предопределени от сляпата воля на съдбата. Разбира се, Лади нямаше откъде да научи, че слуша само официалната версия за живота на Ева Черни, поукрасена тук-там с някой пикантен детайл, недостъпен за широката публика. Знаеше само, че когато му обеща да го накара да забрави за всички останали жени на света, Ева спази обещанието си.

Още едно нейно качество го изпълваше с възторг — Ева не го ревнуваше. Естествено бе новобрачната двойка да се движи в строго определен, тесен кръг от приятели — всички техни познати посещаваха едни и същи места, а сред тях почти липсваха жени, с които той да не бе флиртувал в миналото, понякога съвсем мимолетно, но друг път за по-продължителен период, макар това да нямаше никакво значение за Лади Бингъм — „продължително“ за него означаваше три седмици, най-много месец. Ева нито веднъж не му устрои сцена на ревност, нито веднъж не го запита откъде се познава с тази или онази особа, никога не се вживяваше в ролята на засегната любовница или ревнива съпруга.

— Нима си убеден — язвително подметна Джоджо Харингтън, една от бившите му интимни партньорки, — че тя наистина е толкова безгрижна и либерална, колкото изглежда?

— Да не би да се опитваш да я изкараш по-ревнива от теб самата?

— О, я стига, Лади, скъпи, нима трябва да ти обяснявам като на някое недорасло хлапе, че тя е пристигнала тук, на Западното крайбрежие, с добре натъкмени рибарски мрежи, обвята от слава, обаче не толкова като някоя невиджана красавица, колкото като безгрижна покорителка на мъжките сърца. А ти побърза да се уловиш в мрежите ѝ...

Кристофър погледна към съпругата си, изтегната върху жълтия шезлонг на другия бряг на басейна, след което се извърна към бившата си любовница с леко презрителна усмивка.

— Ева притежава всичко, което някога съм се надявал да намеря в някоя жена, дори повече. Нямаш представа колко е приятно, Джоджо, когато се изпълнят всичките ти желания, особено след като животът ти досега е бил само поредица от интимни разочарования.

Когато се отдалечи от шезлонга ѝ, лицето му бе пребледняло от гняв. „Ти нищо не подозираш, скъпа — мислено ѝ се присмя той. — Навремето ми разказваха за теб, че си способна да подлудиш всеки мъж като добре подлутено мексиканско чили, а ти се оказва студено и безвкусно ядене. А Ева може да ме възпламени като динамит, да изтръгне толкова мощен екстаз от слабините ми, че в следващия миг сърцето ми ще се пръсне... а след секунди се възраждам като феникс от пепелта и отново съм готов да се любя с нея. Защото жена ми е способна на такива трикове в леглото, които ти дори не си сънувала, или ако река да ти ги покажа, ще потръпнеш от срам. Но с Ева нищо не е срамно. Когато съм с нея, и двамата захвърляме срама заедно с дрехите от гърбовете си...“

— Ако нещо ти доставя наслада, не може да е грях — беше му казала тя, — освен ако едновременно с това не ти причинява болка, а ние с теб не се оплакваме от никакви страдания, нали? Нека страдат онези глупаци, които се страхуват да се потопят в насладата. Ако бог не е пожелал да изпитваме това райско удоволствие, защо ни е дал чувства и сетива? Наслаждавай се на всичко, което ти давам, както и аз на това, с което ме даряваш. Скъпи мой... това е моят дар за теб, защо и ти да не ми дадеш всичко, на което си способен?

Мислеше се за щастливец, без да се страхува, че пълното щастие се среща необикновено рядко и често пъти всеки мъж е длъжен да се бори за него — за Лади Бингъм това бе нещо, което му принадлежеше по право, още от раждането му. На Ева не се наложи да похаби прекалено много усилия, за да го убеди, че досега му е липсвало последното късче от мозайката, за да се чувства като в райските градини. Струваше му се, че не може да очаква повече щастие от съдбата — или поне така си въобразяваше — когато, след посещението си при своя гинеколог, съпругата му го осведоми, че е бременна. Въодушевен, той я вдигна на ръце и я завъртя във въздуха, зарадван като дете, дочакало жадувания подарък, че дори и тя не можа да съдържа радостните си сълзи.

— Но... — смутено започна мисис Едит Бингъм — макар че тази вест ме изпълва с радост, все пак не мога да скрия, че нещо продължава да ме гложди. Ева не е в първа младост, а при първо раждане на нейната възраст...

— Ева е на тридесет, мамо — нетърпеливо я прекъсна Кристофър, — а ти си ме родила, когато си била на тридесет и четири.

— Да, но ти си най-малкото ми дете. Преди теб вече бях преживяла три раждания.

— Дори и така да е, Ева се радва на отлично здраве. Знам, че има риск, но тя ще се справи.

— Естествено, ще се наложи да престане да се занимава със сделките и компанията си за известно време.

— Ева не е от онези жени, които могат да седят със скръстени ръце. Ще работи, докато може да издържа. Не се мръщи, мамо — успокоително добави Кристофър с онзи привидно небрежен тон, към който прибягваше, за да прикрие раздраженията си. Майка му най-добре познаваше тази особеност в характера на Кристофър, затова побърза да смени темата. Но нито той, нито майка му не подозираха, че Ева пожертва внушителна сума, за да запуши устата както на акушерката, така и на гинеколога, затова никой не съобщи на новите ѝ роднини, че дългоочакваното дете ще се роди не при нейното първо, а при второто ѝ раждане.

Копнееше този път да роди момче, затова, колкото мразеше да си спомня за първото си дете, толкова се гордееше с второто — защото наистина роди син, когото, естествено, нарекоха Christopher Jr^[1].

Това окончателно укрепи позициите пред рода на съпруга ѝ. Знаеше, че Едит Бингъм не е очарована от втория брак на сина си, че предпочиташе първият му брак да не се бе разпаднал — макар отдавна да бе станал безсмислен — защото, както споделяше с дъщерите си, „Барбара поне беше една от нас“. Но се зарадва, когато узна, че най-после е станала баба и че родът се е сдобил с наследник.

— Е, не бъди чак толкова уверена — злобно ѝ подметна Шарлот. — Онази особа е способна на *всичко*.

Ева навлезе в шестия месец на бременността и почти не напускаше вилата си „Парадиз“ („Рай“) край брега на Женевското

езеро — този път грижите за бъдещото ѝ дете за нея бяха по-важни дори и от печалбите на компанията ѝ. Тази сутрин Кристофър бе станал рано, за да хване самолета за Париж — непременно трябвало да се появи на коня си сред игрището на някакъв особено престижен мач, защото Уелският принц обожавал играта на поло. Когато икономът се появи на прага на апартамента ѝ, за да ѝ съобщи, че някаква жена чакала във вестибюла и настоявала за среща, дори заплашвала, че ще извика полиция, ако не бъде приета от мадам Черни, Ева ядосано попита:

— Коя е тази натрапница? И какво иска?

Сигурно е някоя от онези, вечно оплакващи се уволнени служителки от някоя от нейните компании. Или от многобройните бивши обожателки на Кристофър. Сега не бе в настроение да се разправя нито с някоя изхвърлена продавачка, нито с разплакана ухажорка, бременна в третия месец — собствената ѝ бременност ѝ бе създавала предостатъчно проблеми. Когато бе решила да си почива, искаше наистина да забрави за всичко останало, да мисли само за приятни неща, като например за сина си, Кристофър Бингъм V.

— Не ми каза, мадам. Само заяви, че непременно трябва да се срещне с вас, че било от изключителна важност както за нея, така... и за вас. — Икономът смутено се изкашля. — Води със себе си някакво дете.

— Дете! Някое от копелетата на Кристофър?! — Доведете я тук — процеди Ева с ледена интонация.

— Може би сте уморена, мадам. Посетителката каза, че ако не я приемете, нейната история още утре ще прочетете на първата страница на всички жълти вестници.

„Явно е дошла да изпроси по-тлъста сума — сърдито си помисли Ева. — Винаги едно и също... Но кой би се съгласил да го описват на първите страници?“

— Отлично — кисело промърмори мадам. — Доведете я тук.

Когато видя нахалната просителка, красивото ѝ лице се сгърчи от ярост. Ръката ѝ инстинктивно посегна към вазата с бели рози на масичката до шезлонга. Нима точно сега, когато най-последно бе подредила живота си, призраците от миналото отново се надигаха, за да съсипят всичко? Ръката ѝ трепна, но в следващия миг пръстите ѝ се

стегнаха в юмрук, макар да ги скри под масичката, докато успокояваше треперенето на коленете си.

— Изглежда, се познаваме отнякъде — хладно произнесе Ева през зъби. Пред нея стоеше Мери Брент. Ева дори не удостои с поглед детето, хванало ръката на старицата, сякаш погледът ѝ преминаваше през празно пространство.

— О, да, крайно време да си възстановим познанството — изсъска Мери Брент. — Защото удари часът, когато най-последно си длъжна да си поемеш кръста. Доведох ти твоето копеле! — Пусна ръчичката на детето и го тупна по задничето, за да се отпрати към майка си. Момичето залитна от удара и падна. Остана на колене, премествайки изплашен поглед от едната към другата: едната — сгърбена от омраза, другата — най-красивата жена, която някога бе виждало — но с ледена маска вместо лице и упорито избягваща срещата с трепкащите детски очи.

— Ние бяхме склучили споразумение — най-последно промълви ледената маска.

— Никакво споразумение няма между нас. Всички споразумения умряха заедно със сина ми. Аз нямам нищо общо с твоето копеле и не искам нито миг повече да се мотае из къщата ми. Защото копелето си е твое и само твое. Ти си неговата майка, обаче моят син не му беше баща. Тя принадлежи само на теб, на този дом, и затова ще остане тук. — Мери Брент се подсмихна ехидно. Детето примига от зловещата ѝ усмивка. — Искам да кажа, че ще остане завинаги. Защото, преди да дойда тук, потърсих услугите на един достопочтен джентълмен, пастор от лютеранската църква, а тя е клон от моята, от епископалната. Той ще те посещава често, не знам кога — когато сам прецени — и ако не завари детето в нормално състояние, веднага ще ми телеграфира и аз ще позвъня на някой от най-четените вестници. А това никак няма да ти се хареса, нали?

Маската остана безмълвна.

— Ще си поемеш бремето, префинена уличнице, иначе горчице ще съжаляваш. Оставих няколко документа при този пастор и ако не изпълниш това, което ти казах, ще видиш снимката си на първите страници, но този път, без да превъзнасят талантите ти. Помисли си само какво ще стане с втория ти брак, да не говорим за образа, с който се докарваш пред света — фалшив и лукав като лицето ти, намацано с

не знам колко кремове и гримове, червила и пудри. Повече не можеш да пренебрегваш всичко по пътя си и да си играеш със съдбите на хората. Но понеже знам на какви низости и подлости си способна, този път се постарях и се подготвих добре. Ако само веднъж достопочтеният пастор заподозре при поредното си посещение — ти никога няма да узнаеш кога ще бъде, че нещо с детето не е наред, аз съм се заклела пред бога, че ще си изпатиш жестоко.

— Внимавай! — просъска маската. — Аз вече не съм бедна емигрантка, пред която може да разиграваш сцените си!

— Много добре знам коя си! Ти си онази уличница, която подмами сина ми да се ожени за теб и после му натрапи копелето си! Използва го, колкото може, а сетне, за благодарност, го захвърли като мръсен парцал! Даде му доста пари, но не си въобразявай, че нещо е останало от тях. Всичките пари се изпариха.

— Лъжеш! — изкрещя маската.

— Опитай се да си ги върнеш! Ако искаш, можеш да ме замъкнеш в съда!

Ужасеното дете не смееше да вдигне поглед, неспособно да понася омразата, кипяща в двете жени. Само хлипаше безмълвно, сълзите покапаха по дрехата му, а в нажежения му мозък пулсираше ужасяващата истина: тази отвратителна старица, която я ненавиждаше, я бе завела при някаква непозната жена, която за нищо на света не искаше да я приеме. „Татенце... — беззвучно проплака тя — къде си, татко, къде си?“

Видя само как черните лачени обувки се обърнаха и поеха към вратата. Алекс рязко се надигна.

— Не! Не ме оставяй тук! Моля те... не ме оставяй...

— Върви при онази курва, майка ти! — кресна Мери Брент и яростно изскубна пръстите на детето, вкопчени в полата ѝ. — Отсега нататък тя да му мисли. Най-после може малко да се погрижи и за теб.

— Но тя не ме иска... Знам, че не ме желае. Моля те... не ме оставяй. — Знаеше, че дори и най-страшните упреци, и най-отблъскващата студенина са за предпочитане пред ужаса на неизвестното, което се разтваряше пред нея. Крещеше, разтреперена от паника, а сълзите ѝ рукоаха — нейният детски свят се сгромоляса само за миг в краката ѝ. Не можеше да си обясни защо никой не я желаете, никой не я искаше. Какво е сторила, че всеки гледа да се отърве час по-

скоро от нея? Какво ли не опитваше, винаги се стараеше да бъде добра, никога не плачеше, освен нощем в креватчето си, избягваше срещите... Защо, защо никой не я обича? Защо винаги говорят за нея като за някаква вещ? Нещо, за което никой не иска да чуе, никой не желае дори да докосне.

— Оставаш тук и толкоз! — изкрещя Мери Брент. Хвана дръжката на вратата, но се досети за нещо и се обърна: — Но аз няма да те изпусна от погледа си.

Вратата хлопна зад гърба ѝ.

„Спокойно — повтори си Ева, притиснала ръце към слепоочията си. — Само се успокой...“ Затвори очи, пое дълбоко дъх, опита да успокои дишането си. Най-после успя. Протегна ръка и рязко натисна звънеца на масичката, без да удостои детето дори с един поглед.

— Махни се от вратата! — заповяда тя с леден глас, от който момиченцето се сгуши до стената, треперещо, с разширени от ужас очи.

Когато икономът се появи, сепнат от гневното позвъняване, мадам веднага се разпореди:

— Това дете ще остане тук за малко. Заведи го на най-горния етаж, дай му нещо за ядене и намери някаква стая, където да се наспи. Някоя от онези на таванския етаж. После изпрати Хелене при мен.

— Много добре, мадам.

Икономът се приближи към детето, но то уплашено се отдръпна от него.

— Тръгни с него — заповяда маската. — Веднага! — Гласът ѝ съвсем леко се извиси, но нещо в него накара момиченцето да изтръпне. В следващия миг вече се отдалечаваше, послушно отпуснало ръчичка в едрата длан на невъзмутимия иконом.

Ева слушаше хлипанията на детето, заглъхващи по коридора, докато накрая всичко утихна. Остана да лежи на шезлонга, опитвайки се да се овладее. След малко при нея влезе Хелене, възрастната швейцарска икономка.

— В къщата има дете — с усилие заговори Ева. — То ще остане тук за известно време. Ще се нуждае от някой, който да го наглежда. Можеш ли да ми предложиш някого?

— Може би Урсула — неуверено отвърна икономката... — Тя е израснала в многодетно семейство и много добре се разбира с децата.

— Тогава нека тя се заеме с детето. Нека и двете се настанят на най-горния етаж. Не искам да ме притесняват. По-късно ще намеря гувернантка. Ще попитам Жак, той познава хората наоколо.

— Много добре, мадам. — Икономката се огледа. — Има ли багаж това дете?

— Не знам — ядосано отвърна Ева. — Ако няма, се погрижи да й набавиш всичко необходимо. Само я дръж по-далеч от очите ми, разбра ли?

— Да, мадам. — Жената се поколеба. — Как се казва детето?

Ева не отговори веднага, а сетне глухо отвърна:

— Брент, Александра Брент.

Ева не каза нищо на съпруга си. Познаваше го достатъчно добре и знаеше, че той никога не проявява интерес към домакинството. В неговия свят тези задължения бяха предоставени на слугите. Интересуваше го само спалното бельо да е безупречно чисто, ризите — идеално изгладени, а храната — вкусна и поднесена навреме. Освен това тя знаеше, че никой от прислугата няма да посмее да му каже какво се е случило. Ева ръководеше дома си с твърда ръка, както и бизнеса си. Изискваше много, но и плащаше много щедро. „Нека се питат какво е това момиче — каза си Ева. — По-късно ще взема решение. Къщата е огромна, на четири етажа и Кристофър никога не се качва на последния етаж. Той може би дори не подозира, че има четвърти етаж. Никой няма да узнае за детето. Когато се успокоя, ще реша какво да предприема. Но сега трябва да мисля само за бъдещето на сина си. Не бива да се разстройвам от това неочаквано събитие. Най-важното е да съм спокойна и хладнокръвна. Все ще открия някакъв начин, за да уредя този неприятен проблем. *Винаги има изход.*“ С това тя изтри случилото се от съзнанието си.

Няколко дни по-късно Урсула, младо момиче с весело и открито лице, на която бяха възложили да се грижи за Александра, приближи към икономката със загрижено лице.

— Тревожа се за момиченцето — каза тя. — Не иска да яде, не иска да говори. По цял ден седи неподвижно, а нощем плаче безутешно. През цялото време. Никога не съм виждала толкова нещастно дете.

— Има ли играчки?

— Да. Купих ѝ кукла, няколко пъзела и моливи за рисуване, но тя дори не ги погледна.

— Ще отида да я видя.

Алекс седеше на един стол и гледаше втренчено през скосения прозорец. Бе облечена в нова памучна рокличка, а кестенявата ѝ коса бе сплетена на две плитки. Детето беше бледо и някак неестествено спокойно. Икономката пипна челото ѝ, за да провери дали няма температура. Беше хладно.

— Хайде, дете — леко ѝ се скара Хелене, — още не си си изяла закуската. Не обичаш ли овесена каша? Или искаш нещо друго за ядене? Никой тук няма да ти причини нищо лошо, обещавам ти. Урсула ще се грижи само за теб.

Детето остана с наведена глава и нищо не отговори. Двете жени се спогледаха.

— Тя се нуждае от чист въздух — рязко рече Урсула. — Не можем да я държим тук затворена през цялото време. Защо да не може да се разходи в градината?

— Мадам изрично забрани да излиза — остро ѝ напомни Хелене, — а ти си длъжна да изпълняваш заповедите ѝ.

— Но защо да я държим в този затвор? И коя е тя всъщност?

— Не е твоя работа. Имаш хубава работа, нали? Искаш да я задържиш, нали? — Урсула кимна. — Тогава запази любопитството за себе си. Вероятно е далечна роднина на мадам, може би е сираче — каза икономката, опитвайки се да убеди както себе си, така и прислужницата. — Не каза ли нещо за близките си? Не попита ли за някого?

— Не. Нито дума не можах да измъкна от нея.

— Е, ти не говориш много добре английски и тя може би не те разбира. — Хелене се наведе над детето. — Искаш ли нещо? — любезно попита тя.

— Искам да се върна у дома — промълви детето.

— А къде е твоя дом?

— Акация авеню, 27, Саут Уимбълдън.

— Кой живее там?

— Майката на татко.

— А къде е баща ти?

— Мъртъв е... — Детето се разплака. — Тя ми каза, че татко е мъртъв, а тя не ме иска и ме доведе тук. Искам да се върна у дома. Тук не ми харесва.

— А майка ти, къде е майка ти?

— Татко ми каза, че е на небето, но...

— Но какво?

Момиченцето поклати глава. Страхуваше се, че ако спомене за жената на долния етаж, която очевидно не я харесваше, ще я накажат сурово.

— Разбра ли? — обърна се икономката към Урсула и се изправи. — Тя е сираче, бедното малко създание. — Хелене се вгледа в измъченото детско лице, по което безмълвно се стичаха сълзи. — Искаш ли да дойдеш при мен долу в кухнята? Ако се помолим на готвачката, мисис Бюншли, тя ще ти припече филийки и ще ти налее чаша топло мляко. Но трябва да си много тиха. Мадам си почива и не бива да я безпокоим.

— Аз умея да бъда тиха — отвърна детето. — Татко ме научи да не безпокоя никого.

— Тогава да вървим.

Слязоха по задната стълба, която водеше към кухнята. Вътре ухаеше приятно и бе топло. Алекс се отпусна въпреки суматохата в помещението. Мисис Бюншли, готвачката, закръглена добродушна жена, веднага се разшета и след малко постави пред Алекс препечена филийка, намазана с масло и алпийски мед. Алекс изяде две големи филии.

— Тя е била самотна и се е нуждаела от компания — рече готвачката. — Нали така, миличка?

Детето кимна срамежливо и на един дъх изпи млякото си. Чувстваше се щастлива край голямата дървена маса, стоплена не само от голямата печка, но и от ласкавия поглед на мисис Бюншли и успокояващия ѝ глас. От този ден нататък Алекс прекарваше голямата част от деня си в кухнята. Мисис Бюншли ѝ позволяваше да изрязва формички от тестото за курабийките и Алекс се чувстваше много щастлива. Понякога помагаше на готвачката да изчисти морковите и да обели граха. Цялата прислуга участваше в заговора и при най-лекия признак, че мадам може да се запъти към кухнята, момиченцето се втурваше по задната стълба към стаята си на

таванския етаж. Алекс харесваше Урсула, която бе доволна, че са я освободили от тежката домакинска работа, и с радост рисуваше с Алекс или двете редяха пъзели. Ала когато за пръв път Урсула ѝ донесе няколко книжки, останали от братчетата и сестрите ѝ, Алекс се почувства на седмото небе от радост.

— Тя знае да чете — сподели момичето с останалите слуги. — Баща ѝ я е научил да чете.

— Тя е много умно дете — обади се мисис Бюншли — и много бързо усвоява всичко ново.

Слугите често разговаряха за Алекс и се питаха защо живее във вилата, но тъй като господарката нито веднъж не попита за нея, всички се съгласиха с Хелене, че е някаква далечна бедна роднина на мадам.

И така Алекс заживя с тези жени, които дотогава не познаваше, но отсега нататък, през следващите няколко години, щяха да изпълват живота ѝ със своите радости и грижи. Коленичила на широкия кухненски стол до прозореца, от който се откриваше приятна гледка към предната градина, момичето гледаше как се разтвори широко голямата предна врата и в градината влезе големият бял фургон с червен кръст отстрани. От задната врата на фургона двама носачи извадиха нещо дълго и го помъкнаха към къщата. След десетина минути те излязоха навън. Под дългия предмет стърчаха крака с колела на краищата им, а отгоре лежеше някаква фигура, увита с одеяло. Щом зърна златисточервената коса, Алекс бързо се отдръпна от прозореца, но в суматохата никой не ѝ обърна внимание. Големият бял фургон потегли по шосето, надавайки протяжен вой.

Малко по-късно Урсула я заведе в кухнята и Алекс забеляза, че в къщата цари необикновено оживление. Икономът Жак, който винаги бе любезен с нея, макар да се държеше на разстояние, я взе със себе си в просторната хладна изба, за да вземат няколко бутилки от лавиците покрай стените.

На плахия въпрос на Алекс той отговори, че в тези бутилки има много скъпо вино, което се нарича шампанско, а бутилките са нужни за празненството по-късно вечерта.

— Да не би някой да има рожден ден? — попита детето.

— Да, точно така и ако си послушна, ще ти позволят да опиташ това вълшебно вино. Това е изключително шампанско — „Дом Периньон“.

Алекс се замисли дали да му каже, че и тя имаше рожден ден преди две седмици, но предпочете да замълчи. Страхуваше се от всичко, което може да привлече вниманието към нея. Докато баща ѝ бе жив, на рождения си ден винаги получаваше подарък и имаше торта със свещички. Ала този път никой не знаеше, че тя навършва шест години.

Алекс седеше кротко до кухненската маса и режеше връзка магданоз, когато вратата внезапно се разтвори и един едър рус мъж се втурна в кухнята с радостен вик.

— Имам син! Три килограма и половина!

Отвсякъде се посипаха поздравления. Кристофър Бингъм възторжено се огледа. Трябваше да сподели с някого радостта си, дори и това да бяха само слугите. Ева беше добре, синът му се роди без усложнения и изглеждаше здраво бебе, а майка му бе искрено щастлива, когато ѝ се обади, за да ѝ съобщи новината — родът Бингъм бе осигурен с наследник.

„Започнах истински да живея от деня, в който срещнах Ева“ — помисли си младият мъж. Погледът му попадна на Алекс, която го гледаше с широко отворени очи и той попита развеселено:

— А ти какво търсиш тук? — Не защото се интересуваше особено, а защото бе щастлив и искаше всички да споделят радостта му.

Настъпи кратко напрегнато мълчание, но Жак се окопити пръв и уверено отвърна.

Тя е дете на една от сестрите на Урсула, сър. За малко е дошла на гости.

— Урсула? — Жак посочи към нервното момиче. — А, да... — Кристофър смътно си спомни, че я бе виждал в къщата. — Добре, налейте и на нея една чашка, за да пийне за здравето на моя син... всички трябва да пият за него, нали, Жак?

— Шампанското е изстудено, сър.

— Добре, много добре... по-късно донесете горе две бутилки, а две отворете тук. Искам всички да запомнят този прекрасен ден.

Алекс отпи от чашата с искряща течност, но мехурчетата подразниха носа ѝ и тя кихна, а Кристофър Бингъм се засмя.

— Мислите ли, че ще спомене за детето пред мадам? — уплашено попита Урсула, когато Бингъм излезе от кухнята.

— Съмнявам се — спокойно отвърна Жак, докато приготвяше подноса с шампанското, за да го отнесе на горния етаж. — В момента не мисли за нищо друго, освен за новородения си син.

— Може би ще трябва да кажем на мадам какво сме казали на господаря за детето — обади се готвачката. — Тя е щастлива майка и сигурно ще бъде по-благоклонна към нас. А освен това, докато тя се върне от болницата, той ще забрави за случката.

Ала не се оказа така. Когато Ева се завърна от болницата с бебето и ги настаниха в луксозно подредената детска стая, Кристофър, без да иска, разлая кучетата.

— Виждала ли си някога по-красиво дете? — възторжено попита той, надвесен над детското креватче. — Никога не съм виждал толкова красиво дете.

— Всички деца изглеждат красиви в очите на своите родители — развеселено отвърна Ева, доволна, че е дала наследник на рода Бингъм и е затвърдила позицията си в семейството. Тя страстно обичаше съпруга си, защото той ѝ бе дал всичко, за което бе мечтала, и сега бе горда, че го е дарила със син и наследник, за който той винаги бе мечтал.

— Не, Кристофър е изключителен! — въодушевено извика баща му. — Отсега се вижда, че ще бъде красавец, а външният вид е много важен, независимо от богатството. А е цяло нещастие хем да си беден, хем грозен, като онова нещастно малко създание, което видях един ден в кухнята.

— Какво създание?

— О, някакво непознато хлапе. Заварих го в кухнята в деня, когато се роди Джуниър. С големи очи и още по-голям нос. Племенница на Урсула.

Ева веднага разбра за кого става дума и побърза да смени темата:

— Какво е това име Джуниър? — механично попита тя, докато трескаво мислеше какво да прави с дъщеря си.

— Така ме наричаха и мен, преди да порасна и да стана Лади. Винаги е имало по един Бингъм Джуниър или Бингъм Младши.

— Не и този път — заяви Ева. — Името на нашия син е Кристофър Бингъм V и всички ще го знаят само с това име.

— Добре — миролюбиво се съгласи той. — Кога ще го заведем в Америка, за да го покажем на мама?

— Веднага щом мога да пътувам.

— Ще го облечем в дантелената риза, в която са били кръщавани няколко поколения от рода Бингъм, а пастор Симбърли ще извърши церемонията.

— Както желаяш, скъпи — съгласи се Ева.

След няколко дни Ева безжалостно уволни не само Урсула, но и Хелене и мисис Бюншли, а на Алекс бе забранено да слиза до кухнята. За сетен път хората, които се бяха отнесли с обич към нея, изчезнаха от живота ѝ и тя отново бе сама. Докато не се появи Нани Уилсън — енергична и умна жена, около петдесетгодишна гувернантка, която бе свикнала да се грижи за деца, чиито родители не искаха да им се пречкат. Тя бе много по-строга от Урсула и не притежаваше майчинската доброта на мисис Бюншли. Много държеше на дисциплината и макар да не бе груба с Алекс, детето не я обичаше. За щастие, не след дълго в живота на малкото момиче се появи мис Патерсън, която се зае с обучението на Алекс и детето отново намери някой, когото да обича и който отвърщаше на обичта ѝ. И докато Нани Уилсън завинаги си остана Нани Уилсън, мис Маргарет Патерсън много скоро се превърна в Патси.

Един ден, когато Алекс седеше на обичайното си място до прозореца, видя да пристигат няколко коли. Слугите сновяха напред-назад с куфари и чанти. Тя разбра, че някой напуска къщата, но този път това не бяха хора от нейния свят, затова не се уплаши, а само попита Нани Уилсън:

— Къде отиват?

— В Америка, където мистър Кристофър ще бъде кръстен.

— И аз ли ще замина?

— Не, ние оставаме тук.

— Само ние ли?

— Ще останат и неколцина от слугите. Някой трябва да ни готви и да пере дрехите ни.

— А мис Патерсън ще продължава ли да идва?

— Разбира се.

— А дамата с червената коса ще се върне ли тук?

— За бога, разбира се, че ще се върне! Тази къща е нейна.

— Тя задава много въпроси — сподели по-късно Нани Уилсън с мис Патерсън, — но да си призная, и аз бих искала да узная нещо за

това дете. Какво ти казаха за него?

— Наеха ме, за да ѝ преподавам уроци, а това е истинско удоволствие за мен, защото детето е много умно и жадно за знания.

— Да, тя е много сериозно малко момиче, необичайно тихо за годините си.

— И много интелигентна. Досега не съм срещала дете, което така бързо да усвоява уроците. За нея ученето е радост.

— Останах с впечатлението, че тя е някоя бедна роднина на мадам.

— И аз така мисля.

След като Алекс се увери, че може да се довери на Патси, тя ѝ разказа как се е озовала във вилата. Тази история озадачи гувернантката. Как е възможно баща ѝ да я излъже, че майка ѝ е мъртва, след като неговата майка — Алекс не я наричаше баба — съвсем ясно ѝ бе заявила, че червенокосата дама е нейна майка (Патси забеляза, че детето до смърт се страхуваше от нея) и съвсем не е мъртва, а е жива и в цветущо здраве.

— Ти няма да кажеш на никого, нали? — попита Алекс. — Не мисля, че тя ме харесва, но не искам отново да ме изпратят някъде другаде.

— Никой няма да те изпрати никъде — твърдо рече Патси. — Ти ще живееш в тази къща, а Нани Уилсън и аз ще се грижим за теб. А аз няма да кажа на никого. Това ще бъде нашата малка тайна.

Алекс разказа на Патси за баща си и за ужасната му майка, която толкова много я мразеше.

— Никой не ме харесва — тъжно каза детето. — Майката на татко ми каза, че съм дете на греха. Сигурно затова никой не ме обича и не ме иска. Аз грешна ли съм?

— Разбира се, че не си. Майката на баща ти е била стара дама, която е имала странни разбирания, това е всичко. Старите хора много често са такива.

— Но ти не си стара, нали? — с надежда попита Алекс.

— Е, не съм съвсем млада, но не съм и стара.

Заредиха се спокойни, безоблачни дни и за пръв път, откакто баща ѝ бе умрял, Алекс се чувстваше щастлива.

Когато след четири месеца пред входа на вилата се появи същата кавалкада от луксозни автомобили, Патси се постара да държи Алекс

далеч от погледа на мадам. Учеха както обикновено от девет до един на обяд, а след това слизаха по задната стълба, за да се поразходят в задната градина. Патси ѝ обясняваше имената на цветята, храстите и дърветата, понякога играеха на гоненица, друг път четяха книги на полянката. Един ден ги повикаха на долния етаж.

— Мадам иска да те види — с важен вид заяви Нани Уилсън. — Облечи най-хубавата си рокля и побързай, защото мадам никак не обича да чака.

Алекс умолително погледна Патси, очите ѝ се разшириха от ужас, а лицето ѝ пребледня.

— Искането само да види как си — успокои я Патси. — Щом види колко си пораснала, ще остане доволна, сигурна съм.

— Ела с мен — помоли я Алекс. — Моля те.

Маргарет Патерсън погледна към Нани Уилсън, която одобрително кимна.

— Може би ще бъде по-добре аз да придружа детето.

Заведоха Алекс в гостната на долния етаж. Червенокосата жена се бе отпуснала в голямо кадифено кресло. В стаята имаше още един възрастен мъж в черни дрехи.

— Това е детето — студено каза червенокосата жена.

Мъжът се усмихна и протегна ръка.

— Значи ти си Алекс. Седни тук до мен, искам да си поговорим.

Алекс погледна към Нани Уилсън, която я побутна и промърмори:

— Върви и се дръж любезно, както съм те учила.

Алекс послушно се приближи към мъжа.

— Я виж ти какво голямо момиче си станала — весело рече той.

Попита я на колко е години, какво учи, какво ѝ харесва да върши, дали се държи като послушно дете и дали всяка вечер си казва молитвите. Алекс усърдно кимаше. Особено подробно я разпита за здравето ѝ: дали се храни добре, дали е щастлива, кой се грижи за нея.

— Нани Уилсън и Патси — отвърна Алекс.

— Виждам коя е Нани Уилсън, а къде е Патси?

Когато повикаха Патси, мъжът също я разпита подробно за живота на детето. Алекс забеляза, че червенокосата жена, която привидно гледаше разсеяно през прозореца, не изпускаше нито дума от разговора.

Когато ги отпратиха и Алекс се върна успокоена в стаята си, чу как гувернантката и учителката ѝ разговарят.

— За какво, за бога, бе този разпит? — учудено попита Нани Уилсън, изпълнена с любопитство.

— Може би той е попечител на Алекс — неуверено отговори Патси.

— Е, щом е така, не бих казала, че се престарава с грижите си към Алекс. — Намръщи се и добави с раздражение: — Не мога да разбера какво става в този дом.

Но Патси мислеше за Ева Черни. Тази жена нито веднъж не погледна детето, нито веднъж не го заговори. През цялото време имаше отегчен вид на човек, принуден да изтърпи някаква досадна, но задължителна процедура. „Хм — помисли си Патси, — може би след малко ще ме повика и всичко ще се изясни.“ Но въобще не я повикаха.

Животът продължи в обичайното русло, разделен на два потока. В къщата имаше две деца, но цялото внимание на прислугата бе посветено на малкия Кристофър. Той също имаше бавачка и гувернантка, но и двете бяха францужойки и му говореха само на френски. Патси, която владееше отлично френски, не обръщаше внимание на обидните им забележки и надменно държание, когато двете с Алекс се разхождаха из градината и се срещаха с двете бавачки, които бавно тикаха голямата детска количка по алеята.

Държаха се с Алекс, сякаш беше от второ качество, въпреки че тя бе добре облечена, с нови и чисти рокли. За дрехите ѝ се грижеше Нани Уилсън. Винаги получаваше вкусна и обилна храна, стаята ѝ бе приятна, но ѝ липсваше родителска ласка. Нани Уилсън бе любезна, но сдържана, защото бе убедена, че малките деца не бива да се разглезват с прекалени изяви на обич. Патси бе съвсем различна и Алекс ѝ даде цялата си любов, която бе взаимна.

Най-щастливи се чувстваха, когато Ева отсъстваше и оставаха сами във вилата. Тогава Алекс можеше, да вдига шум, да тича нагоре-надолу по дървената стълба, да влиза и излиза от кухнята, когато си поиска, да си хапва тайно нещо вкусно, да се смее и да тича на воля из градината, най-често с Куро, пиренейско планинско куче, собственост на градинаря Леон, който не смееше да го доведе във вилата в присъствието на мадам.

Един ден вилата внезапно се оживи. Отново пристигна кавалкадата от автомобили. Слугите бързо разнесоха новината, че мадам отново е бременна, а господарят бе най-щастливият човек на земята. Устроиха голям прием, цялата къща бе залята от светлини, свиреше оркестър, смеховете стигаха чак до най-горния етаж. Най-често се чуваше смехът на мадам, последван от радостното боботене на господаря. Но никой не повика Алекс, никой не се сети за нея, дори и в деня, когато стана на осем години. Момиченцето получи подарък и торта с осем свещички, но край масата бяха само Патси и Нани Уилсън. Както обикновено, нямаше никакъв подарък от мадам.

И тогава всичко се срина. Мадам беше в спалнята си, а господарят бе заминал за Америка, за да участва в голямо състезание по поло в Палм Бийч. В това нямаше нищо необичайно — той често прекосяваше Атлантика, по-често отколкото Патси слизаше в селото. Алекс пиеше следобедния си чай с вкусни сандвичи и кейк, когато до слуха ѝ достигнаха ужасни викове и протяжен вой, сякаш измъчваха някого до смърт.

— За бога, какво става... — Нани Уилсън изтича по коридора и се наведе над перилото. Виковете продължаваха да цепят въздуха. — Случило се е нещо ужасно — каза тя. — Допий си чая като добро момиче, а аз ще слеза долу, за да разбера какво се е случило.

Алекс привърши с чая, но Нани още не се връщаше и момичето тихо се промъкна в коридора. Виковете бяха приглушени, но все още се чуваха. „Сигурно някой се е ударил!“ — помисли си Алекс. Тя се върна в стаята си, взе любимата си книга и седна на любимия си стол до прозореца. Беше се задълбочила в книгата, когато чу викове точно под прозореца. Погледна през прозореца и видя червенокосата жена, облечена в полупрозрачна розова рокля, която се развяваше около нея, да тича боса по чакълена аля, сетне по ливадата към езерото. Тя не спираше да крещи като обезумяла, с разперени ръце и широко отворена уста. Лицето ѝ не приличаше на ледена маска, а бе сгърчено от мъка. След нея тичаха няколко от слугите и Нани Уилсън бе една от тях.

— Тя се е насочила към езерото! — извика някой. — За бога, спрете я!

Един от по-младите лакеи се спусна напърно през ливадата, за да пресрещне обезумялата си господарка.

Алекс остана до прозореца, с разширени от любопитство очи. След малко процесията се върна. Младият лакей носеше на ръце червенокосата жена, ръцете ѝ висяха отпуснати, а лицето ѝ бе мъртвешки бледо. Чуваше се глъчка на различни езици, сетне предната врата хлопна и гласовете стихнаха.

Алекс изгаряше от любопитство, но не посмя да попита нищо. Нани Уилсън често повтаряше, че послушните деца не задават излишни въпроси. Лежеше в леглото, но не можеше да заспи, питайки се какво бе уплашило толкова червенокосата дама.

На следващата сутрин, когато Патси дойде, двете с Нани Уилсън дълго си шепнаха и Алекс дочу откъслечни фрази.

— Никога не съм виждала такава истерия. Мяташе се като обезумяла из цялата къща, разкъса дрехите си, изпочупи всички вази наоколо... и виеше като вълчица... отново и отново. Слугите едва успяха да я удържат.

— Била е в шок — обясни Патси.

— Ние — също. Знам, че това е ужасна трагедия... такъв млад мъж, само на тридесет и осем... такава глупава злополука, но поне е умрял мигновено. Според мен вратът му се е прекършил. — Изпод полупритворените си клепки Алекс видя как Нани Уилсън тъжно поклати глава. — Яздели са с конете толкова бързо по игрището... Разбрах само, че конят хвърлил мистър Бингъм на земята, а сетне го стъпкал с копитата си... — Гувернантката загрижено изцъка. — А тя е в четвъртия месец... може да изгуби детето... — Облиза устните си и многозначително се потупа по челото. — Тези богаташи са доста кекави, не са силни като нас.

На другия ден, когато Патси дойде, Алекс подслуша следващия разговор между двете жени.

— През нощта е изгубила бебето си... спонтанен аборт... още едно момче... горката жена... да загуби съпруг и син... Дано Господ се смили над нея...

Изгубила детето си? Алекс усети как сърцето ѝ се сви. Дали червенокосата жена ще иска да се отърве и от нея? Това означаваше да изгуби Патси, спокойното си безопасно съществуване, да се раздели с тихите безоблачни дни.

Патси забеляза тъжното ѝ лице.

— Какво ти е? — попита тя.

— Не искам да ме изгонят оттук... — прошепна Алекс.

— Никой няма да те гони. Това, което се случи, няма нищо общо с теб, разбираш ли — нищо общо. Станала е злополука, мистър Бингъм е загинал, а мадам е много, много разстроена, защото е загубила бебето си.

— О, така ли! — облекчено въздъхна Алекс. — Помислих си, че тя ще реши, че аз съм взела бебето ѝ и ще ме изгони.

„Едва ли — каза си Патси. — Тя въобще не се сеца за теб.“

— Не, мадам не ти се сърди, но ние трябва да пазим тишина, защото тя е много болна и трябва да си почива.

— Аз умея да пазя тишина — разтревожено отвърна детето.

„Да, при това много добре — помисли си Патси. — Прекалено си тиха. Може би това, което се случи, ще накара Ева Черни да си спомни, че има дъщеря, макар че се съмнявам след всичко, което съм чувала за нея.“

Оказа се права. Ева Черни замина със сина си в Съединените щати, където съпругът ѝ бе погребан в семейната гробница на рода Бингъм. Измина много дълго време, преди да се върне във вилата в Швейцария.

[1] Christopher Junior (Джуниър) или Кристофър Младши. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

Швейцария, 1988 година

Новите ѝ разкрития се оказаха прекалено тежък товар за нея. Животът на младата Анна Фаркас напълно съответстваше с постъпките на зрялата Ева Черни — всичките действия на тази забележителна жена бяха подчинени на упорит, целенасочен стремеж към върха. Способността на Алекс да разсъждава логично ѝ помогна да разбере постъпките на майка си в миналото, макар и твърде млада, но притежаваща богатство, дадено ѝ от природата — невероятна красота и изключителна сексуалност.

„Как е могла да постъпи по този начин? — питаше се Алекс и си отговаряше: — Да, могла е, защото тя не ме е харесвала. Ако аз бях на нейно място, сигурно щях да действам различно, но нито лицето ми, нито тялото ми стават за продан. Защо съм толкова шокирана? Защото един от покровителите ѝ е бил руснак? Представители на омразната държава, окупирали Унгария? А другият — агент на унгарските тайни служби? Когато си свалят униформите, те са обикновени мъже, но притежават нещо много ценно, единственото, което е интересувало младата Анна Фаркас — властта. Тя не е имала нито пари, нито благородно потекло, нито други покровители. Имала е само това, с което бог я е дарил — рядката ѝ красота.“

„Не е чудно, че не е искала да ме погледне. Сигурно съм изглеждала жалка и грозна в нейните очи. Все едно Венера от картината на Ботичели да роди горгона. Познавайки майка си — а сега вече я познавам достатъчно добре, разбирам защо е криела миналото си: защото се е срамувала от него, защото е знаела, че то ще отврати обществото, на което тя е продавала козметичните си изделия. Затова официалната ѝ биография започва от 1960 година. Заради това във всички интервюта единственият отговор на въпроси за живота ѝ преди 1960 година е: «Тогавата съм била твърде млада и нямам какво да разкажа». Нищо чудно, че красотата е била толкова важна за нея — алфата и омегата на нейния живот. Благодарение на нея тя е

постигнала всичко. И едно нещо, което не е искала. *Мен*. Колко ли е била разярена, когато е разбрала, че е бременна с мен? Но защо не се отървала от мен още във Виена? Освен ако е виждала в мен средство за постигане на целта си... А може би тя ме е ненавиждала, защото ѝ напомням за неща, които е искала да забрави? Дали само заради грозотата ми се отвърщаваше от мен и не искаше дори да ме погледне, или има и още нещо?“

Като дете, изплашено, объркано и смутено, Алекс имаше само едно обяснение за ненавистта на майка си — външния си вид. Мери Brent непрекъснато ѝ натякваше, че е изчадие на дявола, белязано със знака на Сатаната. Алекс с часове се взираше в огледалото, за да открие този белег и накрая стигна до болезнения извод, че белегът всъщност е грозното ѝ лице. Сякаш още чуваше гласа на майката на баща си: „Тя изобщо не прилича на майка си. Все едно че са красавицата и звярът!“. Тогава баща ѝ избухна, както никога дотогава, и кресна на майка си да не е посмяла втори път да каже нещо подобно. Това не я спря, но от този ден нататък тя не говореше за Алекс в присъствието на Джон Brent. Когато Мери Brent я заведе при майка ѝ, Алекс започна да мисли, че е като подхвърлено дете, което никой не обича, защото е грозно и отвратително. Урсула, Хелене и мисис Бюншли бяха изгонени, защото започнаха да се сприятеляват с нея. А Нани Уилсън винаги се мръщеше, когато заварваше Алекс, втренчена в огледалото, и сопнато ѝ заявяваше, че ако не престане да се оглежда, един ден ще види дявола в огледалото.

„Е — въздъхна Алекс, — това винаги е било терзанието на живота ми. Ами ако не е така? Ако се окаже, че тя не е могла да ме понася, и то не заради лицето ми, заради големия ми нос... а защото ѝ напомням за неща, които е искала да забрави веднъж завинаги?“

Алекс стана от стола и възбудено закрочи из малката стая. Подсъзнанието крие неподозирани сили. Тези сили могат да накарат човек да ослепее и оглушее за истината, да изкривят представата ти за света и хората около теб. „Нима съм се лъгала толкова години, като съм вярвала, че тя ме мрази само заради грозотата ми? Може би подсъзнателно съм отхвърляла истината, че това, което не може да понася и ненавижда, съм аз, самата аз!“

Алекс направи това, което правеше само в краен случай. Приблужи се до огледалото и внимателно се взря в изображението си.

Отсреща я гледаше дълго лице с едри кости, високи скули, издължена челюст и голям нос. Очите ѝ не бяха нещо особено — понякога зелени, друг път кафяви, със златисти точки като петънцата по кожата на пъстървата — ала веждите ѝ бяха красиво извити и Алекс никога не се нуждаеше от пинсети. Устата ѝ беше широка, устните — ясно очертани, като изсечени, но като цяло лицето ѝ имаше тъжно изражение. Колко често си повтаряше: „Горе главата, Алекс, не е чак толкова страшно“ — в моменти, когато се чувстваше особено нещастна. „Може би не се усмихвам достатъчно често?“ — запита се тя и се опита да се усмихне. Но усмивката ѝ бе фалшива като изкуствени цветя. Ако една усмивка не е естествена, по-добре да я няма. „А аз не съм от тези хора, които лесно се смеят.“

Обезкуражена, Алекс се приближи до „своето място“ — стола до прозореца, в който бе прекарала толкова много часове в детството си. Какво огромно значение има външността на човек! Никой не се интересуваше дали зад някое обикновено лице не се крие блестящ ум и добро сърце, чувство за хумор или състрадателност. Никой не се вълнуваше от душевните качества, защото всички те оценяват само по лицето. Никой! Майка ѝ притежаваше лице, което бе истинско богатство, и никога не е страдала от липса на ухажори. „А аз не мога да се похваля дори и с един — горчиво се усмихна Алекс. — Ако майка ми изглеждаше като мен, колко ли по-различен щеше да бъде животът ѝ? Сигурно щеше да ѝ се наложи да работи много повече, защото мъжете нямаше да изпълняват желанията ѝ. Щеше ли тогава да има такова непоколебимо самочувствие? Нямаше ли да бъде като мен, лишена от всякаква увереност? Не що се касае за работата ми, защото имам достатъчно високо професионално самочувствие, а за външния ми вид. Аз имам твърде голям успех в работата си, моите неуспехи са свързани само с мъжете.“

„Твоята беда, скъпа Алекс — ѝ бе казал един от малкото ѝ приятели мъже — хомосексуалист, е в това, че не гледаш на себе си като на жена, а само като на личност. Ако не цениш женственото в себе си, как искаш другите да го оценят? Признавам, че не си особено женствена, но пък и аз не съм особено мъжествен. Разликата е там, че аз се приемам такъв, какъвто съм, и правя всичко, което е по силите ми, но ти си решила, че любовта не е за теб, че никой мъж няма да те

хареса, и затова не можеш да предприемеш нищо. Грешка, абсолютна грешка! Ако не се харесваш, тогава опитай да се промениш!“

„По-лесно е да се каже, отколкото да се направи“ — помисли си Алекс. Но Робърт не беше като нея и сексуалните му пориви му помагаша да се измъкне от депресията. „А аз нямам такива. Моето тяло не ме вълнува, за мен то е нещо, което трябва да нахраня, да облека и да поддържам чисто. Мисълта, че някой може да се подиграе с чувствата ми, ме ужасява, а в живота си съм изпитала предостатъчно разочарования. Ала въпреки всичко съм жива. А Крис, който имаше цялата майчина любов, за която съм копняла, е мъртъв... Бог ми е свидетел, че беше необикновено красив мъж. Когато вървеше по улиците, хората се обръщаха след него. Колко доволна се чувстваше тя. А как се страхуваше, да не би да я видят с мен. Много добре, може би я съдя прекалено строго, то толкова болеше, господи, как болеше!“

А сега се стегни! Трябва да продължиш разследванията си. Колкото повече узнаеш, толкова е по-вероятно да откриеш истината, истината, която най-после ще успокои душата ти.“

Следващата стъпка от частното разследване на Алекс за миналото на майка ѝ бе посветена на човека, на когото Ева Черни винаги бе отдавала благодарности, нейния „скъп приятел и учител“ — Хенри Бейли. „Изглежда най-обикновен човек, леко пълен, с ръст под средния — каза си Алекс, докато се ровеше в изрезките от старите вестници, съдържащи хвалебствени статии за империята на Ева Черни. — Но навсякъде го споменават като един от най-ловките бизнесмени в козметичната индустрия. Нима той е създал «Парфюмът на Ева»? Ако е истина, с какво му е платила тя? Пак ли в натура? Или Ева е потърсила услугите му само защото той е бил едно от светилата в парфюмерийната промишленост?“

Налагаше се да овладее поне основните понятия и концепции в парфюмерийната промишленост. Алекс се зарови в наръчници и специализирани издания, описващи технологии, рецептури и статистически данни за производството на парфюми, кремове и червила — в библиотеката на майка си намери десетки заглавия. Но лавината от термини, сложни формули и още по-сложни технологични процедури доста бързо я изтощи — оказа се, че е доста трудно да се проникне в царството, където свещенодействат творците на красотата. Преди да осъзнае, че е навлязла дълбоко в напълно непознатата за нея

тематика, младата жена неусетно се запали по изумителните възможности на тази загадъчна наука. Например не знаеше, че според хипотезите на някои историци на древността Клеопатра е написала първото ръководство за поддържане на красотата, че гръцките куртизанки, така наречените хетери, са използвали козметичните препарати като знак за принадлежност към тази професия, че в италианския Ренесанс жените са стигали дотам, че са боядисвали зъбите си. Но откритието на „Изкуството на любовта“ от Овидий бе истински шок за нея. И то не защото Ева притежаваше книга с еротични стихове — очевидно книгата бе четена многократно, тъй като бе изпъстрена с коментари по полетата. Това за Алекс беше истинско кощунство, защото за нея книгите бяха като живи същества, ала трябваше да признае, че забележките на Ева бяха много точни. В полето до думите: „Не ти ли казах аз: спри да боядисваш косата си. Ето, че сега не ти остана какво да боядисваш“ бе написано: „Щеше да има какво да боядисва, ако беше използвала моите бои за коса“.

Алекс се усмихна. Никога не бе очаквала, че Ева Черни има чувство за хумор. Вдигна глава от книгата и унесено се загледа през прозореца. „Аз изобщо не съм я познавала — помисли си тя. — Тя е моя майка, но за мен е като напълно непознат човек.“

Алекс се зачете в една книга, описваща използването на козметични препарати в ранното Средновековие. Църквата се е противопоставяла на всякакви разкрасяващи средства и е проповядвала, че те са намеса в божии дела. Сякаш чуваше зловните думи на Мери Брент. Бе толкова унесена, че не чу гонга за обяд. Макс влезе в библиотеката, погледна я и поклати глава.

— Взимаш си дневната дажба от печатно слово? По-добре е, отколкото наркотици, нали?

— Знаеш ли, че за Чосър една жена е била красива, ако не си скубе веждите — погледна го Алекс.

— Не знаех, но сега вече го знам.

— Нямах представа, че майка ми притежава такава великолепна колекция от книги, но не е чудно, защото никога не са ме пускали свободно в тази стая. Ето още една книга „Полезни съвети за дамите“ от сър Хю Плат, издадена през 602 година. В нея прочетох: „За да имате красиво и бяло лице, измийте го с розмарин, сварен в бяло вино“. Не е ли прекрасно?

— Зависи от това, дали се каниш да изпробваш тази стара рецепта за разкрасяване.

Той видя как лицето ѝ се вкамени, но Алекс бързо се съвзе и сви рамене.

— А защо не? Ако има ефект...

Обикновено Макс не коментираше външния вид на Алекс. Тя знаеше, че той не я възприемаше като жена и не обръщаше внимание на физическите ѝ недостатъци. Често се шегуваше с „големия ѝ мозък“, ала понякога ѝ ставаше болно, че за него тя все още беше някогашното уплашено и самотно момиченце. Обаче сега Алекс се замисли дали наистина е толкова грозна и отблъскваща и че може би си струва да се заинтересува от мъжкото внимание. Например от страна на Макс. За пръв в живота си тя го погледна по друг начин. Не като нейния стар приятел Макс — милия, любезния и внимателния чичо Макс, а като Макс Фабиан — страстен, привлекателен и чувствен мъж.

— Какво става? Да не би да ми е пораснала още една глава?

— Не... извинявай. Просто си мислех... — Алекс се смути и почувства как се изчервява.

— Винаги се изчервяваш, когато си объркана. — Той се приближи до бюрото, застана зад нея и я обгърна с ръце. Тя се втрени в ръцете му и за пръв забеляза златистите косъмчета по тях. Ръцете му бяха силни, но с дълги и фини пръсти. Бе толкова близо до нея, че усещаше топлината на тялото му и уханието на „Кристос“, най-добрият мъжки одеколон за след бръснене на Ева.

— Хммм... много интересно — промърмори той, — но аз дойдох да те помоля да ми правиш компания за обяд. Мойра замина за Женева, Памела отиде на църква, а ти знаеш, че мразя да се храня сам. Преди да отида в колежа, цялото семейство винаги се събираше около масата. — Гласът му, както винаги дълбок и плътен, изпълваше стаята. Алекс за пръв го възприемаше като мъж и това я смущаваше.

Тя напрегнато се усмихна и сведе поглед към книгата. Обля я гореща вълна и сърцето ѝ се разтуптя. „Е — иронично си каза Алекс, — инстинктът за размножение е вторият по сила след инстинкта за самосъхранение. Мислех си, че съм лишена от сексуалност, но, изглежда, съм се лъгала. Просто несъзнателно съм я потискала.“

— Можем да обядваме тук, ако искаш — предложи Макс. — Както в миналото, спомняш ли си? Когато зубреше за някой изпит и нямаше време да се храниш. Носех ти студени закуски и ги ядахме направо от подноса.

— Не съм гладна — замислено отвърна Алекс. Това също ѝ се случваше за пръв път. Никога не бе страдала от липса на апетит.

— Аз пък съм гладен. Можеш да си седиш и да ме гледаш. Ще позвъниш ли да донесат нещо за ядене?

Алекс неохотно натисна звънеца. Предпочиташе Макс да обядва в трапезарията и да я остави насаме с мислите ѝ. Само едно малко отклонение от обичайното и ето какво се получава — една малка дупка може да срути цяла стена. Но Макс беше много наблюдателен. Ако забележи изпуснатата нишка, ще се залови за нея, докато не разплете цялата плетка. Не биваше да се издава. Но Макс вече бе започнал да различава случая.

— Докъде стигна с разследването си? Каза ли ти Питър Брюстър нещо ново за Ева Черни?

Алекс го зяпна смаяно.

— Нима си ме следил?

— Разбира се, че те проследих. В моите задължения влиза да се грижа за интересите на Ева Черни и компанията ѝ и да я защитавам от евентуални неприятности. Твоите разследвания може да се отразят зле върху имиджа на компанията. Естествено, че ще те проследя! Ездачите обикновено забравят, че някой трябва да чисти оборския тор след тях!

Алекс гневно го изгледа.

— Ева Черни е моя клиентка, аз съм неин адвокат и защитавам интересите ѝ! — повтори той.

— Не само нейните, но и своите!

— Хайде стига, хлапе. Аз съм Макс, забрави ли? Откакто си се върнала от Лондон, приличаш на някой фокусник, който е извадил от магическата си шапка горещи картофи, вместо очакваните сребърни топки. — В следващия миг продължи с по-мек тон. — Май те настъпих по мазола, а? — Протегна ръце към нея с дланите нагоре. — Ако си се опарила с горещите картофи, защо не ми позволиш да ти помогна? Все пак имам повече опит от теб. — Усмихна ѝ се и Алекс смутено извърна очи от топлия му проникателен поглед. — Твоята

глава пращи от знания, но в графата жизнен опит би трябвало да напишеш: „Никакъв“. Прав ли съм?

— Всъщност ти на чия страна си? — ядоса се тя.

— На тази, която ми осигурява хляба и маслото — ухили се Макс и небрежно сви рамене.

Но Алекс нямаше намерение да се предава. Чувстваше се уязвена, че той ѝ вярваше толкова малко и бе наредил да я следят.

Макс сякаш прочете мислите ѝ и меко заговори:

— Това, което правиш, е и моя работа и ти добре го знаеш. И така е, откакто те залових да крадеш книги от библиотеката на майка си. — Той се засмя. — Никога не бях виждал толкова уплашено лице.

— Помислих, че влиза майка ми.

— Тогава ние сключихме споразумение, забрави ли? Аз ти обещах, че няма да те издам, а в замяна ти ми се закле, че повече няма да взимаш книги без позволение.

— Да, спомням си. — Устните ѝ се изкривиха в лека усмивка.

— Аз се грижа за теб от десетгодишна, така че защо да не продължавам и сега?

— Защото сега съм с дванадесет години по-голяма — възрази Алекс.

— И аз съм с дванадесет години по-голям. Звучи ми като онази песен: „Ти си станала навик за мен“ — запя Макс с приятния си баритон.

Алекс прихна. Макс винаги успяваше да се измъкне от неловките ситуации — отново заговори като стар и доверен приятел. Но щом посегна да хване ръката ѝ, тръпка полази по гърба ѝ. Успя да се овладее и с нищо не се издаде, като си помисли с благодарност за годините на изолация, когато бе усвоила изкуството да прикрива чувствата си.

— Да, нека си останем добри приятели — замислено промълви младата жена и побърза да отдръпне ръката си от неговата, защото в този миг Жак, икономът, се появи на вратата.

— Би ли ни сервирали обяда тук, Жак? Ще се обслужваме сами.

— Много добре, сър.

— А сега — продължи Макс, — нека се върнем към темата на нашия разговор: защо се ровиш в миналото на майка си?

— Защото е изпълнено със загадки.

— Звучи ми също като отговора на прочутия алпинист Джордж Малори. Когато го попитали защо държи на всяка цена да изкачи връх Еверест, той отвърнал: „Защото този връх се изпречва пред погледа ми“. Баща ми криеше в бюрото си пистолет „Люгер“, взет от един убит германец, но аз никога не съм посягал към него с намерението да се самоубия.

— Не мога да ѝ простя, преди да разбере какво точно я подтикна да иска прошка от мен.

Макс замислено я изгледа. Алекс се опита да издържи погледа му — умен и пронизателен, който сякаш проникваше до дъното на душата ѝ, до най-съкровените ѝ мисли. Смуцаваха я топлиите му кафяви очи, фините му мигли, мъжествената красота на лицето му. Дали другите жени можеха да устоят на този поглед?

— Добре — кимна той след дълго мълчание, — няма да те спирам, защото вече си се увлякла в твоите... разследвания и при това си стигнала доста далеч. Но даваш ли си сметка какво разочарование може да те очаква, когато приключиш с ровенето в миналото на Ева? Не е изключено да разкриеш горчиви истини, с които да не можеш да се примириш.

— Да.

— Така... И какво ще предприемеш сега? Най-добре е да споделиш с мен плановете си. Може би няма да ти бъде полезен за периода преди 1967 година, но за следващите години от живота ѝ знам повече от всеки друг. Нали ще ми се обадиш, когато насочиш вниманието си към този период? Но те предупреждавам, Алекс, че ще продължа да те следя, защото не съм уверен, че няма да направиш нещо лекомислено, което може да има непоправими последици. Всички знаем, че майка ти е изградила плътна стена, зад която крие миналото си от всеки любопитен поглед, особено по-ранните си години. Мога да ти бъда много полезен, защото и аз съм се опитвал, при това неведнъж, да проникна зад тази стена, но винаги съм получавал студен отказ. — Макс леко смръщи вежди. — Очевидно съществуват доста сериозни причини, за да крие Ева миналото си с такава ревност. А сега, моля те, бъди отново добро момиче и се постарай да удовлетвориш любопитството ми. Ако споделиш с мен разкритията си, аз ще ти гарантирам неограничен достъп до сведенията, с които разполагам. — Усмихна ѝ се разбиращо. — И се

постарай да не си опариш пръстите с горещите картофи, разбрахме ли се?

Но вместо варени картофи Жак им сервира превъзходна пъстърва в сос с много хрян и докато с наслада се хранеха, Алекс му разказа за срещата си с Питър Брюстър. Макс не я прекъсваше, слушаше я внимателно, и когато тя свърши, той остана за известно време мълчалив, отпивайки от отлежалото „Монтраше“.

— И така — най-после заговори адвокатът, — всичко, което ми разказа, ми звучи напълно достоверно, като се има предвид характерът на майка ти, с едно изключение — не ми се вярва да е била двоен агент. Тук нещо не ми вдъхва доверие, защото Ева Черни никога не се е интересувала от политика. Пет пари не е давала за Унгария — нито сега, нито пък в миналото, или поне аз си мисля така. Защото през целия си живот Ева Черни се е интересувала само от себе си. В този смисъл тя е истинска космополитична личност, гражданин на света, а не на една отделна страна. И освен това винаги се е отличавала с необикновено реалистичния си начин на мислене и действие. Използва всичко, с което разполага, за да постигне целите си. Разбира се, тя далеч не е първата личност, която проявява склонност да открадне чужди идеи, за да ги представи като свои. — Алекс изтръпна от пронизателния му поглед. — Но не това те безпокои в нейното минало, нали? Нито фактът, че е била метреса на един комунист и на един агент от унгарските тайни служби? За теб най-важното е да разбереш кой от тях е истинският ти баща. Нали съм отгатнал правилно?

— Ако въобще е някой от онези трима мъже в нейния живот, за които едва отскоро имам някакви сведения.

— Трябва да попиташ самата нея.

— Ще я попитам, но след като узная всички факти.

Отново настъпи неловка пауза.

— Е, това е нещо, с което сама трябва да се справиш, дете. Аз мога само да ти кажа, че за мен няма значение кой е баща ти. Ти си си ти и това е най-важното.

— За мен Джон Брент ще си остане мой баща. Дори и той да не е биологическият ми баща, той е единственият баща, който съм имала. Дори и да разбере чия дъщеря съм всъщност, това няма да промени нищо.

Макс замълча. „Така си мислиш сега — каза си той. — Трябва непременно да съм до теб, когато откриеш кой е баща ти.“ Алекс си въобразяваше, че може да се справи с всякакви емоции, но той я познаваше по-добре, отколкото самата тя се познаваше и знаеше, че ще ѝ бъде трудно. Макс бе убеден, че и десет академични степени да притежава един човек, това не означаваше, че винаги ще постъпва разумно. Алекс бе разумна жена, но не и когато се касаеше до майка ѝ. Не биваше да си губи времето и да се измъчва с подобни разследвания.

— Добре — отвърна той и я изгледа по-весело, — откъде предлагаш да започнем?

— Сега ще се заема със следващите години от живота ѝ, годините на Хенри Бейли, както аз ги наричам, или периода, когато е създала „Парфюмът на Ева“.

— Това е периодът от 1961-ва до 1963-та, няколко години преди аз да постъпя в компанията. Майка ти имаше негова снимка на стената в кабинета си, но преди много години един ден снимката изчезна.

— Познаваш ли някого от онзи период?

— Знам много малко, само това, което понякога майка ти е споделяла с мен, но познавам един човек, който знае повече. — Той се усмихна, като видя как лицето ѝ грейна от любопитство. — Говоря за главния парфюмерист на Хенри Бейли. Старецът се казва Жан Верние. Той е швейцарец също като Бейли и сега живее в една вила в кантона Юра.

— Откъде знаеш всичко това?

— Майка ти му изплаща пенсия.

Макс поклати глава, когато видя изненадата, изписана на лицето ѝ.

— Разбираш ли... ти сигурно мислиш, че тя отдавна е забравила всички, които са били свързани с този период от живота ѝ. А вместо това през последните двадесет години тя му изплаща доста щедра пенсия. От собствения си джоб, защото Жан Верние бе служител на корпорацията на Хенри Бейли и оттам също получава пенсия. Мисля, че именно този Жан Верние е помогнал на Ева да създаде „Парфюмът на Ева“ и по този начин майка ти му засвидетелства своята благодарност. Тя спечели милиони от този парфюм, така че може да си позволи да му плаща по двадесет хиляди швейцарски франка на година.

— Кога ще мога да го видя? — попита Алекс.

— Веднага щом уредя срещата. Какво да му кажа за теб? Както каква да те представя? Съмнявам се, че той е чувал за теб.

— При срещата си с Мериън Джилкрайст казах, че съм журналистка, която пише биография на Ева Черни.

— Отлично. Ще отидем заедно, за да изглежда по-представително.

— Ще ходиш с нея в Юра? — ядосано възкликна Мойра. — Защо, по дяволите?

— По работа — невъзмутимо отвърна Макс.

— Откога Алекс Брент започна да се намесва в бизнеса?

— Откакто и ти — пошегува се той и небрежно я целуна по бузата. — Чакай ме.

— Защо имам чувството, че тези двамата са намислили нещо? — мрачно каза Мойра на Памела, докато двете гледаха как червеният мерцедес се отдалечава по пътя.

— Макс и Алекс? О, те са като близнаци, толкова близки, колкото им позволява тяхната платонична връзка.

— А какво друго може да има един мъж с жена като Алекс Брент? — презрително подметна Мойра. — Тя прилича на товарен кон.

— Външният вид не е всичко — студено отвърна Памела. — Алекс е изключително умна и фина, но няма самочувствие като жена и затова е виновна единствено майка ѝ.

— Ева си знае работата.

— Алекс има много красиви очи — заяви Памела, — а кожата ѝ е безупречна.

— Да, но е безцветна.

— Защото използва само сапун и вода. Ако си сложи малко руж и пудра, ще изглежда съвсем различно, защото тя има прекрасни скули.

— Едва ли с този нос — презрително сви устни Мойра, която се придържаше към максимата, че „Една жена трябва да използва всякакви средства, за да подчертае хубавото в себе си“. — И двете използваме грим и съвсем не изглеждаме зле.

— Съмнявам се, че ако не го правехме, щяхме да можем да се сравняваме с Алекс.

— О, за нея най-важното е умът. Честно казано, не разбирам какво прави тя тук. Дори аз съм по-често с Ева, отколкото дъщеря ѝ.

— Крис беше неин брат...

— Наполовина брат.

— Ева е майка и на двамата. Знам, че Алекс бе много привързана към Крис, както и той към нея.

— Защо, за бога?

— Ако сама не го разбираш, няма защо да ти обяснявам.

Памела излезе и се върна в параклиса, където бе изложен бронзовият ковчег с тялото на Крис. Скоро щяха да го затворят, а сетне да го изгорят и тогава тя наистина щеше да остане сама. Поне дотогава искаше да бъде с него. Но щом отвори вратата на параклиса и влезе в полутъмното помещение, осветявано само от слабата светлина, процеждаща се през цветните стъкла, младата жена забеляза някаква фигура, коленичила пред ковчега, отрупан с цветя. Жената бе в черно, с плътен воал. Когато Памела приближи до ковчега, жената чу тихите ѝ стъпки и извърна глава. Под воала проблесна златисточервена коса. Памела застина на място. Двете жени дълго време не откъсваха поглед една от друга. Най-после Ева, без да отрони дума, тихо сведе глава, сякаш признаваше правото на Памела да бъде до любимия си.

Жан Верние живееше в малка спретната къща само с най-голямата си дъщеря, останала вдовица, чиито деца живееха другаде. Той се оказа доста стар, прегърбен от годините и сбръчкан като кора на старо дърво, а очите му леко сълзяха.

— Вече не вижда добре, но все още чува — обясни дъщеря му. — Артритът му причинява много страдания и ще ви помоля да не го изморявате с дълъг разговор. Обича да крачи из стаята, докато разговаря, а това е болезнено за него, макар че с удоволствие приема посетителите, изпратени от мадам.

— Благодаря ви — кимна Алекс. — Няма да се бавим много.

Дъщерята се наведе до ухото на стареца.

— Дошъл е мистър Фабиан от компанията заедно с една млада дама, която пише биография на Ева Черни. Те искат да им разкажеш

как си създал „Парфюмът на Ева“.

Старецът кимна и нетърпеливо махна с ръка.

— Не съм глух.

Малката стая на долния етаж, с изглед към улицата, миришеше на лекарства и застоял въздух.

— Значи... вие сте мосю Фабиан — усмихна се старецът. — Помня името ви от чековете, които получавам. Надявам се, че не сте дошли да ми съобщите, че ги спирате. Не знам как ще се оправям без тях. — Замъглените му очи се втренчиха напрегнато в лицето на Макс.

— Не, не съм дошъл с такава цел. Чековете ще ви се изпращат редовно, докато сте жив.

Жан Верние кимна разбиращо.

— Сигурен съм, че мадам няма да ме забрави. А коя е дамата с вас?

Макс представи Алекс с истинското ѝ име и му обясни, че тя се интересува от живота на Ева Черни и подготвя биографична книга за нея.

— За нея ще бъде много интересно да чуе какво ще ѝ разкажете за създаването на „Парфюмът на Ева“.

— А... да, този парфюм! В живота си съм създал много парфюми, но този ми отне най-много време и ми създаде най-много главоболия. Толкова бе трудно!

— Но е съвършен — похвали го Макс. — И до ден-днешен това е най-добрият парфюм на компанията.

— Радвам се да го чуя, защото създаването му струваше ужасно много пари. Бе похарчено цяло състояние, но мосю Бейли ми каза, че съм длъжен да направя това, което мадам Черни иска... и аз го направих.

— Идеята за парфюма нейна ли беше? — обади се Алекс.

— О, да, идеята беше нейна... ароматът беше отдавна в главата ѝ. Нямахте представа колко сложно се създават парфюми, нито пък се интересувахте. Тя знаеше, сякаш си го бе записала тук — той почука с пръст по челото си, — че този парфюм може да се направи и точно ми описа какво трябва да постигна. Можете ли да си представите с какви трудности се сблъсках! Един парфюмерист също може да измисли идея за нов парфюм, но той ще иска да узнае какви са съставките му. А тя не ги знаеше. Е, имаше представа какво в най-общи линии трябваше

да съдържа парфюмът, но нищо не можеше да ми каже за пропорциите. Тя не беше учен, действаше по инстинкт и гениално улучваше точно това, което трябваше. Няколко месеца не успях да постигна желаното от нея. Всеки нов нюанс тя отхвърляше с думите: „Близко е, но не е точно това, което искам“. Тя губеше търпение, а и аз не бях от най-спокойните. Тежък характер има тази жена... — Старецът поклати глава. — Не съм срещал по-властен характер, но това, което искаше, както ми казваше тя, било есенцията на всичко женствено. Питам ви как може да се направи парфюм само с това обяснение! — Той се усмихна, разчувстван от спомените. — Ето как работехме: при всяка промяна в аромата тя го помирисваше, слагаше си малко зад ушите, правеше няколко крачки из стаята и сетне казваше: „Прекалено е агресивно. Това, което искам, е аромат, който да се разнася около жената и всички около нея да бъдат очаровани“. Аз отново сменях пропорциите, отстранявах бергамота и добавях жасмин или обратното и тя отново го изпробваше. Преди да получа одобрението ѝ, създадох двадесет и седем аромата. Двадесет и седем!

— Сега продаваме поне шест от тях — обади се Макс.

— Разбира се — просто рече старият мъж. — Ароматите на Верние винаги са били превъзходни.

— Но „Парфюмът на Ева“ се свързва само с името на Ева Черни — изтъкна Алекс.

— О, да. Това е естествено. Можете ли да ми кажете името на човека, който е създал „Шанел 5“? Или „Арпаж“? Освен това този парфюм е наистина неин. Аз го създадох, но изцяло под нейно ръководство. Нейният непогрешим усет за съвършенство се оказа от решаващо значение. Ако можехте да видите как грейна лицето ѝ и как се зарадва, когато ѝ поднесох последния аромат! — Жан Верние въздъхна. — Това бе голям ден за нас... Тя танцуваше и пееше, прегръщаше ме и ме целуваше...

— А каква бе ролята на мосю Бейли? — попита Алекс, когато старецът се успокои.

— Той даваше парите. Той вярваше в нея и бе убеден в успеха ѝ.

— И какво стана после?

— Това беше като комета на небосклона. Тя беше велика жена и мосю Бейли го бе разбрал от самото начало. Беше изключително горд с успеха ѝ — та нали мадам беше негово протеже...

— И негова любовница?

— Така се говореше, но аз не го вярвам. Мосю Бейли я обичаше като дъщеря, защото мадам беше като олицетворение на мечтите му. Собствените му деца не се интересуваха от компанията. Но мадам притежаваше усет, смелост и въображение... Той виждаше в нея нещо от своята младост, защото, когато са се запознали, той е бил с тридесет години по-стар от нея и е знаел, че скоро ще умре.

— Болен ли е бил? — изненадано попита Алекс.

— Да, от рак на костите. Именно затова избра мен да създам „Парфюмът на Ева“. Силите му отпаднаха, това бе последната година от живота му, беше отчаян и ако не беше мадам да му вдъхне желание за живот, може би щеше да умре по-рано. Мадам Бейли знаеше това. Тя не само че не се сърдеше, но дори одобряваше посещенията на мадам Черни, защото те поддържаха духа му. Мадам Черни бе с него до последния му час.

От погледа на Макс не убугна изненадата, изписана на лицето на Алекс.

— По-късно, когато се пенсионирах, мадам Черни нареди всяка година да ми изпращат кошница с лакомства от ресторанта „Максим“ в Париж — тя помнеше колко много обичам вкусната храна и отлежалото вино, а всеки месец получавах солиден чек. Създаването на „Парфюмът на Ева“ ми струваше много месеци напрегнат труд, но бях многократно възнаграден.

Старият мъж кимна, доволен от себе си и от своята благодарна покровителка.

По пътя на връщане към Женева Макс я попита:

— Май открихме още едно от лицата на Ева?

— А колко са те?

— Послушай съвета ми, хлапе. Опитваш се да представиш всичко в черно и бяло, а целият живот на майка ти е обагрен в пъстри тонове като цветен филм. Трябва или да смениш филма, или да си купиш нова камера.

— Виждам я такава, каквато бе към мен. Помниш ли какво каза старецът — че тя го е прегръщала и целувала, когато е постигнал това, което е искала? Е, позволи ми да ти кажа нещо. Майка ми никога не ме е докосвала. Знаеше ли това? Никога не ме е прегръщала, нито ме е

целувала, дори ръка не ми е подавала! А ти ми говориш за някакви си цветни филми!

„О, господи! — каза си Макс. — Черната буца на обидата още е заседнала като камък в сърцето ѝ. Как, по дяволите, да разбия този камък?“

— Слушай, хлапе — търпеливо поде той, — майка ти е постъпила толкова сурово с теб, защото е искала да прикрие миналото си. Първите ѝ години в Унгария очевидно са били непоносими за нея, а ти не бива да забравяш, че си била зачената точно там. И който и да е бил баща ти, със сигурност е играл важна роля в тогавашния живот на майка ти. За съжаление, ти ѝ напомняш за нещо, която тя отчаяно се е мъчила да забрави, и то до такава степен, че дори не е искала да те вижда, искала да е да забрави деня, в който си родена.

— Тогава защо сега ме моли за прошка?

— Това не мога да ти обясня. Трябва да попиташ нея. И колкото по-бързо, толкова по-добре. Погребението е вдругиден. Времето отлита като уханието на парфюм.

— *Парфюмът на Ева* — горчиво кимна Алекс. — Сякаш усещам този противен аромат.

ГЛАВА ДВАНАДЕСЕТА

Ню Йорк, 1965–1967 година

Когато научи за умопомрачителната реакция на Ева при смъртта на съпруга ѝ, Едит Бингъм незабавно се погрижи тази новина да не стигне до вестниците. За щастие, по това време най-голямата ѝ дъщеря Шарлот се оказа в Париж, за да обнови гардероба си. Едит ѝ се обади по телефона през океана и заповяда на дъщеря си да замине за Швейцария и да се погрижи за овладяването на деликатната ситуация.

— Никакви изключения, Шарлот. До мен стигнаха слухове, че са дали на Ева успокоителни, защото се опасявали, че може да посегне на живота си.

— Мили боже!

— Да, положението в швейцарската вила на Ева е много тревожно. Не желая смъртта на единствения ми син да се превръща в евтина вестникарска сензация, и то само защото той прояви липса на здрав разум, като избра онази особа за своя съпруга. Затова изпратих Едуин Морис да се заеме с лечението ѝ. Той е мой личен лекар от тридесет и пет години и на него винаги може да се разчита. Едуин ще реши дали Ева е в състояние да пътува през океана, за да присъства на погребението на съпруга си. По-добре да е тук, при мен, за да мога да се грижа за нея, тъй като три хиляди мили са твърде голямо разстояние и всичко може да се случи. Разчитам на теб, Шарлот, за да уредиш всички проблеми. Разбираш какво искам да кажа.

— Да, много добре те разбирам, мамо.

— Знам, че ти не я харесваш, но трябва да се отнасяме по-снизходително с нея. Очевидно тя много тежко преживява смъртта на Кристофър.

— Нима ние не страдаме?

— Да, но ние знаем как да се държим при такива обстоятелства. Не бива да забравяме, че тя не е една от нас. Чувала съм, че унгарците са много емоционални. Уредих самолет за вас двете и ви очаквам. О, да, Шарлот, щях да забравя...

— Да, мамо?

— Погрижи се траурните ѝ дрехи да са благоприлични.

Когато Шарлот пристигна във вилата в Швейцария, ѝ съобщи, че снаха ѝ е под действието на силни успокоителни лекарства, а до леглото ѝ дежурел нейният швейцарски лекар. Шарлот му каза, че от Америка ще пристигне семейният лекар на фамилията Бингъм, за да се погрижи за Ева и да я придружи до Щатите.

— Тя в състояние ли е да пътува? — попита Шарлот.

— Зависи кога искате да тръгнете.

— Най-рано вдругиден сутринта, защото погребението на брат ми е в петък. А сега мога ли да я видя?

— Ако желаете.

Ева лежеше в безсъзнание в огромното двойно легло, което бе споделяла със съпруга си. Лицето ѝ бе бяло като восък, а китките ѝ бяха превързани с бинтове.

— Мислех, че тя се опитвала да се удави в езерото — каза Шарлот.

— Да, но когато ѝ попречиха, си преряза вените. Счупила една чаша в банята, но за щастие шумът привлякъл вниманието на слугите и така я спасили.

Шарлот с любопитство изгледа снаха си. Досега не вярваше, че Ева Черни се бе омъжила по любов, макар да знаеше, че Кристофър беше безумно влюбен в нея. Изглежда, бе сбъркала. Но въпреки това Ева Черни проявяваше неприятна склонност към мелодрами. Дано да успее да се съвземе за погребението. Трябваше непрекъснато да я наблюдават, иначе можеше да предизвика нежелателни усложнения.

— А сега — обърна се Шарлот към лекаря — бих искала да видя племенника си.

Ева пътува за Щатите дълбоко упоена. По-късно не си спомняше нищо за това пътуване. В частния самолет на фамилията Бингъм бяха само Ева, доктор Едуин Морис, Шарлот, малкият Кристофър Джуниър и бавачката му, плюс една медицинска сестра за Ева. На летище Кенеди край Ню Йорк ги посрещна частна линейка, която бързо отведе

Ева в къщата на семейство Бингъм на Източна седемдесет и осма улица, между Медисън и Пето авеню. Там я повериха на грижите на една медицинска сестра. В къщата по времето на Първата световна война бе живяла една от бабите на Шарлот, която по рождение беше бавно развиваща се и я гледаха в изолация. Затова прозорците на третия етаж бяха с решетки и никой не можеше да проникне в къщата.

Занесоха Ева на горния етаж, където тя остана под грижите на сестрата. В голямата зала бе поставен ковчегът с тялото на Кристофър Бингъм IV, отрупан с цветя. В деня на погребението Ева бе напълно упоена, а Едит Бингъм, заобиколена от дъщерите си и съпрузите им, приемаше съболезнованията. Майката на Кристофър бе уредила пищно погребение за единствения си син.

— Има много хора — промърмори един стар приятел на Кристофър, — но не се учудвам, защото всички го харесваха.

— Особено жените — отвърна мъжът до него и се огледа. — Но къде е съпругата му?

— Чух, че непрекъснато я тъпчат с успокоителни. Били Хемпшир ми каза, че го чул от Доли Талбът, чиято братовчедка е омъжена за един швейцарец и живее в Женева. Там се говорело, че Ева Черни се опитала да се самоубие, когато научила за смъртта на Крис.

— Наистина ли! На Едит Бингъм това едва ли се е харесало. Тя не обича ексцентричностите.

— И винаги е смятала, че синът ѝ е сключил неравен брак.

— Погледни всичките тези жени, насядали по пейките в църквата. Те са бивши любовници на Крис.

Органът засвири и всички станаха на крака.

— Църквата е препълнена, дори няма място за цветята.

В това време Ева лежеше упоена в спалнята си в къщата на Източна седемдесет и осма улица.

Когато три дни по-късно свекърва ѝ влезе в спалнята, Ева се надигна от леглото.

— Как си, Ева? — попита Едит Бингъм. Тя бе облечена в семпла, но много скъпа черна рокля, с двоен наниз от перли около шията.

Ева не отговори. На лицето ѝ се изписа недоумение.

— Защо? — промълви тя.

— Какво защо?

— Защо Кристофър трябваше да умре?

— Беше нещастен случай. Полото е опасна игра. Трябва да сме благодарни на бога, че поне не се е мъчил. Вратът му се пречупил мигновено. — Гласът ѝ звучеше спокойно и самоуверено. Майката на Кристофър си позволяваше да плаче само когато оставаше сама в спалнята си.

— Но защо? — отново попита Ева.

„Тя явно още не може да повярва, че Кристофър е мъртъв“ — каза си Едит Бингъм.

— Не може за всичко да се търсят разумни обяснения.

— Но аз не търся обяснения за всичко, което се случва — нетърпеливо я прекъсна Ева, — а само за едно-единствено трагично събитие. — За миг тя отново припомни за себе си, за онази Ева, която мисис Бингъм бе посрещнала с неодобрително свити устни. — Винаги може да се намери обяснение за това, което се случва. За всичко, без изключения!

— Конят му се препънал — започна Едит Бингъм — и той се озовал под копитата му. При удара в главата вратните прешлени се прекършили. Това е причината за смъртта на сина ми. — Внимателният подбор на думите и безупречният самоконтрол също бяха част от доброто възпитание, с което се отличаваха всички от рода Бингъм. Първото и най-важно правило гласеше: Никога не излагай чувствата си пред външни хора! Загубата на сина ѝ за Едит бе безкрайно тежка, но си оставаше дълбоко лична драма, която на всяка цена трябва да остане скрита за чуждите погледи — защото снаха ѝ и до днес за Едит Бингъм си оставаше едно от чуждите лица в дома ѝ.

— Ако желаеш, когато се съвземеш, ще отидем заедно на гроба му — предложи свекървата. — Искаш ли да ти разкажа за погребалната церемония?

— Не! — отсече Ева. — Нищо не искам да знам за смъртта. Не мога да се примиря със смъртта. Няма логика в смъртта!

Колкото и да се стараше, не можеше да долови логиката в това, което се бе случило с нея и Кристофър. Все още под влиянието на лекарствата, Ева смътно съзнаваше къде се намира, какво става с нея, кои са тези хора около леглото ѝ. Защо, след като успя да се справи успешно с десетки рисковани ситуации, да преживее периоди на падение и на възход, защо трябваше да преживее този ужас, сега, след като най-после бе успяла да намери мъжа, който задоволяваше

всичките ѝ изисквания, мечтите ѝ още от детинство? Защо съдбата, тази отворителна скъперница, ѝ отпусна толкова кратко щастие? Къде е смисълът в този живот? Как можеше да бъде щастлива отсега нататък?

— Всички го преживяхме много тежко — каза Едит Бингъм, — а ти още не можеш да се съвземеш. — Майката на Кристофър нищо не спомена за своята мъка. — Но сега трябва да продължиш да живееш, заради сина си. — И този път премълча, че нейният син вече няма да се върне при тях.

— Къде е той? — попита Ева.

— В детската стая на горния етаж. Осигурила съм му компания — двете момичета на Хестър. Момчето е добре. — Настъпи кратка пауза. — Съжалявам, че си изгубила второто си дете. — „По твоя вина. Също щеше да бъде момче, още един наследник в рода Бингъм“ — помисли си Едит Бингъм.

Ева извърна глава към стената.

— Животът трябва да продължава — рече Едит Бингъм. Тя също бе преживяла тежки дни, приемайки съболезнования, които ѝ се струаха безкрайни, а освен това трябваше да обяснява отсъствието на снаха си. „Тя е в шок — обясняваше Едит Бингъм, — а освен това е много емоционална и не може да понесе внезапната смърт на съпруга си.“

Сега се убеди, че е говорила истината. Самата тя бе погребала мъката и болката дълбоко в себе си, както я бяха възпитали, защото не бе благоприлично да показваш скръбта си пред другите. Ала нещо в поведението на снаха ѝ я караше да се чувства неспокойна. Имаше усещането, че Ева търси отговори и ако не ги намери, може да се побърка. Ева Черни не беше от жените, които се примиряват и не задават въпроси, но самата Едит Бингъм трябваше да ѝ зададе един много важен въпрос и да получи отговор, преди снаха ѝ да напусне рода Бингъм и да се върне завинаги в своя свят.

— Ти трябва да ръководиш компанията си — каза Едит Бингъм. — Кристофър ми бе казал, че имаш много работа, която поглъща по-голямата част от времето ти.

— Винаги съм имала време за Кристофър.

— Сигурна съм. — Едит Бингъм винаги се бе старала да бъде справедлива и не можеше да отрече, че синът ѝ бе щастлив с втората

си съпруга. Само поради тази причина тя бе готова да приеме Ева, въпреки че не я харесваше и не ѝ се доверяваше. Една красива жена винаги е опасен съперник. — Той беше много горд от твоите успехи и аз се радвам, че имаш работа, която ще те заангажира. Така че защо не оставиш малкия Кристофър при мен? В края на краищата той е наследник на рода Бингъм.

Ева обърна глава и погледна свекърва си право в очите.

— Не. Моят син ще остане при мен.

— Ще можеш да го посещаваш винаги, когато пожелаеш.

— Не.

Едит Бингъм замълча. Ева Черни бе една много богата вдовица, със собствени пари, към които щяха да се прибавят и милионите, наследени от съпруга ѝ, а това щеше да я направи привлекателна партия за много мошеници, които търсеха да се оженят за богати жени. Тази мисъл безпокоеше Едит, а тревогите ѝ се усилваха и от обстоятелството, че внукът ѝ бе единственият наследник на рода Бингъм. Майка му можеше да се омъжи повторно и младият Кристофър да страда от съжителството с втория си баща. Но Едит реши да не настоява повече, макар да не се бе отказала от надеждата да измъкне малкия Кристофър от лошото влияние на майка му. Тогава Ева Черни щеше завинаги да изчезне от живота ѝ.

„Но засега — тъжно си помисли Едит Бингъм — Ева си остава мисис Кристофър Бингъм, а синът ѝ — наследник на името и богатството на фамилията. Трябва да се погрижа името на сина ми да остане неопетнено.“

— Ще те оставя да си почиваш — каза тя и стана от стола.

— Искам да видя сина си — отвърна Ева. — Моля те, кажи да го доведат при мен.

Въпреки молбата тонът на Ева бе властен.

— Разбира се — кимна свекърва ѝ. — Ще дам необходимите разпореждания.

Едит Бингъм трябваше да отговори на още съболезнавателни обаждания. Добре, че поне Ева се държеше сравнително спокойно. Шарлот ѝ бе разказала за опитите за самоубийство на снаха ѝ, но адвокатите ѝ се погрижиха да не се разбере. „Слава богу, че се случи в Швейцария — каза си Едит Бингъм, докато даваше нареждания да

заведат внука ѝ при майка му. — Никой от висшето общество не е там по това време на годината.“

Връщането на Ева към света бе внимателно режисирано като всичко в живота ѝ, който се следеше от обществото с нестихващо любопитство. Една седмица след погребението на съпруга си тя остана в стаята си и едва след това, облечена в семпла черна рокля, Ева посети гроба на Кристофър. Предполагаше се, че никой не знае за това. Когато на следващия ден свекърва ѝ видя снимките във вестниците, побесня и веднага се запъти към стаята на Ева. Искаше обяснение как, по дяволите, се е разчуло за първото ѝ излизане извън къщата.

— Страхувам се, че вината е моя — каза Ева. — Споменах на адвокатата си, че ще ходя на гроба, и вероятно той е уведомил пресата. Разбира се, той повече не е мой адвокат. — Всъщност адвокатът ѝ се бе пенсионирал. Това не ѝ беше приятно, тъй като той бе отличен адвокат и винаги чудесно бе защитавал интересите ѝ. Той само бе споменал пред един познат журналист за намерението на Ева да отиде на гроба и всичко бе станало така, както бе очаквал.

— Приеми го като моята лебедова песен — отвърна той, когато Ева му благодари. — По-голямата публичност ще ти помогне да си възстановиш имиджа.

— Какво ще правя без теб, Джери? — попита Ева.

— Ще продължиш да ръководиш. Оттеглям се не защото го искам, а защото лекарите ми настояха. Според тях, ако продължавам да работя, няма да изкарам дълго. Вече съм на седемдесет и седем години, а съм започнал работа от дванадесетгодишен. Още преди години трябваше да ми поставят байпас на сърцето, но винаги се намираше клиент с неотложно дело... Не е ли достатъчно, че оплакваш съпруга си? Не бих искал да посещаващ и моя гроб след някоя и друга година.

Ева гледаше снимките си на първите страници на вестниците и дебелите заглавия: „Императрицата на красотата потопена в скръб“, „Величествена скръб“, „Непрежалимата тъга на една от най-богатите жени в света“. Тези заглавия щяха да променят представите за нея, но същевременно успяха да вбесят свекърва ѝ.

— Защо си разговаряла с адвоката си? — студено попита Едит.

— Искрах съвет относно завещанието на Кристофър.

— За това се грижат семейните ни адвокати от „Слоун Ренсъм“.

Тази кантора е обслужвала няколко поколения от рода Бингъм. Това не е работа на твоя адвокат. — Тя замълча и след малко продължи: — Както и да е, аз също искам да поговорим за завещанието на моя син.

Завещанието бе прочетено преди няколко дни. Кристофър Бингъм IV оставяше цялото си имущество на единствения си син Кристофър Бингъм V, но под попечителски фонд, който щеше да се грижи за парите му, докато навърши двадесет и пет години. Начело на фонда Кристофър бе поставил съпругата си Ева Черни.

— Моят внук е наследник на огромно богатство — заяви Едит Бингъм, — богатството на рода Бингъм, и аз смятам, че той трябва да остане да живее при мен, за да получи подходящо възпитание и образование, които да му помогнат един ден да се справи с тази огромна отговорност.

— Мястото на моя син е при мен — отвърна Ева. — Аз също мога да се погрижа за образованието и възпитанието му, а освен това Кристофър е наследник и на моята компания и на моето богатство, което съвсем не е малко.

— Мисля, че не може да става и дума за сравнение.

— Защо не? Когато е пристигнал в Ню Йорк, Матю Бингъм е бил дребен чиновник в адвокатска кантора. Той е спечелил богатството си, защото е бил достатъчно умен и е купил земя, като е използвал служебна информация. Неговите наследници са продали тази земя с огромни печалби и са вложили парите в други, още по-доходни предприятия. Моят бизнес също е много печеливш. Елена Рубинщайн е мъртва, както и Елизабет Арден. В козметичния бизнес в момента има вакуум, който аз възнамерявам да запълня. След време Кристофър ще наследи моята работа.

— Един Бингъм да се занимава с козметика? Когато притежава банка, железопътна компания, няколко вестника, радио и телевизионна мрежа, да не споменавам за параходната компания!

— Знаеш ли колко пари носи козметичната индустрия? Милиарди долари. Само жените в Америка харчат годишно по два милиарда долара за козметични препарати, а доста голяма част от този пазар е мой.

Едит Бингъм бе смаяна. Цялото богатство на фамилията Бингъм, въпреки че бе натрупвано три века, бе по-малко от това, което се харчеше за козметика за една година. За пръв път се замисли за мащабите на бизнеса на снаха си.

— Един ден Кристофър ще бъде приказно богат — изглежда я надменно Ева, — но не заради това, което ще получи от баща си. Той ще бъде богат с това, което майка му е спечелила за него.

Свекърва ѝ бе толкова шокирана, че не можеше нищо да ѝ отговори.

Върна се в Европа на борда на „Куин Мери“, като прекарваше повечето време в игри със сина си в луксозната си каюта, но през самотните нощни часове мислеше само за надвисващите проблеми. Кристофър бе мъртъв и макар да ѝ липсваше болезнено, нищо не можеше да ѝ го върне обратно. Защо тъкмо нея, която бе изпълнена с необикновена жизненост, съдбата за втори път наказваше толкова жестоко? В първите дни на плаването Ева още не можеше да се окопити от шока, причинен от внезапната смърт на съпруга ѝ, дори усещаше как я стягат превръзките около вените под китките ѝ — раните ѝ вече бяха заздравели и само незарасналите белези ѝ напомняха за неуспешния опит за самоубийство. Сега не можеше да повярва, че се е решила на толкова глупава постъпка. Смъртно си спомняше припадъците, яростта и безсилието, мъката и отчаянието, фанатичното ѝ желание да последва Кристофър в небитието, за да го настигне и да го попита защо, по дяволите, се опитваше да избяга от нея... да си го върне обратно, но сега отново се съвземаше и се превръщаше в онази самоуверена и властна жена със стоманена воля, която умее да овладява чувствата си... а нали има сина си, Кристофър Бингъм V, нали тя си остава мисис Кристофър Бингъм... Нали тук, в полюшкващата се кабина, спи техният син, единственото, което мъжът ѝ бе оставил след себе си?

Но неговото присъствие ѝ липсваше и сънят бягаше от очите ѝ, а това я дразнеше, защото досега винаги заспиваше с лекота. Нима през тези четири години брачен живот, през които Ева и Кристофър винаги сияха заедно, освен при някое от неговите пътувания, бе свикнала до такава степен, че сега не можеше да заспи, без да усети ръката му върху рамото си? Започна да се събужда още преди изгрев, когато

зората още загатваше на изток за зараждащия се ден, и въпреки упоритите опити да заспи отново, Ева не след дълго отчаяно махаше с ръка и ставаше от леглото. Сядаше до бюрото, поставено в каютата в отговор на изричното ѝ разпореждане, и се залавяше с подготовка на плановете си. Защото сега нямаше други радости, други мечти, освен малкия Кристофър и козметична си компания. Липсваше ѝ и сексът, дори много повече, отколкото бе предполагала. Тялото ѝ жадуваше за неговото, но цялото ѝ същество негодуваше против двете възможности — да изнамери заместител на Кристофър — някакъв невзрачен любовник — или скучната мастурбация с вибратор. Първият вариант бе немислим през периода веднага след погребението, защото би съсипал реномето ѝ — всички мъже обичат да се хвалят с новите си завоевания, а кой мъж би устоял на съблазънта да се перчи пред приятелите си, че е бил допуснат в леглото на прочутата Ева Черни? А мастурбацията за нея бе нещо, което бе достойно само за онези жалки жени, които не могат да си осигурят сексуално облекчение по друг начин. По същата причина презираше феминистките, които твърдяха, че тяхното учение било единственото правилно.

„Не — повтаряше си Ева, — трябва да имам нещо, което да си остане изцяло мое. Прекалено много надежди и страст отдадох на Кристофър и ето какво се получи. Тази грешка повече не бива да се повтаря! Аз съм предопределена за нещо много по-голямо и трябва да довърша своята мисия. Желанията на тялото ми трябва да останат на втори план. Нали това е поуката от този жесток урок на съдбата? Всъщност... защо да не си потърся нов мъж? Не, цялата трудност е в това, че жена като мен не може да се омъжи за когото и да е. Трябва да бъде някой, достоен за красотата, славата и богатството ми, трябва да бъде от моя ранг или дори от още по-висок... Е, сега няма смисъл да мисля за този вариант, нали още съм в траур. Времето ще ми подсказе какъв ще е най-разумният изход, но това време трябва да се използва по-мъдро, отколкото досега.“

Посегна към бележника на бюрото си и се зае с плана си за следващите шест месеца.

Не се върна веднага в Женева. Вместо това се спря в Париж — там, в скъпия хотел „Джордж V“ (французите го наричаха „Жорж

Пети“), за мадам Черни винаги се пазеше един от най-люксовите апартаменти, от онези, в които отсядаха мултимилionери или короновани глави. Потърси един от най-добрите пластични хирурзи, който отстрани белезите на китките ѝ, а тя му плати нечувано висок хонорар и освен това го покани да се премести в бъдещата клиника по пластична хирургия, която Ева реши да построи край Женева.

Следващата стъпка бе срещата с личния ѝ консултант за връзките с обществеността и медиите — двамата трябваше да решат как ще изглежда, как отсега нататък ще се представя пред света Ева Черни, прочутата и баснословно богата вдовица. Оставаха три месеца до деня, който тя бе определила като датата на връщането си в деловия свят, и Ева искаше да изглежда безупречно. Консултантът ѝ предложи да промени стила на фризуриите си. Досега Ева се съобразяваше с вкусовете на съпруга си — Кристофър я харесваше с дълга коса, обичаше да гали косите ѝ, разпилени по раменете ѝ... Но сега косата ѝ бе толкова дълга, че трудно се повдигаше на кок. Новият стил на прическите ѝ, макар да се оказа по-труден за изпълнение от фризьора ѝ, се отличаваше напълно от модните тогава тронави фризури и разкриваше класическия овал на лицето ѝ, плавните линии на брадичката ѝ, очите ѝ, искрящи като диаманти, прелестните ѝ устни.

Ева помоли Юбер дьо Живанши да изработи специално за нея серия тъмни дамски костюми — всеки модел загатваше деликатно за своята индивидуалност чрез цвета на копчетата, на подплатата и на маншетите на ръкавите. Към новите си костюми Ева подбра елегантни обувки и чанти от крокодилска кожа. Рядко носеше шапки, предимно в случаите, когато го изискваше конкретният повод или при по-студено време.

Във вестниците и списанията отново се заредиха умело подбрани статии и фотографии. Не даваше интервюта, не позираше пред фотоапаратите, но успяваше поне веднъж седмично да наложи образа си и името си на първите страници. По време на престоя си в Париж пътуваше ежедневно от офиса си в центъра на огромния град до фабриката си в Ньой, за да следи работата на подчинените си. Не посещаваше приеми и балове, отклоняваше всички покани за благотворителни вечери и тържествени церемонии. В резултат всички започнаха да коментират оживено стремежа ѝ да се усамотява. „Бедната Ева — бърбореха посетителите на светските тържества, —

толкова се е измъчила, че дори няма сили да се прибере в Женева. Не може да прежали горкия Кристофър и затова никъде не се появява...“ Но тя упорито поддържаше образа си на скромна вдовица, работеща неуморно за просперитета на компанията си, стояща в сянка, усамотена в апартамента си, претрупана с искания за поредната поява на корицата на някое от най-нашумелите модни списания.

— Може би има любовник в редакцията на „Льо Матен“ — подметна някой.

— Или е обещала безплатни масажи и козметични сеанси на съпругата на редактора му.

— Според мен сте несправедливи — обади се трети. — Независимо каква е тя...

— Аристократична...

— Безжалостна към подчинените си...

— Амбициозна до мозъка на костите си...

— Прекалено суетна...

— Тя е всичко това, и какво ли не още, само не е онази облята в печал и траур вдовица, за която се представя. Много ще се радвам да узная защо вестниците крият тази истина от читателите? Какво си въобразява тя? Очевидно ни смята за наивни глупаци...

През юни Ева събра сили, за да се върне в Женева. Решението ѝ бе взето спонтанно. Изпрати телеграма, за да уведоми икономата си, че ще пристигне във вилата — по-точно заповяда на секретаря си в Париж да се погрижи за изпращането на телеграмата, но когато колата ѝ спря пред входа на пилата, дървените щори на прозорците бяха спуснати и наоколо цареше упойваща тишина, сякаш всичко наоколо бе задрямало в топлия юнски следобед. Жак отвори предната врата и се ужаси от гневното изражение на лицето на мадам, предвещаващо гръмотевична буря.

— Пфу! — изфуча Ева, когато подуши отвратителната миризма на застоял въздух. — Тук вони като в гробница! Отворете прозорците, за да влезе чист въздух. Нима не получихте нарежданията ми да пригответе вилата за пристигането ми? Защо всички прозорци са затворени?

— Никакви инструкции не сме получавали, мадам — смутено промълви Жак.

— Не пристигна ли телеграмата от Париж?

— Не, мадам.

Ева пое дълбоко дъх.

— Скоро ще разберем чия е вината.

С гневни крачки се отправи към библиотеката, но дребният италианец, камериерът Джакомо, изприпка напред и успя да я изпревари, за да разтвори с почтителен поклон двойната врата, след което се завтече към прозорците, за да дърпа шнуровите на вътрешните щори и да отваря прозорците.

Ева уталожи гнева си едва след като нахока по телефона секретаря си в Париж, но въпреки това си остана раздражителна и слугите се видяха в чудо, не знаейки как да ѝ угодят. Просторната вила се изпълни с тракане в килерите и кухнята, шум от стъпки, тропот по стълбите и коридорите — всички се заловиха усърдно да чистят праха, да проветряват стаите, да бършат мебелите и вазите. Малкият Кристофър отведоха в детската му стая на горния етаж, заедно с бавачката му, а Ева се настани в библиотеката и заповедите ѝ се сипеха една след друга като изстреляни от факс. Във вилата я очакваха купища писма и телеграми от четирите краища на света, но повечето от тях се оказаха маловажни, засягащи отдавна минали събития.

Не можеше да се справи с раздражението и недоволството, което я разяждаше отвътре. Тръгна към банята си на горния етаж — може би една хладка вана ще успокои нервите ѝ? Навън захладня, полъхна вечерен ветрец. Ева захвърли траурните си дрехи и облече пенъоар от светловиолетова коприна, който охлаждаше кожата ѝ, разгорещена от юнския следобед. „Не, не трябваше да се връщам тук... тук имам прекалено много спомени, а сега е тъй самотно и глухо... О, Кристофър, така ми липсваш...“ Зарови лице в дланите си. Внезапно чу необичаен шум, като че ли нещо падна на пода, и инстинктивно погледна нагоре. На най-горното стъпало на стълбата, която използваша, за да стигат до книгите на най-високите лавици, седеше, свито на кълбо, дете с преbledняло лице, опитвайки се да се скрие зад най-горните прегради на стълбата. Очите му, широко разтворени от страх, изглеждаха неестествено уголемени от очилата на носа му. Двете се гледаха и дълго не можеха да откъснат поглед една от друга, докато най-после Ева първа се окопити и с рязко движение натисна звънеца за прислугата.

— Мис Патерсън? Искам веднага да се явите при мен. Да, в библиотеката! — Затръшна слушалката и скочи от стола си с все още вцепенени колене. Тръгна бавно към прозореца, отворен по нейна заповед, жадно пое дъх и задиша малко по-спокойно едва когато долови упоителния аромат на малмезонските рози в лехата под прозореца на библиотеката.

На вратата се показва мис Патерсън.

— Искали сте да ме видите, мадам?

— Какво прави тук това дете? — запита Ева с онзи леден тон, от който изтръпваха всички обитатели на вилата.

Маргарет Патерсън инстинктивно проследи погледа ѝ и видя Алекс, сгушена на върха на дървената стълба. По дяволите, как бяха допуснали тази непростима грешка!

— Слез долу, Алекс — тихо промълви гувернантката.

Детето припряно слезе по стълбата и притича към мис Патерсън, опитвайки се да се скрие зад гърба ѝ.

— Съжалявам, мадам — плахо промърмори Маргарет Патерсън. — Докато отсъствахте от вашата резиденция, Алекс често се отбиваше в библиотеката. Детето обича да се рови из книгите.

— Кой ви е разрешил да я пускате в библиотеката ми?

— Никой, мадам. Аз съм... съгласна да поема изцяло вината върху себе си. Тя четеше и препрочиташе всички свои книжки, защото чете с удивителна бързина, а тук има толкова много книги, които никой не поглежда. Но сега, след като се върнахте, детето веднага ще бъде изпратено в стаята си.

Настъпи тягостна пауза. Гувернантката и детето мълчаливо чакаха решението на Ева.

Маргарет Патерсън усети малката детска ръка да се доближава до нейната и силно я стисна в своята.

— Тихо, Алекс, кротувай и ще се увериш, че всичко ще се уреди — прошепна ѝ гувернантката.

— Кажете ми само продължава ли да се обажда онзи свещеник? — сърдито я попита Ева.

— Да, мадам. За последен път ни посети миналата седмица, но се отби тук и по-предишната седмица.

— Толкова често ли идва във вилата ми?

— Различно. Понякога не идва по цял месец, но друг път ни посещава през пет-шест дни. Никога не можем да отгатнем кога ще е следващото му посещение.

„Проклет, твърдоглав старец! — мислено изруга Ева. — Това означава, че Мери Брент все още е жива! Кога най-сетне ще се отнесе на небето, при своя обожаван покровител? Макар че... тя сега би трябвало да е на повече от седемдесет... Но кой знае дали няма да живее най-малко още десет години?“

— Много добре, отведете я в стаята ѝ — съгласи се Ева и леко се изкашля, задавена от праха. — Но тук повече не желая да я виждам, нито тук, в библиотеката, нито в някоя от стаите ми, ясно ли е? На таванския етаж има предостатъчно място за нея. — Обърна се с лице към Маргарет Патерсън, но нито веднъж не погледна към детето. — Давам ви пълното право сама да избирате какво ще е нужно за нея и да го купите, без да се замисляте за парите. Но специално тези книги не искам да ги разглежда никой, освен мен. Някои от тях са доста ценни.

— Алекс винаги се е отнасяла с голямо уважение към книгите, мадам, дори бих допълнила, че много обича да се рови в лавиците с книги — тихо, но твърдо заяви Маргарет Патерсън.

— Не ме интересува по какво се увлича. От вас се иска само да спазвате заповедите ми. А сега я отведете оттук.

Маргарет се обърна, приближи се до изплашеното момиче, хвана го за ръката и го изведе в коридора, без да забрави да затвори безшумно вратата зад себе си.

Ева се извърна към отворения прозорец, но въпреки чистия въздух от градината тя продължаваше да диша учестено и да кашля, а бузите ѝ оставаха зачервени от кашлицата. С гневен жест сграбчи статуетката на Купидон от великолепен майсенски порцелан, поставена на скрина до прозореца, и с все сила я захвърли към лавиците с книги. Статуетката с грохот се разби на парчета, които осеяха скъпия килим на пода. Задъхана, Ева ги гледаше дълго с разширени от ужас очи, а после захлупи лице с дланите си. Раменете ѝ се сгърчиха от болезнен спазъм.

Следващия месец Ева посвети на обиколката си из своите владения, разпръснати в няколко държави. Не пропусна нито един от своите козметични салони, нито една от парфюмерийните си фабрики или химически лаборатории. Навсякъде я придружаваше личният ѝ

секретар и адвокатът, който бе назначила на мястото на Джери Снайърс — Джери се възстановяваше след третата сърдечна операция. Но не взе сина си със себе си. Оказа се, че един месец е крайно недостатъчен срок за щателна проверка на огромната ѝ империя — по всичко личеше, че ще обикаля едва ли не до края на годината. Сърцето ѝ се свиваше от болезнен копнеж по него, но детето бе прекалено малко — на три години и пет месеца — и не можеше да го вземе на тази неимоверно продължителна обиколка. Остави го на грижите на баба му, защото не беше неразумно отсега да свиква с мисълта, че той е от заможната фамилия Бингъм и един ден ще наследи всичките богатства, трупани от прадедите му в продължение на три века. Но Ева стриктно спазваше обещанието, което бе дала на малкия си син, и му се обаждаше от всеки град, купуваше му скъпи играчки от всяка страна.

Първо посети Калифорния. Провери козметичните си салони в Лос Анджелис и Сан Франциско, нареди да се извършат сериозни промени, които хвърлиха персонала в паника, а след това отлетя за Токио — в японската столица филиалът на нейната компания тепърва трябваше да се укрепва. Наложил се да остане по-дълго в Токио, докато потръгнат сделките ѝ с упоритите японски бизнесмени. Оттам се отправи към Хонконг — за десет дни инспектира филиала си, проведе серия важни преговори и успя да купи, при доста изгодни условия, парцел за строеж на нова парфюмерийна фабрика. Досега мадам Черни изнасяше в Далечния изток продукцията на филиалите си във Великобритания, но икономическата ситуация бързо се променяше и сега се оказа, че ще бъде по-рентабилно, ако използва по-евтината работна ръка в Далечния изток, за да се наложи на пазарите в този отдалечен район на света.

От Хонконг отлетя за Сидни. Австралийките често злоупотребяваха със слънчевите бани и не се оказа трудно да бъдат убедени в предимствата на крема „Ренесанс“ и другите продукти от козметичната серия на мадам Черни за жени със суха кожа като заместители на плажните масла.

— Мога да ви се закълна — повтаряше Ева в многобройните си телевизионни интервюта, които даде в Австралия, — че дори и да доживеете до сто години, няма да откриете по-добър крем от този! Опитайте го и сами ще се уверите... Ако не останете доволни от моите

кремове, ще си получите обратно парите. — Успехът от представянето на новата ѝ козметичната серия в Сидни се повтори в Мелбърн, в Аделаида и в Пърт.

От Австралия неуморната мадам Черни отлетя директно за Мадрид. Тя и сътрудниците ѝ пристигнаха в събота, а нейният салон трябваше да се отвори за пръв път следващия понеделник. Директорът на испанския филиал я разведе с гордост из блестящо обзаведените приемни, като не пропускаше да изтъкне нежните нюанси на мебелите и деликатно подобрите картини и статуетки.

— Нищо не струва! — ядосано изсъска Ева. — Нищо! Всичко трябва да се смени! И то веднага!

— Да се смени?!

— Не е подходяща тази цветова гама, няма не разбирате? Тук е южна страна, страна с горещ климат! А вие сте избрали пастелни тонове, подходящи само за скандинавските страни. А тук, в Испания, не мога да продавам по същия маниер, който използвам в Стокхолм, разбирате ли? Тук жените са със съвсем друг цвят на кожата, на косата и очите, с напълно различни данни за влажността на кожата. Всичко да се смени до понеделник сутринта. Веднага повикайте декораторите.

— Но, мадам, та днес е събота...

— И какво от това?!

Безжалостният блясък в очите ѝ накара директора да се сгърчи от страх. Когато декораторите пристигнаха, Ева ги очакваше във фойето на салона. Всички бяха кисели, че трябва да работят извънредно, но щом видяха Ева, като истински испанци оцениха лицето и фигурата ѝ, въпреки че тя си бе сложила бояджийска престилка. Ева улови възхитените им погледи и се усмихна. Те бяха детска игра за нея. След великолепния обяд с чудесно испанско вино вече бяха напълно очаровани от нея и удивени слушаха разказа ѝ как е измислила цветовете за прочутите си червила: разбила дузина яйца, за да получи великолепен нюанс на слънчезожълто.

— За вас, сеньора — обещаха те, — сме готови на всичко. — Декораторите спазиха обещанието си и работиха упорито два дена и две нощи и когато в неделя вечерта Ева се появи, този път облечена в тоалет от Баленсиага, испанците я посрещнаха с викове:

— Боже, каква жена! Каква красавица!

Възхищението им прерасна във възторжена благодарност, когато получиха неочаквана премия от пет хиляди песети, които си поделиха.

Вечерта на бала в една от залите на Паласио Реал Ева бе придружена от директора на испанския филиал, който бе заявил на разярената си съпруга:

— Когато сеньора Черни ми каже да направя нещо, аз не мога да откажа и повече няма какво да говорим!

Ева бе облечена във фантастична копринена рокля от Баленсиага и както винаги бе царицата на празненството. На другия ден във всички вестници се появиха възторжени отзиви за Императрицата на красотата.

От Мадрид отлетя за Рим, но там я очакваха неприятности. Директорът на италианския филиал не бе изпълнил последните ѝ нареждания и Ева направи невъобразим скандал. Секретарят ѝ вдигна висока температура и бе откаран в болница.

— Нима тук няма нито един мъж, на когото мога да разчитам? — извика Ева. — Господи, заобиколена съм само от глупаци!

Някой смутено се изкашля зад гърба ѝ. Тя веднага се обърна.

— Какво искате?

— Нищо мадам. Просто си помислих, че... ако се нуждаете от помощ, знам кой може да ви бъде полезен. Той говори италиански, всъщност е италианец, но е роден в Америка и...

— Веднага ми го доведете!

Ева седеше зад бюрото си и отпиваше от изстуденото шампанско — тя винаги пиеше само шампанско, защото, за разлика от другите вина, не я приспиваше, когато един мъж се изправи пред нея. „Прекалено млад е“ — каза си тя, след което го попита на колко е години.

— На двадесет и три.

— Работите ли някъде?

— Ще работя, когато се върна в Америка. Аз съм адвокат. Възнамерявам да открия собствена адвокатска кантора.

— А защо сте в Рим?

— Дойдох да посетя роднините на майка ми. Те притежават текстилна фабрика в Трастевере.

— Можете ли да работите по осемнадесет часа на ден?

Масимо Фабиани се ухили.

— Тъкмо това правя през последните два месеца.

— Имате ли представа от козметичния бизнес?

— Мога да различа едно червило от друго, но боя се, че с това се изчерпват познанията ми.

В този миг телефонът иззвъня. Ева вдигна слушалката.

— Не, не съм съгласна — чу я Макс да казва с непрекословен тон. — Той подписа договора и е длъжен да го спазва. Имам подписа му и ако се опита да ме измами, ще го осъдя! — Тя гневно тръшна слушалката.

— Значи сте адвокат — замислено рече Ева. Тя не беше доволна от адвокатата си. Той винаги се притесняваше, когато разговаряше с нея, и това я изнервяше.

— Владеете ли стенография?

— Да. През летните ваканции работех като светски репортер.

— Назначен сте.

Сякаш бог ѝ го бе изпратил. Той беше един от малкото, които я разбираха от половин дума и никога не я подценяваше. Макс беше единственият човек, който можеше да я накара да направи нещо, за което тя дълбоко в себе си признаваше, че е правилно, макар да не ѝ харесваше. Той я разбираше и оценяваше амбициите ѝ. Когато след две седмици заминаха от Рим за Милано, Ева вече не можеше без услугите на Макс, тъй като знаеше, че всичко, което му възложи, ще бъде безупречно изпълнено. Той много бързо усвои тънкостите на бизнеса ѝ, беше изключително умен и проникателен и ловко се справяше с юридическите тънкости.

За Макс пътуванията с Ева бяха много изтощителни. Тя работеше по осемнадесет часа на ден, ставаше още в зори, но не се уморяваше, защото си подремваше във всяка ситуация — например в такситата, когато се придвижваше от единия край на града до другия. Винаги сядаше на задната седалка, заедно с Макс, затваряше очи и веднага заспиваше. Докато пътуваха с влака до Милано, Ева спа през целия път, но бе напълно свежа за срещата със своята приятелка, най-старата ѝ клиентка в този град — Мина Рирингети, съпруга на известен италиански производител на обувки.

Макс с нетърпение очакваше пътуването до Милано, защото това бе по-скоро светско, отколкото делово пътуване. Вечерта легеше на леглото в хотелската стая, когато телефонът иззвъня.

— Имаш ли вечерен костюм? — попита го Ева.

— Не.

— Тогава веднага си купи един. И то хубав. Тази вечер ще ме придружиш до Ла Скала.

— Господи, какъв ад бяха за мен онези дни — разказваше Макс на Алекс, години по-късно. — Беше седми декември, първата вечер от сезона, най-важната. Откриваха сезона с нова постановка на „Отело“. Още когато разбрах, че ще я придружавам в Милано, се обадох, за да си запазя място, но ми отговориха, че всички места до края на месеца са продадени! Казвам ти, че когато майка ти ми съобщи, че ще я придружа, бях на седмото небе! Ла Скала! Бил съм във всички прочути опери — Метрополитен, Ковънт Гардън, Парижката опера, Ла Фениче, но Ла Скала! Това е мечтата на всеки, който обича операта.

— Като теб — отвърна Алекс.

— Като мен. Представи си, Алекс, че Елиът е жива и те помоли да ти прочете последния си роман, за който още никой не знае? Това е за мен да отида в Ла Скала. — Макс поклати глава. — Освен това щях да бъда в ложата на Рирингети! Представяш ли, си аз, чийто баща няма нищо, освен малък италиански ресторант на Мълбери стрийт, в Малка Италия в Ню Йорк. Казвам ти, че това бе историческа вечер за мен! Когато пристигнах в двореца на Рирингети, майка ти ме дръпна настрана, връчи ми един часовник „Картие“, златна табакера и златна запалка „Дънхил“ и ми прошепна:

— Тази вечер ти си Макс Фабиан, американец, който има общ бизнес с мен. Няма да говориш на чист италиански, от време на време ще правиш грешки. На тях това им харесва. Това означава, че наистина се стараеш да говориш правилен италиански. Освен това трябва да бъдеш учтив с мен, но не прекалено. Трябва да изглежда, че нашата връзка е нещо повече от бизнес партньорство.

— Защо? — заинтересувах се аз.

— Това е моя работа. Изпълнявай и не ми задавай въпроси.

Така че аз млъкнах и реших да се наслаждавам на вечерта.

— И наслаждава ли се?

— Да не би да питаш дали папата е католик? — въздъхна Макс.
— Какво представление беше! Нямам предвид операта. Тази вечер

майка ти срещна третия си съпруг.

Ева не обичаше операта, но ако си в Милано по време на откриването на сезона и имаш възможност, бе задължително да си на първото за сезона представление в Ла Скала. Освен това Мина Рирингети бе обещала да представи Ева на свои приятели, които от своя страна щяха да я препоръчат и т.н. Подобни връзки бяха много важни за успеха на компанията ѝ. За Ева бизнесът винаги бе на първо място. Бе наредила на младия Фабиани да я придружи, защото подозираше, че Мина ѝ търси съпруг, а освен това никъде не ходеше сама. Освен двамата Рирингети и техните приятели Раниери в ложата беше и старият Доторо Манчини, който можеше да разкаже с най-малки подробности всеки спектакъл на операта „Отело“ от двадесет години насам. Нямаше опасност да я сватосат за този старец, защото Мина ѝ търсеше привлекателен и безупречен мъж с благородно потекло. Бяха изминали девет месеца от смъртта на Кристофър. Време беше да започне да живее отново и да излиза в обществото. Време беше да се покаже в целия си блясък. Имаше много подходящ тоалет — дълга рокля от черен сатен, поръбена с бяло, която меко шумолеше, когато се движеше. На шията ѝ блестеше диамантена огърлица, подарена на Абигейл Бингъм през 1816 година от съпруга ѝ за раждането на техния първороден син. Диамантите искряха върху кожата ѝ като капки утринна роса, а обиците, които бяха в комплект с огърлицата, леко се поклащаха при всяка нейна крачка. Косата ѝ бе прибрана в елегантен кок на врата ѝ, пристегнат с малки диамантени звезди, а белите ѝ рамене бяха загърнати не с кожена наметка, както на останалите дами в залата, а с мантиля от испанска дантела. Моделът на роклята и на мантилята бяха плод на вдъхновението на малко познатият испански моделиер Емилиано, който отскоро работеше само за Ева. Тя възнамеряваше да се намеси и в модата. По реакцията на дамите в операта щеше да разбере дали е направила разумен избор.

Ева последва Мина в семейната ложа на Рирингети и се спря за миг, докато Гуидо Рирингети ѝ помагаше да си свали мантилята. Знаеше, че в този миг всички погледи са насочени към нея, защото шумът в залата престана, но след първия миг на изненада публиката отново заговори, този път още по-силно. Тя се отпусна в разкошното

кресло и се усмихна през рамо на Макс, който седеше зад нея. Той се наведе и прошепна на ухото ѝ:

— Всички дами позеленяха от завист...

Ева се засмя и отметна глава назад, а диамантите по нея ослепително заблестяха. Макс бе заплепен от нея. Може би това беше сън, който щеше да свърши, когато Ева Черни напусне Милано и се върне в Щатите. Макс щеше да я последва, защото трябваше да прекара Коледа със семейството си. Пребиваването му в Милано бе последната дълга ваканция, която можеше да си позволи, преди да започне кариерата си на адвокат. Ева можеше да го уволни, ако отношенията им се задълбочат, но това не го тревожеше.

Светлините угаснаха, шепотът утихна, закъснелите посетители побързаха да заемат местата си и червената кадифена завеса се вдигна. Макс не откъсваше поглед от сцената. Ева развеселено отбеляза този факт. Той имаше добър характер, този Масимо Фабиани, и беше истинска находка за нея. Умееше да се справя с всички трудности и бързо се ориентираше в най-заплетените сделки. Понякога крещеше и жестикулираше като италианец, а друг път ругаеше като хулиган от Южен Ййст Сайд. Беше много умен — сам си бе проправил път в живота, бе работил като светски репортер, познаваше италианското право, умееше да се справя с италианските бюрократи, а ето че сега седеше, изцяло погълнат от пеенето на сцената, забравил за всичко около себе си, подпрял глава с ръце. Добре бе постъпила, като го взе тази вечер със себе си. Той беше много млад и можеше да си помисли, че по-възрастната му работодателка „го сваля“, но Ева знаеше как да го постави на мястото му. Макс владееше италиански, справяше се отлично със задълженията си и тя му плащаше щедро за това. Тя се държеше доста рязко и безцеремонно с него, но той сякаш не го забелязваше и цялото му поведение подсказваше, че е с нея само защото тя му е наредила. „Много умен млад мъж — каза си Ева. — Той ще ми бъде много полезен.“

В края на първото действие, когато светлините отново заляха залата, Мина се обърна към Ева:

— Искаш ли излезем във фоайето?

През антракта младите жени се тълпяха в бюфета, за да демонстрират тоалетите си и да огледат съперничките си. Освен това

можеха да изпуснат по една цигара и да поклюкарстват, да видят кой с коя е, а за вдовиците бе прието да очакват посетителите в ложите си.

— Мисля, че мадам Черни трябва да даде възможност на всички присъстващи да оценят красотата ѝ — галантно предложи Гуидо Рирингети.

Макс стана от стола си.

— Мадам, искате ли да се поразходите? — рязко попита той.

Ева сви устни. Тонът му ѝ се стори твърде безочлив, но го хвана под ръка и двамата излязоха от ложата. Тръгнаха по кадифения килим към бюфета. Всички се обръщаха да я гледат, нямаше по-красива жена от нея.

Ева чу гласа на Мина.

— Дино, каква изненада. Не знаех, че си се върнал от Сен Мориц. Как прекара ски ваканцията?

— Ами... добре. — Гласът беше дълбок, странно вибриращ, и Макс видя как Ева трепна и извърна глава. Мъжът бе висок, тъмнокос, с приятен загар на лицето. Мина го представи на Ева. Преди да целуне ръката ѝ, непознатият огледа диамантите ѝ и в черните му очи проблесна възхищение. Макс си помисли, че можеше точно да определи цената на диамантите. Когато ги представиха един на друг, мъжът удостои Макс само с леко кимване и кратко ръкостискане, но го изгледа с леко пренебрежителен поглед. „Как постигат този ефект? — запита се Макс. — Моят вечерен костюм с нищо не е по-лош от неговия, моите копчета за ръкавели също са златни, мога да живея цяла седмица с парите, които дадох за тази риза и въпреки всичко той позна, че аз не съм от техния кръг. Гледай и се учи — каза си той. — Това, което става тук тази вечер, е по-интересно от всеки роман.“

На пръв поглед Риналдо ди Марчези, или както приятелите му го наричаха Дино, притежаваше всичко, което Ева харесваше у мъжете — брюнет, италиански тип, не толкова висок като Макс, но отлично сложен, с фини черти на лицето, с привлекателен загар, излъчващ чувственост, и на всичкото отгоре притежаващ титла, която датираше от времето на Борджиите.

„Виж го ти! — гневно си помисли Макс. — Същински златен принц. Сигурно, когато е писал книгата си, Макиавели е имал предвид някой като него. Никак не ми харесва, не знам защо, но не ми харесва. Всъщност това не е моя работа, аз съм само наемен работник.“

Дино ди Марчези впрегна целия си чар, за да направи впечатление на Ева. Макс се прибра в хотелската си стая, Ева го отпрати с думите: „Ще се видим утре в девет, в моя кабинет“, а останалата част от компанията продължи вечерта на друго място.

— Да, мем, не, мем — каза подигравателно Макс, когато черната лимузина потегли по улицата. Прибра се в стаята на седмия етаж, весело подсвирквайки арията на Дездемона.

Събуди го звънът на телефона. Грабна часовника си и видя, че е три след полунощ.

— Сбъркали сте номера — промърмори той в слушалката и се наклони да затвори.

— Мистър Фабиани?

Макс веднага се изправи.

— Да, мадам.

— Принц Риналдо ди Марчези. Открий всичко за него. Всичко, което можеш да намериш. — Телефонът изщрака.

— Принц Риналдо ди Марчези е четиридесетгодишен, потомък на римски аристократи, напълно разорен — докладва й Макс след два дни. — Той е петнадесетият принц в своя род. Баща му е починал, а майка му живее уединено в западния дворец Марчези в Рим. Той е вдовец, жена му Адриана Лукарели е починала преди четири години от свръхдоза приспивателни. Нейният баща притежава богата компания, която за Италия е като „Дженерал Мотърс“ за Америка. Тя се омъжила за принца, когато е била деветнадесетгодишна, но бракът им не потръгнал. Умряла е на двадесет и шест години. Няма деца. Не е могла да забременее. Затова е била депресирана и са й давали успокоителни лекарства, към които се е прирастила и една нощ е нагълтала цяла шепка от тях. Той живее с нейните пари. Била е лудо влюбена в него. Баща й не искал дъщеря му да се омъжи за Дино, въпреки че е принц, но Адриана се наложила. Тя била много разглезена и винаги получавала това, което иска. Но не е знаела, че и Дино ди Марчези е същият като нея. — Макс замълча. — Мисля, че това е всичко. О, да, забравих да спомена, че около него винаги са се тълпели красавици, а той е известен с отличния си вкус относно жените и затова те ухажва.

— С какво се занимава?

— Със ски, с лов — много добър стрелец и има повече трофейни купи, отколкото има чинийки в един сервиз за кафе, освен това язди, обожава бързите коли и флиртовете.

Ева прехапа устни. „Наистина — каза си тя, — той се държи възмутително и трябва да го смърря, но е толкова умен...“

— Имам едно предложение за теб. — Ева реши да смени темата.

— В моята стая или в твоята? — безочливо подхвърли Макс.

Лицето ѝ остана строго, макар вътрешно да я напуши смях.

— Мистър Фабиани, изглежда, не проявявате уважение към никого. Ако желаете да станете прочут адвокат, трябва да се научите да се държите възпитано.

— Предпочитам да бъда богат.

— Тогава можеш да постъпиш за постоянно на работа при мен.

— Искаш да стана твой адвокат?

— Не. Ако слушаш внимателно и се научиш да защитаваш интересите ми като свои собствени, може би един ден...

— Възнамерявам да живея дълго. — Макс я изгледа. — Кога ще дойде този ден?

— Когато аз реша. А сега можеш да продължиш по същия начин, както през последните няколко седмици.

— Нещо като момче за всичко, така ли?

— Ще събираш сведения за мен, ще следиш хората, с които се срещам, ще ме съветваш, ще четеш внимателно договорите...

— Ще бъде тайното ти оръжие?

Ева се намръщи.

— Няма значение — махна с ръка Макс. — Ще бъде на твое разположение, като момче на повикване.

Тя отметна глава и се засмя.

— И да продължаваш да ме забавляваш.

— Винаги се радвам, когато доставям удоволствие на другите.

— В замяна ще получаваш двадесет и пет хиляди долара годишно.

— Само за да те забавлявам? Лейди, в най-скоро време аз ще стана най-добрият комик в бизнеса!

— И така започнах кариерата си при майка ти — завърши Макс. — Но понякога се питам как съм стигнал до тук.

След завръщането им от Милано в Ню Йорк Ева отседна в къщата на фамилията Бингъм на Източна седемдесет и осма улица, а Макс се запъти към Мълбери стрийт в Южен Ийст Сайд, където се намираше малкият италиански ресторант на баща му. Макс се бе родил в апартамента над ресторанта и бе най-малкият от шестте деца. Искаше да зарадва семейството си с новата си, добре платена работа в света на богатите.

Когато се появи в нийоркския офис на „Ева Черни Козметикс Инкорпорейтид“, Макс получи най-малкия кабинет.

— Малко по-голям от тоалетна — както вечерта го описа шеговито пред семейството си, насядало около масата за традиционното италианско ризото, — но поне има телефон и пепелник, макар мадам да не одобрява пушенето, защото било вредно за кожата, та ми се налага да пуша наведен през прозореца, а съм на четиридесетия етаж и трябва доста да внимавам, за да не падна, когато звънецът внезапно позвъни.

— Какъв звънец? — попита най-голямата му сестра Грациела.

— Портiererът звъни, за да ни предупреди, че мадам е пристигнала в сградата. Това означава, че може да дойде на проверка.

— Напомня ми за казармата — обади се баща му.

— Надявам се не след дълго да ме повишат в чин.

— Предполагам, че тази мадам Черни ти плаща добре — намеси се майка му.

— Не мога да се оплача — отвърна Макс.

— Но какво ще стане с кантората, която мислеше да откриваш?

— Ако поработя няколко години в тази компания, ще имам достатъчно пари, за да открия собствена адвокатска кантора.

Тогавя не подозираше, че тези няколко години щяха да станат двадесет, но знаеше, че в този момент принц Ди Марчези пътува за Ню Йорк с надеждата да се ожени за богатата вдовица Ева Черни.

Ева откри, че принцът е съвършен придружител. Той бе изключително вежлив и забавен, макар и не колкото Макс, танцуваше божествено, винаги се усмихваше очарователно, винаги бе на нейните услуги. Безпогрешно й осигуряваше най-добрата маса в ресторанта, най-добрите места в театъра, не й досаждаше и знаеше кога да се оттегли — Ева нито веднъж не го покани в спалнята на триетажния си апартамент южно от Сентръл Парк. Не изпитваше сексуално

привличане към Дино ди Марчези, което бе доста странно за нея, защото определено изпитваше подобно влечение към двадесет и три годишния Макс Фабиани. Ала Дино я глезеше и в неговата компания се чувстваше чудесно. Ако вечерно време не ѝ се излизаше, той с радост оставаше с нея в апартамента. Ако искаше шумни забавления, принцът ѝ ги осигуряваше. Той сякаш предугаждаше всяко нейно желание и го изпълняваше начаса. Обаче Макс непрекъснато ѝ повтаряше, че той е един празноглав жиголо.

„И какво от това? — питаше се Ева. Вече бе изминала почти една година от смъртта на Кристофър, а тя не възнамеряваше цял живот да остане сама. — Освен това Дино е принц, с него ще се изкача още по-високо в обществото. Семейство Бингъм може да се смята за част от стария Ню Йорк, но Дино ди Марчези може да изброи предците си седем века назад, сред които има един папа и двама кардинали. Както казва Макс: все едно Джордж Вашингтон да ти е пралядо, Томас Джеферсън да ти е далечен братовчед, а Бенджамин Франклин да ти е бил чичо по майчина линия.“ А освен това щеше да стане принцеса. Принцеса Ди Марчези. Щеше да изглежда много шик върху етикетите на стоките ѝ. И защо да не го направи? Елена Рубинщайн го бе направила, а също и Елизабет Арден. Разбира се, щеше да ѝ струва много пари, но тя можеше да си го позволи, а освен това щеше да го държи изкъсо. Ако злоупотреби с доверието ѝ, няма да получи нито долар. Щеше да има щедра издръжка, но при строги допълнителни условия.

Би могла да си затвори очите за любовниците му, ако Макс се окажеше прав и принцът се окаже женкар, но той трябваше да бъде дискретен, за да няма клюки по неин адрес. При най-малкия намек за публичен скандал ще му отреже не само издръжката. Да, щеше да ѝ струва много скъпо, но с неговата титла щеше стократно да си възвърне разходите. Обаче първо трябваше да разбере намеренията му.

След Коледа отлетяха за Рио де Жанейро — Ева трябваше да открие поредния си козметичен салон. Принцът не се отделяше нито за ден от нея, но преди да успее да я заплени с латинския си чар, той, за голяма своя изненада, се оказа в ролята на послушен лакей. От Рио потеглиха за Буенос Айрес — там Ева му разреши да се оттегли в

стаята си в хотела, защото ѝ предстояха сериозни преговори. Дино още не бе задрямал, когато съзря първата хлебарка на пода и веднага се шмугна в банята, в съседство със спалнята. Ева се прибра от деловата си среща и се опита да го убеди да се отбият в клуба за поло на следващия ден, но принцът, пребледнял, с изплашен поглед, само клатеше отчаяно глава и се оплакваше от съдбата си. След два дни заминаха за Мексико Сити и накрая се прибраха в Ню Йорк. Ева реши да вземе сина си при себе си, но малкият Кристофър не хареса суетния италианец и дори го ритна в глезена още при първата им среща. Ева се ядоса и заповяда на бавачката да приготви багажа на детето, за да го върне в Швейцария. Макс ги придружи до вилата край Женевското езеро. Щом пристигнаха, принцът цяло денонощие не стана от леглото. На другия ден се събуди освежен, закуси добре и пристигна пред вратата на спалнята на Ева с разкошен букет от червени рози. „Трябваше по-рано да предприеме тази стъпка“ — каза си Ева, докато разлистваше розите, за да намери визитната картичка, към която бе прикрепен годежният пръстен на Ди Марчези, увенчан с великолепен сапфир.

Тя с възхищение изпробва пръстена и покани принца да седне на копринената кувертюра върху огромното ѝ легло.

— А сега нека поговорим за този пръстен...

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

Швейцария, 1988 година

На тези, които подозираха, че никой, освен него, нямаше достъп до фирмените тайни на Ева Черни, Макс Фабиан обикновено отговаряше:

— Ако някой си въобразява, че е много приятно да се занимава с това, което върша аз, нека да заповяда. С удоволствие ще му отстъпя стола си.

Обаче никой от партньорите или конкурентите на Ева Черни не можеше да отрече, че Макс Фабиан бе ненадминат в умението да предугажда решенията на богатата вдовица, да се справя с капризните ѝ настроения, да я успокоява с разумни доводи, с помощта на вродената си тактичност и не на последно място — с чувството си за хумор. Той бе единственият ѝ сътрудник, който нито веднъж не бе заплашен с позорно уволнение заради некадърност. Може би тайната му се коренеше в това, че Макс отрано научи едно много важно правило в неписания кодекс на компанията „Ева Черни Козметикс Инкорпорейтид“, неусвоено от мнозинството от нейните служители: единственият начин да издържи на властния характер на мадам е да се стреми винаги да опазва способността си за независимо мислене. От огромно значение за кариерата му бе фактът, че никога не се изплаши от властта ѝ. Затова, за удивление на подчинените ѝ, Ева започна да му се доверява изцяло и да разчита на него във всяко отношение. Той великолепно се ориентираше дори и в най-заплетените ситуации, знаеше много тайни за нея, но с никого не ги споделяше, макар че Ева, ръководена от непогрешимия си инстинкт за самосъхранение, винаги знаеше докъде да се простира в откровенията пред адвоката си.

Понякога между тях избухваше яростен спор и тя му заявяваше с леден тон:

— Тази компания е моя собственост и тук се изпълняват единствено моите нареждания!

В такива моменти Макс винаги се покланяше дълбоко и отвръщаше със саркастична усмивка:

— Да, Ваше Императорско Височество, не, Ваше Императорско Височество, може ли да ме цунете отзад, Ваше Императорско Височество? — при което Ева избухваше в неудържим смях и опасността от разрив се изпаряваше начаса.

Освен това Макс се прояви като блестящ адвокат и мениджър. Всъщност трудно бе да се прецени кое го тласкаше да се старее толкова много — дали тревогата за собственото му благополучие, или грижата за преуспяването на компанията — макар че по същество двете често се покриваха. С течение на годините той успя да обучи превъзходен екип от десетина мъже, негови помощници, с чиято помощ успяваше да се справи и с най-деликатните ситуации в коварния парфюмериен бранш. Именно той я съветваше при подбора на всеки директор на някой от многото филиали на петте континента, именно той я предупреждаваше, когато някой от мениджърите ѝ си позволяваше да превиши правата си. Случваше се Ева да се разкреци, вбесена от някой от по-некадърните си подчинени:

— Веднага го изхвърли от компанията ми!

В такива случаи Макс мъдро я съветваше да отпрати провинилия се служител в някой от по-отдалечените филиали и да му даде още една възможност да измие позора си. Умният адвокат предварително знаеше отговора ѝ:

— Хм, нима си въобразяваш, че с това ще оправиш нещата? Та той никога няма да се промени! Не е ли най-умно още сега да се отървем от него?

Тогава по промяната в тона ѝ Макс безпогрешно разбираше, че на нещастника му се е разминало и веднага благоразумно сменяше темата. Не е чудно, че Ева свикна да гледа на Макс като на свой придворен магьосник, който съумява да намери изход от всяко затруднение, макар да не подозираше за напрегнатата работа и дългите вечерни часове, които Макс посвещаваше на детайлно изследване на пазарната конюнктура или на сведенията за някой от сътрудниците, партньорите или конкурентите на „Ева Черни Козметикс Инкорпорейтид“. Защото зад всяко чудо на нейния „придворен магьосник“ се криеше упорито и целенасочено проучване и анализ на фактите от суровата реалност на парфюмерийния бизнес.

Именно тя го накара да промени името си.

— Масимо? Звучи ми като име на някакъв боксьор. Ще те наричам Макс... Макс Фабиан, звучи напълно по американски, нали?

И така от този ден изчезна Масимо Фабиани, за да се появи Макс Фабиан.

Щом мадам Черни се отправяше на някоя от многобройните си проверки сред филиалите на компанията, разпръснати по четирите посоки на света, Макс бе длъжен да надзирава дейността в главната квартира на „Ева Черни Козметикс Инкорпорейтид“, освен ако не го взимаше със себе си — тогава задачата му се състоеше във внимателно изучаване на деловите партньори, разузнаване на възможностите им, проучване на офертите им... Именно той избираше най-благоприятните условия за основаване на нови филиали извън САЩ, той утешаваше разплаканите секретарки след поредното избухване на Ева, дори ги даряваше с целувка по бузата, ако се случеше да утешава някоя по-симпатична.

Ева му вярваше безрезервно, защото и той като нея бе амбициозен и нищо не можеше да сломи увереността му в бъдещето на „Ева Черни Козметикс Инкорпорейтид“, защото се гордееше с успехите на компанията или, при някой от временните им неуспехи, страдаше като дете, изгубило любимата си играчка. Понякога водеше в луксозния кабинет на Ева нова служителка, както например бе в случая с Мойра, и ако ѝ предложеше: „Назначи я още днес“, Ева никога не се колебаеше. Но, от друга страна, тъкмо той бе длъжен да уволни някой от провинилите се, ако Ева не бе доволна от усърдието му. Пак на Макс се падаше тежката задача да отмъкне някой талантлив химик или брокер изпод носа на конкуренцията, ако Ева научи за него отнякъде и му нареди лаконично: „Трябва ми този човек!“. В повечето случаи му възлагаше да привлече някоя жена на работа в компанията, защото с мъжете Ева сама се справяше, и то чудесно.

В началото на седемдесетте в няколко държави бяха открити свръхлуксозни козметични салони на мадам Черни — само в САЩ бяха повече от десет. Освен това Ева притежаваше двадесет предприятия за парфюмерийни изделия и дузина огромни търговски центрове, винаги разположени в близост до големите световни столици или до елитните курорти. Едно от многобройните задължения на Макс бе да лавира сред лабиринтите на данъчните законодателства на

развитите страни или самотните островни държави, където законите бяха доста по-либерални, за да извлече максимални печалби при минимални данъчни плащания. За тази цел Макс неуморно откриваше и закриваше призрачни дъщерни компании, винаги регистрирани като собственост на почтени жители на съответните държави, но така умело вплетени в мрежата на „Ева Черни Козметикс Инкорпорейтид“, че счетоводителите на мадам Черни можеха да контролират всеки цент в балансовите им отчети.

Данъчните инспектори с нескрита неприязън посещаваха главната квартира на компанията — Ева ги посрещаше с надменна усмивка, защото знаеше, че Макс вече се е погрижил за безупречното оформяне на счетоводната документация, при това, без да се нарушава графика на текущите плащания. Месеци му бяха необходими, докато открие опитен счетоводител, който да задоволява всички изисквания, и накрая трябваше да го измъкне от кантората на Пийт, Марвик и Мичъл, при това за тройно по-високо възнаграждение. Отначало Ева посрещна с възмущение вестта за нечувано високата заплата на новия си сътрудник, но Макс бързо я убеди, че ако се откажат от него, ще изгубят петорно повече във вид на данъци. Нямаше кътче в огромната империя на мадам Черни, до което да не достигаше влиянието на Макс Фабиан, макар в много области последната, решаващата дума да принадлежеше единствено и само на нея — никой дори не си помисляше да вземе без нея решение за окончателното одобряване на химическите съставки на някое ново изделие или за цветовия нюанс, или за опаковките, или за наименованията на козметичните серии.

За Великден на щандовете на компанията раздаваха безплатно по една елегантна кутия, съдържаща малки флакончета с парфюми, на всяка жена, която е купила поне два продукта от козметичната гама на Ева Черни. Големите търговски къщи отдавна имаха подобна практика, но великденският подарък на Ева бе по-различен. Кутийката бе толкова красива, че можеше да се използва и след като се изразходват парфюмите във флакончетата. Опаковката бе в традиционните цветове на Ева Черни — черно, бяло и златисто, с нейния подпис, а съдържанието се определяше през есента лично от Ева. Но беше вече октомври, а мадам още не бе определила съдържанието на великденската кутия. От производствения отдел непрекъснато досаждаха на Макс с въпроса за избора на подаръците, но никой не

смееше да вземе решение в отсъствието на Ева. Макс отиде при Паоло, нейния дизайнер, но той ужасено отказа:

— Никога! Ти искаш да изгубя работата си! В никакъв случай не мога да си позволя подобно своеволие!

Макс реши да се посъветва с Мойра и Памела. И двете използваха козметиката на Ева Черни и отлично познаваха цялата гама от парфюми, червила и кремове, но и двете му отказаха.

— Сигурно се шегуваш! — изгледа го ужасено Мойра, а Памела поклати глава. — Аз съм последният човек, когото можеш да помолиш за подобно нещо. Тя никога не се е съобразявала с мнението ми.

— Въпреки това мнението ти ме интересува. Ако имаше решаващата дума, кои пет изделия от пълната гама на Ева Черни би поставила в кутийката с подаръци?

— Ами... на първо място крем „Ренесанс“, защото всички го харесват. После ще поставя и едно червило, според мен най-доброто е „Ред Тейп“, сутрешния крем „Морнинг Стартер“, защото го използвам всяка сутрин, и накрая комплекта сенки и гримове и крема за ръце „Хенд Ресторър“.

— Чудесно! — зарадва се Макс. — А ти какво ще кажеш, Мойра?

— Аз не бих поставила „Морнинг Стартер“, защото не го използвам, използвам нейния сапун „Симпли Пърфект“. „Ред Тейп“ не е подходящо червило за мен. Аз си слагам от розовото, „Пърфект Пинк“. За комплекта от сенки и гримове съм напълно съгласна, но вместо крема за ръце бих поставила лак за нокти в тон с червилото.

— С благодарност приемам предложенията ви — ухили се Макс. Обаче, когато отиде в производствения отдел, там го информираха, че миналата година са използвали комплекта сенки, както и крема за ръце. А политиката на мадам беше никога да не се повтаря съдържанието на комплекта с подаръците. — По дяволите! — изруга той и се запъти към Алекс.

— Не знам какво да правя — оплака ѝ се той. — Аз не съм специалист по цветовете, нито пък разбирам от технология. Това е запазен периметър на майка ти и тя много ревниво го охранява. Представянето на новите серии е много важно, защото ако жените ги харесат, те ще си ги купят. Ако объркам нещо, продажбите ще спаднат и тя ще ме обеси на първото дърво.

— Тази ли е кутийката, предназначена за великденския подарък? — попита Алекс и отвори капака на елегантната кутия. Върху черно кадифе бяха поставени няколко мостри — флаконче с парфюм, бурканче с крем и блестяща гилза с червило. Самата кутия бе невероятно скъпа, но Ева упорито отказваше да използва по-евтини материали. „Не може да се украсява флагманския кораб с второкачествени знамена“ — обичаше да казва тя.

— По въпроса за червилото няма единодушно мнение, а сутрешният крем и кремът за ръце са използвани миналата година — мрачно рече Макс.

— Е, аз не съм експерт — каза Алекс, — но предполагам, че подаръците трябва да привлекат вниманието на тези жени, които досега не са използвали козметичните изделия на Ева Черни, права ли съм?

— Напълно!

— Но продуктите на Ева Черни са най-качествените на пазара, а това ги прави недостъпни за жените от средната класа.

— Те не са предназначени за тези жени.

— Тогава защо не подберете за подаръците тези изделия, които постоянните клиентки на компанията Черни предпочитат най-много?

Макс я изгледа с отворена уста.

— Господи, никога не съм помислял за това... защото това не е моята област — извинително промърмори той. — Подборът е любимото занимание на мадам Черни.

— Тя очевидно винаги се е старала да привлече повече купувачи. Иначе защо ще прави толкова скъпи подаръци? Доколкото знам, тя е раздавала мострени подаръци още преди да стане толкова богата, колкото е днес.

— Така е. За пръв път започнахме през 1968-а година, за Коледа. Тази идея не беше нова, но Ева никога не се е колебала да използва чужд опит, особено ако носи печалби.

— Но жените не биха искали да харчат пари за скъпа козметика, ако не са убедени в качествата ѝ.

— Абсолютно си права — съгласи се той и изгледа Алекс със смесено чувство на гордост и страхопочитание. — Защо аз сам не се досетих за това? И така, кажи ми ти какво би поставила в тази кутия?

— Мостра от всичко най-хубаво в гамата, което е много над възможностите на средните купувачи, включително и мостра от най-новия ѝ парфюм.

— *Еншанте!* Господи, знаеш ли колко струва? А освен това нямаме време за изработката на мострите и опаковките. — Макс се почеса по носа, както винаги, когато мислеше усилено. — Чудя се... — Той я стрелна с поглед. — Знаеш ли как ухае „Еншанте“?

— Да. Мойра го използва.

— И какво ще кажеш?

— Много е... чувствен. И освен това е много шик. Изключително модерен, има осемдесет ароматни нюанса.

— Затова има нечуван успех. Майка ти никога не е поставяла парфюм в комплекта за подаръците, освен ако вече не е на първо място в класацията на продуктите ѝ, а в момента „Еншанте“ е на върха. Правила го е с „Парфюмът на Ева“ и „Л'аморьоз“ преди пет години... Предполагам, че можем да използваме обикновено стъклено флаконче, но с етикета на Ева, не със стандартните размери, но формата на флакончето ще подсказва какъв парфюм се крие вътре.

— Не разваляй бурето мед с една капка катран — посъветва го Алекс. — Смятам, че ако поръчаш да изработят миниатюрно копие на оригиналния флакон, ще бъде много по-ефектно и ще привлечеш много повече купувачи, отколкото с обикновено шишенце. Нали току-що ми каза, че жените познават „Еншанте“ само по опаковката? Само при вида на парфюма всяка жена ще се разтопи. — Алекс млъкна и учудено го изгледа. — Защо ме гледаш така втренчено?

— Защото съм напълно смаян — засмя се Макс. — Господи, как не съм го разбрал досега? Ти си истинска дъщеря на майка си.

— Ако се опитваш да ме сравняваш с нея...

— Точно това правя и смятам, че съм абсолютно прав. Ти си тази, която е наследила усета ѝ, а не Крис. Тя се надяваше синът ѝ да поеме работата ѝ, но той никога не се е интересувал от компанията. Майка ти достига до същите заключения, до които достигна и ти по пътя на логиката, но Ева се ръководи от инстинкта си. Само че се съмнявам, че тя ще си позволи да подарява най-новия си парфюм, който се продава по триста долара за унция. Според мен тя би използвала „Олуейс Роузис“. Той е от преди две години, но все още е бестселър след „Парфюмът на Ева“. Да използваме „Еншанте“ е

истински хазарт, но Ева винаги е предпочитала високите залози. — Той сложи ръце на раменете ѝ. — Алекс, ти си ми като изпратена от бога.

Наведе се над нея и я целуна, но не по бузата, както досега, а по устата. Устните му бяха топли, но твърди и Алекс потръпна, сякаш електрически ток бе преминал през тялото ѝ. Без да съзнава какво прави, тя отговори на целувката. За миг ръцете му се стегнаха около кръста ѝ, но сетне се отдръпнаха.

— Е, ще бъде както ти предложи. Ще сложим по една мостра от „Еншанте“, „Ренесанс II“, „Блуминг Чийк“ с четчица, комплект от „Найт Ревиталайзър“ и три вида червила. Ако това не счупи рекордите по продажби досега, значи аз нищо не разбирам от този бизнес.

— А ако се провалиш?

— Ще бъде по твоя вина. Ще се видим по-късно.

Когато съобщи какво ще съдържа рекламната кутия, настъпи напрегната тишина. Сетне се надигна невъобразим шум.

— Да не си полудял? Да подаряваме „Еншанте“?

— Не можем толкова бързо да направим миниатюрни копия на оригиналния флакон, в който ще продаваме този парфюм!

— Мислил ли си колко ще ни струва?

— Никога няма да успеем да си върнем разходите.

— О, ще си ги върнем — спокойно заяви Макс. — Ако не успеем, аз ще напусна.

Шумът в стаята продължи.

— Защо тази година да не пропуснем великденските подаръци? — предложи някой. — При тези обстоятелства клиентите ще ни разберат.

— Ще бъде истинска катастрофа — озъби му се Макс. — Мадам винаги е казвала, че не бива да си позволяваме да изгубим нито една клиентка. Длъжни сме да поддържаме нивото си. И без това вече има лъжливи слухове, че компанията е в упадък. Не можем да си позволим да изглеждаме нестабилни, и то тъкмо сега, когато мадам отсъства. Смело е, но си струва риска.

— Не е смелост, а истинска лудост — промърмори някой.

— Това е най-големият риск, който компанията някога е поемала — обади се трети.

— Аз съм готов да го поема — твърдо заяви Макс. — Да не губим повече време в напразни дискусии.

„Най-хубавото в тази история е това, че Алекс измисли всичко — каза си Макс, докато шофираше към вилата. — Тя единствена от всички. Трябваше да се досетя. Нали винаги съм й казвал, че прилича на майка си! Никой досега не е рискувал да подарява от най-новите си и най-скъпи изделия. «Ренесанс II» и «Найт Ревиталайзър» са току-що пуснати на пазара и успешно се справят с конкуренцията. Жените ги купуват като побеснели. «Ренесанс II» се продава за петдесет долара в малка опаковка и за сто долара в голяма, а «Найт Ревиталайзър» за седемдесет и пет долара в шишенце от три унции. Да се подаряват в комплект с още два продукта от гамата на Ева Черни е истинска лудост! Ще струва цяло състояние, защото и петте продукта са от най-високо качество. Обикновено в кутиите с рекламни подаръци се слага гребен или огледалце — в търговията ги наричат «пълнеж», защото не струват почти нищо.“ Не можеше да си спомни някоя козметична компания да е правила такива скъпи подаръци, макар че в началото на седемдесетте години „Ланком“ проби на пазара чрез специално представяне на пълната си гама при 50 процента намаление на цената.

Отби колата от шосето, спря и извади портативния си компютър, който навсякъде носеше със себе си, и започна да прави приблизителни изчисления. „Подаръците ще ни струват огромно състояние — помисли си Макс — и можем да се провалим, но инстинктът ми подсказва, че ще направим големия удар. Как не сме се сетили досега? — запита се Макс и подкара колата по шосето. — Ако Алекс е наследила майчиния си усет, аз трябва да я използвам. Само господ знае докога Ева ще отсъства от компанията. Може да се върне още утре, а може да измине и цял месец, а аз не мога да си позволя да чакам. — В този миг си спомни нещо друго и се намръщи. — Какво ще стане, ако Ева се откаже от компанията? Аз мога да поема управлението, защото познавам добре целия механизъм, но вдъхновението, новите идеи и хрумвания принадлежат на Ева. Едва ли ще намерим някой, който би могъл да я замести. Тя сигурно си е мислила за заместник, като се изключи Крис, защото той достатъчно ясно й бе заявил, че не възнамерява да работи в компанията. А този

заместник през цялото време е бил под носа ни — усмихна се Макс, — но той е последният човек, за когото Ева би си помислила. Но аз ще го направя. С удоволствие ще работя заедно с Алекс. Особено ако се сравни с майка ѝ. Алекс е спокойна и разумна и никога няма да избухне или да направи скандал.“

„Алекс разсъждава и стига по логичен път до същото решение, до което достига и майка ѝ благодарение на усета си. Но това няма значение, щом крайният резултат е добър. Чудя се... — замисли се той — ще трябва да съм много внимателен с Алекс, особено в първите дни, но ако съм винаги до нея и ѝ помагам, нищо чудно тя да надмине майка си. Във всеки случай си струва да опитам. Нали винаги съм си казал, че ако се подготвиш за най-лошото, ще се чувстваш много щастлив, ако всичко завърши добре. Алекс има невероятна способност да разсъждава и анализира, но в нашия бранш се иска още нещо. Трябва нещо непрекъснато да те тласка напред, да искаш още и още... А Алекс не е такава. Ева е в състояние да извърши неща, от които Алекс би се ужасила. Ева е жестока, а Алекс — не е. Но тя не се поколеба да сподели с мен мнението си за великденската кутия и аз съм сигурен, че тази идея ще се окаже дяволски добра и успешна. Ако загубя, Ева няма да се поколебае да ме унищожи, дори и след двадесетгодишна съвместна работа. Алекс е от тези хора, които остават лоялни до смъртта си, а Ева изисква от другите да ѝ бъдат предани, но това не се отнася за нея. Обаче Ева притежава въображение и дръзновение, невероятен усет за цветовете и нюх за аромати, а Алекс няма тези дарби. Алекс е убедена, че козметиката не е нищо друго, освен средство за съблазняване на мъжете, нищо повече от измама, за да се привлече мъжкото внимание.“

Макс знаеше, че Алекс едва ли би се справила, ако беше на мястото на майка си: да започне с три-четири домашно произведени и примитивни сапуни и кремове, за да стигне след пет години до производството на 15 водещи козметични продукта, с гама от дванадесет оттенъка на руж и червила. Сега Ева произвеждаше три различни серии: „Ева Черни“, „Младата Ева“, за момичета под двадесет и пет години и „Принцеса Ди Марчези“ — най-скъпата серия, за жени над тридесет и пет години. Освен това компанията предлагаше повече от сто самостоятелни продукта. Никоя друга козметична къща не можеше да се похвали с такъв богат комплект гримове. Само в

Съединените щати годишният брутен оборот надхвърляше един милиард долара. „Е — помисли си Макс, — това ниво може да бъде поддържано само ако компанията непрекъснато излиза на пазара с нови и нови идеи, които да увеличат продажбите. А досега само Ева бе способна да измисля нови идеи. Ако реши да се оттегли... всичко ще отиде по дяволите! Но как ще живее тя тогава? Работата е единственото нещо, което винаги е имало най-голямо значение за нея. Но ако се случи и немислимото? Какво ще правим тогава? Трябва да подготвя Алекс за нейна наследница. Да я изпробвам, да я обуча, да я убедя да приеме тази работа... В този свят — каза си Макс, докато завиваше към вилата, — човек трябва да е готов на всичко.“

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА

Швейцария, 1967–1971 година

През пролетта на 1968 година вила „Парадиз“ отново разтвори вратите си в чест на завръщането на мадам Черни, но този път като принцеса Ди Марчези.

— Но нали ми каза, че вече я наричат императрица? — попита Алекс и учудено вдигна вежди.

— Да, императрица е... как да ти го обясня... това е титла, която е свързана с дейността на компанията ѝ — отговори Патси. — Майка ти създава козметични препарати и във всички страни я наричат Императрицата на красотата. Но всъщност сега стана принцеса, защото се омъжи за принц.

— Уф, нищо вече не мога да проумея... — недоумяващо въздъхна Алекс.

— Не си напрягай ума с тези титли — побърза да я успокои Патси. — Съмнявам се, че в твоя живот нещо ще се промени.

И наистина на таванския етаж нищо не се промени. Ева нито веднъж не попита за дъщеря си, но и Патси сега полагаше още повече усилия, за да крие Алекс от погледа ѝ. Всъщност през този сезон на Ева не ѝ остана свободно време да си припомни за съществуването на дъщеря си — защото бе затрупана със светски ангажменти. Прислугата не помнеше досега да са имали такъв натоварен сезон — принцеса Ди Марчези през ден даваше приеми за петдесет гости, а понякога и балове, на които поканените надхвърляха двеста. Събираше се невиджано множество от титулувани особи и понякога с труд успяваха да ги настанят около дългата маса по такъв начин, че никой да не остане засегнат от мястото в отдалечените ъгли на масата. Не минаваше уикенд, без салоните да гъмжат от оживени светски разговори и женски смях. Гостите бяха навсякъде: и в плувния басейн, и на тенис корта, и на поляната за крикет, както и на трите тераси, заобикалящи огромната вила.

Алекс свикна да наблюдава посетителите във вилата през прозореца на таванската си стая и след като Патси ѝ показа кой от всичките е принцът, момичето не преставаше да се чуди защо един принц, при това истински, а не от приказките, си губи времето в компанията на красиви млади дами, вместо да го посвещава на избраницата на сърцето си. Освен това момичето разбираше, че ако принцът се постарее да направи мадам щастлива, като се грижи за забавленията ѝ, всички слуги във вилата ще си отдъхнат, защото ще се намали заплахата да бъдат нахокани за някакъв незначителен пропуск. Алекс вече знаеше, че майка ѝ най-много обича да се весели, някой да я размива и развлича, а когато съпругът ѝ се нагърбваше с тази роля, настроението ѝ рязко се подобряваше. Веднъж Алекс неволно чу как две от камериерките оживено обсъждаха тази особеност в поведението на господарката си. Оставаше ѝ само да се надява принцът никога да не се отдели от своята принцеса, защото Алекс се страхуваше много от злата жена с остър глас и пронизващ поглед, в която майка ѝ се превръщаше веднага, щом не бе доволна от интимния си живот.

В този миг Алекс бе готова да повярва, че майка ѝ занапред винаги ще си остане такава — по-спокойна и по-приветлива.

Когато навлезе в единадесетата си година, Алекс започна бързо да расте. Вече настигаше майка си по ръст — около метър и шестдесет, а теглото ѝ нарасна на шестдесет килограма. Дрехите ѝ окъсяваха тъй бързо, че дори Ева го забеляза.

— Алекс расте много бързо, мадам — обясни ѝ Патси. — Понякога се налага през два-три месеца да сменям роклите ѝ.

— Тогава ѝ купете от по-голям размер! — сърдито заповяда Ева. — Парите не са проблем за мен, мис Патерсън, пък и едва ли някой ще я забележи, така че няма значение как ще изглежда.

„Да, винаги е било важно само как ти изглеждаш“ — помисли си разгневената Патси, но си премълча, разбира се, само кимна разбиращо и зачака нетърпеливо, защото знаеше, че най-важният въпрос тепърва предстоеше.

— Напоследък идвал ли е във вилата пастор Дитрих? — попита Ева.

— Да, мадам, една седмица преди да се върнете в Швейцария.

Ева се намръщи, но само за миг. Не биваше да забравя нито за миг, че гримасите спомагат за появата на бръчките.

— Много добре — хладно отвърна тя. — А сега можете да се приберете горе, мис Патерсън.

Патси тръгна по стълбата към таванския етаж, озадачена от интереса на мадам към този невзрачен свещеник. „Явно пасторът я държи в ръцете си по някакъв начин... Иначе защо ще ме разпитва за посещенията му? Тези визити никак не ѝ се харесват, но очевидно с нищо не може да ги осуети, въпреки огромното си влияние. Дано господ дари пастора с дълъг живот, за да продължи посещенията си при нещастната Алекс!“

Но тогава настъпи нещо неочаквано и неприятно за всички — принцът провали брака си с Ева. Още преди да се оженят, тя знаеше за славата му на невъздържан женкар, но досега се преструваше, че не забелязва флиртовете му — но при изричното условие, че не премине невидимата граница в спазването на привидното благоприличие. От няколко седмици Ева бе много заета със създаването на новата си козметична серия, за която вече бе избрала името „Принцеса Ди Марчези“ и макар съпругът ѝ да се ласкаеше от мисълта, че името на фамилията му ще украсява безброй етикети на кремове, помади и пудриери, внезапно му хрумна, че е проявил неочаквано голяма щедрост, като се е съгласил само на една четвърт от печалбите — а те, според маркетинговите анализи, може би ще надминат всички рекорди. Нали се бе съгласил с всичките ѝ изисквания? Нали винаги киснеше тук, в тази скучна швейцарска вила, готов да я придружава навсякъде, на приемите в ресторантите и в частните резиденции, на благотворителни обеди и вечери... А тя напоследък бе дотам погълната от работата си, че въобще не му обръщаше внимание. Винаги бе така в компанията на Ева Черни, преди пускане в производство на нова гама от продукти — в последния момент възникваха спешни промени, уточнявания на десетки детайли, корекции на рецепти и опаковки, договори и оферти, неустойки, скандали около хигиенните норми и какво ли не още. Когато най-после ѝ останаха няколко свободни часа и Ева се върна във вилата, за да си откъдне след кошмарните три седмици, за своя изненада тя го завари увлечен в любовна игра с една от нейните подчинени. Слуховете за похожденията на принца отдавна бяха обиколили всички помещения, но едва сега стигнаха и до слуха на Ева. Когато ги завари на местопрестъплението, Ева устрои невъобразима сцена — Жак,

икономът, се изплаши, че стените на спалнята ще се срутят. Като връх на всичко бе откритието ѝ, че уволнената от нея парфюмеристка е основала конкурентно козметично предприятие, при това с парите, дадени ѝ на заем от принца. Това преля чашата и Ева обезумя от гняв.

— Как се осмеляваш! Как си посмял да довлечеш тази уличница тук, в моя салон, при това с моите пари! Бих могла да си затварям очите пред дребните ти флиртове и пред разсипничеството ти, но това вече не се търпи! Никога няма да ти простя, че ме направи за смях! — В нейните очи нямаше по-тежко провинение. Никой нямаше право да навлиза в нейната територия и тя веднага взе мерки да унищожи новата си конкурентка. Понесоха се слухове, че нито един от доставчиците, които работеха с новото козметично предприятие, нямаше да получи квоти за доставки от компанията на Ева Черни. Преди месец Макс се опита да я предупреди, че попадат в доста опасна ситуация, по-точно под ударите на законите за защита на конкуренцията, но тя бе отказала да го изслуша.

— Няма да позволя на онази уличница да използва моите методи в нейния долнопробен козметичен салон! Пфу, какъв ти салон, то си е само един бардак! — Очевидно напълно бе забравила, че някога, преди години, тя самата бе започнала от подобен салон. — Ще я накарам да ме помни до гроб! Както и онзи отвратителен италианец! — Ева никога не бе ругала тъй яростно, а това бе сигурен признак, че скоро ще се раздели с принца. — Искам да го проследиш. Искам да узная колко пари е получила онази проститутка от него, кога и как са прехвърлени чековете. Искам всичко да разкриеш, Макс, и колкото по-бързо, толкова по-добре!

Скоро Макс се изправи пред бюрото ѝ, с папка в ръка, съдържаща такива изобличителни сведения за коварните действия на принца, насочени срещу компанията на съпругата му, че Ева изригна като вулкан. На горния етаж слугите се изплашиха, че таванът ще се срути от виковете ѝ. Навред хвърчаха сервизи от китайски порцелан, скъпи статуетки, вратите се затръшваха с невъобразим трясък. Ева крещеше, че само да ѝ падне в ръцете, ще му издере очите с острите си нокти. За щастие в този драматичен миг принцът не бе във вилата, както впрочем често се случваше през последните месеци. Тя незабавно нареди никога да не го допускат отвъд тежката врата на оградата около парка пред вилата ѝ. По нейни инструкции Макс бе

изпратен да го намери и да го уведоми за предстоящия развод. Ева му позволи само да запази новите си костюми, обувки, копринени ризи и яркочервеното ферари (тъкмо на него Ева бе кръстила червилото „Рейсинг Ред“ („Червеният бегач“) от новата си серия „Принцеса Ди Марчези“) и още някакви вещи, които италианецът бе успял да задигне от нея по време на брака им, който бе анулиран на четиринадесетия месец от сватбата им. Конкуrentният козметичен салон затвори вратите си след шест седмици и за неговата съдържателка повече никой нищо не узна. Принцът бе предупреден да си държи езика зад зъбите. Защото какво ще си помислят нейните клиентки от цял свят, заяви Ева на Макс с горчива усмивка, ако узнаят, че тя, Императрицата на красотата, която помага на всички да спечелят сърцата на мъжете, не е успяла да внесе ред в собствената си спалня?

— Погледни го откъм по-добрата страна — посъветва я Макс, практичен както винаги. — Ти успя да наложиш новата си козметична гама, защото според последните данни продажбите нарастват така бързо, че може да възникнат затруднения при задоволяването на увеличеното търсене. А онази твоя конкурентка никога повече няма да се съвземе. Оказа се дори, че от нея имахме полза, защото се амбицирахме да я изтласкаме от пазара. Защото твоята цел винаги е била да си номер едно в козметиката и парфюмерията, нали?

Ева се успокои и весело се разсмя.

— О, Макс, ти винаги си умеел да ме разбираш само от половин дума...

— А по въпроса за принца... Да се надявам ли, че повече не искаш да ти докладвам за него?

При споменаването на името на омразния италианец в главата ѝ отново нахлу вълна от гняв и ярост, но тя успя да се овладее, дори намери сили да се усмихне надменно.

— Не! Тази личност завинаги е изтрита от живота ми. — След това се замисли и внезапно хрумване озари лицето ѝ. — Но няма да се откажа от титлата. На етикетите стои много добре и...

— И сборовете от продажбите са още по-внушителни, нали това искаше да кажеш?

Покрай грижите за отстраняването на принца от живота ѝ Ева се срещаше с Макс по-често от обикновено и неволно се замисли за качествата му. Безспорно около нея нямаше по-чаровен мъж от Макс

Фабриан — а тя умееше, както никоя друга жена, да открива истински привлекателните мъже. Но той никога не си бе позволявал да интимничи с нея. Може би така е по-добре, защото сега е така претоварена със светски и с делови ангажименти, че трябваше да събере цялата си воля, да се концентрира докрай, за да успее във всяко от многобройните си начинания. Женитбата ѝ с онзи неблагодарен италиански принц всъщност бе само една инвестиция, която вече си възвръщаше вложените средства. Тя бе получила това, което искаше да постигне, като заповяда да изпишат „Принцеса Ди Марчези“ на етикетите на най-новите ѝ козметични препарати. „Колко малко е нужно понякога, за да се спечелят милиони — замисли се Ева. — Една гръмка титла, плюс бляскавата опаковка и ето че новата ми козметична гама постигна небивал успех.“ Навярно би трябвало да се съгласи с мъдрия Макс, който ѝ пожела повече да не сключва брак с мъж, към който не изпитва никакви чувства. Щастлива от успешното приключване на делата си както в интимния си живот, така и в компанията си, Ева замина за Испания с една от новите си приятелки, херцогинята на Падуа. Именно тогава, когато всичко в огромната вила внезапно притихна, Макс за пръв път се срещна с Алекс.

Ева му бе наредила да остане във вила „Парадиз“ и той с радост прие това нареждане, защото не обичаше шумните светски забави. Каза си, че все ще намери с какво да запълва времето си — ще се грижи за къщата, за басейна, за колите в гаража, пък и до центъра на Женева стигаше с колата си за по-малко от половин час.

На сутринта след заминаването на Ева той се отправи към басейна. Искеше да закуси на терасата, но внезапно си каза, че доста е напълнял от застоялия живот в канцелариите и реши преди закуска да поплува в басейна. Ала от плуването още повече огладня и на бърза ръка погълна четири едри, още топли кроасана, щедро намазани с великолепно швейцарско масло и с конфитюр от праскови. Облегна се доволен на шезлонга и реши да посвети тази ведра сутрин само на себе си — заслужаваше тази награда след напрегнатите седмици. В този миг чу шум във водата. Обърна се и видя, че в басейна плуваше някакво непознато, едро момиче, с доста широки за възрастта си рамене. Момичето излезе от басейна и тъкмо протягаше ръка към хавлията на стола, когато видя Макс и се закова на място, вцепенено от страх.

— Здравей — поздрави я Макс. — Как се казваш?

Момичето смутено преглътна и едва чуто отвърна:

— Аз съм Алекс. — После забързано попита: — Нали няма да ме издадеш?

— От кого трябва да те крия?

— Ами... заради басейна. Тя не знае, че аз... как да го обясня... идвам тук само рано сутрин, когато тя още спи.

— Обещавам ти на никого да не казвам! — Макс тържествено вдигна ръка. — Ако лъжа, да не видя бял ден нито на този, нито на онзи свят! — Помисли си, че момичето е дъщеря на някоя от прислужниците, а знаеше, че мадам не позволяваше на прислугата да използва басейна.

— Тук ли живееш? — попита той.

Тя кимна и колебливо добави:

— А сега трябва да си тръгвам. — Избърса се с хавлията, облече роклята си и грабна хавлията от стола.

— Аз съм Макс Фабиан. Работя за мадам, но това не означава, че трябва да си тръгваш само защото аз съм тук. Има достатъчно място и за двама ни.

— Патси ще ме очаква за закуската.

— Патси ли?

Момичето не отговори, само махна неопределено с ръка, но в жеста му пролича панически страх.

— Наистина ли няма да ме издадеш? — недоверчиво попита тя.

— Защо да не се запознаем, както го правят всички? — Макс протегна ръка. — Ръкостискането е класически обичай при сключването на сделки. Нямах право да ми отказваш този жест.

Вече поуспокоено, момичето протегна ръка. За нейната възраст ръката ѝ се оказа изненадващо силна. Макс си каза, че тя вероятно е дванадесетгодишна.

— Благодаря ти — промълви Алекс и за пръв път се усмихна, преди да побегне към къщата.

„Странно създание — каза си Макс, докато гледаше след нея. — Но защо се страхува толкова много от Ева?“

Изминаха няколко дни, преди да се срещнат за втори път. И този път срещата им беше случайна. Макс се посвети с усърдие на новото си занимание — да поддържа всичко в къщата — и го вършеше с

такова умение, сякаш бе роден за иконом. Досега придружаваше Ева при всяко от многобройните ѝ пътувания, защото, освен като неин личен адвокат, Макс трябваше да изпълнява и задълженията си като неин заместник в управителния съвет на компанията. С течение на годините Макс Фабиан поемаше все повече от нейните задачи, понеже се стремеше да я разтовари от тежкото бреме на ръководител на огромна компания, но винаги внимаваше да не прекрачи невидимата граница, регламентираща техните отношения. Защото Ева бдеше като лъвица никой да не я измести в ключовите позиции на бизнеса ѝ и реагираше на всяко предизвикателство. Ала въпреки това влиянието на Макс Фабиан нарастваше с всяка нова сделка и това бе напълно естествено, защото той работеше неуморно и освен това — а за Ева нямаше нищо по-важно — никога не наруши лоялността си към нея. Тя дори го хвалеше открито и пред останалите си подчинение — акт на признателност, за който другите ѝ служители можеха да мечтаят.

Макс замина с Ева за шумното представяне на новата козметична гама „Принцеса Ди Марчези“. Ева успя да изтръгне нечувани дотогава възхвали от журналистите и търговците, след което се прибра със свитата си във вилата край Женевското езеро. Макс предвкушаваше насладата от предстоящата ваканция, която Ева бе обещала на персонала си, и се подготвяше да замине за Ню Йорк при близките си. За своя изненада той се озова в огромното легло на Ева, заедно с нея, след кратък сеанс на съблазняване, чието начало той дори не забеляза — толкова бързо, неочаквано и ловко тя успя да го омае. „Трябваше да се досетя — упрекваше се Макс на следващата сутрин, — че коварното шампанско ще ми замае главата до такава степен, че ще изгубя разсъдък си...“

Тя го покани в спалнята и с кимване му предложи да налее от бутилката „Буланже“, потопена в сребърната кофичка за лед, след което се настани до него на широкия диван от бяла шведска кожа. Парфюмът ѝ, неуловимо съблазнителен, го облъхна като ухание на вишнева градина, потънала в цвят, а ръцете ѝ го милваха нежно, като крила на пеперуда. Макс се смути, опита се да се изкашля многозначително, но усети как затъва в смътна копринена мекота. Ева притисна пръст до устните му и безмълвно привлече главата му към заоблените си колене. Роклята ѝ се бе вдигнала високо. Тя хвана ръката му и я притегли нагоре по бедрото си. След няколко секунди се

изправи, без да отпусна дланта му, и го поведе към огромното легло. Замаяният Макс си припомни, кой знае защо, как майка му го водеше за ръка към училището в първия учебен ден. Край леглото дискретно светеше нощна лампа, скрита зад абажур, с цвят и форма на портокал. В първия миг леглото му се стори необятно, но после се оказа пухкаво, меко, ласкаво и очакващо. С чевръсти и опитни движения Ева се зае да го разсъблече. За пръв път в живота си Макс бе онемял, напълно безпомощен да предприеме нещо, само си мислеше глуповато колко далече бе онзи ден, когато за пръв път бе видял сградата на училището. Не можеше да откъсне поглед от игривата усмивка на устните ѝ, подсказваща, че ще му разкрие неподозирани тайни на битието. Съблече го гол и се уви около него като хищно и алчно животно, за което предвкушването от допира до тръпнещата плячка носеше по-голяма наслада от самото пиршество.

Тя го докосваше, галеше, вкусваше, караше го да потръпва, когато пръстите ѝ докосваха най-чувствителните места на тялото му. Плъзна длани по раменете му, надолу по ръцете му, обви ги около кръста му, а сетне нежните ѝ пръсти се спуснаха още по-надолу. Ева въздъхна дълбоко и промърмори: „Мммм...“. Докосваше го навсякъде, само не там, където кръвта му болезнено пулсираше. Тялото му се извиваше в гореща молба да го докосне и там, но когато тя най-после го стори, се оказа, че това не са пръстите ѝ, а устните ѝ, горещи и овлажнели.

Макс имаше усещането, че тя ще го погълне. Навремето в университета имаше едно момиче, което всички наричаха „Дълбокото гърло“ и за него се разправяха легенди, но той си каза, че онази студентка е била само една неопитна любителка в сравнение с Ева Черни. Макс имаше достатъчно опит с жените за своите двадесет и пет години, но чак тогава разбра, че досега не бе срещал истинска жена. Ева беше като рядко и екзотично растение, което с години можеш да търсиш и да не намериш, а сега Макс случайно го бе открил. Тя сякаш изсмукваше соковете му, но те отново се възстановяваха с неподозирана бързина и го изпълваха с магическа сила. Устните и ръцете ѝ бяха навсякъде, милваха го, дразнеха го, възбуждаха го, от гърлото ѝ се изтръгна приглушен смях, когато той изохка, неспособен повече да издържи на сладострастното мъчение. Макс се притисна силно към нея и сякаш потъна в копринената ѝ мекота. За пръв път в

живота си се чувстваше притежаван докрай от жена. Бе като играчка в опитните ѝ ръце, чието предназначение бе да доставя наслада.

Ева захвърли дрехите си и легна на леглото до него, опряла глава на ръката си. Прекрасните ѝ устни бяха извити в подканваща усмивка, а в очите ѝ блестеше хищнически пламък. Макс си припомни, че Ева Черни се справяше с няколко езика, но най-добре владееше езика на тялото.

— Как го правиш? — избъбри той.

— Няма значение. Важното е, че го умея добре. А сега ще ти покажа на какво съм способна, защото ти все още не си ми доказал какво можеш.

Всичко се завъртя пред очите му като в бесен танц, телата им се преплетоха в огнен вихър и той най-после проникна в нея. В спалнята се чуваше само задъханото им дишане и стенанията на Ева. Когато наближи кулминацията ѝ, тя обви крака около кръста му толкова плътно, че той едва не остана без дъх. Оргазмът ѝ избухна като гейзер и тя се отпусна под него.

Нямаше представа колко време бе изминало. Струваше му се, че е в нея от цяла вечност. Макс бе като изцеден, но Ева се оказа неуморима. Дишането му постепенно се успокои, но в следващия миг той разбра, че тя още не е свършила с него. Заби нокти в гърба му и го придърпа върху себе си с толкова силен вик, та Макс ужасено си помисли, че уплашените слуги може да извикат полицията. Този път оргазмът ѝ бе толкова мощен, че тя едва не го задуши в прегръдките си. Когато се отдръпна от него, Макс пое дълбоко дъх, изтегна се на леглото до нея и се унесе в дълбок сън с неясната мисъл: „Край на първия урок“.

На следващия ден търпеливо очакваше да му каже да остане след последния учебен час, ала Ева не го стори — с нито една дума, жест или поглед не намекна за промяната в техните отношения. Кимна му и любезно му пожела „Лека нощ“.

Два месеца по-късно, след поредното триумфално представяне на последния ѝ козметичен препарат, Ева отново го заведе в леглото си. Макс разбра, че за нея това бе нещо като отпразнуване на победите ѝ. За нея всеки успех трябваше да се чества със секс. Тогава той бе още твърде млад и неопитен, но скоро осъзна, че Ева го използва съвсем хладнокръвно, така както използваше всичко и всички. Той бе нещо

като студен душ за успокояване на страстите ѝ, за това облекчено си отдъхна, когато тя си намери нови ухажори. Макс нямаше нищо против да го остави на спокойствие, защото не искаше да я обслужва като прост жиголо. Тя му плащаше щедро, но той си бе заслужил парите с работа и не желаше Ева да използва и тялото му.

През уикенда, когато тя замина с новите си приятели за Париж, Макс откри тайния свят на четвъртия етаж на вилата.

Беше в една дъждовна събота. Цялата сутрин Макс бе работил съсредоточено, дори изяде обяда на бюрото си, но към четири следобед се протегна уморено и реши да се поразходи. Ала щом погледна през прозореца, видя, че дъждът продължаваше да вали и се намръщи. Тялото му бе схванато от продължителното седене зад бюрото и той реши да разгледа къщата. Познаваше само малка част от нея. Според него тя бе твърде голяма за сама жена, с четири етажа и тавански стаи, вероятно претъпкани с вехтории.

Макс познаваше стаите на партерния етаж — трапезарията, двата салона и просторната библиотека, както и кабинета на Ева, до който се намираще малката стая, в която работеха Макс и секретаря на Ева. На първия етаж в централното крило се помещаваше огромната бална зала, в лявото крило — приемните за гости, а дясното беше заето от апартамента на Ева. Стените в стаите на Ева бяха скрити зад огледала или копринени завеси. „Също като в дворците на кинозвездите в Холивуд — каза си разочаровано той. — Сякаш е сбъднатата мечта на малко момиче от провинциален град, видяло как живее Елизабет Тейлър в някой филм.“ Очакваше, че Ева, със своя вроден вкус и усет към цветове и форми, ще обзаведе къщата си по-оригинално и изискано. На втория етаж бяха апартаментите за гостите, общо шест на брой, като всеки беше обзаведен в различен стил: английска провинциална къща, испанска хасиенда, замък от френската империя, пищен апартамент в някоя от сградите на Пето авеню, елегантни стаи в стил Луи XVI и стил артдеко от безумните години след Първата световна война. На третия етаж бяха стаите на персонала, включително на Макс и на секретаря на Ева — удобни, но лишени от блясъка в помещенията на долния етаж, с полиран паркет вместо дебели килими по пода, с пластмасови, а не порцеланови вани и с евтини репродукции по стените вместо скъпи оригинали. „Тук не са се старали да впечатлят обитателите“ — тъжно си помисли Макс. В

дъното на коридора видя дървена стълба, която водеше към четвъртия, таванския етаж. Стените бяха боядисани в бяло, с кръгли прозорци, които той бе виждал от прозореца на кабинета си. Тук-там бе избила влага от дъждовете. От двете страни на дългия коридор се виждаха врати. Отвори една от тях и попадна в таванско помещение, препълнено с вещи. Във втората стая намери стари мебели, очевидно изхвърлени от прислугата. Обърна се и тръгна към стълбата, когато чу детски смях. Приблужи се до вратата в края на коридора и отново чу смях, придружен с думите:

— Най-много ми харесва херцогинята, Патси, особено когато превръща бебето в свиня.

„Но това е от «Алиса в страната на чудесата»!“ — каза си младият мъж, припомняйки си любимата приказка от детството. Отвори вратата и видя голяма, бедно обзаведена, но удобна стая, със същите кръгли прозорци, стол до средния прозорец, масивна маса в средата, покрита с червена плюшена покривка, голям шкаф за книги и старомоден гардероб. В ъгъла, в камината, блещукаше огън. Седнала на люлеещо се кресло, една жена на средна възраст четеше „Алиса в страната на чудесата“, а в краката ѝ, на малка табуретка, седеше момичето, с което се бе запознал в онази сутрин край басейна. Двете го погледнаха стреснато, не по-малко изненадани от самия него.

— О, здравей, ето че отново се срещнахме — усмихна се Макс. — Значи тук се криеш...

Момичето скочи на крака и донесе стол, за да го предложи на неочаквания посетител.

— Реших да огледам къщата — весело обясни Макс. — Нямахте с какво друго да се занимавам... в дъждовен ден като днешния. Аз съм Макс Фабиан — представи се той на жената.

Тя леко кимна, но не каза името си.

— Този етаж не е за посетители, мистър Фабиан — хладно заяви тя.

— Така ли? Никой не ме е предупредил.

Макс не обърна внимание на негостоприемното посрещане.

— Да не би да сте в карантина или нещо подобно? — обезоръжаващо се усмихна той.

— Да. Алекс има дребна шарка — побърза да каже жената. Макс видя, че тя се изчерви, а детето учудено я погледна и той веднага

разбра, че жената лъже. Улови нескритата молба в погледа ѝ да се махне по-скоро от стаята.

„Аха... — каза си той. — Тук има нещо нередно. Това дете е изолирано, но не защото е болно от заразна болест. Облечено е чисто и спретнато, но дрехите му не са скъпи, нямат нищо общо с костюмите на малкия Кристофър, които се доставят направо от магазините по Бонд стрийт в Лондон. — Макс плащаше чековете и знаеше, че само с парите за едно палтенце на Кристофър той, най-способният юрист в компанията, можеше да си купи костюм и обувки. А дрехите на Алекс бяха конфекция. — Да не би да е някоя бедна роднина? Хм... Ева не си пада много по благотворителната дейност. — Беше му наредила да изгаря всякакви писма с молби за помощи. — Коя е тогава? И защо е тук? Защо я крият? Защо изглежда така уплашена, както когато я видях край басейна и ме помоли да не казвам на никого? Нима от Ева... Да, тя се страхува от Ева! Умира от страх, че ще ѝ докладвам. И двете се страхуват...“

— Е — безгрижно продължи той, — аз съм прекарал дребна шарка, затова съм сигурен, че няма да се заразя, но трябва да помислим за малкия Кристофър. Може би друг път ще ви посетя отново.

Той се обърна към вратата, но жената го спря.

— Мистър Фабиан... — Макс се извърна. — Моля ви... — Езикът ѝ облиза пресъхналите устни. — Бих искала да ви помоля да не споменавате пред никого, че сте ни видели тук. — В думите ѝ прозвуча нотка на предупреждение.

— Не се безпокойте — увери ги той. — Можете да разчитате на мен, че ще запазя тайната ви. — Усмихна се още веднъж и отвори вратата.

— О, скъпа... — промърмори Маргарет Патерсън. — Какво нещастно стечение на обстоятелствата...

— Той е мил — отвърна Алекс. — Знаеш ли, харесва ми този непознат...

— Наистина е мил, но доколкото знам, мистър Фабиан е много близък с мадам. — Патси и Алекс никога не я наричаха Ева.

— Патси, той няма да ѝ каже, сигурна съм! — увери я детето.

— Не... не мисля, че ще ѝ каже, но ще се пита кои сме ние. Той е любопитен, а освен това е и много умен.

Макс предпочиташе да наблюдава, вместо да разпитва. Едва сега започна да забелязва многозначителните подробности, на които досега не бе обръщал внимание — в кухнята поставяха храна на малък поднос, който никога не се появяваше край дългата маса, край която всеки ден сядаха за обяд всички обитатели на къщата, с изключение на Ева. Слугите често бърбореха на смесицата от немски и романьолски^[1], без да подозират, че Макс разбираше почти всяка тяхна дума, и с обичайната си безгрижност за „детето на таванския етаж“, което „никога не получава достатъчно храна“, макар да „заслужава повече внимание“.

От готвачката, фрау Греблер, той научи, че мадам е забранила да се изпраща с подноса в таванската стая повече храна от определените порции, но тя му призна, че тайно отрязвала по някое парче шунка или кейк. В кухнята всички приемаха добродушния и винаги вежлив Макс Фабиан като свой, а той научи много за живота в огромната вила, защото за слугите в една къща не може да има тайни. Вярно е, че в първите дни те бяха нащрек и внимаваха да не се изпуснат пред него — за тях отначало той беше само личният адвокат и довереният съветник на мадам, и по всяка вероятност шпионираше за нея — но постепенно, с помощта на вроденото си обаяние и усет за такт Макс успя да разчупи леда и да се сприятели с готвачката и камериерките. Така узна доста подробности за таванските стаи, но не можа да си отговори на най-важния въпрос: „Защо криеха онова момиче в глухата таванска стая?“. Слугите се грижеха ежедневно за чистота и подреждането на стаите на тавана, носеха храна и прибираха дрехите за пране, но с това се ограничаваха посещенията им на най-горния етаж във вилата. „Защо е всичко това? — питаше се Макс и не можеше да открие задоволително обяснение. — Нима Ева се страхува от някого? Няма съмнение, че детето е тук само по нейна милост, защото Ева никога не си позволяваше да се увлече по благотворителни жестове.“

„Да не би да е нейна племенница? Или кръщелница? Може би затова понякога ги посещава онзи възрастен пастор — каза си Макс. — Защото той идва тук само за да види момичето. Ако Ева бе във вилата, довеждаха момичето само по задната стълба.“ Макс скоро откри името

на свещеника — оказа се лутерански пастор от Женева. Освен това Макс разбра, че тези посещения дразнеха Ева и след това тя дълго време не можеше да се отърве от лошото си настроение. „Може би този пастор я проверява — досети се той. — Но защо? Ако имаше кого да попитам...“

Част от задължението му бе да изплаща възнагражденията на персонала, неизменно в брой, с изключение на икономата Жак. Икономът винаги отваряше плика в присъствието на Макс и проверяваше чека, преди да се подпише в счетоводната книга. Веднъж Макс разлисти страниците за миналите години и откри, че Жак е най-старият служител във вилата. Преди пет години внезапно са били уволнени икономката, готвачката и няколко прислужнички, но Жак бе останал. Той бе постъпил при Ева още през 1961 година, когато тя бе купила вилата. Осем години. Но в книгата не фигурираше гувернантка за момичето.

Макс направи няколко проучвания и откри, че Маргарет Патерсън се води като козметичка на щат в компанията на Ева Черни и получава заплата от специална сметка в банката „Креди Сюис“ в Женева. Никъде не се споменава за дете, но фигурираше името на някаква мис Уилсън, зад което в скоби бе написано Нани, но тя не беше швейцарската гувернантка на малкия Кристофър, защото нейното име бе Келер. Другата гувернантка бе останала само една година и също ѝ бяха заплащали като на служителка от компанията. Нима тя се бе грижила за Алекс? И защо гувернантката, бавачката и детето са се появили едновременно във вилата? И откъде? Каква бе тя на Ева, след като бе ясно, че присъствието ѝ е неприятно за Ева?

Която и да беше Алекс, очевидно тя представляваше едно досадно бреме за Ева. Макс случайно разбра как е пълното име на момичето — един ден видя, че Алекс и Патси излязоха в градината, и той бързо се качи на таванския етаж. Разлисти книгата, оставена на стола до прозореца, и прочете името, написано с детски почерк: Александра-Мери Брент. Отдолу, със старателен почерк, бе добавено: „На Алекс, за нейния десети рожден ден, с любов, от Патси“. Датата бе от преди две години. Значи момичето е на дванадесет години и се нарича Александра-Мери Брент. Сега вече имаше някаква следа. Но му трябваша още три месеца, за да разбере коя е Александра-Мери Брент.

Той придружаваше Ева в Лондон — планът им включваше посещение в салона ѝ на Гроувнър стрийт и във фабриката ѝ в Актън. В свободното си време Макс отиде до кметството в Съмърсет хаус и за щастие късметът му проработи. Откри в общинските регистри копие от акта за раждане на Александра-Мери Brent, от 18 август 1957 година, дъщеря на Джон Brent, гимназиален учител, и на съпругата му Ева Brent, с моминско име Черни. Макс бе смаян както никога досега и дълго не можа да откъсне поглед от пожълтелите лист. Значи Ева е била омъжена три, а не два пъти. Беше се омъжила за Кристофър Бингъм като Ева Черни, но това се бе случило в Ню Йорк. „Следващото ни пътуване е до Ню Йорк“ — припомни си той. Записа си адреса на къщата на Джон Brent и от Съмърсет хаус се запъти към Саут Уимбълдън. Бързо откри къщата на Джон Brent, скрита зад клоните на дърветата, с малка градинка отзад и здраво залостена предна врата. Никой не му отвори, но той бе разбрал от избирателните списъци в общината, че на номер 27 живее мисис Мери Brent.

Вечерта, на приема в американското посолство в Риджънтс Парк, Макс бе разсеян и Ева злобно му изсъска:

— Престани да гледаш в пространството! Не ме интересува дали се отегчаваш, или не. Не го показвай, когато си с мен!

Макс се сепна и се постара да изиграе ролята си, но когато Ева се отдалечи с посланика под ръка, той я изпрати със замислен поглед. „Коя си ти всъщност? Как е възможно да пренебрегваш дъщеря си, а да обожаваш сина си? Тогава защо я криеш в къщата си? Срамуваш ли се от нея? Защо не искаш никой да узнае за съществуването ѝ? И кой е бил този Джон Brent? Или тя не е била негово дете? Мислех си, Ева, че съм започнал да те разбирам, но сега вече не съм сигурен.“

„Горкото дете! — възмутено си каза младият мъж. — Тя е умна и чувствителна, но очевидно се страхува от теб. И двете се страхуват. Сигурно затова ме предупредиха нищо да не ти казвам.“ Тогава взе решение: ще се сприятели с Александра-Мери Brent — нямаше да е зле, ако тя знае, че освен гувернантката ѝ има и още някой, който мисли за нея и на когото ще може да разчита един ден. Макс обичаше децата и винаги бе мечтал за голямо семейство. „Някога и това ще стане — повтори си той. — Всичко е в божиите ръце.“ В гърдите му се надигна омраза към Ева, докато я наблюдаваше как флиртува с мъжете

около себе си. „Ти и твоите тайни! Е, добре, и аз ще имам своята малка тайна, и то точно под носа ти.“

Ала изминаха три месеца, преди да се върнат в Швейцария. По това време Макс успя да установи със стопроцентова сигурност, че Ева Черни се бе омъжила за Кристофър Бингъм скривайки първия си брак, което бе в нарушение на законите на щата Ню Йорк. „Обзалагам се, че Кристофър Бингъм изобщо не е подозирал — каза си Макс. — Аз съм единственият, който го знае, и то благодарение на дългия ми нос. Всъщност, навярно знае и онзи възрастен пастор, който идва да проверява дали Алекс все още е във вилата. Ето защо още не си я изхвърлила! — мрачно се усмихна адвокатът. — Просто защото нямаш друг избор!“

Когато Ева замина за уикенда при приятели и той остана сам във вилата, реши отново да се качи на таванския етаж.

— Казах на Алекс, че сте любопитен млад мъж и няма лесно да се откажете — кисело се усмихна Маргарет Патерсън.

— Отне ми почти цяла година, но разбрах истината — отвърна той. — Не се безпокойте, няма да издам тайната.

— Всички ще узнаят, ако се разчуе.

— Защо? — любопитства Макс.

Патси поклати глава.

— Не знам. Знам само, че тя държи детето в къщата си заради онзи възрастен пастор, който идва на проверки поне два пъти в годината. Алекс е като доказателство за нещо.

— Знае ли Алекс, че мадам е нейна майка?

— Да, но това за нея е само факт. Няма и намек за... как да се изразя... синовни чувства. Алекс се страхува от нея. За детето мадам е като жестоката Снежна царица.

— Да, тя също е била много красива — кимна Макс.

— Мадам едва ли ще има основание да се страхува дъщеря ѝ да не я засенчи с красотата си — тъжно рече Маргарет Патерсън.

— Вероятно прилича на баща си.

— Знам за него само това, което Алекс ми е разказвала. За нея той е бил най-нежният, най-любящ и най-внимателен баща, център на нейната вселена. Тя го е обожавала и смъртта му е била ужасен удар за

детето. Сетне е загубила единствените приятели, които е намерила тук...

— Били са отстранени, така ли?

— Не знам много. Чух, че не спазили нарежданията ѝ и мадам ги е уволнила. Ала за Алекс това е било огромна загуба. Затова се опитвам да ѝ дам любов и приятелство...

— Тя може да се отнася към мен като към по-голям брат. Аз имам двама братя и три сестри и знам как да се държа с малки деца.

— На колко сте години? — попита Патси.

— На двадесет и шест.

— Предполагам, че тринадесет години не са чак толкова голяма разлика.

— Моята леля Розина е с двадесет години по-голяма от баща ми. Патси го изгледа учудено.

— А сега е мой ред да ви попитам защо се интересувате от Алекс?

— А защо не?

— Защото и вие, като мен, сте служител на мадам, при това вие се ползвате с доверието ѝ. Това, което правим, е опасно, а аз съм сигурна, че вече сте разбрали колко лесно можете да изпаднете в немилост и да загубите добре платената си работа.

— О, разбира се. Докато се грижа всичко да е наред, тя е доволна, но само една грешка и ще ме изхвърли. Знам това. Познавам мадам. Доста подробно изучих характера ѝ. Това, че толкова дълго се задържах при нея, е доказателство за думите ми.

— Така е. Никой досега не е бил толкова близък с нея и на никого не се е доверявала така, както на вас.

— Аз ще се постарая да оправдая доверието ѝ.

— Но аз отдавна се научих да не вярвам на никого в тази вила — горчиво се усмихна Патси.

— Да, не мога да отрека, че там всички сме постоянно нащрек. Но, за щастие, мадам ще отсъства за пет дни от вилата. Защо да не се възползваме от удобния случай и да излезем сред природата, нещо като излет, например? Ще ви уредя среща с Алекс извън вилата, а след това, като се убедя, че всичко е наред, аз ще се присъединя към вас.

— На Алекс ще ѝ хареса. Навремето я водех често до Тонон, където имам малка къща.

— А как се озовахте в Швейцария? Произношението ви издава, че сте англичанка.

— Да, познахте, но бях съвсем млада, когато ме назначиха като гувернантка на сина на един много богат швейцарски индустриалец. Детето бе с много нежна психика и родителите му не посмяха да го изпратят в училището. Прекарах в дома на този фабрикант дванадесет години, а при напускането баща му ми купи малката къща, в която живея до днес. Но тогава скучаех, защото бях съвсем сама, и с радост приех поканата на Нанси Уилсън да посещавам всеки ден нещастната Алекс, затворена в таванската стая. Когато Нанси напусна, ми разрешиха да спя при Алекс.

— Но нали е съществувала опасност отново да останете без работа, ако Ева бе решила да изпрати Алекс на училище?

— В такъв случай щях да си потърся друго дете, на което да преподавам уроци. Сигурна съм, че лесно щях да намеря работа. Но можеше и да се оттегля завинаги, защото преди три години навърших петдесет.

— Не ви личи.

— Благодаря ви. — Патси се развълнува от комплимента на приятния млад и елегантен мъж. — Но се опасявам, че отдавна няма значение как изглеждам.

Макс вдигна ръце в престолен ужас.

— Нима думите ми не ви вдъхват доверие?

— Поне едно, предполагам, съм успяла да внуша на Алекс: много по-важно е какъв характер притежаваш, отколкото как изглеждаш.

„Тъкмо на място — каза си Макс, — защото Алекс никога няма да стане красавица като майка си.“

— И така, ще се съгласите ли за излета? — попита Макс и въпросително повдигна вежди. — В края на краищата вие познавате много по-добре от мен най-хубавите места за разходка в околностите на Женева...

И така Макс стана един от най-близките приятели на Алекс. Той невинаги беше край нея, защото пътуваше често с мадам, но не забравяше да изпрати пощенска картичка от всеки град, които Алекс грижливо пазеше в кутия от бонбони. Патси я убеди да не ги нарежда по лавиците на библиотеката си.

— Не е изключено някой ден мадам да дойде в стаята ти. По-добре е да бъдат скрити от погледа ѝ.

Алекс, която жадуваше за внимание и обич, обожаваше новия си приятел. Картичките от Макс бяха нейното съкровище, тя ги четеше и препрочиташе по няколко пъти и отбелязваше с червени кръстчета дните в календара, когато той трябваше да се върне във вилата — за самотното момиче това означаваше, че отново ще излязат на разходка.

Почти две години те играха тази опасна игра. При една от разходките им в селото Тонон случайно ги срещна една от прислужниците във вилата, която бе дошла в селото да навести семейството си. Всички прислужници във вилата узнаха за приятелството между Макс и Алекс, но никой не ги издаде пред мадам. Алекс отпразнува рождения си ден с торта, свещи, подаръци, заедно с Макс, Патси и слугите.

Патси искрено се радваше на промяната в живота на Алекс, защото дотогава момичето беше самотно и нещастно. Именно Макс успя да разчупи черупката ѝ, научи я да понася шегите на другите, без да избухва в сълзи. Пак той ѝ купи първия велосипед и я научи да го кара, научи я да плува и тя скоро започна да го изпреварва в басейна. Само с Макс и Патси Алекс се отпускаше и дори забравяше стеснителността си, лицето ѝ сияеше и тя бе като всички деца на нейната възраст. Ала когато мадам се връщаше във вилата, лицето ѝ помръкваше и цялата ѝ жизненост се стопяваше. Сякаш някой бе дал команда: „Въздушна тревога! Гаси светлините!“.

В края на май 1971 година Ева беше в Бевърли Хилс на официална вечеря в имението на една приятелка, чийто съпруг бе продуцент в Холивуд. Там се срещна с мъжа, който стана третият ѝ „официален“ съпруг — Рик Стивънс, холивудска звезда, олицетворение на мъжката сексуалност. Не беше много висок, слаб, но имаше красиво лице, яркосини очи и ослепителна усмивка, плюс ленива сексуалност в движенията, а последните му три филма донесоха нечувани печалби на киностудиото. Винаги играеше една и съща роля: безгрижно богато момче, което само с появата си караше всички жени да ахнат и да запълзят в краката му. Рик Стивънс

приемаше тяхното обожание с лека насмешка и досада, но сърцето му беше безчувствено като стомана.

Обикновено подобен тип мъже не впечатляваха Ева, колкото и да бяха бляскави усмивките им, но нещо в погледа, който ѝ хвърли изпод дългите си мигли, я накара да потръпне от сексуален копнеж. Макс бе доволен, че тя вече не го канеше в леглото си. Ева бе нарушила собственото си правило: никога да не допуска интимна връзка с някой от подчинените си — според нея това бе неппростима грешка и сигурен белег за лошо възпитание. Ако Макс не беше толкова ценен за нея — с течение на времето той се бе превърнал в незаменим съветник, на когото Ева имаше абсолютно доверие, тя безспорно щеше да го уволни. Ала той, също като нея, бе реалист и съумя да възстанови предишните им отношения, а и Ева знаеше, че може да разчита на неговата дискретност — Макс Фабиан никога нямаше да направи публично достояние факта, че макар и за кратко, те са били нещо повече от работодател и служител.

Рик Стивънс беше нещо съвсем различно. Той беше Някой, имаше име и репутация на жребец въпреки невинния си вид на разглезено богато момче. Когато ги запознаха, той наведе леко глава и пристъпи смутено, въпреки че ръката му стискаше силно нейната, а яркосините му очи я гледаха изпитателно, без сянка на стеснение. Сякаш погледът му бавно я разсъбличаше и оценяваше. Държанието му я смуги и обърка, а когато очите им се срещнаха, между тях сякаш премина електрическа искра. Нямаше съмнение, че той бе заинтригуван от нея, макар да не направи нито един намек за сексуална близост. През цялата вечер те бяха погълнати един от друг и когато той я заведе в усамотената си къща в каньона Холмби Хилс, тялото ѝ изгаряше от възбуда.

Още щом влезе и огледа еротичните картини, окачени по стените и по лавиците с книги и грамофонни плочи, повечето от които бяха с мотиви от Индия и Далечния изток, Ева разбра, че е била права. Този мъж се интересуваше само от секс.

Особено впечатление ѝ направи поредицата от картини на една от стените — Рик Стивънс ѝ обясни, че са от Тибет. На тях бяха изобразени сцени от рая, населен с богове и богини в най-различни сексуални пози. Леглата бяха осеяни с японски възглавнички, по които бяха избродирани всевъзможни любовни сцени. Върху масичката за

кафе бе гравирано изображение на странно божество с три глави и осем ръце, размахани във въздуха — фигурката бе около четиридесет сантиметра, но с яркочервен фалос с дължина най-малко петнадесет сантиметра, насочен към жена, легнала по гръб, с широко разтворени крака и умолителен поглед, впит в божеството, готова да го приеме.

— Това е от Индия, от дванадесети век — обясни ѝ Рик Стивънс, докато я наблюдаваше. — Не мислиш ли, че актът на сливането е най-важното явление в нашия живот? Същността на битието, защото именно така се създава животът.

— Така е — промърмори Ева и почувства как лицето ѝ се изчервява, а слабините ѝ се обляха в топлина. Но той продължи да ѝ показва съкровищата си и да обяснява значението на всяко от тях, докато накрая тя не можеше да издържа повече и попита къде е банята.

Рик Стивънс я заведе до банята и затвори вратата след нея със самодоволна усмивка на красивото си лице. Подсвиркваше си безгрижно, докато развързваше черната си вратовръзка и вървеше към спалнята.

Когато Ева излезе от банята, всички лампи наоколо бяха загасени, освен една в дъното на дългия коридор. Тя тръгна натам, отвори вратата и ахна от изненада. Студената вода в банята бе охладила кожата ѝ и разумът ѝ се бе възвърнал, но сега кръвта отново запулсира горещо във вените ѝ. Той седеше в средата на широк японски футон, напълно гол, в поза лотос, с крака прегънати в коленете и ръце отпуснати върху коленете. Очите му бяха затворени, но той чу стъпките ѝ и тихо прошепна:

— Свали си дрехите.

Тя се подчини и шумоленето на дрехите и неговото дълбоко спокойно дишане нарушаваха тишината. Изправи се гола пред него, изпълнена с очакване. За пръв път тя не играеше водещата роля, не бе господарката, а робинята, но чакаше търпеливо, защото знаеше, че ще изживее нещо необикновено. Най-после той отвори очи, погледна я и с кимване я подкани да се приближи към него. Не се усмихваше, лицето му бе сериозно и нито един мускул по него не потрепваше. Ева пристъпи към него и видя пениса му, пулсиращ и очакващ. Големината му я накара да ахне. Тя стоеше пред него, седефената ѝ кожа проблясваше в полумрака и очакваше следващите му заповеди. Той

отново кимна. Ева стъпи върху футона, приближи се и застана пред него.

— Коленичи — заповяда той.

Тя му се подчини.

Рик Стивънс протегна ръце, хвана я за лактите и я повдигна с лекота, но небрежно, сякаш бе кукла. Инстинктивно Ева разтвори крака и когато се отпусна към него, огромният му пенис я прониза толкова дълбоко, че тя си помисли, че ще я разцепи на две. Никога досега мъж не я бе изпълвал така докрай. Не бе подозирала, че толкова слаб мъж може да бъде тъй силен, но мускулите на ръцете му бяха твърди като пениса му, а силните му рамене бяха доказателство, че редовно тренира. От гърлото ѝ се изтръгна възторжен вик на удоволствие, краката ѝ се увиха около неговите и тя усети как той потъва в утробата ѝ, как се движи неуморно в пламналата ѝ плът. Силата му я изпълни докрай, дъхът ѝ секна, а тялото ѝ се подчини изцяло на властните му движения. Той я насочваше с леки докосвания на пръстите си по талията ѝ. Тя започна да търка бедрата си в неговите, от което още повече се възбуди и усети как горещият му твърд член я пронизва, как се отдръпва, как пулсира и отново навлиза все по-дълбоко и по-дълбоко в нея.

Движенията му бяха плавни и уверени, прииждащи като морски вълни, но насладата я заливаше отново и отново, до непоносим екстаз, от който бедрата ѝ изтръпнаха и тя отметна глава, борейки се за глътка въздух. Никога не бе изпитвала такъв трепет, толкова безкрайно удоволствие, никога не бе достигала толкова силни оргазми. Очите му бяха затворени, а лицето му изглеждаше спокойно, макар ръцете му да не се отделяха от разгорещената ѝ плът. Това още повече я възбуждаше, не можеше да повярва, че той прави всичко това с нея.

Рик Стивънс бе проникнал толкова дълбоко в нея, че сякаш телата им се бяха слели завинаги. Съзнанието ѝ отказваше да повярва, че това не е сън, тялото ѝ се извиваше под пръстите му в екстаза на многобройните кулминации, а чувствителният му пенис реагираше на всяка нейна конвулсия. Струваше ѝ се, че в следващия миг ще изгуби съзнание. Повече не можеше да издържа на това сладострастно мъчение. Но в този миг Ева усети как в нея се надигна вълната на последния оргазъм и тя се изви като пружина. Пръстите му се впиха в

раменете ѝ като клеци, тялото му се напрегна и семето му се изля в нея. Сега разбра какво искаше да ѝ каже той за есенцията на живота.

Преситена от наслада, тя потъна в дълбок сън. Тази нощ бе познала съвсем нова чувственост и това я накара да се почувства като негова робиня.

Във вестниците се появиха намеци за връзката между холивудската звезда и мадам Черни. За уикенда двамата заминаха за вилата в Швейцария. Когато прислужничките видяха кой е новият гост, всички те, до една, изпаднаха в луд възторг.

— Е, да ни е честито! — язвително подхвърли Макс. — Имаме си нова звезда, Красивото момче на Холивуд.

— Прилича ми на гангстер — каза Алекс. Макс ѝ бе разказвал за най-новата американска история и прочутите чикагски гангстери.

— Ако не се лъжа, струва ми се, че той е много особен мъж.

— Защо мислиш така?

— Познавам мъжете от този тип — продължи Макс и се отдръпна от прозореца, откъдето двамата гледаха пристигащите коли. — Трябва да сляза долу и да ги посрещна, но имам предчувствие, че малко ще се наслаждаваме на компанията на този красавец. Ще се върна скоро, веднага щом се освободя. — Той я целуна по косата и излезе, нехайно подсвирквайки си.

— Смяташ ли, че този мъж е хубав? — попита Алекс, озадачена, че Макс го бе нарекъл красавец.

— Може и така да се каже — отвърна Патси. — Има хубава коса, красиви очи и стегната фигура.

— А Макс не е ли хубав?

— Не... — засмя се Патси. — Не по този начин.

— За мен Макс е много по-хубав от онзи холивудски красавец — настоя Алекс.

— И аз мисля така — съгласи се Патси. — А сега да се върнем към урока по немски.

Рик Стивънс остана за уикенда, а след това се върна в Холивуд за снимките на следващия си филм. Ева промени графика си и отлетя за Калифорния с него, вместо, както обикновено, да остане няколко седмици във вилата. Макс ѝ бе запазил апартамент в хотела „Бевърли

Хилс“, но скоро разбра, че Ева бе отседнала в къщата на Рик Стивънс в Холмби Хилс.

Макс бе единственият, който не се изненада от съобщението, че през един от уикендите Ева и нейният красавец са отлетели за Лас Вегас и са се оженили. Но имаше нещо, което го безпокоеше. Досега Ева навсякъде носеше със себе си фотографията на Кристофър Бингъм и тя седеше на масичката до леглото ѝ дори когато бе омъжена за Ди Марчези. Ала сега снимката я нямаше. Откри я на дъното на скрина под купчината фино френско бельо. „Мисля, че този път си направила голяма грешка, принцесо — каза си Макс. — Единственото общо между покойния ти съпруг и този плейбой е русата коса.“ Вгледа се в студийната снимка на Рик Стивънс. „Има нещо фалшиво в това лице, но времето ще покаже.“

Ева остана в Америка до края на снимките на новия филм на съпруга си, като се посвети на разрастването на бизнеса си в Щатите, където печалбите ѝ бяха най-високи. Откри нов козметичен салон в Палм Бийч и нова клиника за пластична хирургия в Скотсдейл, щата Аризона, но през по-голямата част от времето се наслаждаваше на компанията на съпруга си. От всевиждащото око на Макс не убегна фактът, че тя изглеждаше щастлива и задоволена, погледът ѝ бе мек и замъглен, а лицето ѝ имаше унесено изражение. Напоследък Ева се държеше много по-меко с него, не контролираше всяка негова стъпка и Макс бе доволен. Разбира се, тя не стигна чак дотам, че да му даде картбланш, но го изпрати сам на много важни преговори в Австралия, нещо, което досега не се бе случвало. Тъкмо тогава, когато Макс се намираще на няколко хиляди мили от Ева, Красивото момче свали маската си.

Ева и съпругът ѝ си почиваха във вилата в Швейцария: той — от последните снимки, а тя — от деловите срещи в Америка. По цял ден се излежаваха на слънце край басейна, приемаха малко посетители и повечето време се наслаждаваха един на друг.

Ева бе в прекрасно настроение и нито едно облаче не помрачаваше хоризонта. Персоналът си отдъхна с облекчение —

всички бяха доволни от промяната в поведението на господарката. Времето беше чудесно — горещи слънчеви дни. Женевското езеро бе по-красиво и по-тихо от всякога, сякаш в унисон с нейното настроение. Дори посещението на стария пастор Дитрих не помрачи радостта ѝ. Съпругът ѝ бе свикнал да става в шест сутринта за снимките в Холивуд. А освен това за него спането бе загуба на време, стигаха му шест часа сън, понякога дори само четири или пет. Ева погледна към часовника, видя, че е още седем, зави се и отново потъна в блажена дрямка. Когато си почиваше, никога не ставаше преди десет, а последните нощи я бяха изтощили и тя се нуждаеше от повече сън. Отлично знаеше, че недостигът на сън може да съсипе и най-красивото лице. През последните две години леглото ѝ бе самотно, като се изключи онова кратко приключение с Макс. Не се бе излъгала в него, той бе изключително дискретен и тя вярваше, че ще си държи устата затворена. Защото Ева държеше много на своята репутация. „Но човек никога не може да бъде сигурен“ — помисли си тя, докато се унасяше в сън. И наистина новият ѝ съпруг не се оказа това, за което го мислеше...

Алекс седеше край басейна, когато го видя да идва от съблекалните, загърнат в къса хавлия. Момичето веднага скочи и понечи да побегне, но вече бе твърде късно — мъжът я бе забелязал.

— Здравей — поздрави я той, също както Макс преди години. — Коя си ти?

Той приближи до нея и тя неволно се отдръпна.

— Името ми е Алекс — отвърна тя, както я бе учил Макс. — Майка ми работи във вилата.

— О, разбирам... Вече изкъпа ли се?

— Да.

— Как е водата? — Той потопа босия си крак в басейна.

— Топла е. Винаги поддържат тридесет и три градуса.

— Чудесно. — Мъжът развърза колана си и разтвори хавлията, която се смъкна от раменете му. Отдолу беше гол. Погледна развеселено зачервеното лице на момичето.

— Досега не си ли виждала гол мъж?

Алекс поклати глава.

— Не знаеш ли какво е това? — Той хвана пениса си и го потърка с ръка.

Алекс се опита да побегне, но той я сграбчи за ръката и пръстите му се впиха в китката ѝ.

— Не бягай. Искам да ти покажа нещо. Жените дават мило и драго, за да видят такова нещо... копнеят да го докоснат... — Рик притисна ръката ѝ към члена си. Беше топъл и Алекс усети как пулсира под пръстите ѝ, а нейното докосване го накара да се втвърди. — Виждаш ли, той те хареса. За него няма нищо по-хубаво от докосването на ръката на някоя лейди... освен може би устните на някоя лейди...

Алекс конвулсивно дръпна ръката си и се опита да избяга, но той бе по-бърз от нея.

— Не го пускай... не се плаши! Искам само да ти покажа всички хубави неща, които съм запазил за теб... на колко си години?

— На тринадесет — едва успя да прошепне Алекс.

— Тринадесет... — замечтано повтори той, сякаш вкушваше думата. — Бях точно на тази възраст, когато за пръв път вкусих райските сладости. Ако си добро момиче, ще ти ги покажа... но ако не си, ще съобщя на мадам, че без разрешение си се къпала в нейния басейн. — Той се засмя. — Знам, че често се къпеш в него, защото и аз като малък обичах да се къпя преди всички. Бях бедно момче и презрян слуга, но обичах да се гмуркам в басейна на богатите собственици. — Говореше бавно, с провлачен южняшки акцент, който използваше във филмите си. — От тях се научих да говоря така... много неща научих от богатите, докато им слугувах, особено от жените... от тези богати кучки... те ме научиха на всичко, което знам. Защо сега да не ти направя услуга и да те науча на тези неща? — Видя как Алекс се отдръпна и продължи, но с по-твърд тон: — Ако не се согласиш, ще те издам за басейна, разбра ли? — Яркосините му очи я гледаха втренчено и тя разбра, че мъжът не се шегува. Той прие мълчанието ѝ като знак за съгласие и се усмихна. — А междувременно няма да казваме на никого за нас двамата. Това ще бъде нашата малка тайна, нали? Защото, ако кажеш на някого и аз ще те издам за басейна, а ти не искаш майка ти да изгуби работата си, нали? Нали не искаш? — Алекс поклати глава. — Чудесно. Сега можеш да си вървиш, но не забравяй, че утре сутринта ще те чакам тук, по същото време. — Ухили

се предизвикателно. — Мисля, че за днес ти стига. — Рик самодоволно поглади пениса си и се гмурна в басейна, а ужасената Алекс веднага побягна към къщата.

Втурна се в стаята си задъхана и се опря на вратата. Все още не можеше да се съвземе от шока. Дори не можеше да заплаче. Много отдавна се бе научила да сдържа чувствата си, но сълзите пареха клепачите ѝ и усети, че ѝ прилошава. Не закуси, което бе необичайно за нея, и през целия ден бе толкова мълчалива, че Патси се изплаши. През нощта не можа да заспи и неспокойно се въртя в леглото, изплашена от преживяното, но не посмя да го сподели с Патси, защото се страхуваше, че ако мъжът я издаде за басейна, мадам ще уволни Патси и тя отново ще бъде сама и изоставена. Искаше ѝ се Макс да е тук. Момичето зарови глава във възглавницата и горчиво заплака.

На следващата сутрин, в уреченото време, Алекс стоеше край басейна, почти парализирана от ужас. Той дойде пет минути по-късно и ѝ махна с ръка да отиде при него в съблекалнята. Алекс бавно се приближи, като се озърташе с надеждата да види някого, но наоколо нямаше жива душа. По това време на деня никой не идваше при басейна. Когато влезе в съблекалнята, уплашено се сви до вратата, а той завъртя ключа зад гърба ѝ.

— А сега да започваме...

Така започна кошмарът, който изпълваше с ужас нощите ѝ през следващите седмици. Първият път я накара да се съблече и да седне с разтворени крака на един от дълбоките шезлонги. Вперил поглед в едва окосмените ѝ срамни устни, Рик започна да мастурбира. Не след дълго успя да се възбуди и семето му изригна като фонтан, обливайки корема на ужасеното момиче. Алекс прехапа устните си до кръв. Когато по-късно се прибра в стаята си, трябваше да излъже Патси, че се е подхлъзнала край басейна и се е ударила в мраморния ръб.

Това продължи няколко дни, след което Рик промени програмата си. Започна да търка пениса си между бедрата ѝ, а пръстите му се впиваха в тях. Тялото ѝ се разтърси от непознати досега странни тръпки, коленете ѝ омекнаха, по цялата ѝ кожа изби пот.

След това Рик продължи с настоятелните молби да го докосне, отначало само с един пръст, а после с цялата си длан. Накрая ѝ

заповяда с пресипнал от вълнение глас „да го поеме“, а в същото време нагло вкара палеца си във влагалището ѝ и започна да мърда напред-назад като неуморно бутало. Конвулсивни трепети разтърсиха тялото ѝ от кръста на долу. Нокътят му дращеше нежната ѝ кожа, докато обезумелият киноартист стенеше: „Още... искам още... и по-бързо...“. Тя се сепна и спря движенията си. Той яростно изрева и я зашлеви с все сила през лицето.

— Кучка! Малка, гадна кучка! — Напъха палеца си още по-дълбоко в нея и Алекс се сгърчи, агонизираща от болка. Опита се да изкрещи, но той веднага затисна устата ѝ с ръка. — Затвори скапаната си уста! — изсъска Рик. Но в следващия миг видя тънката струя кръв, процеждащата се покрай устните ѝ, и задъхано заговори: — Да не си посмяла да се разприказваш, чу ли ме! На никого нито дума за нас, разбра ли? Иначе мамчето ти и двамата ще ни прати по дяволите! Само да си казала дори една думица някому и ще те пратя на оня свят! А сега го поеми! И по-бързо!

Алекс сграбчи дрехите си и побягна с все сила. Сълзите по лицето ѝ се смесиха с кръвта ѝ. В този миг усети как някаква струйка се стичаше между бедрата ѝ, но не ѝ обърна внимание. Изкачи на един дъх стъпалата до таванския етаж и веднага се скри в банята. Едва тогава, когато ги смъкна, видя кръвта по пликчетата си и застина от ужас. „Патси ще види кръвта и ще разбере какво съм вършила с него там долу, в съблекалнята!“ От няколко месеца имаше редовни менструални кръвотечения, но Патси ѝ обясни, че това неочаквано явление се дължи на естествени промени в организма ѝ. Но оставаха две седмици до датата на следващия цикъл... Веднага смъкна пликчетата си и започна да ги пере, без да престава да хлипа беззвучно, страхувайки се да не чуят стоновете ѝ. Болката долу, под корема ѝ, още не бе затихнала, ръцете ѝ трепереха, цялото ѝ тяло се тресеше. Но Патси чу шума от банята — през последните две седмици тя долавяше някаква необяснима промяна в поведението на Алекс и не можеше да се успокои, докато се луташе в догадки — досега момичето винаги бе споделяло с нея страховете и тревогите си. Отвори вратата на банята и видя Алекс, обляна в сълзи, с кръв по устните и по бедрата, а ръцете ѝ трескаво киснеха порозовелите ѝ пликчета във водата.

— Господи, какво се е случило! — Патси се хвърли към нея с разперени ръце, изплашена от ужаса, изписан по лицето на момичето.

Алекс се сепна и изкрещя в лицето ѝ:

— Не! Да не си посмяла да го кажеш на някого! Нито дума на никого, чуваш ли ме? Той ще ме издаде, ако научи, че съм ти казала! Моля те, Патси, моля те... Само ти ме обичаш, само ти си ми близка в тази къща... — Гласът ѝ се извиси. — Обещавах му, че никому няма да кажа, но той ме заплаши, че ако ти се разбъбриш, ще ме напуснеш още на следващия ден. Обещай ми, Патси, че няма да ме издадеш, моля те от все сърце, че няма да ме издадеш! Моля те! — Паниката ѝ прерасна в истерия и Патси се смръзна на прага на банята, неспособна да схване за какво я моли разплаканото момиче.

— Кой те заплаши? — тихо попита тя, когато се съвзе от изненадата.

Но в този миг устните на Алекс се стегнаха и погледът ѝ се втренчи в Патси с изражение, от което студени тръпки пролазиха по гърба на гувернантката.

— Обещай ми! — изкрещя Алекс. — Трябва да ми обещаеш, че няма да ме издадеш!

— Добре, обещавам ти — въздъхна Патси. Алекс се отпусна на пода, съкрушена и омаломощена, макар пръстите на ръцете ѝ да продължаваха инстинктивно да търкат отдавна изчезналото кърваво петно от пликетата ѝ. — Алекс, скъпа... позволи ми да ти помогна.

Гласът на Патси потрепери, гърлото ѝ пресъхна. Нещо се е случило, нещо невъобразимо, иначе защо едно тринадесетгодишно момиче ще се държи така дръзко и едновременно с това — изплашено? Та тя е още дете... Защо иска да прикрие следите от случилото се, сякаш е някакъв непростим грях, сякаш е извършила престъпление? Но кой е на дъното на тази загадка? Мислите на Патси трескаво обхождаха всички възможни лица. Кой е той? И кога е станало всичко това? И защо, защо?! Как да си обясни защо Алекс толкова се отчужди от нея през последните дни? Да не би някой да е прескочил тайно оградата на вилата? Ами ако се е натъкнала на някакъв престъпен тип край езерото? „О, боже, как да го открия? Длъжна съм да го открия, дори и да не трябва след това да го съобщавам на хората от вилата.“

— Всичко ще се уреди, миличка... — побърза да я успокои Патси, макар да не знаеше какво се е случило с момичето. Остави ме аз

да уредя всичко. Първо съблечи тези дрехи. Ще ти приготвя гореща вана, а после ще ти направя чай, много топъл и сладък. — Патси отиде в банята, отвори крановете и изсипа във водата цяла шепа от ароматизиращите соли — една от камериерките беше задигнала тайно цяла кутия от килера до кухнята на партерния етаж. Алекс и Патси винаги получаваха от сапуните на Ева Черни. Хайде, влез във ваната — покани я Патси, вече с по-спокоен тон, като че ли нищо не се бе случило. — Дай ми роклята си, аз ще я изпера...

След като Алекс се съблече, Патси огледа внимателно отражението ѝ в огледало, заемащо по-голямата част от една от стените в банята. Видя, че момичето веднага се залови да изтърка засъхналите следи от кръв по вътрешната страна на бедрата си, и прехапа устни. Видя също как трепереха ръцете на Алекс — разкопча копчетата си много по-бавно от друг път — после с рязко движение събу сандалите си и се опита да свали блузата си. Когато се наведе към ваната, Патси забеляза болезнената гримаса, изкривила лицето на Алекс. „Може би я боли от допира на горещата вода до раната? — помисли си Патси. — Дали не трябва да повикам лекар? Нима е била изнасилена... О, господи, какво да сторя, как ще се оправя с всичко това...“

Но тръсна глава, за да се съвземе, и започна да пере изцапаните дрехи. Не можеше да ги даде на перачката заедно с останалото мръсно бельо. Взе четката, за да изтърка петната. После щеше да ги изсуши на радиаторите, а ще каже на прислужницата, че Алекс се е заляла с мастило или нещо подобно... Най-важното бе да разбере кой бе сторил това отвратително нещо с момичето. Всичко, което знаеше, бе, че той е заплашил с нещо Алекс и я е принудил да не казва на никого, което означаваше, че не е кой да е и познава домакинството... Още повече, той имаше сила...

— О, господи... — Стомахът ѝ се сви. — Не е чудно, че Алекс е толкова уплашена...

Патси се залови бясно да търка, без да изпуска момичето от поглед. „Нямам никакво доказателство — трескаво мислеше Патси. — Нямам нито една улика, а Алекс никога няма да каже името му, а майка ѝ никога няма да ѝ повярва. О, господи, какво да правя!“ — Патси изтръпна при мисълта за реакцията на мадам. Достатъчно лошо бе, че

ще открие, че съпругът ѝ е извратен, а на всичкото отгоре да блудства с Алекс. Тя затвори очи.

„Няма кой друг да е, освен този холивудски красавец — разсъждаваше гувернантката. — Алекс от месеци насам всяка сутрин в седем плуваше в басейна, когато майка ѝ не беше във вилата и досега нищо не се бе случвало. Прислужниците знаят, че тя плува в басейна, знае и Макс, а единственият, който не знае, е мадам. Така че ако онзи тип е заварил Алекс край басейна, значи също става рано да плува. Но как да го докажа? Трябва да го проследя. Ще стана рано и ще отида, за да се уверя с очите си. Той вероятно ще очаква Алекс да се появи, а ако кажа, че се е разболяла от шарка, мадам ще забрани на Алекс да излиза от стаята или ще отведе Кристофър, докато мине опасността от зараза. Тогаво трябва да видим какво ще предприеме той. Само че трябва всичко добре да обмисля, за да имам доказателство.“

— По-добре ли си сега, скъпа? — обърна се тя към Алекс. — Чакай, сега ще те изтъркам. — Патси взе четката от ръцете на Алекс и вместо нея ѝ подаде голямата гъба. — Вземи това... така е по-добре, нали?

Алекс избухна в сълзи. От гърлото ѝ се изтръгнаха отчаяни ридания, тя обви ръце около врата на Патси.

— Стига, стига... всичко е наред, твоята Патси е тук, при теб... никой повече няма да те нарани... ще се погрижим за всичко... Ще кажа на Макс и той ще се постарее да уреди нещата... „Да! — каза си тя. — Макс. — Камък падна от раменете ѝ. — Точно това трябва да направя. Трябва да отида при Макс.“

Маргарет Патерсън не беше от жените, които лесно изпадат в истерия, но с подобно нещастие се сблъскваше за пръв път. През време на войната караше линейка и по време на бомбардировките бе виждала десетки ранени, но сега се чувстваше безпомощна. Алекс не бе пострадала толкова физически, колкото душевно. Тя бе възпитана и отгледана в пълна изолация от външния свят. Всичко, което знаеше за живота, бе почерпила от книгите и от разказите на Патси. Патси си припомни как преди две години Алекс с отвращение бе захвърлила някаква книга за секса, случайно попаднала в библиотеката, но покъсно Патси видя, че я бе чела. Знаеше за секса само от разговорите с Патси — гувернантката свободно бе отговорила на всичките ѝ въпроси и ѝ бе обяснила всичко за месечните неразположения на жената. Алекс

нямаше никакъв практически опит и в гърдите на Патси се надигна гняв срещу този перверзен тип, но беше безпомощна. Алекс трябваше да разбере, че не всички мъже са като него, че Рик Стивънс е едно изключение. Затова искаше да поговори с Макс — беше убедена, че той ще намери правилното решение и ще съумее да успокои момичето.

А освен това Макс имаше голямо влияние пред мадам. Патси знаеше, че за нищо на света не бива да влиза в конфликт с Ева. Именно затова Алекс е била толкова ужасена, че мадам няма да ѝ повярва — тя бе дъщерята, която Ева не искаше да признае и която ненавиждаше. Първата ѝ реакция сигурно ще бъде да изгони гувернантката Патси, а един бог знаеше какво ще се случи след това на Алекс. Само едно беше сигурно: тя ще бъде сурово наказана. Ева си бе загубила ума по този мъж и се подчиняваше на всяко негово желание.

— А сега, дай да те избърша. — Патси помогна на Алекс да излезе от ваната. — После ще ми разкажеш какво се е случило...

Момичето отчаяно поклати глава, с див поглед в очите.

— Трябва да ми разкажеш всичко, скъпа, трябва да знам кой те е наранил, защото трябва да повикам доктор Шулер да те прегледа.

— Не!

— Добре, няма да викам доктора — успокой я Патси. — Ще кажеш само на мен... но цялата истина. Обещавам ти, че няма да кажа на никого, освен на Макс.

— Не! — диво изкрещя момичето. — Не бива да казваш на Макс! В никакъв случай! Не искам той да знае... Моля те, моля те, не казвай на никого, на никого... Макс ще се ядоса, ще каже на мадам, а тя ще те изгони и аз отново ще остана съвсем сама... о, моля те, моля те, не му казвай... — Сграбчи отчаяно ръцете на Патси и гласът ѝ заглъхна в ридания.

— Изслушай ме, Алекс — прегърна я Патси. — Този мъж няма да каже на никого, че си се къпала в басейна, защото, ако го направи, аз ще разкажа на мадам какво е сторил с теб.

— Но тя няма да ти повярва, ще повярва на него...

— Не и ако действаме заедно с Макс. Макс е единственият, който може да каже истината на мадам, защото тя му вярва и знае, че той никога досега не я е лъгал. Този дяволски мъж те е заплашил да не говориш, защото той сам се страхува. Знае, че това, което е извършил, е лошо, много лошо. Може да отиде в затвора заради това.

— Но тя ще се ядоса... тя ме мрази. Тя ще те изгони и ще ме заключи сама в тази стая, знам го.

— Няма да направи такова нещо, защото аз няма да ѝ позволя. Нито пък Макс. Той ще побеснее, а ти знаеш какво става, когато Макс побеснее.

Разширените очи на момичето се напълниха със сълзи, но вече не гледаха така обезумяло. Тя кимна.

— Макс ти е приятел, нали?

— О, да.

— Ти знаеш, че той няма да позволи да те накажат, ако нямаш вина.

— Но аз не трябваше да бъда там долу, до басейна... Нямам право да използвам басейна, когато тя е във вилата... аз съм виновна...

— Не си виновна! Виновен е само той, защото е отвратителен дегенерат и трябва да бъде обуздан. А ако посегне и на друго момиче? — Гласът на Патси заглъхна. — Какво има? Защо ме гледаш така?

— Ако утре сутринта не отида при басейна, той ще разбере, че съм казала на някого... — Алекс избухна в сълзи. — Трябва да се върна там... трябва...

— Никога повече няма да се доближаваш до този мъж! Ще кажа, че си се разболяла от шарка и този етаж ще бъде в карантина. Знаеш колко се страхува мадам за Кристофър. Тя е побъркана на тема здравето на сина си.

— Но той ще разбере, знам го — отпаднало прошепна Алекс.

— Нека той да се тревожи и да се чуди. — Гувернантката се сети за нещо и остро попита: — Той знае ли коя си ти?

— Знае името ми, аз му казах, че майка ми работи тук, така както Макс ме посъветва.

— Значи мисли, че си дете на някоя от прислужничките. Слава богу! — въздъхна Патси. — Нека да го оставим да разпитва за теб. Мадам ще побеснее. А сега ела в спалнята. Ще те сложа да си легнеш, а ти ще ми разкажеш всичко, което той ти е наговорил. Всичко, защото ако не знам цялата истина, няма да мога да ти помогна.

Подаде на Алекс чиста нощница, помогна ѝ да я облече и я сложи в леглото, след което ѝ донесе чаша горещ шоколад и ѝ даде едно хапче от своите успокоителни лекарства, които взимаше против мигрената си.

— Сега — каза Патси и се настани до Алекс — започвай от самото начало.

След като научи всичко, Патси разбра, че въпреки уплахата и преживяния ужас, детето не е пострадало сериозно. Вероятно палецът му е разкъсал химена на Алекс и затова имаше кръв по бедрата си. Патси потръпна от отвращение, но се постара да остане спокойна, когато Алекс ѝ разказа как трябвало да помага на съпруга на майка си да мастурбира.

„Трябва да бъдем благодарни, че не я е изнасилил докрай — помисли си гувернантката, — но ако не бях узнала тази сутрин, и това щеше да се случи. А както Алекс описа, penisът му бил с огромни размери и не само щеше да дефлорира момичето, но можеше и да ѝ причини вътрешни разкъсвания.“

Патси остана край леглото на Алекс, докато тя заспа, и излезе, когато чу гласа на Марта, прислужницата за таванския етаж. Марта носеше подноса със закуската. Патси загрижено ѝ каза, че Алекс не е добре и има петна по тялото си, вероятно се е разболяла от шарка. Гувернантката знаеше, че Марта ще разнесе слуха из цялата къща.

— Сигурно се е заразила при последната ни разходка в Тонон — въздъхна Патси. — Страхувам се, че ще трябва за две седмици да остане в карантина.

— О, колко жалко — съчувствено кимна прислужницата.

— И то сега, когато навън времето е толкова хубаво. Горката Алекс.

Патси закуси и тихо слезе на третия етаж, влезе в апартамента на Макс и му позвъни в Сидни. Когато заминаваше, той винаги ѝ оставяше указания къде да го търси. Патси изчака, но никой не се обади. Трябваше да опита по-късно.

На следващата сутрин Патси остави спящата Алекс в леглото и в седем сутринта се запъти към басейна. Скри се зад големия рододендрон. След десетина минути Рик Стивънс се спусна безгрижно по стъпалата от терасата, като се оглеждаше, очевидно търсейки някого. Патси видя как той се намръщи при вида на празния басейн и огледа всички кабинни, но те бяха празни. Сетне вдигна глава, изгледа заплашително прозорците на къщата и развърза колана на хавлията си. Отдолу беше гол и тя видя penisа му: бе наистина огромен, точно както Алекс го бе описала. Патси стисна зъби, за да потисне гнева си.

Мъжът се гмурна в басейна и заплува към отсрещната стена, а жената използва този момент и се върна в къщата.

Най-после се свърза с Макс и му разказа всичко.

— Не съм казала на мадам, защото се боя, че няма да ми повярва, дори и да я убедя да заведе Алекс на лекар.

— Как е Алекс?

— Ужасена. Тя мисли, че ако мадам научи, ще ме изгонят от вилата, а тя няма да го понесе. Прекалено много хора са изчезвали от живота ѝ. Трябва да я изпратят в някое училище, Макс, заради собствената ѝ безопасност, а и аз ще съм по-спокойна. Вече попитах в моето старо училище — колежа за благородни девици в Челтънхем. Сигурна съм, че Алекс може да спечели стипендия. Имам миналогодишните въпросници и ще я подготвя добре. Убедена съм, че ще се справи. Но при всички положения тя не бива да остава тук след тази ужасна история.

— Моля те, повтори ми всичко още веднъж, от самото начало.

Патси изпълни молбата му. Той дълго време мълча, преди да каже:

— Никой не бива да узнае. Трябва да бъдем много внимателни и да изработим специален план. Ти си права като казваш, че мадам няма да ти повярва. Необходими са доказателства. Засега не предприемай нищо и не казвай на никого. Колко дълго можеш да държиш Алекс в стаята?

— Две седмици, най-много три.

— Добре. След две седмици ще се върна. Докога ще остане във вилата Красивото момче?

— Разбрах, че ще бъде тук до края на месеца.

— Добре. Внимавай много и нито дума никому. Ако нещо стане, веднага ми телефонирай. Когато се върна в Швейцария, ще съм измислил как да уловим Красивото момче на местопрестъплението.

— Много добре.

— Алекс добре ли е? Искам да кажа, трябва ли да я прегледа лекар?

— Ще повикам, но не заради случката край басейна, а защото казах, че Алекс е болна от шарка. Ще се обадя на доктор Шулер.

— Можеш ли да му имаш доверие?

— Мисля, че да. Той познава Алекс и е бил много внимателен с нея. Доктор Шулер е лекар за персонала, не е личен лекар на мадам.

— Обади му се. Кажи му да прегледа Алекс. Може би по-късно ще ни потрѣбва медицинско удостоверение, подписано от доктор Шулер.

— Добре — съгласи се Патси, — но няма да е лесно. Алекс е толкова уплашена, че няма да иска да каже на никого.

— Накарай я да разбере, че няма друг избор. Рано или късно това трѣбва да бъде извършено. Освен това лекарят трѣбва да провери дали няма вътрешни увреждания.

— Тя все още малко кърви — със снишен глас добави Патси.

Настъпи отново пауза, а сетне прозвуча напрегнатият глас на Макс:

— Непременно извикай доктор Шулер. Кажи му истината, но само ако си сигурна, че можеш да му се довериш.

— Сигурна съм.

— Тогава веднага го извикай. Ако има някакви затруднения, обади ми се.

— Ще ти се обадя. Благодаря ти, Макс. Не знам какво бих правила без теб.

— За какво са приятелите?

Отначало Алекс категорично отказа да позволи доктор Шулер да я прегледа, но когато Патси ѝ обясни, че това е наложително, защото трѣбва да са сигурни, че няма сериозни наранявания и опасност от инфекция, тя се съгласи. А освен това гувернантката ѝ бе казала, че вероятно има шарка и така или иначе трѣбваше да се извика лекар.

— Не биваше да се доближавам до басейна, не биваше — нещастно повтаряше тя. — За всичко съм виновна аз...

— Разбира се, че не си! — твърдо заяви Патси. — Ти наистина си нарушила едно глупаво правило, но това, което е направил той, е престъпление и ние трѣбва да се погрижим повече да не се случва.

— Как? — безнадеждно попита Алекс.

— Не знам, но ще измисля нещо.

Доктор Шулер, който от двадесет и пет години бе лекар в селото, не се изненада, нито пък се възмути от разказа на Патси. През дългата си практика се бе сблъсквал с много необичайни случаи. Той харесваше Алекс, възхищаваше се от интелигентността ѝ и затова внимателно ѝ обясни какво трябва да прави, за да не му пречи спокойно да я прегледа.

— Хименът е разкъсан — каза той на Патси, докато миеше ръцете си. — Има и леки вътрешни наранявания. Очевидно онзи мъж е имал дълги нокти. Няма признаци за инфекция, но за всеки случай ще ѝ предпиша антибиотик. Не ѝ е нанесъл големи физически повреди, по-скоро тя е психически травмирана. Как се държи оттогава?

— Затворена е. Тя не е буйно и живо дете, но сега е особено мълчалива. Непрекъснато е в мрачно настроение.

— А какво смятате да правите?

— Засега нищо не мога да предприема, защото нямам доказателство. Мадам е влюбена в съпруга си и ще повярва, в каквото той ѝ каже, а Алекс и аз сме без значение за нея.

— Изглежда, мадам не се интересува от детето?

— Не! — рязко отвърна гувернантката. — Аз съм назначена, за да се грижа за Алекс, но тя ще я държи в къщата, ако не ѝ създава неприятности. В противен случай...

— Алекс роднина ли е на мадам?

— По линия на първия ѝ съпруг — уклончиво отвърна Патси.

— Аха... разбирам. — От обяснението на Патси лекарят разбра, че мадам е мащеха на Алекс, а това още един път потвърди предположенията му и той не разпитва повече.

— Подобна ситуация винаги създава усложнения — деликатно добави доктор Шулер.

— Бих казала, че при Алекс ситуацията е прекалено усложнена. — Патси спокойно посрещна изпитателния му поглед.

— Разбирам — кимна лекарят. Отвори чантата си и извади едно шишенце, от което отброи дванадесет малки бели таблетки. — Давайте ѝ от тези таблетки по три пъти на ден в продължение на четири дни. Така ще се предотврати вероятната инфекция. Тя е здраво дете... ако не се лъжа, това е четвъртото ми посещение при нея.

— Наистина... един път се бе разболяла от дребна шарка, втори път дойдохте при нея, защото си бе изкълчила китката, и един път

заради настинка.

— Лекарите и учителите трябва да имат добра памет — сухо отвърна доктор Шулер. — Щом сега ще кажем, че тя има варицела, запомнете, че трябва след няколко дни отново да ме извикате, за да проверя състоянието ѝ.

— Благодаря ви — признателно кимна Патси.

Единствената реакция на мадам при известието, че Алекс е болна от варицела, бе да нареди да я държат затворена в стаята ѝ. Но Патси видя, че във вилата пристигна един от най-известните женевски педиатри, за да прегледа Кристофър — да не би евентуално да се е заразил. Това означаваше, че мадам не възнамерява да заминава скоро, което подсказваше, че съпругът ѝ не желае да напусне вилата. Може би Рик Стивънс е разпитвал за Алекс, но вероятно е бил много дискретен, защото до слуха на Патси не достигна нищо обезпокоително. Момичето бе необичайно тихо и затворено. Напоследък стоеше с часове в банята и когато излезеше, кожата ѝ винаги бе силно зачервена от търкане. Гувернантката започна да се безпокои. Ако Алекс останеше веднъж завинаги с убеждението, че сексът е много мръсно и гадно нещо, това щеше да я травмира за години напред. И въпреки че с часове седеше на любимия си стол до прозореца, с книга в ръка, тя не четеше, а погледът ѝ бе неподвижно втренчен в пространството. Патси се опита да я накара да говори за случката, но Алекс винаги отклоняваше въпросите ѝ.

Когато най-после Макс се върна от пътуването си, Патси бе сериозно обезпокоена.

Алекс лежеше в леглото, когато той най-после успя да се измъкне от кабинета на мадам и да дойде да я види.

— В момента тя е много доволна — каза Макс и взе от Патси чашата с „Джак Даниелс“. Той бе оставил една бутилка с уиски, за да си пийва, когато им идва на гости. Патси не пиеше алкохол, за нея чаят заместваше всички останали питиета. — Напоследък продажбите са се увеличили и печалбите са нараснали. Мадам е в изключително добро настроение. Каквото и да е направил този кучи син, явно не е пренебрегвал съпругеските си задължения, защото тя изглежда много

доволна и щастлива. А сега ми разкажи подробно какво ново има около вас.

— Нищо ново. Всички повярваха, че Алекс е болна от варицела. Отначало се страхувах, че мадам ще отведе Кристофър, но тя само повика един известен педиатър от Женева. Няма признак, че ще заминават. Мисля, че на него тук му харесва.

— А той разпитвал ли е за Алекс?

— Не, доколкото ми е известно. Изглежда е много хитър. А и защо трябва да се интересува от някакво си слугинско дете?

— Дали той знае, че в къщата има болно дете от варицела?

— Само ако мадам му е казала, а ти знаеш, че тя никога не говори с други хора за Алекс.

— Вероятно той се чуди какво е станало с нея и се пита дали някой не е узнал.

— Всяка сутрин продължава да плува в басейна. Няколко пъти ходих да проверя.

— Добре — кимна Макс. — Надявах се да го чуя.

— Защо?

— Защото искам да го хвана на местопрестъплението.

Лицето на Патси застина.

— Не можеш да караш Алекс отново да преживее такъв ужас!

— А как иначе ще го притисна до стената? — Макс се наведе към нея. — Виж, аз съм обмислил всичко. Ще се скрия преди него и ще взема фотоапарата, който купих от Токио. Той е напълно безшумен, с широкоъгълен обектив и автоматично фокусиране. Ще застана зад един от онези големи храсти, ще взема със себе си малкия касетофон, също последно чудо на японската техника, който записва всеки звук в радиус от тридесет метра...

— Но миналия път той я завлякъл в една от кабините.

— И това съм предвидил. Винаги избира една и съща кабина, нали? Те имат доста големи пролуки и аз ще мога да го снимам, без той да ме забележи. Не се безпокой, всичко ще мине много добре, но Алекс трябва да е там, за да го накараме да се издаде.

— Но... вече минаха две седмици... съмнявам се, че той още я очаква.

— Сигурен съм, че не се е отказал. Според мен той е уверен, че тя е изплашена и знае, че трябва да му се подчинява. Вероятно е чул,

че в къщата има дете, болно от варицела, и се е досетил за причината за отсъствието ѝ. След като нищо не се е разчуло, той е сигурен, че тя не го е издала. Тогава защо тя да не отиде пак при басейна? Нали се страхува да не уволнят майка ѝ? Ако не му се подчинява, майка ѝ ще загуби работата си. Та нали Рик не е кой да е — той е съпругът на мадам, а Алекс е само едно слугинско дете. Той е един арогантен кучи син. Държи се, сякаш се намира у дома си. Сигурен съм в това, защото неведнъж съм го наблюдавал отблизо. Понякога едва се сдържам да не му счупя челюстта! Вероятно се е „специализирал“ в прелъстяването на малки момичета, тези, които са най-беззащитни... Зад сладникаво красивата му външност се крие най-отвратителният похотливец, който съм срещал в живота си. Веднага след връщането ми във вилата Жак ми се оплака, че Рик Стивънс се е заел да прелъстява една от най-младите камериерки... онази, червенкосата, с хубавичкото лице... как се казваше, дойде веднъж тук, точно когато Марта имала почивен ден...

— Лоте! За Лоте ли говориш...

— Да, за нея. Очевидно онзи покварен тип я е заварил в една от спалните на втория етаж и започнал да тършува под полата ѝ. Заплашил я, че ако се оплаче, ще я сполети ужасно отмъщение. Но тя се развикала и Жак влязъл тъкмо навреме.

— Но тя още няма седемнадесет!

— Нали ти обясних вече, че предпочита по-младичките. Казах на Жак да изпратят разплаканата камериерка у дома ѝ, а да съобщи пред мадам, че Лоте внезапно се е простудила. Жак ще я върне във вилата само когато онзи холивудски красавец се запилее някъде по-надалеч, за предпочитане е отвъд океана.

Патси изплашено поклати глава.

— Макс, поемаме огромен риск. Мадам ще ни окачи на въжето, ако узнае... Нали сега за нея младият ѝ съпруг е най-важният мъж на света?

— Да, много добре го зная, но няма друг изход, освен да рискуваме. Алекс трябва да тръгне на училище като всяко нормално дете, а за да убедим Ева, налага се да измислим достатъчно убедителна причина. Освен това искам Ева Черни да се отърве от онзи перверзен негодник. Точно сега тя си въобразява, че е получила дар от бога, а той се възползва ловко от заслепението ѝ и започва да си пъха навсякъде

красивия нос, дори и в моите работи. За съжаление, напоследък ми се струпаха доста проблеми и не искам той да ми създава допълнителни затруднения. Рик Стивънс отлично разбира, че не мога да го понасям, затова започна да разпространява какви ли не слухове за мен. Не знам защо се е оженил за Ева, но съм убеден, че не е по любов. Той се счита за голям комарджия и обича да играе с високи залози. Но си прави грешно сметката, като си въобразява, че ще успее да наложи волята си както в спалнята им, така и извън нея. Безпокои ме главно следното: защо Ева не се тревожи от действията му? Преди да замина за Сидни, позициите ми в компанията изглеждаха непоклатими, но сега, след завръщането ми в Швейцария, разбрах, че той доста се е потрудил да подрони авторитета ми пред Ева.

Макс замислено поклати глава.

— Няма две мнения по въпроса, Патси, че този холивудски красавец трябва да се махне оттук, и то колкото по-скоро, толкова по-добре за всички нас. Уверен съм, че ще дочакаме този щастлив ден. Защото, освен това неопикуемо зло, което е причинил на нещастната Алекс, аз имам и свои сметки за уреждане с него. — Макс стисна устни и замълча, неспособен да овладее гнева си. — Ако не ме лъже паметта, май че веднъж споменах пред Алекс, че винаги ще се старая да ѝ помагам по всякакъв начин, винаги, докато съм в компанията на Ева Черни. Но сега и тя трябва да ми помогне. Не се безпокой, че той ще направи с нея нещо непоправимо — нали аз ще съм там и веднага ще се намеся, ако положението стане неудържимо. Искам да ѝ го обясниш това, плюс още нещо — за да докажа порочните му наклонности пред Ева, се нуждая от неоторими доказателства. За тази цел този мръсник трябва да се разсъблече пред Алекс и да запиша гласа му — ясно и отчетливо — как я убеждава да задоволява отвратителните му желаниа. Щом се сдобия с изобличителни снимки и запис на думите му, веднага ще ги отнеса на Ева, а тя ще се погрижи за достойния финал. И двамата знаем, че не ѝ липсват драматични умения.

— Искаш да подпалиш фитила и да се оттеглиш настрана, за да се любоваш на зрелището? — попита Патси и потръпна от страх.

— Да, не мога да отрека, че е доста рисковано. Целият ми замисъл може да се обърне против мен, но поне в едно ще спечелим със сигурност — Ева ще изпрати Алекс в пансион. При първа

възможност ще говоря с нея по този въпрос, преди да заложим капана край басейна, за да я подготвя психически. Не забравяй, че никой не я познава по-добре от мен. А сега е необходимо да се заема с техническата подготовка на представлението. Защото най-глупавото ще бъде да се провалим заради някаква досадна неизправност в техниката. Нямаме право да рискуваме с повторение на кадъра. Но онзи мръсник се лъже жестоко, ако си въобразява, че може да се скрие някъде от Макс Фабиан. Хрумна ми още една идея, но ми трябва време, за да я обмисля по-задълбочено. Междувременно дръж Алекс настрана от Рик Стивънс и не се тревожи за останалото. — Макс се усмихна окуражително. — Не се страхувай, Патси, аз няма да ви изоставя.

— Когато си при нас, не се страхувам нито аз, нито Алекс.

Но Алекс посрещна с неочаквано гневна реакция предложението на Патси за среща с Макс.

— Нямам никакво време за губене! И не искам да го виждам повече, никога, чуваш ли ме? Никога! Трябва да се подготвя за изпитите за колежа. Отдавна не сме учили двете с теб, забрави ли?

— Но Макс скоро ще замине отново и този път ще отсъства почти цял месец.

— Да, Макс прекалено много пътува...

— А ти се радваш на всяко негово завръщане.

— Но сега не искам да го виждам. — Гласът ѝ отново се извиси и Патси усети, че контролът върху Алекс ѝ се изплъзва.

Патси потърси Макс и му съобщи за изненадващата реакция на Алекс.

— Къде е сега тя?

— В леглото. Заяви ми, че имала силно главоболие, но според мен се срамува от това, което е била принудена да изтърпи в съблекалните до басейна.

— Тогава трябва да измисля нещо по-поносимо за нея. Но как да изоблича онзи негодник? — замисли се Макс. — Не, няма друг изход. Налага се да се залови според плана, който ти съобщих. За тази цел съм готов да се срещна с нея. Но ти как мислиш, дали ще иска да разговаря с мен? Много съм привързан към Алекс и не искам да се страхува от мен само защото съм мъж.

— Досега всичките си познания за мъжете тя е получила само от общуването с теб. Може би затова сега е така разочарована, Макс, защото ти се отличаваши от останалите мъже.

— Да... може би и аз имам вина, че не успях да я подготвя за неприятните страни на живота, но сърцето не ми позволяваше да ѝ разкривам онези грозни явления, с които ми се налага ежедневно да се сблъсквам. Ще се опитам да поправам грешката си, но дано не е прекалено късно...

— Да знаеш как съжалявам за всичко, което се случи с Алекс! Тъкмо започваше да излиза от черупката си... Вече не е толкова срамежлива и плаха, както преди две-три години, не се крие в стаята си при появата на непознати хора във вилата. Започна да вярва, че не е грозновата, че може да се намери някой, който да се влюби в нея. Именно затова случилото се може да има фатални последици за психиката ѝ. Страх ме е за бъдещето ѝ, Макс! Аз ѝ обясних, че мъжете не си позволяват такива извратени жестове с жените, в които са влюбени, че този подход е запазен само към онези жени, към които мъжете са способни да изпитват само презрение. И сега Алекс вярва, че съпругът на майка ѝ е демонстрирал оскърбителното си презрение към нея, защото за него няма никакво значение коя е тя всъщност. За него най-важно е било да е уверен, че Алекс на никого няма да посмее да разкаже за случилото се. А това означава, че той предварително е бил уверен, че мадам въобще няма да изслуша оплакването на Алекс. Алекс се отвращава от него, но много повече ме безпокои отвращението от самата себе си. О, да, зная какво ще ми отговориш! Че тази реакция е напълно в реда на нещата, но при Алекс всичко е много по-объркано. Та тя съвсем наскоро започна да проявява доста по-жив интерес към живота извън стаята си, извън монашеската си килия, и всичко това благодарение на теб, Макс. Самочувствието ѝ нарасна неимоверно, след като ти прекрачи прага на стаята ѝ и се появи в сивото ѝ съществуване... А сега се връща в началната, тъжна и мрачна позиция. Ето кое ме изпълва с отчаяние.

Макс не намери думи, с които да разубеди мъдрата гувернантка, само мрачно сви устни и тръгна с решителни крачки към стаята на Алекс.

Патси влезе, за да му пожелае лека нощ, но Макс си бе тръгнал още преди половин час. Всъщност гувернантката очакваше, че той вече е напуснал стаята на момичето, но искаше да остави Алекс за малко сама, за да обмисли думите на Макс. Той бе останал в стаята й само двадесет минути и преди да си тръгне, й пожела спокоен сън с обичайния си приветлив тон. Щом отвори вратата, Патси видя сгушената в леглото си Алекс, но с разтворена книга на обичайното място — върху бедрата й, и въздъхна с облекчение. За пръв път след кошмарното произшествие край басейна момичето бе взело книга от библиотеката без настояването на гувернантката й.

— Не е зле да изгасим лампите — обади се Патси.

— Така ли? Кога е станало толкова светло? Не съм усетила как е изтекъл цял час, откакто ти излезе от стаята... Моля те, Патси, загаси ги.

— Добре.

— Виж какъв подарък ми донесе Макс от пътуването си, Патси.

Момичето протегна ръката си и Патси видя изящна гривна от слонова кост, с дребни инкрустации и надписи на непознат език.

— Японска е... Купил я за мен в Осака...

— Много е красива — съгласи се Патси и си помисли: „Прекрасен подарък за любима девойка“.

— А ето и това... — Алекс й подаде дебела книга с красива корица. — Албум с репродукции от японски рисунки. Някои от тях са удивителни, макар оригиналите да са били създадени преди няколко века! — Гласът й и лицето й се бяха оживили от радостта, че най-после е удостоена с нечие внимание — нещо, което никога не й достигаше. В погледа й се бе стопила онази неутешима тъга, която терзаше сърцето на Патси след случката край басейна. Сега очите й пак грееха ярко и топло като искрящи, фино полирани скъпоценни камъни. „Бог да те благослови — каза си Патси. — Не знам какво си й разказвал, докато ме нямаше в стаята, но очевидно си налучкал тъкмо това, което бедното момиче бе очаквало да чуе от единствения мъж, който й обръща внимание.“

Алекс, надарена с интуиция, рядко срещана при момичета на нейната възраст, сякаш прочете мислите на гувернантката си:

— Макс ми обясни всичко за разни типове като съпруга на мадам. Каза ми, че те са отвратителни и че не бива да се плаша от

мисълта, че той има право да се държи с мен както му е угодно. Каза ми още, че трябвало да се контролирам по-добре, че ще се справя с всичко и че от мен се иска само да помогна онзи нахалник да си получи заслуженото наказание.

Патси неспокойно пристъпваше от крак на крак.

— Не се плаши, Патси, мила. Макс успя да ме убеди, че трябва да го направя. — За изненада на Патси те като че ли размениха ролите си. Сега Алекс говореше като зряла, опитна жена, а Патси неспокойно търкаше ръцете си като смутена гимназистка. — Макс ще ме защитава, ако се наложи, разбира се. Той няма да позволи онзи тип да се нахвърли върху мен. Но най-важното е да се сдобием с неоторимо доказателство. Само тогава ще бъда оневинена в очите на мадам.

— Сигурна ли си, че...?

— Макс ми каза, че всичко ще мине без инциденти, а той винаги познава, нали?

— Да, струва ми се, че е така...

— Искам онзи негодник да бъде заловен и наказан. — Гласът ѝ се промени, в него се появи непозната яростна нотка. — Искам тя да разбере що за човек е довела във вилата.

— Но... няма да е лесно и след като го изобличим.

— Не, нищо страшно няма да се случи, особено ако ме изпратят в пансион. С радост ще се махна отгук. Не, Патси, мила, не исках да кажа, че очаквам с нетърпение раздялата с теб! Моля те, не ме разбирай погрешно...

— Знам, знам — Патси уморено махна с ръка. — Всичко ми е ясно.

— Макс заяви, че никога няма да имаме по-добър шанс, защото ако той покаже снимките на мадам, тя ще му повярва, разбираш ли? И може би това ще я накара да не ме мрази толкова, не съм ли права, Патси?

Патси примигна учудено, защото не се бе замисляла върху този неочакван обрат на събитията.

— Макс ми каза още, че тя с радост ще се отърве от присъствието ми във вилата, но където и да ме изпрати, аз винаги ще мога да разчитам на теб и на него. Истина ли е това, Патси?

— Да, Алекс, на мен винаги можеш да разчиташ! — Патси се опита да успокои треперещия си глас.

— И ще се виждаме за ваканциите, нали?

— Много ще се радвам, ако ми гостуваш в малката ми къща в Тонон.

— А пък ти ще ме посещаваш за тържествата в края на всяка учебна година. Макс ми обясни, че ще идва колкото му е възможно често, така че там нямало да бъде по-самотна, отколкото съм сега. Мислиш ли, че и сега ще се окаже прав, Патси?

— О, момичето ми, не знам какво да ти кажа — сподавено отвърна гувернантката, едва сдържайки сълзите, напираси в гърлото ѝ.

— Не се тревожи, Патси. — Алекс видя тревогата, изписана по лицето на Патси, протегна ръка и стисна пръстите ѝ. — Ела, седни до мен на леглото. Всичко ще бъде наред. Макс ми даде думата си, че нищо лошо няма да ми се случи.

След два дни, рано сутринта, Алекс облече банския си костюм под роклята и слезе до басейна. Стараеше се да не изглежда различна от онези сутрини, когато редовно ходеше да се къпе, преди да са се събудили останалите обитатели на просторната вила. Единствената разлика бе в това, че се появи край мраморния басейн петнадесет минути по-рано от обичайния час, а когато се отпусна на шезлонга, Макс вече бе заел позиция зад буйния рододендронов храст, въоръжен с фотоапарат и касетофон.

— Всичко наред ли е при теб? — тихо попита той. — Ако се чувстваш зле, все още не е късно да се откажем от плана.

— Не! — гневно и натъртено му отговори Алекс, но без да повишава ненужно глас. — Искам всички да разберат що за човек е, особено тя.

— Добре, а запомни ли какво трябва да говориш?

— Да.

— И какво не бива да правиш?

— Да, и това помня.

— Чудесно! Сега влез във водата, но стой откъм този край на басейна, особено щом го видиш да се появи на вратата на вилата.

Алекс разкопча копчетата на роклята си и я захвърли на шезлонга, преди да се гмурне във водата. Бързо преплува половината

дължина, спря се, пое въздух и с мощен кроул пое към ъгъла, който бе най-близо до храстите, зад които се спотайваше Макс. Сега се залови да плува по ширината на басейна. Алекс спря, избърса водата от лицето си и видя, че съпругът на майка ѝ се задава по стъпалата към терасата, но се престори, че не го вижда. Обърна се и заплува в обратна посока. Въпреки клоните на храстите, Макс видя как Рик Стивънс смъкна хавлията си и застана гол край басейна, така че Алекс да го види, когато изплува от водата.

Щом главата на Алекс се показва на повърхността, Макс натисна бутона на касетофона.

— Значи си разбрала кой дава хляба и маслото, а? — чу се гласът на актьора.

— Не разбирам какво искаш да кажеш — нервно отвърна Алекс.

— О, разбираш, и то много добре. Ти ли си била онова дете, което било болно от варицела? Чух, че се страхуваха да не се зарази и Кристофър. Майка му полудява от тревога, когато наоколо има заразболни. Вече добре ли си?

— Не съм заразна, ако това искаш да знаеш.

Рик Стивънс се засмя.

— Два пъти съм боледувал от варицела. Не ми се вярва отново да се заразя. Радвам се, че си дошла. Не искаш майка ти да загуби работата си, нали? Защото само една моя дума, хлапе, и ще трябва да се простиш с този басейн, а майка ти с работата си. А сега ще имаме още един урок.

— Не искам — с треперещ глас промълви Алекс.

— Но аз искам, а ще стане това, което аз желая. Излез от басейна и иди в първата кабина, иначе веднага ще отида при мадам и ще ѝ съобщя, че използваш басейна въпреки строгата ѝ заповед. И ти, и майка ти ще изхвърчите на улицата, преди още да си изсъхнала от водата. Аз лично ще се погрижа майка ти да не получи препоръки. Тогава да видим как ще си намери друга работа!

— Не ми харесва това, което правиш с мен. — Алекс се разплака, както Макс ѝ бе казал. Тя бе толкова изплашена и притеснена, че това не беше никак трудно.

— Това, което правехме досега, бе само прелюдия. По моите изчисление минаха цели две седмици от последната ни среща и днес съм решил да си наваксаме изгубеното време. Приготвил съм ти нещо

много специално, хлапе. Виж моя приятел как е зажаднял за теб, вече гори от нетърпение.

Макс насочи обектива на фотоапарата към големия възбуден пенис на актьора и натисна копчето.

— Моля те, не ме карай да правя това, моля те... — изхлипа Алекс.

— Обичам, когато ме молят — ухили се Рик Стивънс. — А сега излизай от басейна и върви в кабината. Тук само си губим времето.

Алекс се измъкна от басейна и с приведени рамене изкачи стъпалата към първата кабина. Макс изчака да се затвори вратата зад тях и тихо се измъкна от храстите. Изтича безшумно до кабините. Предния ден бе поставил пейка зад първата кабина и сега се изкачи на нея. Нагласи обектива на фотоапарата в пролуката между щорите. Рик Стивънс бе нетърпелив и както Макс очакваше, не погледна към щорите. Актьорът се наведе заплашително над Алекс, която събличаше банския си костюм с престорено бавни движения. Макс ѝ бе казал:

— Брой до двадесет и пет, докато се събличаш. Така ще имам време да фокусирам обектива и да включа касетофона на запис. Постарай се да го накараш да говори през това време, например да ти разказва какво е приготвил за теб. Можеш да не го слушаш, важното е касетофонът да запише всяка негова дума, а аз ще се постарая да заснема и най-малкото му движение. Но не му позволявай да те докосне с пръст. Ако се опита, трябва да се съпротивляваш. Ритай, дращи, хапи, викай. За секунди аз ще бъда при теб.

Алекс тихо хлипаше и нареждаше:

— Моля те... не искам пак да ме нараняваш... миналия път ми тече кръв и си изцапах пликчетата... пусни ме да си вървя, моля те. Обещавам ти, че повече няма да използвам басейна. Затова дойдох тази сутрин... за да ти кажа, че повече няма да се къпя в него...

— Твърде късно, вече си го използвала, и то неведнъж...

— А всеки път ти ме използваш...

Сексимволът се намръщи.

— Не обичам нахалници — заплаши я той. — Спомни си кой съм аз, момиченце. Аз съм най-важният в тази къща. Само една моя дума и ще изхвърчиш на улицата. А сега побързай!

— Какво ще правиш с мен? — изплашено попита Алекс.

— Искаш да знаеш? Предполагам, че очакването е половината удоволствие. Първо... — Той преглътна при тази мисъл, а ръката му, която до този момент леко галеше възбуждения му penis, сега започна да прави бързи движения нагоре-надолу, фотоапаратът безшумно снимаше, всяко движение, а касетофонът записваше всеки звук. Макс бе толкова ядосан, че едва сдържаше треперенето на ръцете си. Бе стиснал зъби, а мускулите по лицето му яростно заиграха.

Накрая Алекс остана съвсем гола, Рик Стивънс се усмихна, в очите му проблесна огън и той облиза устни.

— Ела по-близо — прошепна той — и застани на колене.

Макс погледна часовника си. „Сега!“ — каза си той. И точно в този миг, като по команда, се чу гласът на Патси:

— Алекс? Алекс? Къде си?

— Това е майка ми — извика Алекс.

— По-тихо! — Ръката му запуши устата ѝ.

— Алекс? Къде си... в съблекалните ли си? — Гласът бе съвсем наблизно.

— Добре... иди при нея — сърдито изсъска Рик, — но само една дума... само една дума, хлапе, и с теб е свършено, ясно ли е?

Алекс кимна. Гърлото ѝ бе сковано от страх. Отвори вратата, а Рик Стивънс се залепи до стената зад вратата.

— Идвам! — прегракнало извика момичето. — Само една минутка... — След секунди тя навлече банския си костюм, изхвъркна от кабината и се затича към Патси.

Патси хвана ръката на момичето и ядосано заговори:

— Колко пъти съм ти казвала да не идваш тук! Знаеш заповедите на мадам... а сега се прибирай по-бързо, преди някой да ни е видял... — Гласът ѝ заглъхна.

Макс направи още няколко пози на голия актьор, но големият му член вече не стърчеше гордо нагоре, а бе провиснал надолу.

— По дяволите! — Последваха още няколко цветисти ругатни. Рик Стивънс изчака още няколко минути и предпазливо отвори вратата. Огледа се и като се убеди, че наоколо няма никого, тръгна към басейна. Скочи във водата и бързо заплува, преплува две дължини, излезе от басейна и се зави с хавлията, преди да се запъти към къщата.

Макс въздъхна облекчено и слезе от пейката. Устата му беше пресъхнала, ръцете му трепереха, а мислите му бясно препускаха. Най-

после бе хванал перверзното копеле на местопрестъплението! „Жалко, че филмът не е цветен — помисли си той, докато пренавиваше лентата, но звукозаписът заслужава Оскар — никой не би могъл да сбърка гласа на прочутия актьор.“

— А сега да видим дали този път ще се измъкнеш безнаказано!
— Макс радостно протри ръце. — Но първо ще отида при Алекс...

— Добре ли се справих? — попита Алекс, когато Макс влезе в стаята ѝ.

— Заслужаваш Оскар. За най-добра актриса. А за теб Патси — за поддържаща роля. Аз пък ще се задоволя и с наградата за най-добър продуцент.

— Бях много нервна — призна си Патси. — Сигурна съм, че гласът ми издайнически трепереше.

— На мен ми звучеше много добре — успокои я Макс. Той повдигна с ръка брадичката на Алекс и я погледна в очите. — Справи се отлично, хлапе — похвали я той, имитирайки гласа на Хъмфри Богарт, което винаги я разсмиваше. Сетне продължи с малко тъжен и разстроен глас: — Искаше ми се да не те бях намесвал в тази отвратителна сцена... но нямаше друг начин.

— Знам — отвърна Алекс и доверчиво се сгуши в него.

— Нали знаеше, че бях там през цялото време и нямаше да позволя да ти се случи нещо лошо?

Алекс се изправи на пръсти и звучно го целуна по бузата.

— Знам, че щеше да се погрижиш за мен. Нали винаги досега си го правил?

Той се обърна към Патси.

— Нали ти казах? — Канеше се да каже, че Алекс е дяволско чудо на природата, но се сдържа и добави: — Тя е една на милион!

— Сега ще кажеш ли на мадам?

— Не само ще ѝ кажа, но и ще ѝ покажа снимките и ще ѝ пусна записа.

Алекс потръпна.

— Тя ще каже, че аз съм виновна, знам го. За нея винаги аз съм виновната.

— Знам как да я накарам да ми повярва.

Патси леко се изкашля.

— Ами... къде ще проявиш снимките? Не е удобно да ги занесеш във фотолаборатория.

— Не се притеснявай. Познавам един фотограф, който е отличен в занаята си и прави страхотни снимки двадесет на четиринадесет, а освен това ще си държи устата затворена. — Ухили се и на бузите му се появиха трапчинки. — Няма да се задоволя с по-малък формат.

Алекс щеше да се задави от смях.

— Всичко е наред, детето ми. — Макс я притисна към широките си гърди. — Ти се справи великолепно, но това беше отвратителна сцена, а едно малко момиче не би трябвало да преживява подобни гадости, но той ще си получи заслуженото. Давам ти думата си, а ти знаеш, че никога не съм те лъгал, нали?

Алекс мълчаливо кимна в знак на съгласие.

— Кога ще кажеш на мадам? — попита Патси.

— Когато уредя всичко останало. Първо трябва да свърша още няколко неща, което ще ми отнеме три-четири дни, но не се тревожете, скоро ще се върна. Първо трябва да убедя мадам да направи нещо, което няма да я зарадва.

— Какво е то? — поинтересува се Алекс.

— Сега не мога да ви кажа, но скоро ще го научите.

— Те ще останат ли във вилата? — обади се Патси.

— Да. Възнамеряват да останат във вилата до началото на снимките на следващия филм на Красивото момче, които започват в края на следващия месец в Холивуд. Искам от теб — обърна се той към Алекс — да си стоиш в стаята и да не приближаваш до басейна. Разбра ли ме? Той няма да направи нищо. Тази сутрин здравата се уплаши, така че според мен, за известно време ще си наляга парцалите. Той е от онези типове, които много добре се грижат за своите интереси.

Една седмица по-късно Алекс и Патси тъкмо бяха седнали да вечерят, когато Марта влезе в стаята с блестящи от възбуда очи и задъхана от бързото качване по стълбите.

— Веднага трябва да слезете в нейната дневна. Мадам ви очаква. Патси и Алекс се спогледаха, а детето преглътна.

— Веднага ще дойдем — спокойно рече Патси.

— Страх ме е — отпаднало прошепна Алекс. — Знам, че тя ще обвини мен. — Скочи от масата и Патси чу как повръща в банята.

Гувернантката я последва, изми пребледнялото ѝ лице и го избърса с книжна салфетка.

— Аз ще съм с теб, а и Макс ще бъде там. Не се тревожи.

— Но тя ме мрази, знаеш, че ме мрази... а него го обича, нали? Тя е омъжена за него, нали? — Гласът на Алекс потрепери и заглъхна.

— Трябва да вървим — нежно я прегърна Патси. — Знаеш, че не обича да чака.

Патси почука на позлатената врата и отвътре се чу спокойният глас на мадам:

— Влезте.

Ева стоеше пред камината, с гръб към тях, облечена в любимия си сребристосив копринен пенъоар, който падаше на богати дипли около тялото ѝ. Косата ѝ блестеше като полирана мед. Тя не се обърна и двете жени се спряха до вратата. Алекс стисна ръката на Патси, макар да бе висока почти колкото гувернантката си, и по детски се притисна до нея, за да се успокои. Патси също стисна ръката ѝ в отговор и тихо рече:

— Всичко е наред. Няма да ѝ позволя да те обиди.

Двете търпеливо чакаха. В стаята бе тихо, отвън се чуваше шумоленето на листата в дърветата, а в стаята — тиктакането на стенния часовник и прашенето на дърветата в камината. Алекс със страхопочитание огледа малката, но разкошно обзаведена стая. Досега не бе влизала тук и бе смаяна от мебелировката — подът бе застлан с дебел килим, мебелите бяха тапицирани с копринена дамска с цвят на старо злато, по стените висяха пейзажи с цветя от Фантен Латур, мебелите бяха от осемнадесети век, а в изящния бюфет се виждаха подредени порцеланови съдове — също от миналото столетие.

Погледът на Алекс се спря на картината над камината — портрет на мадам от известен художник. На него тя бе изобразена в пурпурна наметка като императрица: едната ѝ ръка, отрупана с пръстени, бе отпусната в гънките на роклята, другото ѝ рамо бе оголено, разкривайки блестящата ѝ гладка кожа. Великолепната коса се спускаше по изваяните ѝ рамене, прекрасните ѝ очи гледаха дръзко, а устните ѝ бяха извити в чувствена усмивка. „Можете да ме гледате —

сякаш казваше портретът, — но първо трябва да паднете на колене пред мен.“

— Къде е Макс? — прошепна Алекс. Патси мълчаливо поклати глава.

Вратата се отвори и затвори и съпругът на Ева влезе в стаята.

— Добре, скъпа, за какво е този шум? Жак ми каза, че искаш... — Той внезапно спря, когато видя двете женски фигури в другия край на стаята.

Ева се извърна и Алекс видя, че лицето ѝ бе застинало в добре познатата ѝ безжизнена маска, но детето усети, че под безизразното ѝ лице кипи едва сдържан гняв, и сякаш гореща вълна я облъхна.

— Няма да ви представям, защото знам, че вече се познавате, при това доста интимно — студено рече тя.

Съпругът ѝ пребледня.

— Да познавам кого? — попита той. Ева нищо не отвърна, само го изгледа, а той забързано заговори: — Не разбирам. Кое е това дете и какво е казало то за мен? — Изразът на лицето му се промени, сякаш режисьорът бе казал, че камерите са включени и той пристъпи към снимачната площадка. — В тона му прозвуча облекчение, когато заговори с провлечения си глас. — Разбирам какво става... Нали ти казвах, скъпа, за стотиците жени, които настояват, че имат деца от мен, спомняш ли си? Нали съм секссимвол? Светът е пълен с обезумели жени, които се кълнат, че съм имал връзка с тях. Те са толкова много, че един живот едва ли би ми стигнал да ги задоволя. — Обърна се към Алекс и укорително поклати глава. — Ти си добро хлапе, но си сбъркала адреса. Опитай с Уорън Бийти. За него се говори, че не отказва на нито една обожателка. — Извърна се към съпругата си и заяви с най-искрен тон: — Никога през живота си не съм виждал това момиче.

— Да, но тя те е виждала, при това в цялата ти голота. — Ева се приближи до бюрото, взе един плосък плик и го подхвърли към Рик Стивънс. Той го хвана, все още озадачен, отвори го и извади първата снимка. Алекс видя как изражението на лицето му веднага се промени, за миг остана като вцепенен, но сякаш отново подчинявайки се на невидимия режисьор, равнодушно каза: — Снимките са фалшиви... — Но продължи да рови в плика и лицето му се стегна. Нито веднъж не

се извърна към Алекс — беше твърде умен, за да го стори, но не беше нужно — тя се досещаше какво изпитва той.

— А това не е ли твоят глас?

Ева включи малкия касетофон, който държеше в ръката си.

— Виждаш ли го? — Гласът не можеше да се сбърка, макар акцентът му да бе различен. — Погледни го как се е изправил и моли. Той иска да си поиграеш с него, както го правехме преди, това много му хареса. Устата ти е много подходяща за него... и когато го поемеш, ще разбереш колко ще му хареса вътре. Той обича такива като теб... млади и стегнати...

— Не... моля те, не искам, моля те... — Гласът на Алекс бе накъсан и задъхан от паниката. — Моля те, не прави това с мен... Не искам...

— Няма значение какво искаш. Важното е аз какво искам, защото винаги става това, което аз реша. Или ще изхвърчите на улицата двете с майка си. А сега ела тук и застани на колене пред мен.

Ева спря записа.

— Мислех, че имаш по-добър речник — саркастично отбеляза Ева. — Всъщност ти откъде си? От някоя ферма? Може би си бил каубой, защото този акцент е от Дивия Запад.

— От Оклахома съм — невъзмутимо отвърна съпругът ѝ. — Но записите също могат да се фалшифицират. Не за пръв път се опитват да ми пробутват подобни номера.

— Да, но сега е за последен. Тук е Швейцария, а не Холивуд. Тук твоето студио няма никаква власт и не може да подкупи полицията. Ако им предоставя тези снимки и записи, ще се отнесат много сериозно към тях, особено ако добавя и декларация, подписана от лекаря, който е прегледал момичето и е установил, че девствената ѝ ципа е била грубо разкъсана и е имала вътрешни наранявания...

— Я стига! Това вече минава всяка граница!

— Ще те дам под съд — спокойно отговори Ева. — Всичко ще стане публично достояние. С твоята кариера е свършено, ако...

— Ако какво?

— Ако не напуснеш веднага тази къща, без да губиш време да си събираш багажа. Ще ти го изпратя по-късно. Ще се съгласиш на развод и ще направиш точно това, което моите адвокати ще ти съобщат.

Рик Стивънс я изгледа удивено, неспособен да повярва на думите й.

— Какво, по дяволите, си въобразяваш? Да не си мислиш, че вечно ще треперя пред теб? — Продължи с язвителен тон: — Аз не съм като онзи жалък италиански принц, който бе готов да се продаде за няколко сребърника. Аз съм Рик Стивънс, прочутата кинозвезда, мечтата на милиони жени по света! Да, моето студио ме подкрепя и много се лъжеш, ако си вярваш, че те ще обърнат внимание на тези долнопробни фалшификати! Аз им нося такива печалби, че никога няма да ме изпуснат. Тридесет милиона долара... толкова е моята цена и затова не можеш да ме изхвърлиш отгук като някой презрян просяк. Заложил на моята карта и ще се убедиш, че ще ти сервирам толкова голям залък, че няма да можеш да го отхапеш със скъпите си изкуствени зъби. — Той самонадеяно се ухили и се изпъчи.

Ева смразяващо го изгледа и усмивката му се стопи.

— Така ли мислиш? — Тя повиши глас. — Макс!

Макс се появи иззад тежката брокатена завеса.

— Викате ли ме, мадам? — важно попита той, имитирайки маниера на иконома Жак.

Алекс потисна смеха, но не можа да скрие радостта си. Патси въздъхна облекчено. Имаше чувството, че в следващия миг ще избухне бомба.

— Разкажи на мистър Стивънс за преговорите, които току-що приключиха.

— С удоволствие. — Макс се поклонил и се обърнал към актьора. Лицето на Рик бе напрегнато и пребледняло. — От вчера следобед, от два часа калифорнийско време, петдесет и един процента от акциите на „Берковиц Интърнешънъл“ принадлежат на мадам Черни. Подписах документите и сключих сделката от нейно име. Мистър Берковиц повече няма да управлява компанията. На негово място е назначен мистър Дъглас Хирш. — Макс сияйно се усмихнал. — Струва ми се, че лелеяната мечта на мистър Берковиц да направи нова версия на „Отнесени от вихъра“ се разби на пух и прах заради провала на последния му филм „Погубени от страст“. Той е пълно фиаско. Върти се от три месеца по кината и не успя да върне дори десет процента от огромните разходи за създаването му. Искате ли да ви съобща точните цифри?

— Лъжеш! — Рик изостави изискания акцент от Източното крайбрежие и заговори с носовия западняшки говор на каубоите от Оклахома.

Макс извади от джоба си някакъв документ.

— Имам копие от договора. Предполагам, че ще познаете подписа на мистър Берковиц. Ако искате, по-късно можете да го прочетете по-подробно. — Той се приближи до актьора и пъкна договора под носа му, предварително отворен на последната страница, където личаха подписите на Макс Фабиан и Сайръс Л. Берковиц. — Твоят договор с бившата компания на Берковиц вече принадлежи на мадам като част от сделката. Като главен акционер тя има решаващата дума за всичко, но мога да те уверя, че договорите ти за четирите ти филма са в сила. Снимките ще започнат по план, от 28 юли, за филма... — Макс погледна в документа — а, ето го... „Втори шанс“, в който ще се снимаш с красивата Лора Уелс, с режисьор Сидни Шалърт. — Макс отново се усмихна. — При условие обаче, че изпълниш нарежданията на мадам. В противен случай се опасявам, че договорът ще бъде прекъснат заради морално разложение.

— Не вярвам нито дума! Сай Берковиц никога не би ми погодил такъв номер! Той не може да си позволи да...

— Не може да не си го позволи. Затънал е до гуша в дългове. Вложи всичките си печалби във филма „Погубени от страст“, продаде яхтата си и ипотекира разкошната си вила в Бел Еър. — Макс въздъхна. — Страхувам се, че мистър Берковиц е напълно фалирал. Парите, които ще получи от сделката с мадам Черни, едва ще му стигнат да се разплати с кредиторите си, а от това, което съм чул, мога да предположа, че ако се наредят в редица, ще стигнат чак до Сан Диего.

Рик Стивънс бе бял като платно. Дивият му поглед се местеше неспокойно от лицето на Макс към лицето на съпругата му.

— Всичко това е твоя работа! Ти си го планирал заедно с тази малка кучка! Някой ти е казал, че... — Той стисна устни.

— Че обичаш малки момиченца? Да, разбрах го. Освен това научих колко скъпо е струвало на кинокомпанията да прикрива твоите перверзни увлечения.

Съпругът на Ева остана безмълвен, докато трескаво обмисляше последиците.

— Сай не може да е фалирал — рече най-после той. — Последните ми два филма му донесоха повече 65 милиона долара.

— Които той безразсъдно похарчи като човек, намиращ се на прага на смъртта. Голяма част от тези пари потънаха в „Погубени от страст“. Освен това жена му харчи прекалено много. Предполагам, че добре я познаваш, нали? Красивата Сали Барне. Тя обожава диамантите, и то по-големите. Похарчил е седем милиона долара за яхтата си „Куин Мери“, а после я продаде само за три милиона. А като прибавим и загубите му в казината в Лас Вегас... Собствениците на тези казина са много разгневени и настояват веднага да си изплати дълговете.

— Това не е истина... не е истина — отчаяно повтори актьорът.

— Истина е. Мистър Берковиц е бил принуден да продаде петнадесет процента от акциите на студиото, които е получил от баща си, за да финансира „Погубени от страст“, а десет процента е продал една година преди това. Постепенно е разпродад всичките си акции, тъй като ножът вече е бил опрял до кокала. А, забравих да спомена, че вероятно ще го осъдят на две години за укриване на данъци.

— Но защо аз нищо не знам? Сай трябваше да ми каже. Ние бяхме приятели...

— Мистър Берковиц няма приятели. Той има само кредитори. Преди седем години е наследил от баща си процъфтяващо студио. Много тъжен пример за пълен банкрут. Ако не бе приел предложението на мадам, с него щеше да бъде свършено. Сай е много добър в харченето на парите, но когато трябва да се печелят... — Макс се ухили. — Май е добър само в леглото, също като теб. Сега трябваше да спасява собствената си кожа и въобще не е мислил за теб. Може би се надява, че ти все някак си сам ще се справиш с тази бъркотия.

— В цялата тази работа има нещо много гнило. Ти още от началото си против мен, още от мига, в който се появих в тази къща...

— Да, можеш да се обзаложиш, че е така. Знаех какво представляваш още в първия миг, когато те видях. Ти си арогантен кучи син, жалко парвеню, замаян от славата. Холивуд вече не е същият. Луис Майер е мъртъв, старата киносистема също е погребана с него. Големите звезди няма да искат да имат нищо общо с отрепки като теб, макар че моралът не е толкова строг, както по времето на Ингрид Бергман. Мъжете, които развратничат с деца, не се радват на

популярността на зрителите, дори и самите зрители да не са толкова морални. Това момиче е само на тринадесет години и ако това се разчуе в Холивуд, твоята звезда ще помръкне. Никой няма да се интересува от способностите ти, а само от постъпките ти. Мадам сега наистина те притежава и ще трябва да напрегнеш цялото си умение, защото за в бъдеще ще работиш за нея и ще трябва да изпълняваш заповедите ѝ.

Красивото му лице се изкриви от гняв, а очите му заблестяха от ярост. Езикът му облиза пресъхналите устни. Красивите му момчешки черти за миг изчезнаха и под тях се появи изражение на лисица, уловена в капан.

Когато заговори, обърнат към съпругата си, от устата му захвърчаха слюнки, злобата и гневът надделяха над страха му.

— Да работя за теб! Да ти принадлежа! Проклет да бъда, ако го направя! Имаш договор за два филма, който си наследила от Сай, но след това всичко е свършено.

— Не. Ти си свършен, защото ако не преподпишеш договорите, аз ще предам записа и снимките на швейцарската полиция. Ако не работиш за мен, за никого друг няма да работиш. Ясна ли съм?

Гневът му изчезна и той умолително я погледна.

— Не мога да повярвам, че ми причиняваш всичко това.

— По-добре да приключваме. Свободен си да си заминеш. Колата ти те чака пред входната врата. Не ме интересува къде ще отидеш, след като напуснеш къщата ми, но очаквам на 28 юли да се явиш на работа.

— Виж, нека ти обясня...

— Знам какво представляваш и повече не се интересувам от теб.

— Ева, за бога... — изхриптя Рик.

Тя се извърна с гръб и натисна звънеца. Когато икономът се появи, Ева тихо каза:

— Мистър Стивънс си тръгва, Жак. Колата му откъде ли е?

— Да, мадам.

— Натоварихте ли багажа му? Провери ли дали паспортът му е в чантата?

— Да, мадам.

— Е, вече нищо не те задържа тук — заяви Ева на съпруга си.

— Ще ми платиш за това! — озъби се той. — Никой не може да ме притежава. Съветвам те да си пазиш задника, лейди, за да не получиш силен ритник в някой от близките дни!

Вратата се затръшна зад него.

Ева се обърна към камината.

— Сега може да си вървите.

Алекс дръпна ръкава на Макс.

— А какво ще стане с училището? — прошепна му тя.

— Не сега, скъпа. Прави каквото ти каза. — Гласът му бе мек, както обикновено.

Алекс неохотно излезе от стаята, последвана от Патси.

Когато останаха сами, Макс я попита:

— Това ли е всичко?

— Да — отвърна Ева и Макс напусна стаята.

Ева стисна облегалките на креслото и пое дълбоко дъх. Сетне взе снимките и касетофона и влезе в малкия асансьор, който я отведе в спалнята ѝ. Отиде в стаята за преобличане, където всички стени бяха с огледала. Натисна скрития бутон, огледалото се отмести и откри вратата на сейфа, вграден в стената. Набра комбинацията — това бе датата, на която официално бе регистрирана компанията „Ева Черни Козметикс“ — и постави касетофона и плика със снимките в сейфа. Натисна бутона и огледалото се върна на мястото си. Ева съблече пенъоара си, свали обещите си и ги постави в касетката с бижута. Върна се в стаята за преобличане, отвори чекмеджето на скрина, извади ножиците, отиде в тоалетната стая на съпруга си и методично започна да реже на ивици дрехите му.

Спря едва когато всичко стана на парцали. Дишаше тежко, а устните ѝ бяха здраво стиснати. Захвърли ножицата върху купчината парцали и се върна в спалнята си. Легна по гръб и дълго остана така, загледана в тавана. Накрая се обърна, зарови лице в копринените чаршафи и избухна в плач. Пръстите ѝ конвулсивно мачкаха коприната.

— Защо? Защо? Защо винаги така се случва с мен? — Плака, докато почувства, че повече сълзи не ѝ останаха. Заспа изтощена, заровила лице в мократа коприна.

[1] Романьолски (Switzerdeutsch) е местният или най-старият език в Швейцария, запазен главно в немскоговорещата ѝ част, т.е. около Цюрих, смесица от долнонемско наречие и закърнял отглас от старофренски изговор с преобладаване на първия елемент, но в никакъв случай не съвпада с баварския диалект. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ПЕТНАДЕСЕТА

Кеймбридж и Швейцария, 1978–1980 година

Кристофър Бингъм беше на петнадесет години, когато откри, че има природена сестра, двадесет и една годишна, дипломирана от университета в Кеймбридж с отлични оценки по английска филология.

Такава бе съдбата на Кристофър — да научава още от детските си години най-важните факти благодарение на непрестанната му борба с властната му майка, която налагаше собственото си превъзходство — дори и да бе необходимо да подслушва разговорите ѝ с подчинените ѝ, особено с Макс Фабиан, към когото Кристофър изпитваше смесени чувства на преклонение и неприязън. Винаги, когато забелязваше Макс да влиза в салона на Ева и да затваря внимателно вратата след себе си, Кристофър си казваше, че и този път двамата ще говорят за нещо важно, което той непременно трябва да узнае, защото вече бе разбрал, че е изключително важно да знае всички кроежи на майка си.

След като завъртя предпазливо дръжката на вратата — предварително се бе погрижил да бъде смазана, за да не скърца — момчето леко откряна тежката врата, само колкото да чува гласовете от дъното на салона. Точно в този миг отвътре долетя сърдитият глас на Макс:

— Не си ли доволна от успеха на Алекс в университета?

„Алекс? — помисли си Кристофър. — Коя е тази Алекс?“

Натисна още малко вратата, за да чува по-добре.

— А защо да съм доволна? — Гласът на майка му, както вече добре знаеше Крис, винаги ставаше леденостуден, щом говореше за други хора, освен за сина си.

— Защото, за бога, си нейна майка! Алекс се трудеше упорито през последните седем години и успя да докаже, че заслужава всичките пари, похарчени за образованието ѝ. Сега заслужава да ѝ кажеш поне едно лаконично „Моите поздравления“.

— Не се съмнявам, че ти ще го сториш вместо мен, затова не виждам защо трябва и аз да ѝ се обаждам.

„Внимавай, Макс — каза си Кристофър. — Стъпваш на тънък лед.“ Момчето с нетърпение очакваше Макс Фабиан да направи погрешна стъпка и да се провали под леда.

— Да, не мога да отрека, че ние с нея сме много добри приятели, но тя е плът от твоята плът, кръв от твоята кръв. Ако ѝ отдаваше поне една десета от вниманието, с което удостояваш разглеzenia си син...

— Не искам да разговаряме за сина ми. — Тонът на Ева стана още по-вледеняващ.

— Има ли въобще смисъл да разговаряме за него? — Лицето на Кристофър пламна от обидата. Отдавна бе разбрал, че Макс го счита само за разглезен хлапак, от който нищо свястно не може да се очаква. — От Кристофър не се интересувам, интересувам се само от Алекс.

— По този въпрос ти и аз ще си останем с различни мнения — отсече Ева. — Нека да се разберем веднъж завинаги, Макс, повече не желая да ме занимаваш с разговори за Алекс и нейните проблеми! И е крайно време да проумееш, че за всичко на този свят си има граници, които на никого не е позволено да прекрочва. Разбра ли ме?

— Да, напълно.

Тогава Кристофър се изплаши, че ще го открият. Тихомълком притвори вратата и побърза да се скрие в стаята си. От страх превъртя ключа. Измъкна една цигара от скривалището си — зад третото чекмедже на шкафа с книгите — и се замисли върху изненадващите думи на Макс. „Сестра? Аз съм имал сестра? При това доста по-голяма от мен, щом като сега е на двадесет и една години... Но какво се крие зад всичко това? Коя е тази Алекс? Защо досега нищо не съм чувал за нея? И кой е баща ѝ? Моят баща е първият съпруг на майка ми, но това означава, че... да, боже мой, това може да означава само едно: тази загадъчна Алекс е плод на моминските прегрешения на майка ми! Ами... тогава какво е фамилното ѝ име? Ако се опитам да я откроя, ще трябва да узная фамилното ѝ име... Защото ще мога да спечеля доста, ако се разровя в тази потулена история. Не, може би нищо няма да излезе от тази бъркотия... Господи, каква бъркотия! Да, има още една загадка — щом майка ми не желае да ѝ докладват за нея, дори не понася да споменават името на Алекс в нейно присъствие, защо дава пари за обучението ѝ? Нали Макс спомена, че са похарчени много пари за образованието ѝ... А всички знаят, че майка ми никога не хвърля

парите си на вятъра. И каква е ролята на Макс в цялата тази история? Той никога не е проявявал подобна загриженост за мен...”

Отровното жило на ревността се впи в сърцето на младия Кристофър. „Щом като досадният Макс Фабиан знае къде е Алекс, защо и аз да не се добера за нея? Той непрекъснато си въобразява, че действам зад гърба му, затова нека поне веднъж има за какво да ме подозира!“

Кристофър изчака Макс и майка му да напуснат къщата и едва тогава се прокрадна в кабинета на Макс на третия етаж. Претърси предпазливо чекмеджетата — много го биваше в умението да не оставя следи, защото от години се ровеше в бюрото на майка си — и накрая попадна на това, което търсеше — писмо от Макс до сестра му, готово за изпращане. Върху запечатания плик бе написано: „Александра-Мери Brent, колеж Бюфорт, Кеймбридж“. Кристофър се замисли. Не че имаше нещо против да отваря чужди писма — досега бе отварял десетки писма на майка си, но сега писмото бе запечатано от Макс, а това напълно променяше правилата на играта. Кристофър неволно изпитваше дълбок респект от адвоката на майка си — никой в компанията не можеше да му съперничи, когато ставаше дума за изискана реч, умение за съставяне на документи и водене на деликатни преговори. „Но от разговора между тях разбрах, че Макс не се отказва да поддържа отношения с тази загадъчна Алекс, въпреки неприкритото неодобрение на майка ми...” Кристофър се усмихна злорадо, но след това се намръщи, обзет от колебание. „Трябва да я открия, трябва! Нещо ми подсказва, че тук се крие някаква ужасна тайна. Ами ако тя се окаже от фатално значение и за мен?“ Отново се взря в плика. „Кеймбридж? Добре, и без това в края на месеца ще заминем за Лондон...”

Алекс още не бе привършила с опаковането на книгите си и бележниците със записки, натрупвани през последните три години, когато на вратата се почука. На прага се изправи красив, усмихнат младеж, сякаш излязъл от картините на Мурильо. По всичко личеше, че е уверен, че ще го посрещнат и изслушат с внимание.

— Здравей — приветливо заговори непознатият хлапак. — Ти си Алекс Brent, нали? — Протегна ръка. — А аз съм Кристофър Бингъм,

твой заварен брат.

Смаяната Алекс машинално се здрависа с него.

— Мили боже! — прошепна тя, усетила как краката ѝ се подкосяват.

— Е, поне от божията намеса засега не мога да се оплача. Нали благодарение на нея те открих. — Кристофър се опита да си помогне с шегата, за да преодолее смущението си. — А ти имаш ли оплаквания от бога?

— Майка ти знае ли, че си тук?

Кристофър звучно се разсмя.

Лицето на Алекс почервения от гняв.

— Слушай, нямам никакво желание да ме забъркаш в някоя разправия между теб и Ева Черни.

Кристофър се престори на засегнат от думите ѝ.

— Каква разправия? Исках само да се срещна с теб, защото доскоро не подозирах за съществуването ти. Не ми ли вярваш? — Огледа Алекс от главата до петите. Сестра му бе с една глава по-висока от него. — Нещо смътно си спомням от детството си... май че съм те виждал в градината някога, много, много отдавна...

— Имаш добра памет.

— Никога *нищо* не забравям — похвали се младежът.

Алекс бе смаяна. Този самоуверен хлапак по нищо не приличаше на онова момче с ангелско лице, което тя помнеше от вилата в Швейцария. Сега се държеше предизвикателно като някой, който е два пъти по-възрастен от него. „На колко години трябва да е сега? — замисли се Алекс и се залови да пресмята. — Да, на петнадесет години. Господи, кога е станал на петнадесет! А има вид на младеж, който никога няма да остарее...“

— Къде си казал, че се намираш сега?

— В Британския музей.

— И си дошъл сам чак тук, в Кеймбридж?

— Успях да се откопча от опашката си. Не се притеснявай, не ми е за пръв път. Писнало ми е някой да слухти зад гърба ми за всяка моя крачка. Метнах се на метрото, а после на влака и ето ме тук. Скоро ще грабнеш дипломата, нали правилно съм разбрал? При това с пълно отличие? Как ги уреждаш тези работи?

Настани се удобно на единственото кресло в стаята и измъкна пакета с цигарите.

— Не, не пуша — отказа му Алекс. — И за теб не е препоръчително, особено на тази възраст.

— Винаги върша това, което не трябва да се върши, особено на моята възраст. Иначе животът би бил непоносимо скучен.

Алекс прехапа устни.

— Как е мадам? — сухо попита тя.

— Така ли я наричаш?

— За мен тя винаги е била само „мадам Черни“.

— Щастливка си ти... — въздъхна Кристофър и завистливо я изгледа. — А защо мамчето те е криела така ревностно през всичките тези години?

— Защото не ме харесва.

— Е, това мога и сам да отгатна. Въпросът е защо?

— Нямам представа.

— Все трябва да имаш някакъв грях в нейните прелестни очи. — Кристофър замълча. Обмисляше как да пристъпи към най-важната част от разговора. — Няма ли ми разкажеш къде си се родила, кога и прочие?

Алекс се бе променила до неузнаваемост от първите дни в колежа, когато се чувстваше нежелана и обърквана. Отначало колежът за благородни девици „Челтънхем“ ѝ се стори непоносим — не знаеше как да се държи със самоуверените, наперени момичета, всичките отрасли в прочути и богати семейства, презиращи старателните си съученички — освен Алекс, само още две-три момичета следяха внимателно всяка фраза на преподавателите. За повечето от девойките колежът бе място за развлечение, а не за получаване на знания. На всичкото отгоре Алекс се открояваше със старомодните си дрехи, до една със строга кройка, и нямаше понятие от поп музиката, миниполите и останалите ценности на поколението от края на седемдесетте години. Всички се стараеха да изглеждат „по-отворени“ — лесно завързваха запознанства, разговаряха охотно на всякакви теми, без да се притесняват, ако нещо не разбираха — и на техния фон Алекс странно се открояваше с мълчаливото си поведение и стремеж към усамотяване и размисъл. Не е чудно, че веднага я обявиха за „сухар“ и „зубрачка“, която мисли само за „тъпите уроци“ и не

проявява желание да се включва в любовните авантюри, вълнуващи девойките от първи до пети курс. Но тя стоически понасяше заядливите им подмятания и те скоро се умориха, оставиха я на мира — защото всички останали се обособиха в приятелски групи. След като я обявиха за „саможив сухар“, Алекс се озова в пълна изолация, още повече че нито една от съученичките ѝ не можеше да ѝ съперничи в бързото усвояване на лекциите. Но тя бе свикнала със самотата още от детските си години и когато най-после се сприятели с едно от момичетата, това не бе някоя от издокараните куклички, а сериозна млада госпожица, завършила колежа „Челтънхем“ с отличен успех, но с десет години по-голяма от Алекс. Сюзън Анстей инстинктивно бе привлечена от самотното интелигентно момиче, което отсега обещавахе да се превърне в отличничката на випуска, каквато бе самата Сюзън преди десет години.

Алекс научи много от Сюзън Анстей, придоби непознато дотогава самочувствие и с лекота печелеше наградите за най-добър успех, раздавани в края на всяка учебна година — всички преподавателки единодушно признаваха, че от години не са имали толкова способна ученичка, но освен Макс и Патси, никой не се сети да я поздрави. Именно тях двамата сега очакваше Алекс в Лондон за тържественото раздаване на дипломите, което щеше да се състои след няколко дни. Сюзън Анстей се бе омъжила за един университетски преподавател в Принстън и сега живееше в щата Ню Джърси.

Сега, на двадесет и една години, Алекс бе придобила значително самочувствие и увереност в интелектуалното си превъзходство над връстничките си. През септември трябваше да се върне в Кеймбридж за висшия курс, но преди това искаше да посети Патси в Тонон, а след това да замине с нея на двуседмична обиколка из Италия. Надяваше се Макс да намери няколко свободни дни, за да ги придружава поне до Милано, но не хранеше особени надежди — Макс винаги беше зает с делови преговори, пътувания и рекламни кампании. От майка си, както обикновено, Алекс нищо не очакваше.

- И така, къде си родена? — полюбопитства Кристофър.
- В Лондон.
- А къде живее баща ти?
- Той почина... отдавна.
- Той ли се е казвал Брент?

— Да.

— И е бил съпруг на *нашата* майка?

Думите на този непознат хлапак й прозвучаха странно, макар че беше напълно оправдано да нарича Ева нашата майка. Очевидно той я приемаше като своя сестра, макар и природена.

— Да.

— Хм, виж ти в каква бъркотия попаднах... — ухили се Кристофър. — Май мамчето си пада по тайните, а, какво ще кажеш? — Като че ли се радваше на новоразкритата тайна, която трябваше да остане „между тях“. Продължи с небрежен тон, сякаш споменаваше за нещо второстепенно: — Сигурно не си е падала кой знае колко по него, щом като винаги те е държала настрана от нас.

— Нищо не знам по този... въпрос — предпазливо рече Алекс, внезапно припомнила си кой е дръзкият младеж, озовал се без покана в стаята й. „И в живота ми“ — мислено допълни тя.

— Но не си ли се интересувала кой е бил баща ти?

— Знам кога трябва да се оттегля и да престана с ровенето в живота на другите, докато ти, изглежда, още не си усвоил този урок от правилата за доброто възпитание.

— Но аз съм твой брат! Защо трябва да те мразя? Имам нужда от съюзници, а не от врагове. Майка ни ме *обича*, при това ми го повтаря по пет пъти на ден, а това, ако искаш да знаеш, е много по-лошо, отколкото да те държат настрана. Когато захапеш нещо, тя няма навика лесно да го изпуска.

„Да — съгласи се Алекс, — резултатът вече е пет на нула за него. Но какво се учудвам... Тя винаги се е прехласвала по сина си.“

— Само лекомислен хлапак като теб може да се надява, че ще успее с такива добре познати доводи да ме върне в семейното лоно.

Изглежда я с присъщия си самоуверен поглед, без очите му да трепнат дори за миг.

— Знам как да се оправям с мамчето и ако й заявя, че искам да се сприятеля с единствената си сестра...

— Тя никога няма да го позволи! — прекъсна го Алекс. — Между впрочем, какво те подтиква да се опитваш да се сприятелиш с мен?

— Че нали сме брат и сестра?

Алекс го изгледа замислено.

— Изглежда, не можеш да се похвалиш с много приятели, познах ли, Кристофър?

Той се изчерви.

— Майка ми е... как точно да го кажа... прекалено бдителна спрямо всички около мен. Дори ми заяви, че никога няма да ме изпрати в колеж. А ти как успя да се уредиш, та си изхвъркнала рано-рано от семейното гнездо?

— Винаги е копняла да ме махне от живота си.

— Имаш страшен късмет — горчиво се усмихна Кристофър.

— И така, как е мадам със здравето? — Алекс първа наруши неловката пауза.

— Е, нищо ново. То се знае, че сега е по-красива от всякога, по-богата от всички останали живи същества и още не се е отказала от мерациите си да бъде кралица в очите на мъжете. Ах, да, и на жените, за малко да ги забравя, че и те са важна част от списъка на обожаващите я. Само Макс се опитва да издържи на натиска.

Алекс се усмихна.

— Винаги си е бил такъв... твърдоглав.

— Той е твой приятел, правилно ли отгатнах?

— Да. Единият от двамата най-близки мои приятели.

— А кой е другият?

— Не кой, а коя. Моята бивша гувернантка, мис Патерсън.

— Онази побеляла лелка, която се разхождаше в градината с теб?

— Усмихна се, щом забеляза изненадата, изписана по лицето на Алекс.

— Винаги забелязвам много повече, отколкото си въобразява мамчето. Помня, че исках веднъж да си поиграя с теб... може би съм бил тогава на седем години... но онази леличка не ми позволи. Когато я попитах защо, тя ми обясни, че такива били разпорежданията на майка ми. Изтичах в салона при мама и я помолих да ми разреши — дотогава тя нищо не ми бе отказвала, но този път лицето ѝ се смрази и с леден тон отсече, че съм длъжен да изпълнявам заповедите ѝ. Да не говорим, че въобще не ми обясни коя си ти и коя е онази леличка, макар да я попитах. Помня още, че от цялата разправия спечелих нов велосипед...

Алекс започна да схваща по-ясно сложните отношения между Ева Черни и сина ѝ.

— И защо, според теб, не са ти разрешили да учиш в колеж?

— О, мама заяви, че не можела да понесе мисълта за раздялата с мен, че ще ѝ липсвала детинската ми непринуденост и очарование, че не искала да ме лиши от домашния уют и все такива щуротии. Учех само с частни учители. Но този, който сега си губи времето с моето образование, е от онези типове, в които само злочестите им майки могат да се влюбят.

— И къде е сега?

— Не знам, пък и хич не ми пука.

— А как успя да се добереш до Кеймбридж?

— Задигнах няколко сребърника от портфейла му. Обикновено си харча от джобните пари, но мамчето в един прекрасен ден откри за какво ги прахосвам и си стисна кесията. Но ти не се панирай! Отдавна тренирам спорта как най-бързо да се изхлузиш от нашияника. Като се върна, само ще му обясня, че съм предприел екскурзия с общообразователна цел, което, между другото, не е далеч от истината, защото никога не бях стъпвал в прочутия Кеймбридж. — Хлапакът очакваше новооткритата му сестра да прояви любопитство за какво е похарчил „сребърниците“ — за цигари и списания с лъскави мотоциклети и скъпи коли на кориците, би ѝ обяснил с гордост Крис, но тя не го прояви. Странно, но остана разочарован. Тя го удостои само с един хладен поглед, от който креслото внезапно му се стори доста неудобно. „Изглежда малко по-зряла за годините си — разсеяно си помисли Крис. — Всъщност всичко ѝ е състарено... освен кожата ѝ. Но мама би одобрила такава кожа. Напомня на слонова кост, без нито една бръчка.“ Кристофър знаеше за достойнствата и недостатъците на кожата на жените повече от всеки свой връстник.

— Какво ти стана? Не се ли радваш, че те открих?

— Чудя се как ли ще реагира майка ти.

— Майка ни — поправи я Кристофър.

— За мен тя никога не е била майка.

— Защо?

— Питай нея.

— Стига с тия шеги! — възкликна момчето.

— Никога не съм си позволявала да се шегувам с нея.

Кристофър схвана, че е навлязъл в забранена зона. Оказа се по-трудно, отколкото си го бе представял. Но реши, че с течение на времето ще успее да постигне това, което си бе наумил.

— Наслушал съм се на приказките, че Кеймбридж си заслужавал една обиколка. Разните му там колежи от не знам си кой век... — В златистокафявите му очи проблеснаха предизвикателни пламъчета. — Имаш ли нещо против да ме поразходиш наоколо? Сандвичите са за моя сметка.

Алекс кимна. Не можа да му отговори, защото едва не се задави от смях.

— Наистина ли не даваш пет пари за всичко около теб?

— Само така мога да се справям с бавачките около мен — лаконично ѝ обясни той и скочи от креслото. — Ако успея за влака в четири и половина, ще се добера до домашното огнище в шест и половина. Значи имаме почти два часа и повече даже, за да се пошляем из храмовете на науката, а?

— Имах други планове...

— Обаче днес не е какъв да е ден, нали? Току-що се надушихме... е, искам да кажа, че те открих. Няма да забравя как ми се изправиха косите, когато узнах за твоето съществуване на тази грешна земя...

— А как го научи?

— О, имам си свои методи.

— Е, да, мога да се обзаложа, че имаш, и то не един или два...

Настани го във влака в четири и половина, но ѝ се наложи преди това да изслуша тържественото му обещание, че ще ѝ гостува в Тонон, както и да му закълне, че няма да го издава пред никого, дори и пред Макс.

— С мамчето аз ще се оправя, само да ме оставят насаме с нея — ядосано избъбри Кристофър. — Това ще си остане наша тайна, ясно ли е? Само между теб и мен... Много ме бива да пазя тайни. Знам доста нещица, но никому няма да ги подшушна.

Алекс се почувства неудобно.

— Мадам не харесва хората, които вършат нещо зад гърба ѝ, а аз не желая отново да бъда привлечена в нейната орбита.

— А ти пък не се стягай чак толкоз! Няма да те докосне с лакираното си кутре, аз ти го гарантирам. — Вдигна глава към лицето ѝ и се усмихна с прелестната си усмивка. Беше наследил

ослепителната красота на майка си, при това без излишък, както и безгрижния чар на баща си.

— Добре...

— Не е добре, а направо си е върхът! Знаех си, че ще се съгласиш. Харесвам те. Майка ми е глупачка, щом не те харесва. Тя е много умна, както и ти, но по различен начин. Предполагам, че от нея си наследила интелигентността... — Белите му зъби блеснаха. — Винаги ми натяква, че не съм особено умен.

— Не се тревожи, и така си си добре — успокой го Алекс. „Ако не прекалява, ще успее в живота — мислеше си тя, докато се прибираше в колежа с малкия си автомобил, подарък от Макс за двадесет и първия ѝ рожден ден. — Той е доста буден за своите петнадесет години, много повече от мен, когато бях на неговата възраст, но след като живее в света на мадам, може ли да бъде другояче? Убеден е, че ще получи всичко, което пожелае.“ Когато го смъмри, че си позволява неприлични шеги с частния си учител, Кристофър само сви рамене и цинично ѝ заяви:

— Той няма да посмее да каже на мадам. Пълен мухъл. Хм, искам да кажа, че... и той е като предишните ми учители. Този е петият подред. Много бързо схвана, че от него се иска само да не се вживява прекалено в ролята си на мой бодигард и ще си получава тлъстичката заплата. В края на краищата майка ми ще повярва на това, което аз ще ѝ кажа, защото аз винаги ѝ поднасям това, което иска да чуе. — Алекс ужасено си каза, че той вече знае как да се справя с капризния темперамент на Ева и имаше върху нея такова влияние, каквото никой друг не притежаваше. — Защото за нея аз съм бил най-важното нещо в живота ѝ... освен бизнеса ѝ, разбира се — хладно допълни той, докато протягаше ръка към четвъртото парче кейк. — За мама бизнесът е нейната най-скъпа рожба, нейната плът и кръв.

Алекс бе смаяна от логиката му. „Това е то новото поколение! — помисли си тя. — Разсъждава като възрастен, като патил и препатил мъж.“

Кристофър бе проявил живо любопитство към живота на Алекс — отрупа я с въпроси, без да се стеснява ни най-малко, със самоувереността на младеж, който винаги бе живял в света на възрастните, сред техните условности, страсти и подозрения.

— Имаш ли си гадже? — подметна той с игрив блясък в очите.

— Не.

— А защо, сестричке?

— Защото не си падам по този спорт — отвърна Алекс с лека усмивка, решила да възприеме жаргона, който Крис най-лесно разбираше. „И навярно никога няма да имам — тъжно си помисли тя. — С моите метър и седемдесет и с тази прекалено едра и тромава фигура кой ли ще ми обърне внимание?“

— Майка ни никога не е оставала без любовник, а освен него си държи по няколко в резерв. Според мен не може да се оплаче от липса на мъжки интерес към особата ѝ.

Алекс се постара да запази хладнокръвно изражение, макар сърцето ѝ да изтръпна от болезнения спомен. Нима за цял живот ще остане осакатена от гаврата, на която я подложи Рик Стивънс? Знаеше само, че холивудският красавец продължаваше да се снима във филми за кинокомпанията, която Ева Черни бе купила заради скандала с него.

— А какво харесваш най-много? — продължи Кристофър, без да обръща внимание на смущението ѝ. — Искам да кажа, имаш ли си някакво хоби?

— Не... повечето от времето си посвещавам на книгите.

— А аз много обичам колите. Чарлз, шофьорът на мама, не може да се нахвали с мен. Казва, че съм роден за автомобилен състезател. Знаеш ли, че се научих да въртя кормилото още когато бях на дванадесет? Не можеш да повярваш, така ли? Но мама ми позволява да карам някоя от колите ѝ само в границите на имението. Ще трябва да изчакам, докато стана на шестнадесет, защото едва тогава щяла да ми купи кола. — Лицето на Кристофър се промени до неузнаваемост. Изчезна любопитния, дързък поглед и на негово място в очите му изплува замечтан блясък.

— Разбирам, но още отсега те предупреждавам, че няма да ти позволя да шофираш с моя „Остин Купър“.

Кристофър тъжно въздъхна.

— Е, така си мечтаех да го опитам... само едно кръгче...

Шумът на потеглящия влак заглуши последните му думи.

— Ще се видим в Тонон...

— Дали ще се окаже разумно? — попита я Патси, когато Алекс ѝ разказа какво иска да постигне. — На мадам този план никак няма да ѝ се понрави.

— Да, зная това, обаче... как да ти го обясня... мъчно ми е за него. Той расте без приятели, иска да ходи на училище, да се среща с момчета и момичета на неговата възраст, ала майка му не иска и да чуе за това. Кристофър ми съобщи, че баба му, мисис Бингъм, настоявала да го запишат в колежа, в който навремето се е дипломирал баща му — прочутия колеж „Гротън“, а после да го изпратят в Харвард, както е прието за синовете на най-богатите фамилии, но мадам отказала категорично. Заявила, че Кристофър ще ѝ липсва, че баба му няма защо да се намесва в грижите за възпитанието на сина ѝ.

— Хммм... — изсумтя Патси многозначително.

— Зная какво си мислиш, но от думите му ясно личеше, че мадам е болезнено привързана към него.

— Винаги си е била такава... странна и непредсказуема.

Но когато Кристофър пристигна в Тонон — след като успя да се измъкне от компанията на частния си учител, Патси го посрещна радушно и приветливо.

— Бедното момче — промърмори тя, когато, след като тримата прекараха заедно целия следобед, Кристофър вече се отдалечаваше от тях към центъра на градчето, — наистина изглежда самотен, нали? Прекалено много време прекарва с много по-възрастни от него хора, вместо да се забавлява с връстниците си. — Струва ми се прекалено съзрял за възрастта си...

— Но не може да се каже, че е неприятен и отблъскващ.

— Не... в никакъв случай. Но нали всяко преждевременно развитие се заплаща, и то доста скъпо понякога. Зад слънчевата му усмивка се крие огненият темперамент на майка му, помни ми думите!

След няколко дни в Тонон пристигна Макс и Алекс му разказа за срещите с природения си брат, но го предупреди да не ги издава пред мадам — нея и Патси, особено бившата ѝ гувернантка, защото Алекс не желаше гневът на мадам да се стовари върху главата на Патси.

— Още не е излязъл от пубертета — успокои я Макс, пое чашата с чай от ръката на Патси и се пресегна към купата с топли кифлички. — След няколко години момчето ще порасне и тя няма да може да го задържи при себе си.

— Струва ми се, че отношенията с майка му са много особени — замислено отбеляза Патси.

— Така е. Когато става дума за сина ѝ, тя е дяволски ревнива, сякаш е неин любовник. Не бих казал, че се е превърнала в необуздана невротичка, но както е тръгнало... Ева нямаше много щастие с мъжете в живота си — само бог знае защо такава красива жена остана без съпруг и искрен приятел, но си мисля, че сега е решила да отдаде цялата си несподелена любов единствено на сина си. Готов съм да се обзаложа, че един ден той ще разбие сърцето ѝ... или това, което тя има вместо сърце в гърдите си. Понякога ми се струва, че вместо сърце се е родила с парче кристал.

— Тя повече няма да се омъжи — обади се Алекс.

— Не, само ще сменя любовниците си, някой ще се задържи за по-дълго, друг — не. Но поне в едно съм прав, макар че кога ли съм грешал по отношение на Ева: ако се омъжи за четвърти път, това ще създаде невъобразими усложнения, защото Кристофър няма да го приеме.

— Нали се говори, че напоследък е доста благосклонна към Картър Уитни? — тихо подметна Патси.

— А ме уверяваше, че никога не поглеждаш клюкарските колони в жълтите вестници! — ухили се Макс.

— Кой е той? — попита Алекс.

— Личи си, че не четеш клюкарските колони — започна Макс. — Напоследък го считат за най-новото откритие на Холивуд, за гения на Бевърли Хилс... макар че ако той е гений, то аз тогава съм Алберт Айнщайн! Но филмите му счупиха всички рекорди по печалби и сега Ева си е загубила ума по него. За съжаление, той е истинско дете на Холивуд и никъде не се появява без неизменния за всяка кинозвезда шумен и многоброен антураж. Обградил се е с куп ласкатели, които не се уморяват да пригласят в хор какво величие се таи дори в най-дребния жест на Уитни, а зад тях шетат цял батальон сценаристи, асистент-режисьори, адвокати, счетоводители. Чудя се дали някоя сутрин няма да получи инфаркт, ако разбере, че е останал сам във великолепното си имение край Лос Анджелис. Ева се залови с Картър Уитни, защото, според думите ѝ, той успял да обае сърцето ѝ. Не знам доколко отговаря на истината, но мога да се закълна, че Кристофър го ненавижда от все сърце. Той хем не понася майка му да се занимава

само с него, хем започва да ревнува, когато тя пренасочи вниманието си към друг мъж. Между другото, Картър също има син, само с осемнадесет месеца по-голям от Кристофър, който може да му стане опасен съперник. Дочух един разговор между майката и сина, в който Кристофър я заплаши, че ако се омъжи за „онова влечуго“, той ще я напусне завинаги. Можете ли да си представите тази сцена? Напомняше ми на скандал между ревниви любовници... И вярвам, че ще изпълни заканата си. Веднъж избяга от дома си, защото Ева не задоволила някакъв негов каприз, и се озовал чак на Източното крайбрежие, в имението на баба си. Цели два месеца Ева посвети на увещанията да си го върне обратно.

— Тя осъзнава ли докъде е стигнала кризата в отношенията им?

Макс сви рамене.

— Ева вярва, че винаги ще успява да се наложи над сина си. Но дори и фактът, че той е успял да те открие и да разговаря с теб, показва, че Ева се заблуждава, и то дълбоко. — Макс се намръщи. — Подозирам, че е узнал за теб благодарение на дарбата си да надзърта през ключалките.

Настана неловка пауза.

— И това ако е щастливо семейство, здраве му кажи — замислено промълви Алекс.

— Всъщност ти си най-щастливата от семейството, Алекс. Защото никога не си изпитвала каква мъка е някой да те надзирава от сутрин до вечер, защото след изпращането ти в колежа никой не ти пречи да се развиваш нормално, макар че си избра прекалено усамотен начин на живот. Крис се нуждае от нормална училищна среда, нуждае се от връстниците си, които на бърза ръка ще го отучат от арогантността и любопитството, които пет пари няма да дават за властта и богатството на майка му. А сега расте като цвете в саксия. Как може да се живее на неговата възраст без приятели?

— На неговата възраст и аз живях без приятели.

— Не, Алекс, има разлика. Той си няма никого, а ти винаги си имала Патси и мен. И което е още по-лошо, той няма и няма да има твоята любознателност, любовта към книгите и знанията. Но в едно нещо е много добър и иска да се посвети на него, обаче Ева не дава и дума да се изрече по този въпрос.

— Говориш за автомобилните състезания?

— Той ли ти го съобщи?

— Едва успях да го накарам да спре да бръщолеви все на тази тема.

— Кристофър притежава вродена дарба да се справя с всякакви автомобили, но за съжаление е влюбен във високите скорости. Успя да склони майка си да му купи кола за картинг и с нея сега ме задминава на всякакви участъци, макар че аз съм зад кормилото на BMW от най-новия модел. Стените на стаята му са налепени само с плакати на порше и ферари. Беше едва дванадесетгодишен, когато за пръв път седна зад кормилото. Бог да му е на помощ, когато се качи в някой мощен спортен автомобил. — Макс подаде чашата си на Патси, за да му налее още чай. — Но нека да сменим темата и да поговорим за нещо по-интересно. Предполагам, че след като вземеш дипломата, ще се заемаш с доктората по английска литература?

— Да.

— А след това?

— Нека първо приключа с доктората.

— Защо, нима се съмняваш, че няма да се справиш?

— Трогната съм от доверието ти... — засмя се Алекс.

— Но да не се главозамаеш от успехите.

Алекс внезапно стана сериозна.

— Не, можеш да бъдеш спокоен. Но ако не беше ти, нямаше да зная на какво да посветя живота си. Патси и аз никога нямаше да се освободим от влиянието на мадам. Затова винаги ще ти бъда признателна, Макс. При това повече, отколкото предполагаш. Знаеш, може да ти прозвучи странно, но именно срещата с Крис ме накара да се замисля върху моя объркан живот. Струва ми се, обаче, че не е чак толкова объркан, колкото неговия.

— Според мен ти си щастлива, може би от първите месеци, когато постъпи в колежа.

— Безпокоя се за Крис. Той не ми изглежда щастлив, въпреки всичките му наперени приказки. Дори ми се стори, че ми завивжда. Отношенията му с мадам са... как да го кажа... о, не ми се присмивай, Макс, но нещо ми напомня за кръвосмешение.

— Е, само ти изглежда така, защото тяхната връзка е чисто емоционална — успокой я Макс. — При тях всичко е сплетено в

невъобразимо кълбо от любов и омраза. По-добре е да не заставаш между тях, защото може да си изпатиш, и то жестоко.

— Обаче той ме хареса, Макс. Усетих го още при първата ни среща. И все пак е мой брат, макар и природен. С кого Кристофър може да споделя тревогите си и вълненията си? Аз винаги съм разчитала на теб като на най-искрен приятел, макар че може би не заслужавам да се грижиш за мен.

— Заслужавах го, и то напълно.

— О, Макс, не знам как да ти го обясня, но нещо в Кристофър поражда у мен непреодолим страх...

— Не се безпокой, скъпа. Аз го познавам много по-добре от теб. Цялата тайна е в това, че Ева му обръща прекалено много внимание. Може би така се е отнасяла и с баща му. Всеки път, когато претърпи провал в опитите си да намери нов партньор в живота си, на бюрото ѝ отново се появява фотографията на Кристофър Бингъм IV.

— Тогава защо е настоявала да кръстят сина ѝ Кристофър Бингъм Черни?

— Защото Ева е държала да се подчертае, че той е *нейният* син. Има още една тънкость в тази заплетена ситуация, за която не си подозирала: когато замине при баба си, Кристофър се превъплътява само в ролята на единствения наследник на фамилията Бингъм, без да се споменава дори, че ще наследи и компанията Ева Черни, при което Ева побеснява. Момчето бе свикнало да прекарва по месец-два през лятото в имението на баба си, но през последните две години оставаше там само за няколко дни, и то задължително в присъствието на майка си. Но щом баба му умре, едва ли ще го посрещат толкова радушно. Не мисля, че лелите му ще припаднат от щастие, щом го видят в богатата си къща в Ойстър Бей — според завещанието на баща си той ще получи правата върху милионите на фамилията Бингъм, когато навърши двадесет и пет години. Сигурен съм, че от този ден нататък лелите му няма да пожелаят да се срещат нито с него, нито с майка му.

— Тогава излиза, че на младия Кристофър сега са му нужни приятели повече от всякога.

Макс я изгледа предпазливо.

— Е, вече не си малолетна. Искрах само да те предупредя в какво се забъркваш... Защото младият и очарователен Кристофър се оказа надарен с таланта да манипулира всички около себе си, без

изключение, и винаги според това, което му е изгодно. Не знам към какво се е стремял, когато е решил да се срещне с теб, обаче надушвам, че е свързано по някакъв загадъчен начин с майка му. Пази се да не застанеш между тях двамата, защото ще те разкъсат, без да се замислят дори. — Гласът му се стегна, а погледът му се прикова върху лицето ѝ. — Защото той е достоен да се нарече неин син.

Кристофър често посещаваше през лятото малката къща в Тонон — разбира се, през седмиците, когато майка му пътуваше някъде надалеч в компанията на Картър Уитни. Актьорът обикаляше със свитата си крайбрежието на френската Ривиера, за да открие най-подходящ терен за снимките на следващия си филм — поредната екранизация на „Граф Монте Кристо“. Ева бе разбрала за неприязънта, породила се между нейния син и сина на Картър Уитни, знаеше, че самият Картър Уитни трудно понася присъствието на Кристофър — своя син артистът изпращаше всяко лято да прекарва почивката при майка си в щата Кънектикът — затова се съгласи с настояванията на Кристофър да остане през летните месеци във вилата в Швейцария, заедно с частния си учител. Младежът побърза да я утеши с думите, че ще се чуват през ден по телефона, а освен това ѝ обеща да не се забърква в нови неприятности.

— И така се сдобих със свобода поне за един месец — заяви той пред Алекс с тържествуваща усмивка. — Защо да не прескочиш до вилата за някой и друг ден? Никой няма да се разприказва, особено след като ги инструктирам както трябва...

Но Алекс не се съгласи.

— Прекалено опасно е — благоразумно прецени тя. — Ако искаш да се видим, ела в Тонон, в къщата на Патси. Сърдечно ти благодаря за поканата, но вече съм се наситила на рисковани преживявания.

Кристофър бързо схващаше и затова разбра, че е безсмислено да настоява — очевидно природената му сестра не бе от онези жени, които лесно променят решенията си. За разлика от майка си, Алекс не обичаше да взема решения под влиянието на чисто емоционални подбуди и пристрастия. Винаги се стремеше да обмисли отвсякъде някое предложение, преди да реши какво да предприеме, а Кристофър

бе принуден да се съгласи, защото не искаше да прекъсне срещите си с нея. Имаше достатъчно време занапред, за да се постараете да отклоните събитията според своите предпочитания.

От своя страна, Алекс лесно се досети, че нейният природен брат е попаднал в доста странна ситуация: той бе син на прочута и неимоверно богата жена, която желаше синът ѝ да остане само нейна собственост. Но може би зад прекомерно силните майчински чувства се криеше и нещо друго — дали Ева не се стараете да държи Кристофър винаги край себе си, защото един ден момчето ще наследи не само нейното богатство, но и милионите на фамилията Бингъм? Около богатите наследници винаги се навъртат какви ли не изнудвачи, мошеници, ласкатели... Когато Кристофър навърши двадесет и пет години, той ще се превърне в една от най-бляскавите партии за женитба. Това оказваше странно, двойствено въздействие върху младия Кристофър — от една страна, той, дори и неволно, се превръщаше във все по-арогантна и самоуверена личност, а от друга — не се интересуваше от парите и от мисълта да уголемява наследеното богатство, а гледаше на тях само като на средство за задоволяване на прищевките си.

От думите на брат си, макар понякога да изглеждаха само като наивно момчешко самоизтъкване, Алекс разбра, че момчето е объркано от поведението на майка си — понякога прекалено строго, а друг път — много снизходително. Ева Черни или изискваше от Кристофър сляпо подчинение и го наказваше сурово, когато ѝ се противопоставяше, или му прощаваше лекомислените постъпки, купуваше му скъпи подаръци, които скоро му омръзнаха.

Ева бе убедена, че се е преродила в сина си — той бе красив и умен като нея и един ден щеше да наследи огромната ѝ империя. Въпреки постоянните уверения в голямата „любов“, която изпитваше към единствения си син, Ева не изпитваше угризения да го оставя в ръцете на скъпо платени гувернантки и частни учители, които бяха длъжни да се съобразяват със строгите ѝ разбирания за възпитанието на Кристофър. Ева се ядосваше, когато момчето се оплакваше от прекомерните ѝ изисквания — очакваше скъпоценният ѝ син да отговаря един ден на всичките условия, които според нея трябваше да задоволява бъдещият наследник на „Ева Черни Козметикс Инкорпорейтив“. Не бе чудно, че Кристофър си бе изработил защитни

реакции срещу непрекъснатите колебания в поведението на майка си спрямо него. „За разлика от отношението ѝ към мен — горчиво си каза Алекс. — За мен тя винаги е била една ледена маска.“

Затова в нейно отсъствие Кристофър сякаш подивяваше — не се съобразяваше с предупрежденията на слугите, за него те бяха само хора, на които майка му плаща, за да се грижат за удобствата му. Но Алекс бе нещо различно. Тя скоро разбра, че момчето отчаяно се нуждае от близост и приятелство, от някого, на когото да може да разчита, с когото може да споделя. Алекс преживя истински шок, когато веднъж Кристофър взе старото рено на Патси, за да се поразходи, и бе задържан от полицията заради превишена скорост и неспазване на правилата за движение. Алекс помоли Макс да го измъкне от полицията, но му даде ясно да разбере, че ако иска да се срещат и занапред, Кристофър трябва да се съобразява с нея като с по-голяма сестра и да слуша Патси. Кристофър бързо схвана, че Алекс не е като майка му и държи на думата си. Тя не крещеше, не изпадеше в истерия, говореше спокойно, но толкова студено, че той се засрами и се изплаши. Алекс за кратко време постигна повече, отколкото Ева за всичките тези години — най-после той бе намерил човек, на когото наистина може да разчита, с когото да споделя. Завиждаше на близостта между Макс и Алекс и наистина се изплаши, когато сестра му го заплаши, че при следващата лекомислена постъпка те ще престанат да се виждат.

От този момент уважението му към Алекс силно нарасна и продължи до деня на внезапната му смърт. Дори и когато бе вбесен от майка си, Кристофър не се осмеляваше да си го изкарва пред Алекс. Тя не се впечатляваше от богатството, което щеше да наследи брат ѝ. Кристофър се възхищаваше от интелигентността на сестра си — Алекс решаваше само за двадесет минути кръстословицата в „Таймс“-а на Патси, винаги го побеждаваше на табла, четеше невероятно бързо и можеше да обясни най-сложните термини, много бързо отгатваше желанията му. Сестра му знаеше много неща, четеше много и момчето се опита да ѝ подражава, но се отказа, когато разбра, че това е невъзможно. Истинската му страст си оставаха механизмите от всякакъв род. Когато се развали будилникът на Патси, той го разглоби, бързо откри, че се е счупило едно зъбно колелце, замени го и сръчно сглоби часовника. Алекс, която се чувстваше безпомощна в подобни

случаи, бе смаяна от способностите му и възхищението ѝ го изпълни с гордост. Кристофър можеше всичко да поправи, с часове сглобяваше и разглобяваше електронни механизми. Той направи пълен ремонт на старото рено на Патси и колата заработи като нова, въпреки че бе на дванадесет години.

— Това момче е родено за механик — сподели Патси с Алекс.

— Ако майка му има поне капчица здрав разум, ще го изпрати в някой сервиз. — Но Кристофър ѝ бе казал, че това е последното нещо, с което Ева Черни би се съгласила.

Алекс и Патси заминаха за Италия, а Кристофър се присъедини към майка си в Ница, преди да заминат за Америка. Братът и сестрата се видяха чак в края на октомври, пак в Кеймбридж, където Алекс работеше върху доктората си.

През следващите две години те се виждаха рядко, само когато обстоятелствата позволяваха. Алекс се притесняваше дали Ева няма да разбере за срещите им, но именно тази тайнственост най-много забавляваше Кристофър. За него това означаваше, че вече е голям и самостоятелен. На шестнадесет години Ева му купи първата кола — „Остин Купър“, която той за няколко месеца потроши. Следващата му кола бе MG, а третата — още помощна — ягуар. Беше на седемнадесет, когато седна зад кормилото на първия си спортен автомобил — „Астън Мартин“. Именно с нея претърпя първата си сериозна катастрофа по време на едно бясно надпреварване по опасното шосе над Ница.

Макс се обади на Алекс, за да ѝ каже, че брат ѝ се намира в американската болница в Ница, със счупен крак и три пукнати ребра. Кристофър поиска да я види, въпреки че Ева яростно се противопоставила.

— Смятам, че би било добре да дойдеш — каза ѝ Макс. — Физическите му наранявания не са много опасни, но той има висока температура и аз убедих Ева да се съгласи с посещението ти, заради негово добро. Така че... ще дойдеш ли?

— Значи тя знае, че сме се срещали? — попита Алекс и усети как стомахът ѝ се обърна.

— Да, знае.

— И?

— Реагира както винаги — с ледено мълчание. Все пак поведението ѝ е доста странно, способна е да избухне и да се нахвърли върху всекиго, но когато стане въпрос за теб, застива като гренландски ледник. Кристофър непрекъснато пита за теб и лекарите я посъветваха да изпълни желанието му. Ще изпратя самолета на компанията в Станстед и само за три часа ще си в Ница. Можеш ли да тръгнеш след час?

— Добре — дълбоко въздъхна Алекс.

— Така те искам, момичето ми.

Кристофър бавно се облегна на възглавниците. Гръдният му кош беше обвит с бинтове, левият му крак беше гипсиран, но въпреки болките лицето му грейна от щастие, когато Алекс се появи на прага.

— Знаех си, че ще дойдеш веднага, щом научиш за моето незначително премеждие — пошегува се той и с усилие обърна глава към майка си, седнала на стола до леглото му. Ева беше гърбом към вратата, но щом разбра за неочакваната посетителка, стана от стола.

Алекс я изгледа предпазливо.

— Добър ден, мадам...

Ева сухо кимна. На красивото ѝ лице отново се появи познатата ледена маска, фигурата ѝ не изглеждаше променена. „Очевидно годините не могат да ѝ въздействат — помисли си Алекс. — Никакви бръчки, нито каквито и да било други промени по кожата ѝ. Дори ми се струва леко отслабнала. Фризура ѝ е безупречна, както впрочем и целият ѝ тоалет.“ Ева бе облечена в съвършен костюм на Шанел, в карамелов цвят, много шикозен, с позлатени копчета и ръбове на реверите. От нея се излъчваше уханието на най-нежния от всички аромати, произвеждани в компанията ѝ — „Парфюмът на Ева“, който все още се радваше на успех в най-изисканите модни магазини по четирите краища на света.

— Как си сега? — обърна се Алекс към брат си.

— Щом те видях на прага на стаята, изведнъж се почувствах много по-добре. Никой не искаше да повярва, когато ги убеждавах, че ти непременно ще дойдеш.

— А друго какво им разказа?

— Казах им цялата истина... за срещите ни в течение на последните две години. — Сега Кристофър изглеждаше възмъжал, гласът му бе по-плътен, лицето му вече бе лишено от онази ангелска невинност и красота, но всъщност бе по-привлекателно, макар русата му коса още да се спускаше на едри къдри, а кафявите му очи блестяха възбудено изпод великолепните му мигли. — Казах на майка ми, че ти си ми не само сестра, но и най-добрата приятелка, затова, ако иска да оздравее по-бързо, ще трябва да ни разреши да сме по-често заедно.

Алекс не посмя да погледне към Ева — по гърба ѝ пролазиха тръпки от усещането за леденото ѝ присъствие в стаята.

— Искаш ли да останеш при мен, когато ме изпратят у дома, за да се възстановявам след изписването ми от тази проклета болница? — умолително я попита Кристофър. — Моля те...

— Но аз имам много задължения около доктората ми, Кристофър...

— Можеш да работиш във вилата. Моля те, Алекс... Там има огромна библиотека, а може да ти доставят и всичко останало, което ще ти потрябва за работата ти. Само съм счупил левия си крак и съм спукал две-три ребра, иначе съм много силен и скоро ще се оправя. Но без теб умирам от скука. Само с теб ми е интересно да разговарям, Алекс. Ако не дойдеш с мек, какво ще правя по цял ден? Може и да умра от мъка...

— Е, щом толкова настояваш...

— Аз съм много загрижена за успешното възстановяване на сина ми — намеси се Ева, с привидно безизразен тон, — а той, струва ми се, вярва, че ще оздравее много по-бързо само ако му помогнеш с присъствието си. Ако работата ти позволява да отсъстваш от Кеймбридж, нямам нищо против да останеш във вилата при сина ми колкото желаеш. — Думите ѝ бяха изречени с онази добре преценена учтивост, която се шлифова с години в светските салони. Отново Ева се възползваше от вродената си дарба да се приспособява към най-неочакваните промени в живота си.

А в гърдите на Алекс се бореха противоречиви чувства. Знаеше, че брат ѝ много държи на нея, но съзнаваше, че Кристофър го използват като примамка, за да се върне във вилата в Швейцария, за да бъде отново подчинена на властната Ева Черни. Но насълзените му очи... нима и това бе нагласено? Не, не може да е толкова коварен.

Кристофър искрено искаше сестра му да бъде край него. В сърцето ѝ се надигна прилив на нежност към Кристофър, който заглуши вътрешния ѝ глас, гласа на разума, в който се вслушваше при всички други обстоятелства — момчето неволно предизвикваше умиление у всеки около себе си, на което бе невъзможно да се устои. Неразумно щедър и сърдечен, когато се откъсваше от орбитата на властната си майка, роден да бъде център на всяка компания, Кристофър умееше да очарова всички около себе си, да ги размива и забавлява, да ги накара да забравят за досадните грижи на ежедневието... и въпреки това дълбоко в душата си бе странно самотен... Макс ѝ бе споменал, че Кристофър вдигнал много висока температура, когато за пръв път се осмелил да спомене пред Ева името на сестра си, и тя веднага му забранила да се среща с Алекс — с онзи вледеняващ тон, от който настръхваха всички служители в десетките филиали на „Ева Черни Козметикс Инкорпорейтид“.

— Но хлапакът прекрасно знае слабото място на майка си — бе допълнил Макс. — Ева вижда в него копие на починалия му баща и с това младият Кристофър я държи в ръцете си. Не мога да отрека, че доста умело се възползва от тази нейна слабост... Обаче по отношение на теб, Алекс, младежът е напълно искрен — явно той много държи на теб и се измъчва от мисълта, че Ева може да му забрани да се срещате.

Въпреки това Алекс не изпитваше желание да се върне във вилата край Женевското езеро — нали бе дала клетва пред себе си, че никога няма да се върне там, в онази усамотена и глуха таванска стая. Макар че... нали там ще бъде и Макс Фабиан, нейният най-добър приятел, единственият мъж, който бе способен да я развълнува...

— Моля те, кажи ми, че ще дойдеш във вилата — отново я помоли Кристофър. — Имам нужда да си край мен, Алекс... — Тя погледна косо към майка им. Лицето на Ева, макар сега да не ѝ напомни за ужасяващата ледена маска, все още изглеждаше лишено от топлина и съчувствие. „Сигурна съм, че в този миг не може да ме понася повече от всякога!“ Но тъкмо това я накара да вземе решението си.

— Да, ще прекарам с теб четири седмици, но нито ден повече, Кристофър, защото съм поела сериозни ангажименти в катедрата в Кеймбридж.

— Чудесно! — радостно възкликна Кристофър и на устните му засия слънчева усмивка.

— Тя никак не се е променила — сподели Алекс с Макс на следващия ден. — Гледа през мен, все едно съм от стъкло.

— Затова ли се съгласи да останеш във вилата? За да не й дадеш повод да те упрекне, че си била безсърдечна спрямо Кристофър? Или има друга причина?

— Може би е безсмислено, все едно да се опитам да пробия с глава каменна стена, но така се разгневих, че не се замислих какво правя всъщност...

— Понякога е по-добре да се разгневиш, отколкото да се потопиш в чувството за безпомощност и безнадеждност. Но сигурна ли си, че ще успееш да се пребориш с нея? Никога не си прекарвала в нейното присъствие повече от половин час, докато аз имам огромен опит от общуването си с нея. И не забравяй, че тя си е загубила ума по единствения си син. Фактът, че Ева се съгласи да останеш при Кристофър във вилата, още не означава, че това е било нейното желание. Чувствам се задължен да ти напомня, Алекс, че тя не желае някой да застава между нея и сина ѝ, затова се налага да се държиш извънредно предпазливо. — Макс млъкна за малко, а после продължи с леко смутен тон. — Ще се опитам да я убедя, че може да помогнеш на Кристофър в уроците, защото, поне според мен, той си остава един необразован хлапак.

— Но той съвсем не е глупав, Макс!

— Алекс, отлично знаеш каква разлика има между глупавия и необразования човек. Кристофър доста се е отракал покрай непрекъснатите си усилия да надхитря майка си. И внимавай какво споделяш с него. Не изключвам опасността Ева да се постарее да изтръгне всичко от него, а той да се засегне и да ѝ тръсне в лицето, че не е длъжен да ѝ докладва за всеки разговор между теб и него.

— Не знаех в какво щастливо семейство ще се озова след няколко дни.

Макс тъжно я изгледа.

— Не знаеш и половината истина, мила моя.

На летището Макс я посрещна и я заведе с колата си във вилата. Ева трябвало да придружава сина си в линейката, изпратена на летището в Женева специално за пристигането на Кристофър. За момчето Ева се беше разпоредила да приготвят една от най-слънчевите стаи на партера. Що се касае до настаняването на Алекс, Ева я измери с хладен поглед и сухо заяви:

— Смятам, че ще се задоволиш с една от стаите, които се пазят за гостите на имението.

— Ако не възразяваш, бих предпочела да спя в моята стая на таванския етаж.

Дори и да възразяваше, Ева с нищо не издаде чувствата си.

— Както желаш. — Никога не се обръщаше към Алекс по име. По същия начин общуваше и с прислугата си.

— Никога не съм вярвала, че някога отново ще видя стаята си — заяви Алекс на Макс, докато се оглеждаше. — Странно, но сега всичко ми изглежда някак смалено. — Приближи се до прозореца. — Колко часове съм прекарала до този прозорец...

Сега леглото не бе същото — прислужниците бяха сменили старото ѝ легло с ново, по-голямо, по-удобно, застлано с луксозни чаршафи на цветя, подбрани в тон с цветята по покривката на нощната масичка. „Защо Ева е решила да внася промени в старата ми стая... — зачуди се Алекс. — Явно никога няма да се науча да я разбирам, дори и след милион години.“

— Чудя се дали сега ще ми разреши да се къпя в басейна?

— Сега тя те третира като гост във вилата, а не си спомням да е било забранявано на някой от гостите да се потопи в басейна — отговори Макс и постави ръце на раменете ѝ. — Още ли не си забравила онази отвратителна история?

— Не, Макс, отдавна не съм се замисляла за нея — искрено отвърна младата жена.

Макс я изгледа изпитателно и кимна:

— Знаеш, че ще се радвам, ако това е истина.

Патси застина от изумление, когато Алекс ѝ позвъни вечерта по телефона.

— Много благородно си постъпила, като си се съгласила да се завърнеш в Швейцария, особено ако се имат предвид обстоятелствата, при които напусна вилата на мадам.

— Е, сега обстоятелствата също не са много благоприятни за мен, Патси, но нали всички трябва да се погрижим за възстановяването на Крис...

— Да не би да си се влюбила в него?

— О, Патси, досега не знаех колко е хубаво да открия поне един близък човек сред роднините си, за когото да съм уверена, че ме харесва такава, каквата съм.

— Между впрочем да не забравя да ти съобщя, че пастор Дитрих е починал. Прочетох във вестниците съобщението за смъртта му. Починал е на седемдесет и осем години.

— Жалко, защото това означава, че вече няма да мога да науча от този мил свещеник отговорите на някои от въпросите, които ме вълнуват...

— Е, аз мога да ти помогна в търсенето. Наистина само от него можеше да узнаеш какво е принуждавало мадам да понася присъствието ти в нейната вила в Швейцария, макар пасторът веднъж да бе заявил, че нищо няма да каже, защото бил дал клетва пред Мери Брент да пази в тайна причината за преместването ти във вилата.

— Аз исках да се видя с Мери Брент в Лондон, но се оказа, че съм закъсняла...

Преди да отпътува за Кеймбридж, Алекс беше отишла на онази тиха лондонска уличка, която никога нямаше да забрави, за да се срещне със старицата, която никога не бе скривала омразата си към нея. Целта на Алекс бе да получи отговорите на въпросите, които я бяха вълнували още от детството ѝ. Но завари къщата доста променена — посивялата фасада бе прясно боядисана, а жената, която отвори вратата, ѝ заяви, че не познава Мери Брент. Тя и съпругът ѝ купили тази къща пред две години от църквата. Жената любезно продиктува на Алекс името и адреса на търговеца на недвижими имоти, който бе осъществил сделката от името на църквата, а той заяви пред Алекс, че Мери Брент е боледувала от болестта на Паркинсон и преди последния

си час го повикала, за да състави завещание, според което къщата ѝ оставала във владение на нейната любима църква.

Както и трябваше да се очаква, Кристофър се оказа доста капризен пациент. Алекс разпределяше времето си по такъв начин, че да посещава брат си само когато мадам не беше в стаята на Крис. Още от първия ден Алекс настояваше да се занимават сериозно с уроците му по няколко часа на ден. Младата жена веднага разбра, че брат ѝ наистина се нуждае от сериозна проверка на знанията. Крис четеше и пишеше с лекота, ала дори и най-лесните аритметически задачи го затрудняваха. Но пък схващаше всички диаграми от пръв поглед и знаеше безброй подробности за автомобилите от всякакви марки и модели. В това нямаше нищо чудно, защото единственото списание, в което се бе ровил досега, беше „Популярна механика“. Читателските му интереси се ограничаваха до биографиите на идолите му от състезанията за формула 1 като Джеки Стюърт и Стърлинг Мос. Кристофър с лекота разговаряше за последните нововъведения в моделите на „Астън Мартин“ и „Ягуар“. Когато уроците по математика започваха да им втръсват, братът и сестрата си разменяха ролята — той с вдъхновение ѝ изнасяше лекция за предимствата на най-новите дискови спирачки и за последните методи за форсиране на свръхмощните двигатели на състезателните болиди.

— Интересува се само от автомобили — тъжно сподели Алекс с Макс. — Мисли само за мотори и за високи скорости. Ще ми повярваш ли, ако ти кажа, че мечтае да стане състезател във формула 1?

— Жалко, бих се радвал, ако имаше по-други увлечения — съгласи се Макс.

Именно от Кристофър Алекс научи, че във вилата ще гостува, макар и за кратко, Картър Уитни — последното увлечение на Ева Черни.

— Ще бъде забавно — многозначително се усмихна Крис.

— Защо, толкова ли желаеш да го видиш във вилата? — учуди се Алекс.

— Напротив, въобще не желая да се срещам с този надут пуяк... Единствената полза от посещението му ще бъде това, че така ще се ускори приближаването на деня, в който майка ми ще се убеди, че

трябва да се раздели с него, веднъж и завинаги. Непрекъснато спори с нея. Много е твърдоглав... но може би това е предизвикало интереса ѝ. Нали си слушала за него? Той си въобразява, че е най-очарователния мъж. Обаче този красавец не подозира, че тук, на нашия небосклон, има само едно светило — Ева Черни, а за втора звезда просто няма място...

Няколко дни след този разговор Алекс чу необичайно силна врява откъм градината пред парадния вход. Надигна се от любимия си стол и видя през прозореца на таванската си стая дълга кавалкада от лъскави автомобили — на телевизионния екран така се появяваха само президентите на САЩ. От челния автомобил изскочи Картър Уитни, с безупречен костюм и холивудски загар. Оказа се, че не е много висок и съвсем не е такъв неотразим красавец, за какъвто го представяха. Лицето му бе спечено от слънчевите бани, и от него не слизаше грубоватият израз, така както фината пура не слизаше от устните му. Но не можеше да се отрече, че е надарен с някакъв животински магнетизъм — лицето му лесно се запомняше и трудно можеше да се сбърка с лицето на друг киноартист. Гласът му бе леко стържещ или, както си каза Алекс, „глас на необразован човек“.

— А знаеш ли какво било истинското му име? — възбудено я попита Кристофър. — Никога няма да отгатнеш! Йосел Мойсевич! Роден е в скапания Бронкс, в още по-скапания Ню Йорк! Не ти ли се струва, че след всичките онези издокарани и зализани джентълмени на мамчето най-после ѝ се е дощяло нещо по-така, нещо по-грубичко, а? — Крис се зае ревностно да обяснява на сестра си докъде е напреднала „играта“ между майка им и сегашния ѝ съпруг, четвърти, не, пети по ред. — Сега се намират някъде по средата на орбитата на приземяването. Никой не може да ме разубеди, че всичките бракове и любовни авантюри на славната ни майчица не следват един и същи модел. Започва се винаги с триумф, със славно изстрелване на ракетата право нагоре, към лазурните небеса. Докато лети право към луната, маман е на седмото небе от възторг от новия си избранник — той, естествено, я носи на ръце и щедро ѝ обещава пикник отвъд райските порти, а нейните очи, винаги очарователни, между впрочем, греят като звезди. Тя е убедена, че този път това е *той*, нейният обожаван, дългоочакван избранник. Но след това нещо се счупва и всичко тръгва наопаки. Маман започва да се дразни, дори се заяжда за дреболии —

нещо, което иначе не е в характера ѝ — позволи ми да твърдя, че аз го познавам най-добре от всички тук, в тази тъпа вила. Ракетата се отклонява от курса, орбитата започва да се снишава и управлението може да се изгуби. Накрая идва катастрофата и избухва такава експлозия, че всички сме повалени по гръб, а маман събира отломките и започва с извиненията си: „Вината не беше моя... Аз направих всичко, на което бях способна, но ето какво получих в замяна. Докъде може да стигне човешката неблагодарност...“. И прочие, и прочие... — Въпреки закачливия си тон, Кристофър описваше съвсем достоверно траекторията на авантюрите на Ева — очевидно бе добре запознат с материята.

— Но сама ще се убедиш, че този Картър е голям хитрец, филмите му носят баснословни печалби. Ще се убедиш, и то в най-скоро време, че този суетен красавец няма да се задоволи с жалката роля на неин паж, готов във всеки момент да коленичи пред нея. Защото ако тя е кралицата на красотата, той е жесток и безсърдечен като булдог, от онези, които щом захаят някой кокал, никога не го изпускат. Искам да кажа, че е пес, който не само лае, но може и да хапе. Само почакай да настъпи моментът, когато ще се хванат за гушите. Нищо чудно още да са заслепени от страстта — за него се носят легенди, че бил фантастичен в леглото, но това няма да трае вечно. Явно такава е била орисията на майка ни... да не ѝ върви с мъжете...

Погледът му попадна върху изуменото ѝ лице и Кристофър млъкна, но само след миг продължи още по-разпалено:

— Но какво става с теб, Алекс? Имам чувството, че си шокирана, както никога досега в живота си. Хайде, стегни се, нима не си преживявала по-страшни сюрпризи? И защо се вживяваш чак толкова? Нали си прекарала осем години в тази скучна вила? Следователно си била свидетел на доста бурни сцени, не съм ли прав?

— Да, така е... но не мога да твърдя, че съм наблюдавала някакви драматични изстъпления. Освен... да, да, спомням си нещо подобно на това, което току-що ми описа.

— И кога беше това?

— Когато загина баща ти.

— Моля те, разкажи ми всичко! Тогава съм бил прекалено малък, за да си спомням каквото и да било. Все пак ми се струва, че макар и

смътно, нещо мога да си припомня за баща ми... Бил висок, русокос и винаги засмян. Помня само как ме подхвърляше на ръце... макар аз всъщност да мразех това...

— Тогава тя беше... как да го кажа по-точно... ами направо бе като обезумяла. Много тежко го изживя.

— Опитала се е да се самоубие.

— Нима си научил това от нея?!

— Разбира се, че да! Веднъж успях да я ядосам много повече от обичайното. Тя ме нахока както следва и изведнъж, ни в клин, ни в ръкав, се разплака. Призна ми, че баща ми бил голямата ѝ любов и сега аз съм бил единственото, което ѝ останало от него. Изреди още много приказки, все от този род... Нали разбираш за какво намеквам? Искала да стана като него, да наследя изящните му маниери и други такива глупости. — Кристофър се усмихна лъчезарно. — Представяш ли си ужаса: по-късно принуден бях още веднъж да изслушам цялата сърцераздирателна история, от игла до конец, но този път в съвсем друг вариант — естествено, защото този вариант ми бе поднесен от достопочтеното ми бабче — не можела да понася майка ми, смятала я за авантюристка и прочие щуротии...

— Е, предполагам, че когато се бори за нови територии на пазара, на Ева ѝ се налага да постъпва като авантюристка.

— Глупости, въобще не става дума за това! Искам да кажа, в преследването на парите. Според версията на баба ми мама харесала в баща ми единствено богатството му и изтъкнатото му име. — Алекс видя как лицето на брат ѝ внезапно се озари от цинична, леко презрителна усмивка. — Любов ли, как ли пък не! Вятър работа е това любовта! — сърдито изфуча младежът. — Аз не искам да се замесвам в подобни бъркотии, никога, чуваш ли ме? В името на любовта всичко може да се окаже опорочено... и блудкаво... Нима майка ни се омъжи три пъти по любов, да не говорим за любовниците ѝ! Това е само секс, който няма нищо общо с любовта. С тези любовни авантюри майка ни само се заблуждава, че ще успее да се добере до щастieto. Добре, че не си като нея — продължи Кристофър с гняв, какъвто Алекс не подозираше, че брат ѝ може да крие в сърцето си. — И аз съм решил да последвам твоя пример.

— Не, няма смисъл да ми подражаваш — сърдито отвърна Алекс. — Аз съм последният човек на земята, от когото можеш да се

научиш как се преследва щастието. От всичко на този свят най-малко разбирам от любовно изкуство.

— Ти си щастливка, Алекс. Аз от малък се наситих на любов.

„Нищо чудно да е напълно искрен — размишляваше Алекс по-късно, когато се прибра в самотната си таванска стая. — Но не такава любов, от каквата всъщност се е нуждаел. Аз бях щастлива посвоему с Патси и Макс, именно от тях научих каква радост е да усещаш топлина в човека срещу теб... и ако трябва да започна отново онези отминали години, пак ще искам да съм с Патси и Макс...“

Годините, прекарани в Кеймбридж, Алекс изцяло посвети на учението си, без да си позволява участие в развлеченията, които увличаха всичките ѝ връстнички. Пикниците, баловете, разходките по Темза, приемите и сбирките, посещенията в кръчмите — цялата тази суета неусетно се изплъзна от студентския ѝ живот. През първата ѝ година в Кеймбридж тя живееше в една стая с много красиво момиче, което не подбираше приятелите си, а те неизменно се отнасяха към Алекс като към част от мебелировката в стаята. Само веднъж ѝ обърнаха внимание, и то поради стечение на обстоятелствата — съквартирантката ѝ бе набавила четири билета за някакво ревю, но един от билетите в последния момент се оказа свободен и тя покани Алекс да им прави компания, за да „не изгори билетът напразно“. През антракта, в тоалетната, Алекс неволно дочу част от разговора между съквартирантката си и двамата студенти, заети с разгорещено обсъждане как да се отърват от досадното присъствие на Алекс на вечерята в ресторанта — те се канеха да се отбият в едно от най-шумните заведения след ревюто.

— Няма много да ни липсва — обади се единият от младежите. — Не виждаш ли какъв сухар е?

— Само е срамежлива, нищо повече — опита се да я защити съквартирантката ѝ.

— Да, сигурно, само че защо ми напомня за танк? Прекалено е едра, а аз не съм от борците тежка категория.

Така приключи последният ѝ опит да заживее като останалите студентки. Алекс смотолев, че внезапно я налегнало силно главоболие и набързо се измъкна от ресторанта. Майка ѝ и този път се оказа права — Алекс нямаше място сред хората. Прибра се сломена в

квартирата и плака дълго, дълго. Искаше ѝ се да заспи и никога да не се събуди...

Алекс нито веднъж не се срещна с Картър Уитни. След драматична сцена, изобилстваща с гневни укори, викове и чупене на порцеланови вази — точно според прогнозата на Кристофър — поредният холивудски красавец гневно затръшна вратата зад себе си и завинаги изчезна от живота на Ева Черни.

Вечерта Ева влезе в стаята на сина си. Крис погледна многозначително към сестра си. „Видя ли? — казваше погледът му. — Помниш ли какво ти разправях само преди една седмица?“

Ева бе облечена в черно, сякаш бе в траур. Семпла рокля, с една от онези изящни кройки, каквито само парижките шивачки умеят да подбират, от много скъпа коприна. „Най-добрият, най-съвършеният вкус може да се изрази само със следните две думи: *Нищо излишно!*“ — спомни си Алекс някакъв цитат. Нямаше бижута, нито дори обици, а на лицето ѝ бе застинал скръбен израз на благородна дама, пожертвала щастието си заради обожавания си син.

— Кристофър, скъпо мое момче... — Гласът ѝ потрепери.

Алекс смутено се надигна от стола, без да обръща внимание на безмълвната молба в погледа на Кристофър да не го оставя сам с разчувстваната си майка. Нямаше намерение да пречи или да бъде свидетел как Ева ще разиграе традиционната си роля.

На следващата сутрин Жак ѝ съобщи, че за голямо съжаление Кристофър днес щял да бъде зает, но пък тя, Алекс, можела да се възползва от този ден, за да го прекара както намери за добре. Мадам решила да посвети целия ден единствено на сина си, Кристофър.

Алекс не се нуждаеше от втора подкана. След закуската отиде в гаража и седна в малкия червен ситроен, който мадам щедро ѝ бе разрешила да ползва, и пое към Тонон.

— Не съжالياваш ли, че дойде в Швейцария? — попита я Патси по-късно, когато двете седнаха в беседката, в градината зад къщата на Патси.

— Как да ти кажа... И да, и не. Не съжالياвам заради Крис — той си е направо хулиган и шокиращо циничен за своите седемнадесет години, но не ме дразни той, а Ева. Тук всичко ми напомня за

страданията от детството ми, а тя продължава да се държи, сякаш аз не съществувам за нея. Дори и с поглед не ме удостоява. Виждала съм я да се смее, да разговаря оживено, при това с личности, които според мен въобще не заслужават нечие внимание, но щом попадна в полезрението ѝ, лицето ѝ застива в онази ужасяваща, вледеняваща маска, от която лъха студ... О, Патси, как да издържа на всичко това? Няма да забравя онзи отвратителен ден, когато я видях за пръв път... когато Мери Brent ме довлече в тази вила. — Алекс обърна измъченото си лице към бившата си гувернантка. — Защо, Патси, защо? Защо въобще не ме поглежда? С какво съм се провинила пред нея? Вече започвам да вярвам, че в миналото ѝ се таи някаква ужасна тайна, свързана с раждането ми, нещо много важно, което е причината да ме мрази до дъното на душата си... Може би се касае за истинския ми баща, който и да е бил той. Очевидно Ева насила е била принудена да ме приюти в таванската ми стая във вилата. А можеш ли да си представиш как някой ще натрапи нещо на такава властна особа като Ева Черни, нетърпяща дори най-слабото възражение! Неслучайно са ѝ лепнали прозвището Императрицата на красотата, нали? Нещо се е криело около онези загадъчни посещения на пастор Дитрих, чиято цел и досега не ми се изясни... Но с какво е съумявала да я държи в шах една толкова невзрачна женица, каквато е била Мери Brent? Ако имаше начин да я разпитам, щях да се добера до ключа на загадката, но сега, след като тя е отдавна мъртва, просто не знам откъде да започна... Излиза, че тя е отнесла със себе си в гроба тайната за първите пет години от живота ми.

— Не е ли по-разумно да изоставиш всичко това, Алекс? Да махнеш с ръка и да се опиташ да забравиш тези мъчителни спомени?

— Опитвах, Патси, и почти бях успяла, но след като се върнах тук, в Швейцария, всичко като че ли отново изплува пред очите ми. Стига ми само да я видя как прекосява коридора с величествената си походка и безупречната си фризура, като някаква царстваща особа... ах, да, все забравям... нали е императрица...

За младата жена следващата седмица бе непоносима. Ева нито за час не се отделяше от сина си и Алекс се убеди, че Крис не бе преувеличавал в прогнозите си. Ева го задушаваше с любовта си,

макар сцените на нежност и топлина да се редуваха с гневни изблици — тогава в болничната стая летяха възглавници, а мадам, с облято от сълзи лице, го питаше за кой ли път какво още иска тя да пожертва за него, каква е причината, за да не е щастлив с нея, само с нея... Ева го прегръщаше и целуваше, ровеше с пръстите си русата му коса, наричаше го с най-нежни имена, докато Алекс стоеше в ъгъла, вкаменена, загубила дар слово.

— Цялата работа е в това, че сега изживява поредния си период на разкаяние — въздъхна един ден Кристофър, след края на поредния сеанс, и равнодушно сви рамене. — Винаги настъпва моментът, когато ѝ хрумва да пожертва всичко... естествено заради мен... само заради любимото си синче. Но това обикновено не трае дълго. Поне аз не мога да си спомня такъв случай. Много бързо ѝ доскучава да бъде светица и тогава започва да се оглежда наоколо за нова плячка.

Едва на седмия ден, когато сутринта Алекс влезе в стаята, където лежеше брат ѝ, все още с гипсиран крак, Крис ѝ се стори по-спокоен.

— Вече започна да заприличва на нормален човек — обясни ѝ той. — Каза ми, че ще замине за Женева. Вероятно да се отбие до офиса на гаднярската си компания. Моля те, Алекс, отвори прозорците — помоли я той. — Искам да влезе малко свеж въздух. От „Парфюмът на Ева“ главата ми се цепи.

През следващите две денонощия мадам Черни отсъстваше от вилата си.

— Бизнес — това бе единственото обяснение, с което бе удостоена прислугата, както и аз в това число. — Крис се замисли и красивото му лице внезапно се стори на Алекс по-мъдро, отколкото подхождаше на годините му. — Интересно що за птица ще се окаже следващият ми „татко“?

Във вилата си Ева се върна подмладена — изпълнена с енергия и решимост, но някак си неестествено оживена и развеселена. Веднага даде разпорежданията си на иконома Жак какво да се включи в менюто на предстоящото парти.

Не забрави да уточни каква музика да изпълнява оркестърът — мадам желала да тансва в голямата приемна да бъде изпълнен с танцуващи двойки, да не се чувства недостиг на гости — естествено, грижливо подбрани, а прислугата да се постарее никой да не остане недоволен от гостоприемството, както е редно в един императорски

двор... От ревностното усърдие, с което Ева се зае да играе ролята на безупречна домакиня, имаше поне полза — Алекс и Кристофър можаха няколко часа да останат насаме, изолирани от уморителната суетня. Цезар получи пълномощията ѝ за менюто на приема, а Жак — за избора на вината. Самата тя се зае с уточняването на цветовете и десените на салфетките, с избора на порцелановите сервизи — „... естествено, че ще сервира в някой от китайските ми сервизи, Мишел...“, кристалните чаши за шампанското, за коктейлите и за минералната вода, както и със стриктното разпределяне на местата за гостите около огромната маса: „... Жанет, трябва ли да ти напомням за трети път, че е задължително краищата на покривките да се спускат на еднакво ниво от всички краища на масата ми?“.

Ева се суетеше, сновеше от стая в стая, неуморно оглеждаше всяка вещ, критикуваше, оплакваше се, че никой не я разбира — „... как да се справя, като съм заобиколена само от полуидиоти?“, пренареждаше столовете на гостите — „... нима сте забравили картичките с имената на гостите ми от Виена!“, за стотен път собственоръчно оправяше букетите във вазите... В цялата вила цареше неописуем хаос, докато най-последно, само два часа преди пристигането на гостите, мадам най-сетне се оттегли в апартамента си, „за да се пооправи преди началото на вечерята...“.

— Умира да бъде в центъра на вниманието — компетентно отбеляза Кристофър. — Да е най-красивата... Не, това е много бледо за нея. Да е най-ослепителната, с най-бляскавия тоалет, с най-изисканите бижута. И наистина го постига. Винаги ѝ се е отдавало. Майка ми никога не се поддава на шаблоните в модата, както и в поведението, между впрочем, защото за нея всяко ново празненство е повод да се издигне с още една стъпка в очите си. Лошото е, че колкото повече остарява, толкова по-ревностна става в усърдието си да се докопа до златния медал. Засега все още успява да жъне триумф след триумф и се радва като дете на всеки успех. Според мен това е истинската цел в живота ѝ — да я провъзгласят за Императрицата на красотата, за ненадмината домакиня на най-бляскавите и най-изисканите приеми, за най-добре обличащата се жена на всички времена. Но ме е страх, Алекс, че в един прекрасен ден цялото това византийско великолепие ще се срина.

Но дори и Кристофър изгуби обичайното си хладнокръвие, когато узна, че майка му възнамерява да покани гостите си да го посетят в болничната му стая, за да „... не се чувства моят син самотен и изолиран от празненството...“.

— Не искам да ме гледат като бик на изложба за говеда! — възмутено извика младежът. — Не съм експонат от музея на мадам Тюсо с нейните отвратителни восъчни фигури! Няма да го понеса, когато онези мазни физиономии се заизреждат около леглото със своите нравоучителни приказки „... горката ти майка, така се тревожи за теб...“. Тревожиш се, маман, истина е, но не за мен, а затова как повече да им натъпчеш търбусите! Не за мен се тревожиш, а за славата си и престижа си! — изкрещя ѝ той. — Искаш да докажеш на хората, че си се постарала да се погрижиш за мен след последния ми инцидент, че умееш с всичко да се справяш... А аз не желая да се справяш с мен, затова не искам никого в стаята си. Искам да прекарам с Алекс поне една спокойна вечер...

— Ще правиш само това, което ти кажа! — отсече Ева с тон, какъвто Алекс никога не бе чувала от нея. — Напълно естествено е приятелите ми да се безпокоят за състоянието ти...

— Искаш да кажеш, че са любопитни, така ли? Искат да се уверят с очите си колко съм зле, докато ти приемаш съжаленията им с подобаващо достойнство. Аз съм пострадал, а не ти, но ти и сега успя да застанеш в центъра на всеобщото внимание, нали?

Алекс мълчаливо стоеше на стола си. Искаше ѝ се да потъне вдън земя, обаче Ева властно махна с ръка, без дори да се обърне към дъщеря си, сякаш нареждаше на някоя от слугините си:

— Ако обичаш, остави ни сами.

— Не, Алекс, моля те, остани при мен.

— Излез от стаята! — Ева съвсем леко повиши тон, но и това бе достатъчно за Алекс, за да схване предупреждението.

Младата жена излезе в коридора и едва не се сблъска с медицинската сестра, която забеляза сълзите в очите на Алекс, и възмутено прошепна:

— Какъв е този цирк! Не мога да се оплача от щедротото възнаграждение, което ми дава мадам, но как да се грижа за бедното момче, когато то не може да изкара един ден спокойно в леглото? Непрекъснато се редуват сърцераздирателни сцени и може би именно

заради това постоянно поддържа температура над нормалната. — Жената отчаяно сви рамене. — Що за майка е това? Никога не съм виждала такова чудо!

Алекс се прибра в тихата си таванска стая. Оттам, от любимото си място до прозореца, тя видя пристигането на бляскавата кавалкада от гости, до един в дълги и безшумни мерцедеси и ролс-ройси. Жените бяха облечени с фантастично скъпи тоалети и бяха отрупани с бижута, а мъжете — в официални вечерни костюми, само в черно и бяло. Докато вечеряше в тихата си стая, тя си представяше шумната тържествена вечеря в големия салон на партера: светлината от свещниците по стените и по масата дискретно хвърляше романтични отблясъци по огърлиците и диадемите на дамите, покривките и салфетките бяха подбрани с безупречен вкус, в тон с десените на сервизите от севърски порцелан, а наоколо отекваше само звънът на кристалните чаши. Безбройните букети със свежи цветя бяха кокетно подредени в ниско разположените китайски вази — мадам не харесваше вазите да препречват погледите на гостите ѝ — а върху кристалните чаши искреше монограмът на Екатерина Велика. Е, как да не повярва на ласкателите, че е истинска императрица? Сигурно в този миг Цезар обикаляше масата, понесъл поредната бутилка „Шато Латур“, реколта 1961, увита в снежнобяла кърпа. Цезар, приятел на Алекс от мрачните дни на детството ѝ, бе задигнал и за нея една бутилка от превъзходното вино, заедно със солидна порция от менюто за вечерта: изстуден мус от омар, превъзходно опечен пълпъдък с ориз от Ню Орлеан, ордьовър от целина, задушена в масло, с подправка от кориандър, салатата с шест вида марули, украсена с резенчета портокал, горещо суфле, покрито с малини и щедро залято със сок от праскови, а накрая — пикантна гарнитура от съвсем пресни картофчета, много дребни, всичките с еднакъв размер и форма, обилно покрити с черен хайвер и топено масло.

„Ева, великата императрица...“ — каза си Алекс, докато отпиваше бавно от виното. Вече усещаше леко опиянение. Рядко пиеше вино, но превъзходният аромат от високата кристална чаша неусетно проникваше в ноздрите ѝ, плътен и наситен с ухание на лозя, нежно загърнати в меките слънчеви лъчи привечер. Освен шампанското, Цезар ѝ бе донесъл своята гарафа от планински кристал, след като бе налял в нея половин бутилка от превъзходно изстуденото

монтраше, което се сервираше с омарите. Няма съмнение, че в този миг Ева седи на почетното място пред трапезата, бледа и хладна като сталактит — дори и Алекс научи, че на приема мадам ще се появи в блестяща рокля от снежнобяла коприна с бродерия от перли, дребни кристали и сребърни нишки под формата на пчели — нали в много от кралските гербове се виждаха изображения на пчели. Никога не бе пропускала и най-малкия шанс да си го върне, и то тъпкано. „Ако тя знае, че и аз вечерям от изисканите ѝ ястия, сигурно ще побеснее. Според нея аз трябва да вечерям със сирене и хляб в таванската стая. А какво ли ще направи, ако сляза долу и заявя пред гостите ѝ: «Запознайте се с другото дете на мадам. Аз съм дъщеря ѝ Алекс». — Закиска се пиянски. — Сигурно всички ще настръхнат. Аз съм нещо като скелет в бюфета, но все пак съм жива, от плът и кръв.“

Алекс седеше и размишляваше, докато шампанското замайваше главата ѝ и притъпяваше разума ѝ. „Време е да разбере защо тя така упорито отказва да ме признае за своя дъщеря, защо ме крие, сякаш съм някакво ужасно чудовище, от което се срамува. Защото тя наистина се срамува от мен. Иначе защо въобще не желае да ме погледне, защо винаги ме пренебрегва? Към всички други е усмихната и внимателна, но не и с мен, само не с мен. Когато е с мен, лицето ѝ винаги е една ледена маска. Дори и гласът ѝ се променя, става безжизнен. С цялото си поведение тя отрича моя живот, моето право на съществуване. Защо? Защо? Какво има в мен, което тя не може да понася? Коя съм аз? Какво съм аз? И защо съм се родила? Крайно време е да получа отговор на всичките си въпроси. Имам право да знам истината.“

Решителността ѝ нарастваше едновременно с опиянението. „Тази вечер ще се изправя пред нея — каза си Алекс. — Лице в лице. Защо не? — помисли си тя, докато виното освобождаваше скритите в душата ѝ демони и събаряше преградите. — Защо да се примирявам с обидното ѝ държание? — Младата жена яростно удари с юмрук по масата. — Обидно е слабо казано! Тя ме подценяваше още от детството ми. Аз търпях години наред... Скоро ще станат осемнадесет, защото дойдох в тази къща, когато бях само на пет години.“ Болезнените, отдавна погребани спомени изплуваха от мъглата на алкохолното опиянение. Обидата, стаена дълбоко в душата ѝ, бе все така болезнена. „Доведох ти твоето копеле. Тя е твоя и винаги ще бъде

твоя. Ти си нейната майка, но моят син не беше неин баща. Трябва да поемеш най-сетне отговорността си, ако не желаеш жестоко да си изпатиш.“

„Кой е бил баща ми? Дали тя не мразеше спомена за него? Може би той я е изоставил и тя ме мрази именно заради това? Да не би да съм зачената в толкова ужасни обстоятелства, че тя не може да понесе спомена за тях?“

Алекс се изправи, леко залитайки. Време беше да зададе мъчителните въпроси и най-сетне да получи верните отговори.

Влезе в банята, изплакна лицето си със студена вода и се погледна в огледалото.

— Бог ти е дал език, използвай го — кимна тя на отражението си в огледалото. Очите ѝ се сториха необичайно големи, а бузите ѝ бяха много зачервени.

Седна на твърдия стол в коридора на горната площадка и зачака да свърши приемът. Главата ѝ клюмна на една страна и Алекс се унесе в дрямка. Събудиха я оживени гласове. Гостите на Ева си тръгваха, чуваха се прощални целувки и шум от обличане. Алекс примигна, разтърка очите си и се вгледа в последните гости, които се отправяха към предната врата. Когато тя се затвори зад последния гост, Жак, както винаги, я залости и се обърна към Ева:

— Много успешен прием, мадам.

— Да, както винаги — самодоволно отвърна Ева и потри раменете и врата си.

— Ще желаете ли още нещо, мадам?

— Не, нищо повече. Ще отида да видя сина си и след това ще си легна.

— Много добре, мадам.

Жак изчезна в трапезарията. Мърморейки си, Ева се запъти по коридора към стаята на сина си, отвори вратата и тихо влезе вътре. След малко излезе на пръсти и безшумно притвори след себе си. Тръгна по стълбите и когато наближи горната площадка, Алекс уплашено скочи на крака. Решителността ѝ се бе изпарила, чувстваше се нервна, повдигаше ѝ се, а главата ужасно я болеше. Заедно с преминаването на опиянението от шампанското се изпари и смелостта ѝ, но краката ѝ бяха натежали като оловни и тя не можеше да

помръдне. Подпря се на една малка масичка, която се заклати, и чу студения глас на Ева:

— Какво правиш тук?

Алекс изправи масата и се обърна към майка си, опитвайки се да запази достойнство.

— Бих искала да си поговорим.

Отново видя как ледената маска смени презрителното ѝ изражение.

— Ти си пияна! — изсъска Ева с отвращение.

— Не, не съм. Но съм ядосана. Мисля, че е крайно време да получа някои отговори.

— Не ти дължа нищо, включително и отговори.

— О, дължиш ми. — Гневът възвърна решителността ѝ. — Искам честно да ми отговориш. Ти наистина ли си моята майка? И ако си ми майка, защо винаги се отнасяш към мен като към омразен непознат? Защо никога не си ми дала дори частица от вниманието, с което отрупваш Кристофър? Какво толкова съм сторила, че ме държиш настрана като някой беден роднина? С какво Мери Брент успя да те застави да ме приемеш в къщата си, макар да не го желаше? Защо онзи стар пастор идваше да ме проверява? Защо...

— Млъкни! — Гласът на Ева изплющя като камшик. Погледна през рамо, но наоколо нямаше никого.

— Защо се срамуваш от мен? — извика Алекс.

Ева пристъпи крачка напред, дългите ѝ пръсти се впиха в ръката на Алекс и я повлякоха към голямото огледало на стената в коридора.

— Ето отговора!

Алекс се вгледа в отражението си — беше висока метър седемдесет и пет, с широки рамене и едра фигура. В паметта ѝ изплуваха думите на един неин състудент от Оксфорд, който ѝ бе казал, че му напомня за величествената сграда на Роял Албърт Хол. „Лицето ми никога не е било красиво — тъжно си помисли тя, — с този едър нос и издадена брадичка, с тази кестенява коса.“ Лицето ѝ, обикновено бледо, сега бе зачервено от виното и гнева. Бе облечена в семпла бяла блуза и тъмносиня пола, с ниски обувки. Макар да беше по-висока с цяла глава от Ева, Алекс се чувстваше дребна и нищожна.

— Аз съм прочута като Императрицата на красотата. Погледни се в огледалото. Нима е възможно да призная пред света, че имам

дъщеря като теб?

— Но това е жестоко — прошепна Алекс.

— Не. Това е истината. Цялата ми репутация ще рухне като картонена къща, ако разберат, че Ева Черни е родила толкова грозна дъщеря.

Алекс затвори очи. Започна да ѝ прилошава.

— Аз изпълних своя дълг — погрижих се за прехраната ти, за дрехите ти, за образованието ти.

— Но никога не си ме обичала.

— Не мога да обичам такова грозно създание.

— Но това не е естествено.

— Такава е природата ми.

Алекс се намръщи и несвързано промърмори:

— Не е само това, чувствам, че има още нещо.

— Нищо не разбираш. Нито пък имам намерение да ти обяснявам. — Ева пусна ръката на Алекс, но която бяха останали следи от пръстите ѝ. — Върни се в твоя свят. Тук нищо не те очаква, нито сега, нито в бъдеще. Винаги ще имаш пари, защото съм се погрижила да разполагаш с щедра банкова сметка, а освен това си умна. Използвай ума си, за да постигнеш това, на което си способна. Както аз успях.

— Но с мен не успя!

— Няма повече да търпя глупавите ти въпроси. — Ледената маска отново се появи на лицето ѝ. — Знам, че синът ми иска да те вижда, но това няма да промени отношението ми към теб. — Устните ѝ се свиха в леко презрителна усмивка. — Знам всичко, което касае сина ми.

— Както винаги, можеш да узнаеш каквото те интересува за мен.

— Не искам това, което не можеш да получиш. — Ева се обърна към стълбите. — Повече нямам какво да ти кажа.

— Но ти нищо не ми каза.

Ева се извърна.

— Не желая да ти кажа нищо повече. Мисля, че вече се разбрахме за всичко. — Тя замълча и странна сянка помрачи блестящите ѝ очи. — Когато започнах, нямах нищо, бях съвсем сама, при това по-млада от теб. Сама се издигнах. Какво ти пречи да направиш същото? Има ли някакво значение коя си ти? Важно е само

какво желаеш да постигнеш. Трябва сама да изградиш живота си. Както аз го направих. — Алекс видя как погледът ѝ отново се избистри и върху красивото ѝ лице се появи обичайният безразличен израз, който тя така добре познаваше. — Когато се събудя на сутринта, не искам да те заваря в къщата си. — Обърна се и бавно продължи по стълбите.

Алекс остана като вцепенена, с поглед, прикован в затворената врата на спалнята на майка си. Чувстваше се отчаяна, объркана и напълно безпомощна. Повдигна ѝ се, закри устата си с ръка и се завтече нагоре по стълбите към банята си.

Когато Макс се обади от Париж, Патси му разказа какво се бе случило.

— Скоро ще бъда в Лондон. Ще отида до Кеймбридж, за да се видя с Алекс.

— Знам, че си ѝ истински приятел, Макс.

Нещо в гласа на Патси го накара да попита:

— Ти се тревожиш за нея, нали?

— Тревожа се, защото и аз съм отговорна за това, което е Алекс. Аз бях и си оставам стара мома. Алекс не знае какво означава нормално семейство, в което всички се обичат.

— Ти ѝ даде много обич и топлина.

— Дадох ѝ всичко, на което бях способна, но майка ѝ имаше гибелно влияние върху нея. Алекс е още много млада, но отсега се смята за стара мома. За нея радостите на младостта са непознати. Тя не познава никакви удоволствия, Макс. Никакви танци, никакви срещи, никакви забави. Само работа. Живее затворено и самотно, макар да има научни степени...

— Патси, Патси... Никога не съм те чувал да говориш толкова отчаяно.

— Не искам Алекс да стане като мен. Аз трябваше да се грижа за майка си, която бе инвалид. Трябваше да осигурявам прехраната ни, а когато се сетих да помисля за себе си, вече бе много късно. Не искам това да се случи и с Алекс.

— Остави всичко на мен, Патси. Ще направя каквото мога.

— Нима винаги не си го правил? — тъжно се усмихна Патси.

ГЛАВА ШЕСТНАДЕСЕТА

Швейцария, 1988 година

На сутринта, в деня на погребението на Крис, Алекс стана рано и в седем и половина слезе на партера. Не успя да се наспи — мисълта за предстоящата церемония не ѝ даде покой през цялата нощ. В кухнята завари само Джоунс. Ева не позволяваше да я будят преди десет сутринта, затова камериерът ѝ се залавяше с подготвянето на закуската на мадам едва към девет. Джоунс седеше на стол до голямата кухненска маса и отпиваше кафе с мляко от чашата си. Щом Алекс се появи на прага на кухнята, камериерът вдигна глава и я изгледа учудено:

— И ти ли сънува кошмари? Никога не съм прекарвал такава тежка нощ, а днес ме чака много работа, да не говорим колко ме натовари мадам през изминалата седмица...

Алекс си наля кафе в свободната чаша, стори ѝ се, че долавя смътна промяна в отношението на камериера към нея.

— Как е тя?

— Странно, но сега се чувства по-добре. Спа спокойно, като новородено бебе. Може би се дължи на успокоителните хапчета. От доста време насам не пропускам да ѝ сложа едно хапче в сутрешното кафе и още едно в кафето преди мръкване. Нейните самоуверени лекари нищо не струват пред мен. Но лошото е, че напоследък се храни много зле. Да мине най-после това погребение, след това тя ще се възстанови... Посъветвах я да влезе в клиниката, за да излекува нервите си. Не помня друг път да е преживявала такава дълга и сериозна криза... А да знаеш каква кореспонденция се натрупа! Писма, телеграми, обаждания по телефона. Ще има с какво да се занимава може би през следващия половин месец... Ще се кача горе само за минута, за да ѝ подготвя дрехите. Според мен най-сполучливият избор ще бъде онзи прелестен черен костюм от Юбер дьо Живанши^[1], който ѝ ушиха за погребението на свекърва ѝ, в

комплект с онази кокетна шапчица от Жан Берт, защото към нея може да се постави траурен воал.

— Ненавиждам черния цвят — обади се Алекс.

— Да, разбирам, не ти подхожда, нали затова не го харесваш? И ти трябва да си подбереш няколко цвята, които да доминират във всичките ти тоалети също като мадам. Нали не ѝ се сърдиш след всичко, което се случи? Когато разбрах, че и двете ще останете за известно време във вилата, много се разтревожих. От седем години, откакто работя за мадам, не съм я чувал да отронва дори една дума за теб.

— От много повече от седем години между нас двете съществуват доста специални отношения.

— И аз отдавна не съм се срещал с хората от моето семейство, защото те недвусмислено ми заявиха, че предпочитат да съм някъде по-далече. Но сега отношенията между теб и мадам са напълно променени, нали не се заблуждавам, Алекс? Искам да кажа, че отсега нататък тя няма да разговаря с никого, освен с теб, нали правилно съм отгатнал?

— Точно сега, Джоунс, ти си по-близък с нея от всички в тази вила и я познаваш най-добре. Мога ли да перифразирам онази прочута мисъл и да заявя, че никоя жена не е героиня в очите на своя камериер?

Джоунс я дари с усмивка, преливаща от престорена скромност.

— Е, не бих го отрекъл, че изглеждаме доста... хм, близки в очите на околните, и то още от първия миг, когато съдбите ни се кръстосаха. Както не мога да отрека, че понякога тя става доста трудна за понасяне. И ние сме имали нашите малки търкания и скандали, както и периоди, изпълнени с мълчание или едносрични отговори, но кой човек може да избегне тези моменти в живота си? Толкова много грижи ѝ се струпаха, макар тя винаги да успява да се справи с тях.

— Както и със задачата от бедна емигрантка да се издигне до бляскава принцеса.

— Хм, никога не съм я виждал като бедна и окъсана емигрантка... но съм готов да се обзаложа, че и дрипи тя би носила с достойнство, дори ще изглеждат на нея като царствени одежди. Това е вродена дарба у нея, защото има неща, които не могат да се усвоят и при най-голямо старание: или го притежаваш по рождение, или не. Защото не всичко в този прекрасен свят може да се купи с пари, но за

съжаление твърде малко жени проумяват тази проста истина. Може би всичко се дължи на нейната унгарска кръв.

— Австро-унгарска, бих казала.

Джоунс презрително изсумтя.

— Няма значение. Мадам е истинска космополитна личност.

— А разказвала ли ти е за ранните си години?

— О, скъпа, в нашите разговори ние никога не споменаваме за годините! В спомените неизбежно се скъсяват отминалите периоди: ако са изтекли десет години, на теб ти се струва, че е са минали само пет, а ако говорим за период от пет години, той ти изглежда като една година и така нататък. Чувал съм я да казва, че много хора са се интересували как е започнала, но отдавна не обръщам внимание на подобни празни приказки. — Той облиза устните си. — А що се касае за поверителни сведения, за тях моите устни са запечатани завинаги, както се говори за мен сред познатите на мадам Черни. — Отпи още от кафето си, но чашата остана в ръката му. — Можеш ли да си представиш какво се случи миналата седмица? За моя огромна изненада мадам неочаквано се зае да ми разправя за спомените си от далечното минало. Може би защото нищо не ни напомня така силно, че всеки от нас е смъртен, както вестта за гибелта на някой от най-близките ни хора? Ровеше в кутиите с бижута, когато внезапно откри на дъното на едната от кутиите малка брошка във формата на буквата „А“... Брошката не ми се видя нещо особено, дори бих казал, че е доста евтиничка, дори не беше позлатена, но щом вдигнах очи към лицето ѝ, се вцепених от изненада. Никога няма да забравя изражението ѝ в онзи миг! Опитах се да я разсея с някоя от моите нескопосани шеги... че в тази дреболия надали има нещо повече от сантиментална стойност или нещо от този род, не помня точно...

„Това е първото бижу, което някога съм притежавала...“ — каза тя.

— Но защо с формата на буква „А“? — учуди се Алекс. — Би трябвало да е с буква „Е“ от Ева.

„Това е второто ми име, каза ми мадам тогава. «А» от Анна.“ Сякаш не се занимавам с паспорта ѝ и другите ѝ книжа от толкова години, сякаш не помня наизуст всичките ѝ имена: Ева Черни Бингъм ди Марчези де Баранка!

— Какво означава това „де Баранка“ накрая на името ѝ?

— Това е малък спомен от последното ѝ прегрешение. Той беше аржентинец, увличаше се по играта на поло също както първия ѝ съпруг... Е, кой знае всъщност името на първия ѝ съпруг, а? Искам да кажа, че все трябва да си имала баща, нали? Или ти не си нейна истинска дъщеря... „кашер“, както казваме ние, евреите... и заради това тя отказва да те признае за свое дете?

— Първият ѝ съпруг се е наричал Джон Брент — обясни му Алекс със свито гърло.

— Ааа, така ли...? — Джоунс с такава стръв облиза устните си, сякаш изпитваше физическа наслада от неочакваното разкритие за миналото на господарката си. — Но тогава излиза, че тя е нарушила брачната клетва.

— Какво говориш?

— Много добре знам какво говоря. Тя се е омъжила за втория си съпруг, като се е представила за неомъжена. Нито веднъж, в нито един документ не е било споменавано името Брент, иначе щях да го запомня. Знам наизуст документите около всичките ѝ женитби и си спомням отлично, че на брачното свидетелство между нея и нещастния баща на горкия Крис тя е била записана с името Ева Черни, семейно положение: неомъжена. — Джоунс замислено поклати глава, очите му блестяха от възбуда и трескаво обмисляне, промени се дори и акцентът му — изпод изискания говор, възприет от богатите семейства по Източното крайбрежие на САЩ неусетно се прокрадна, като ръжда под прясно нанесена боя, кокни или изкълченият жаргон на прадедите му от Южен Лондон. — И когато видях как тя стисна яростно малката брошка в ръката си, си припомних нещо, което тя очевидно отдавна бе забравила. Току-що бяхме кацнали на летището „Кенеди“ в Ню Йорк и тя ме бе изпратила за багажа... а при всяко пътешествие мъкнехме огромен багаж... когато се приближи някаква непозната жена... хубавичка, бих казал дори, че ми заприлича на истинска лейди... и я заговори: „Анна! Вие сте Анна Фаркас, нали?“. О, да беше видяла лицето на майка ти в онзи миг, косите щяха да ти настръхнат! Но само след една-две секунди тя се овладя и отвърна с леден тон: „Грешите, мадам, моето име е Ева Черни“. Яростно тръгна към колата и трябваше да разблъскам навалищата на тротоара, за да я настигна, иначе щеше да подкара колата без мен и да ме остави сам на летището. — Джоунс тъжно кимна. — И сега тази малка, загадъчна брошка... Защо пази

такава евтина дрънкулка? Има прелестни бижута, някои от тях — фантастично скъпи, има дори диаманти, каквито никъде другаде не съм виждал, а съм виждал доста скъпоценности през живота, момиче, можеш да се довериш на паметта на стария Джоунс. Нищо чудно, че напоследък мисли само за миналото. А може би и за старостта, и за смъртта.

— Каза ли още нещо за мен?

— Нито дума. Но нали се срещнахте? Едва не получих удар, когато ми нареди да сляза на партера и да поканя дъщеря ѝ в спалнята, ако тя може да ѝ отдели няколко минути. Нима е имала дъщеря и го е криела от мен през всичките тези години! И как можа да каже: ако може да ѝ отдели няколко минути! И още нещо ме смая — за пръв път мадам не нареждаше, а молеше някой да я посети. Тогава си зададох въпроса: „Нима тази Александра Брент притежава някаква тайнствена власт дори над мадам Черни?“. Но повече не чух нито дума за теб. Да не сте отново в ледников период? — попита Джоунс, привидно нехайно, макар в същото време да изгаряше от любопитство.

— Никога не сме го напускали — предпазливо отвърна Алекс.

— Е, ти нали се славиш като много умна, сигурно по-добре знаеш от мен. Аз си оставам само един скромен камериер и нищо повече. Мадам не обича да общува прекалено често с умни жени, може би защото се опасява, че те бързо ще схванат същността ѝ. — Той се замисли, преди да продължи: — А ти си живяла при баща си, познах ли?

— Да, до деня на смъртта му.

— И аз си мислех същото. Но ти явно си идвала и преди тук, във вилата, щом те познава икономът Жак, пък и някои от другите прислужници.

— Да. Прекарала съм доста голяма част от живота си тук, в тази къща.

— Добре, аз мога само да се радвам, че си запазила здравия си разум и заедно ще изпратим горкия Крис в последното му пътуване. Защото тя още не може да се съвземе. На нея всичко ѝ се струва пропаднало. Тя кроеше големи планове за бъдещето на Крис, големи планове...

— Знам.

— Обаче бих казал, че сега обръща погледа си към теб, и то само благодарение на обстоятелството, че си няма никого друго... искам да кажа, в семейството си. Иначе аз винаги ще бъда до нея, както и мистър Макс... а той я разбира по-добре от всички нас... но ние не сме членове на семейството ѝ.

— А пък аз бих казала, че ти си много по-близък с нея, отколкото аз, въпреки че съм член от семейството ѝ.

— Хм, може би тъкмо тук се крие хитростта ѝ. Може би иска да те привлече в семейното лоно, за да те държи изкъсо.

— Хубаво е, че си мислиш така — замислено отвърна Алекс и стана от стола. — Искам да се поразходя.

— Да, няма да е зле, ако се зачервят бузите ти от разходката на чист въздух. — Той я хвана за ръкава в мига, когато тя мина покрай него. — Но знаеш ли какво ми хрумна? Може би е добре да си сложиш малко руж на лицето, плюс грим, за да подчертаеш скулите си. Ще видиш, че изразът на лицето ти веднага ще се промени. — Джоунс я огледа критично. — Знам кой от гримовеите на мадам Черни ще свърши най-добра работа в случай като твоя... има много приятен нюанс... защото сега изглеждаш много зле. Извини ме, че ти го казвам така безцеремонно, но все някой трябва да ти помогне, нали?

— Ще запомня жеста ти — въздъхна Алекс. — И съм ти благодарна за съвета.

За пръв път през този ден на лицето ѝ се появи бледа усмивка.

Останал сам, Джоунс събра чашите от масата, изми ги, избърса ги и ги върна в бюфета. Докато разтребваше машинално и мачкаше кърпата в ръцете си, камериерът си припомняше разговора с Алекс. „Не е грозна, макар по нищо да не прилича на майка си... Но тези едри кости... Макар че, по всяка вероятност, тя не го преживява чак толкова тежко... но няма не може да се намери и за нея подходяща козметика...“

Качи се по стълбата и влезе в будоара на Ева. Стените бяха облицовани с високи огледала, а зад тях бяха монтирани скритите шкафове с нейните кърпи и хавлии, бельо и тоалетни принадлежности. Кожените ѝ палта се съхраняваха в отделно помещение, където климатичната инсталация поддържаше специално подбрана по-ниска

температура. Камериерът отмести плъзгащите се огледални врати с ловък жест, трениран от дългогодишната му практика, и извади светлосивата сатенена рокля на мадам, украсена с черна дантела. Взе и чифт нови черни копринени чорапи в целофанова опаковка, намръщи се, докато оглеждаше замислено дългата поредица от безупречно лъснати обувки, и накрая се спря на затворените черни обувки от шведска кожа с шестсантиметрови токчета — мадам обичаше да изглежда по-висока, добави черната лачена чантичка, малка, но достатъчна, за да поеме огледалцето и носната кърпичка, също в черно. Джоунс се замисли и добави още една носна кърпичка. Отиде в другото отделение на вградения гардероб и порови сред висящите рокли — всичките черни и скроени така, че да прилепват към тялото ѝ, но с лек шлиц покрай бедрото, за да облекчат ходенето — и най-последно намери черния воал, който отдавна не бе влизал в употреба. „Ще подхожда чудесно на черния костюм на Живанши, особено с копчетата от перли. Но дали да ѝ потърся още нещо...“

„Ето, може би това... не, много е демоде — мърмореше си камериерът, без да престава да оглежда дългата поредица от дрехи. — А сега да изберем и шапка. — Протегна ръка към дългата лавица вляво. Кой знае защо, мадам настояваше шапките ѝ да бъдат подреждани винаги в левия край на дългия вграден гардероб, простиращ се по цялата стена на помещението. Джоунс изтегли едно от дълбоките чекмеджета, опрени над лавицата, отвори го и откри в него дузина кокетни шапки с неподправена еlegantност, но всяка с рязко отличаващ се силует. — Да — каза си Джоунс. — Ако успея да я убедя да прибере косата си назад, тази ще ѝ подхожда най-много. Воалът ще го спусна ето така... — Извади чекмеджето от релсите и го остави на пода в средата на помещението. Около черния креп се извиваше лъскава лента от фина черна коприна, с два инча ширина. — А сега — промърмори Джоунс — ще прибавим и брошката с перлите... да, стана чудесно...“

Приключил с подбора на тоалета на господарката си, камериерът излезе през вратата, прекоси салона и на пръсти се доближи до вратата на спалнята на мадам. Долепи ухо до дървото. Нито звук не долиташе през масивната врата. Джоунс се закашля. Някаква остра миризма стегна гърлото му. „Нима нещо се е запалило? — камериерът се ужаси, когато гърлото му отново се задави от дима. — Гори! Нещо гори!“

Господи!“ Натисна силно дръжката на вратата, но без резултат. Потропа отчаяно на вратата:

— Мадам! — Никакъв отговор. Камериерът затропа по-яростно. — Мадам... — Натисна с все сила дръжката на вратата. И този път никакъв отговор. Обърна се, завтече се към бюрото в ъгъла на салона, с трескави движения изхвърли чекмеджето на пода и вдигна ключа. С три скока се върна до вратата на спалнята на Ева, но, за негов ужас, ключът отказа да влезе в ключалката. — Заклучила се е отвътре! — диво изкрещя паникьосаният мъж и побягна по стъпалата към стаята на адвокатата на горния стаж.

Макс бе събуден от рязкото дърпане. Първото, което се изпречи пред очите му, бе обезумялото лице на камериера на мадам.

— Какво, по дяволите...

— Не мога да вляза в спалнята на мадам! Заклучила се е отвътре, Макс. Мирише на нещо изгоряло... Под вратата... дим...

Макс веднага рипна от постелята си. Спеше гол, но сега за секунди навлече халата, метнат на близкото кресло, без да обръща внимание на изсумтяването на Мойра в просъницата. Жената не се събуди, само се завря още по-навътре под завивката.

— Извинявай — смотолеви Джоунс, — но освен теб нямаше кого да повикам. Искях само да проверя кутиите с бижутата й. Бях й приготвил дрехите за днес... когато усетих нещо подозрително. Не можех да се реша дали да й избира брошката с перлите... — припряно бърбореше Джоунс, докато се мъчеше да настигне Макс по тихия коридор.

Но Макс не го чуваше. След по-малко от минута се озова пред заключената врата на спалнята на мадам, с все сила удари по нея и силно извика:

— Ева! Отвори!... Ева! — Задави се от дима и се разкашля. — Прав си. Нещо гори вътре... стой тук. — Джоунс се дръпна уплашено, а Макс се отстрани на няколко крачки, засили се и с лявото си рамо връхлетя върху вратата, но тя не се помръдна от удара му.

— Няма да помогне! — отчаяно изпищя камериерът. — Сега се сетих! Тези врати ги доставиха от някакъв стар манастир, по специална поръчка на мадам... Дебели са колкото ръката ми.

— А прозорците?

— Никога не оставям отворен прозорец в спалнята й.

Макс се завтече към прозорците на салона, разтвори ги със замах и погледна към прозорците на спалнята.

— По дяволите, затворени са! — Двамата мъже се спогледаха безпомощно. — Господи! — Викът на Макс така стресна камериера, че той подскочи от шока. — Стълбата! — Макс вече тичаше към коридора и раздаваше заповедите си в движение. — Бързо я намери! Домъкни я под прозорците ѝ, но по-бързо, стига си се мотал, глупако!

С помощта на един от градинарите, привлечен от суматохата, Джоунс откри стълбата и я довлече под прозорците на спалнята. Макс вече се катереше по високата магнолия, но клоните ѝ се оказаха орязани — Ева бе настояла да ги отсекаат, за да не запречват слънцето пред прозорците ѝ.

— Не мога да стигна до прозорците — изпъшка Макс. — Има поне пет стъпки до балкона. Дай стълбата по-насам! — Джоунс и градинарят я преместиха, а Макс провисна от най-дългия клон.

— Приличаш на Тарзан — подвижна Джоунс, но очите му се разшириха от изненада, като видя как Макс смъкна халата си, който спъваше движенията му, и протегна голия си крак към най-високия напречник на стълбата. Тя се олюля заплашително, обаче Джоунс и градинарят веднага се вкопчиха в нея и я задържаха. Макс пъргаво се повдигна на ръце и се преметна през перилото на балкона.

— Ще счупя стъклото! — кресна адвокатът. — Някой да ми хвърли горе халата, за да увия китката си.

С неподозирана пъргавина Джоунс се добра до падналия халат и се метна на стълбата, изкачи се до най-горния напречник и го подаде на Макс, а той го усуква набързо около ръката си и счупи най-близкото стъкло. Алармената инсталация веднага се задейства и нададе ужасяващ вой.

— Някой да отиде и да изключи тази щуротия! — задъхано заповяда Джоунс от стълбата. Градинарят се спусна да изпълни нареждането му, стълбата се разклати и ужасеният камериер едва не се озова на тревата под балкона, но в последния миг успя да се докопа с треперещи ръце за парапета. Макс му помогна да се прехвърли на балкона.

— Боже мой, сякаш гледам сцена от някакъв приключенски филм... или може би сънувам, а? — задъхано прошепна Джоунс и се наведе, за да влезе след Макс в задимената спалня. — О... господи,

какво е това? — Стаята сияеше в светлината на десетките свещи, поставени навсякъде — по пода, по масичките, над камината. — Нищо чудно, че подуших миризмата... — Макс се наведе над широкото, царствено легло, озарявано от блясъка на свещниците, на което се бе изтегнала Ева, великолепно гримирана, с пресен маникюр и безупречна фризура. На отпусната ѝ ръка искреше едрият смарагд върху пръстена, подарък от Кристофър Бингъм IV. Лежеше по гръб, в пищната си дантелена нощница от лъскав сатен в прасковен цвят, с марокеновите пантофки на краката си, със скръстени ръце на гърдите си, притиснали фотографията на единствения ѝ син.

— Мъртва ли е? — изхлипа Джоунс.

— Не... долавям пулс, но доста слаб...

Джоунс се хвърли към празната бутилка, търкулнала се върху нощното шкафче на Ева. Поклати го, помириса го и ужасено изпищя:

— Хлорхидрат! Откъде го е намерила...? — Погледът му се закова върху празната бутилка. Грабна го и отново го помириса. — Хм, но това е водка! Тогава някъде тук би трябвало да се търкаля и второто шише...

— Стига си бърбил! Веднага телефонирай в клиниката! Бързо, по-бързо! Кажим им да се приготвят за случай с отравяне... да вземат всичко, каквото там е нужно... и онзи французин.

— Делор?

— Да, нали той е най-добрият им лекар?

— Всички са една стока! — сърдито изфуча Джоунс, но чевръсто набра номера.

Макс грабна кашмирената постелка, оставена на пода пред леглото, и надве-натри зави Ева, потънала в дълбок, непробуден сън, преди да я вдигне на ръце.

— За бога, нека най-после някой да дръпне шалтера на тази алармена уредба! Този вой съвсем ще ме влуди! — Думите му още не бяха заглъхнали, когато един от притичалите прислужници изключи инсталацията. — Слава на бога... че дойдохме навреме... о, Джоунс, помогни ми да отворя вратата... трябва час по-скоро да я замъкнем в клиниката!

Алекс замислено бродеше край езерото, когато до ушите ѝ достигна провлеченият вой на алармената инсталация. Закова се на място, но в следващия миг хукна към вилата. Щом връхлетя в преддверието, насреща ѝ откъм стълбите се зададе Макс, чисто гол, понесъл на ръце майка ѝ, увита в някаква постелка, с безпомощно увиснали ръце.

— Комбинация от хлорхидрат и водка... — задъхано ѝ обясни той. — Ще я закарам в клиниката, дано само онези с линейката да не закъснеят!

— Ще успееш, Макс! — извика Алекс и се затича към съседната стая. Там висяха палтата на слугите. Грабна първото, което ѝ попадна под ръка и се върна при предната врата тъкмо в мига, когато камериерът се присъедини към тях.

— Казаха, че по спешност оборудват за нея специално помещение... с всичките му там апаратури... — припряно заговори Джоунс. — А аз викнах на шофьорите да изкарат ролс-ройса от гаража!

— Добре, че си се сетил... Ето... помогни ми да я оставим в този стол, а после ще я наметна с това палто...

— Внимавай! — изохка Джоунс. — Да не предизвикваме смъртта! — Но въпреки страха си той помогна на Макс да положат смъртнобледата Ева на стола. Макс се обърна, грабна палтото от ръцете на Алекс, която не успя да промълви дори една дума, и загърна безжизненото тяло на господарката си. „Дано Иисус се смили и този път над нея!“ — помоли се Макс.

— Но ти си бос! — сепна се Алекс и си възвърна способността да говори.

— Никъде няма да ходя... нали колата е готова?

Алекс се приближи до вратата.

— Сега ще я докарат пред стъпалата...

— Добре... да отворят вратата... и по-бързо!

Алекс разтвори широко пред него двете крила на масивната врата, а Макс настани безжизнената Ева на задната седалка на ролс-ройса. Макс спря с ръка Алекс, която понечи да се настани на седалката до нея.

— Не! Ти ще останеш тук и ще надзираваш къщата. С мен ще дойде само Джоунс.

— Обади ми се оттам веднага щом научиш нещо! — извика Алекс след колата, която потегли щом мъжете се настаняха до шофьора. После се обърна и пое по стъпалата към зеещата врата. Преддверието бе изпълнено с разтревожената прислуга — всички се бяха струпали до вратата, заедно с Памела и Мойра.

— Мадам е взела свръхдоза успокоителни лекарства — равнодушно рече Алекс. — Макс и Джоунс я отведоха до клиниката. А на нас ни остава само да седим тук и да чакаме.

— Боже мой... — изхлипа Мойра. Памела нищо не каза, но изглеждаше много бледа и изплашена.

— Защо се задейства алармената инсталация? — попита Мойра, когато слугите започнаха да се прибират по стаите.

— Макс счупи прозореца, за да влезе в спалнята ѝ, а към прозорците са свързани датчиците на инсталацията.

Алекс пое по стълбите, заедно с двете жени зад гърба си.

— А какво е изпила? — полюбопитства Мойра.

— Хлорхидрат и водка.

Алекс пресече салона на Ева и влезе в спалнята. Но на прага се закова като вцепенена и Мойра изплашено се втурна към нея.

— О, господи... — Мойра инстинктивно произнесе същите думи като Джоунс преди малко. — Погледни... прилича на параклис...

Някои от свещите бяха загаснали от вятъра, нахлул през счупения прозорец, но останалите продължаваха да горят. Алекс ги обиколи, като гасеше една по една, но когато се приближи до завесите, под обувките ѝ изхрущяха парчета от стъкло. Приклезна и започна да събира парчетата.

— Всичко е обмислила... винаги е била много досетлива — промълви Мойра, докато се оглеждаше наоколо. — И защо е запалила всичките тези свещи? Трябва да са повече от петдесет...

— Погрижи се тях, моля те. Аз ще събера стъклените парчета.

— Как можеш да си тъй невъзмутима? — остро попита Мойра. — Майката ти се опита да посегне на живота си, а ти...

— Нима предпочиташ да изпадна в истерия?

— Не, разбира се, не, но... хм, струва ми се, че сега аз съм шокираната от нас двете.

Алекс не отговори, изхвърли счупеното стъкло в кошчето за отпадъци, вдигна глава и в този момент забеляза, че Мойра тършува из

вещите, нахвърляни върху нощната масичка до леглото на мадам.

— Какво правиш? — сърдито извика Алекс.

— Как какво? Търся предсмъртното ѝ писмо, какво друго?

— Но тя още не е мъртва!

— Виж това... — Алекс се обърна към Памела, която ѝ сочеше към фотографията, която Макс завари в застиващите ръце на Ева. На снимката се виждаше Крис.

Мойра бързо се извърна към тях.

— О, не мога да го понеса... — Лицето ѝ рязко преbledня. Очевидно Мойра се бе надявала на повече драматични улики. Повдигна копринените чаршафи, напъха ръката си под възглавниците. — Никакво писмо няма... — прошепна тя и се огледа унило. — Може би въобще не ѝ е било до писане на писма след тази трагедия, която изживя със сина си... — Въздъхна опечалено. — Предполагам, че ще се наложи да отложим погребението... — В тона ѝ се долавяше намек, че е редно дъщеря ѝ да се погрижи за непредвидените промени в програмата за церемонията.

Памела закри очите си с ръка.

— Защо не отидете долу в кухнята и да пригответе една кана с кафе? — предложи Алекс. — Мисля, че не е зле да изпием по една чаша.

— О, господи, о, не мога да се опомня... А ти как можеш да говориш за кафе в такъв момент? — изсъска Мойра и тръгна към вратата. Алекс сложи ръка върху рамото на Памела и я накара да седне на леглото.

— Не се разстройвай! Никога не се е отличавала с тактичността си.

— Вярваш ли, че Ева е искала да сложи край на живота си?

— Никой не знае какво е решила да стори със себе си. Правила е досега няколко опита за самоубийство, така че от нея всичко може да се очаква.

— Но този... хлорхидрат е доста силно съединение, нали?

— Да, струва ми се, че е опасно, но зависи колко е погълнала.

— Ти видя ли я?

— Съвсем за кратко. Беше изпаднала в безсъзнание.

— Знаеш ли, че една сутрин я заварих в параклиса. Аз се отбивам там всяка сутрин, но в този ден тя... тя ми стори път, за да

коленича до нея. За пръв път изпитах съчувствие към нея, сякаш нещо ни свързваше... Нищо странно всъщност, нали и двете страдаме, нали и тя, и аз сме изгубили най-скъпия ни човек... Болката е еднакво жестока и за двете ни. Лицето ѝ бе забулено от воала, но видях очертанията на очите ѝ през него... потръпнах тогава... като че ли надърнах в две черни дупки... Нито дума не си разменихме, но по някакъв странен начин се усещахме свързани една с друга и... и може би ѝ олекна от присъствието ми, не знам, не съм сигурна... Може би бди в параклиса всяка сутрин, може би... Макар да не се е променила, все си е такава, студена и егоистична...

— Мисълта за погребението може би е сломила волята ѝ за живот.

— А как, според нея, се чувствам аз? — изхлипа Памела. — Ако тя е искала да умре, защо не го е сторила по-рано, защо е чакала до днес? Защо избра тъкмо сутринта, когато ще погребем сина ѝ, за самоубийството си?

— И преди е постъпвала по същия начин — тихо поясни Алекс, неспособна да се разплаче — струваше ѝ се, че сълзите ѝ завинаги бяха пресъхнали.

— Винаги е обожавала величествените представления — забеляза Памела. — Не иска да се раздели със сина си, затова е решила да го последва дори и в гроба. Що за жена е това, за бога?

— Не, Памела, не ми се вярва, че решението ѝ е било импулсивно — промърмори Алекс и се огледа, за да открие някоя незагасена свещ. — Тази сцена е била планирана и старателно подготвена.

— Никога няма да ѝ го простя — обади се Памела, а красивото ѝ лице се сбърчи от гняв. — Когато заговорят за Крис, хората веднага ще си кажат: „Помните ли деня, в който клетата му майка се опита да се самоубие, само броени часове преди погребението на злочестия си син?“. — Памела избухна в плач. Алекс седна до нея на леглото, опитвайки се да я успокои, но не знаеше какво да предприеме, освен да я погали по косата и тихо да ѝ нашепва утешителни слова. В този миг на вратата се появи Мойра с подноса с кафето. Алекс чу стъпките, замрели при вида на разплаканата приятелка на Крис, и вдигна глава.

— Но аз... аз вече ви нося кафето...

— Върни го обратно. Ще изпратя Памела до спалнята ѝ и ще ѝ дам успокоително.

— Не е чудно, че не издържа. Много ѝ се натрупа на горката Памела... Аз лично никога не съм разбирала нито нея, нито мадам Черни. Имаш ли нужда от помощ?

— Подай ми ръка, за да я прегърнем от двете ѝ страни и да ѝ помогнем да се добере по стълбите до стаята си.

Двете жени довякоха примаялата Памела до стаята ѝ и докато Мойра я настаняваше в леглото, Алекс влезе в банята, за да потърси приспивателно лекарство в аптечката над умивалника. Намери в шкафчето една опаковка могодон — таблетки по пет грама. Върна се при Мойра и я попита:

— Колко хапчета да ѝ дам?

— Чакай да погледна... о, само половин хапче, в никакъв случай повече! Иначе ще проспие погребението и тогава да видиш какво ще се случи с нас двете. Ето, вземи... — Мойра извади таблетката, счупи я с нокътя на палеца си, пъкна половината в устата на Памела, пое чашата с вода от ръката на Алекс и я накара да преглътне.

— Ще остана при нея, докато заспи — рече Алекс.

Мойра недоволно поклати глава.

— Защо Ева Черни винаги успява да съкруши живота на всички около себе си?

Най-после Макс телефонира от клиниката тъкмо когато Алекс се бе приготвила за най-лошата вест.

— Ще оживее. Тъкмо навреме сме я завели в клиниката. Само още един час и щеше да бъде прекалено късно. Косата ми настръхва при мисълта какво би станало, ако Джоунс бе решил да не смуцава съня ѝ до дванадесет на обед...

Макс чу в слушалката развълнуваното дишане на Алекс.

— Разбирам, скъпа, че и ти си много изнервена. Веднага щом уредя някои формалности тук, ще се кача на колата и ще се върна при теб. Искам да ми приготвиш цяла кана кафе. Умирам за чаша горещо кафе, приготвено от теб.

— А погребението ще се отложи ли?

— В никакъв случай! — Макс не успя да прикрие изненадата в гласа си.

Мойра беше с Алекс, когато Макс влезе в кухнята. Мойра вдигна глава и гневно изкрещя:

— Как можеш да се разхождаш из Женева в този вид?

— Не, Мойра, успокой се, току-що свалих дрехата си. — Обърна се към Алекс: — Изпратих съобщение във вестниците, че погребението ще се проведе без Ева, понеже тя е изпаднала в дълбок стрес, покрусена от смъртта на единствения си син.

— А къде е Джоунс?

— Той заяви, че е длъжен да остане край леглото на мадам.

— Нищо чудно да присъствам на най-слабо посетеното погребение, на което някога съм била свидетелка — сърдито отбеляза Мойра.

— А ти да не би да искаш някое пищно шоу? — Алекс изненадано вдигна поглед към Макс. Той рядко избухваше, но този път в тона му се долавяше необикновено силен гняв. — Върви си! Аз по-добре от теб знам как да се справя с погребението...

Мойра изскочи от кухнята със зачервено лице.

— Успокой се, Макс — тихо промълви Алекс.

— Да се успокоя ли! Какво, по дяволите, става тук? За бога, още е едва девет и половина сутринта, но вече преживяхме един опит за самоубийство. А в дванадесет ни очаква погребение!

Алекс нищо не отговори, защото Макс имаше право да се гневи срещу съдбата.

— Не трябваше да я оставям да стигне дотам — замислено рече адвокатът и прокара ръка през косата си. Тази сутрин не му остана време да се обръсне и по лицето му се очертаваха бръчки, които Алекс не бе забелязвала досега. — Тя не обича самотата. Но ми се струва, че обстоятелствата се промениха и затова реших да я оставя да изживява мъката си в усамотение... — Внезапно се разсмя горчиво и Алекс се сепна. — И какво се получи? Видя ли спалнята ѝ? Толкова свещи не съм виждал дори в катедралата „Свети Патрик“!

— Но ти не си неин телохранител — намеси се Алекс.

— А кой, по дяволите, изпълнява тази задача тук?

Лицето на Алекс потрепна и Макс каза веднага.

— Съжалявам, хлапе, но не можах да се сдържа. Много ми се струпа напоследък... Не ми се сърди, ако понякога повишавам тон.

— Вече съм зряла жена — обясни му Алекс с толкова спокоен тон, че той я изгледа недоумяващо. — Не мислиш ли, че е време да престанеш да ме наричаш хлапе? Както и аз отдавна съм наясно, че и ти не си Хъмфри Богарт.

— Момиче... — зае се Макс да имитира леко провлечения глас на прочутия киноартист — ще ми кажеш ли най-сетне какво става тук...

Алекс прехапа устни, но не можа да сдържи смеха си.

— Ето, момичето ми, така е по-добре. И стига си се сърдила на добрия стар Макс. — Взе брадичката ѝ в едрата си длан. — Изглеждаш уморена не по-малко от мен. Какво ще кажеш за едно питие след всичките тези сърцераздирателни истории?

Алекс мълчаливо кимна.

— Крайно време беше. Пригответи масата, докато си взема душа и се преоблека в чисти дрехи. И се погрижи за по-стабилна закуска... такива трагедии винаги се отразяват на стомаха ми.

След драматичните събития от сутринта дори и погребението не успя да ги развъълнува. Над всички тегнеше мисълта за отсъствието на Ева — дори и сега тя доминираше като невидима сянка.

В малката църква отекваха смирените молитви. Само Памела, унесена в благопристойната зауспокойна литургия, мислеше за Крис. Макс, който не я изпускаше от погледа си, бе готов да се притече всеки миг, за да я прихване под мишниците, ако краката ѝ се подкосят. Сутринта се опита да я убеди да не идва в църквата, но Памела му отказа и студено стисна устни. В отсъствието на Ева начело застанаха, като опечалени близки, лелите на Крис — сестрите Бингъм, пристигнали от Ню Йорк още предишния ден, за да застанат в църквата за сутрешното бдение. Те разговаряха само с Макс, а когато Памела се разхлипа, едната от тях се извърна и я изгледа без капчица жалост. Алекс си каза, че в погледа на лелята на Крис лесно можеше да се прочете суровото пуританско обвинение, затова побърза да прегърне Памела през раменете и да отвърне на студения поглед на мисис Бингъм.

Настъпи най-тягостният миг — когато трябваше да изпратят ковчега в крематориума. Памела избърса сълзите си и с втрещен

поглед изгледа луксозния ковчег, но щом процесията премина покрай нея, тя рухна като лист, отнесен от вятъра.

— Аз ще я прибера във вилата — каза Алекс на Макс и отпусна ръка на рамото му, преди да се раздели с него. Макс тъжно поклати глава и побърза да настигне сестрите Бингъм в предната редица на погребалната процесия.

Алекс се върна във вилата с Памела, но се отпусна изтощена едва когато Памела се съвзе — Алекс остави на една от камериерките да заведе нещастната жена до леглото с нареждането да не става, докато не се окопити напълно. Изхлузи обувките си и се тръшна върху кувертюрата на леглото в самотната си таванска стая, закрила очи с едната си ръка. След миг от гърлото ѝ се изтръгна приглушен стон, обърна се, зарови лице във възглавницата и горчиво заплака.

Събуди се едва след смрачаване. Часовникът на масичката до леглото ѝ показваше осем и десет. Това означаваше, че бе спала непробудно цели седем часа. Усещаше се отпочинала и огладняла. Свали траурните си дрехи, влезе под душа, после се избърса, преоблече се, вчеса си косата и слезе на партера.

Но там никого не намери — големите помещения бяха съвсем опустели. Тръгна към кухнята, като се надяваше да намери поне някой от прислугата или сама да си извади от хладилника нещо за ядене. Но в кухнята лампите светеха. Макс разбъркваше в една купа нещо, което ухаеше много приятно.

— Здравей! — поздрави я той и се усмихна. — Сега, след като се наспа, по-добре ли се чувстваш?

— Ти ли си се качил чак горе, в стаята ми, за да ме завиеш с онова одеяло?

— Просто изпълних кавалерския си дълг към една много приятна млада дама.

— А къде са останалите? Къщата ми се струва съвсем опустяла.

— Позволих на прислужниците да се приберат по домовете си. Казах им да си починат след този скръбен ден. Памела още спи, Джоунс дежури в клиниката, Мойра излезе някъде, така че останахме само ти и аз... — Той я погледна закачливо. — Най-последно сами.

Но тя не реагира на подмятането му. Лицето ѝ стана замислено и натъжено. А той познаваше своята Алекс, познаваше какво означава този израз на лицето ѝ. Сега тя отново щеше да обмисли с аналитичния си ум всичките бурни преживелици, всяка дума и постъпка на хората около нея, както и събитията от предходните дни — явно търсеше причините за трагичния инцидент от сутринта. Усмивката, с която го дари, му се стори вяла и безжизнена, а очите ѝ — лишени от блясък.

— С какво си се заел?

— Спагети по болонски. Гладна ли си?

— Иначе защо бих дошла в кухнята?

— Тогава изчакай да приключа със спагетите. Седни там, на онзи стол, и се опитай да не мислиш за нищо. Дори можем да си налеем по чаша вино. Аз вече изпих една.

Алекс послуша съвета му, но докато отпиваше от виното, нещо ѝ хрумна и тя го попита:

— Какви са последните вести от клиниката?

— Джоунс се обади преди малко. Още не е видял Ева, лекарите не позволявали да я безпокоят, но ме увери, че според тях състоянието ѝ било задоволително... доколкото може да се каже, след като е погълнала толкова солидна доза успокоителни. Един от докторите му заявил, че след двуседмична почивка ще се възстанови напълно.

От погледа на Макс не убягна въздишката на облекчение, изтръгна се от гърдите на младата жена, както и притварянето на очите ѝ, като при молитва.

— Радвам се да го чуя — сдържано отвърна тя.

— И на двама ни олекна, нали?

Денят бе доста натоварен за Макс и той не можеше да мисли сега за нещо извън грижите си за най-близкото бъдеще. За дълбоко спотаеното страдание на Алекс по единствения ѝ брат разбра едва когато застанаха в църква — той стоеше между Памела и Алекс. Сподавената мъка никога не привлича вниманието на пръв поглед, за разлика от шумно афишираната скръб. Затова напълно съзнателно избра тъкмо Алекс да придружи Памела до вилата. Не че Мойра не бе способна да прояви състрадание към Памела — още много вода трябваше да изтече, преди Макс да осъзнае слабостите на Мойра, но и за да осигури на Алекс някакво занимание, само и само да не остава

насаме с мислите си. За негова изненада по-късно Мойра категорично отказа да го придружи в последния етап от тъжната церемония, така че при последното изпращане на тленните останки на Кристофър Бингъм Черни пред вратата на крематориума присъстваха само Макс и сестрите Бингъм.

Първото, с което се зае след връщането си във вилата, бе да провери как е Алекс, заради което Мойра веднага се нахвърли върху него.

— За бога! Само не се опитвай да ме убеждаваш, че ме ревнуваш от Алекс. Ние сме само приятели, при това доста отдавна, Мойра, добри приятели.

— Между един мъж и една жена не може да има само „приятелство“. Ти прекарваш с нея повече време, отколкото с мен. Това не е естествено!

— А кое е естествено?! — кипна Макс. — Може би твоите непрекъснати упреци са нещо естествено. Не виждаш по-далеч от носа си и прическите си, мислиш само за славата си като най-добрата манекенка на Ева Черни... — Знаеше, че с тези думи ще я нарани в най-чувствителното ѝ място, но така се бе ядосал, че пет пари не даваше за реакцията ѝ. — И ни най-малко не се трогна от трагедиите в този дом! За теб Крис си остава разглежено хлапе. Пет пари не даваш за страданията на другите, защото на света няма нищо по-важно от твоята фикс идея да те обявят за най-надарения, най-очарователния модел на компанията на Ева. — Едва след тези гневни думи адвокатът се поуспокои и си каза, че не бива да губи окончателно контрола върху нервите си. Мойра трудно щеше да преглътне думите му, ако ѝ разкриеше, че кариерата ѝ всъщност в скоро време ще бъде застрашена от провал.

— Поне не съм лицемерна като някои други личности под този покрив, разбра ли! Алекс и майка ѝ се държат странно една към друга. Защо тогава тя внезапно започна да се държи като осиротяла.

— Защото, за разлика от теб, тя притежава извънредно чувствителна душа!

Спорът между тях се ожесточи, размениха си горчиви, макар и доста справедливи реплики. Макс с изненада откри, че му олекна на душата, но когато се умориха и думите им се изчерпаха, с чувствата между тях бе приключено. Мойра сухо го уведоми, че повече не иска

да живее с такъв неблагодарник и ще се постарее за в бъдеще всячески да избягва срещите с него. До гушата ѝ дошло да понася едно егоистично копеле, а той сега може да се прибере при нещастното момиченце, за да я утешава до насита. Защото тя, Мойра, го напуска, и то завинаги. Последва тъжният диалог, стандартен при всеки прощален финал.

Но щом най-после остана сам и се втурна по стъпалата към таванския етаж, Макс завари Алекс заспала, с лице, зарито в измокрената възглавница. Макс се намръщи. Алекс почти никога не плачеше. Изглеждаше му в този миг безкрайно уязвима и незащитна. „Глупости! — упрекна се той. — Мога да се обзаложа, че Алекс си е въобразила, че цялата вина за случилото се е нейна, след като е обяснила на майка си какви са изискванията ѝ, за да ѝ прости за миналото...“

Зави я с първото одеяло, което му попадна пред очите, а сетне тихо затвори вратата след себе си и слезе в кухнята. Наля си чаша от любимото си уиски, „Джак Даниелс“. „Какво да правя с това нещастно момиче — запита се адвокатът. — Нищо чудно тази сутрин да си е мислела, че светът се сгромолясва под краката ѝ. Но нали отдавна изчезна малкото, вечно уплашено момиченце Алекс Brent, и на неговото място се появи сериозната, добре владееща се Александра Brent, доктор по английска литература? Освен ако в нея са се събудили емоциите, навявани от спомените от детството, когато тя трябваше непрекъснато да се озърта, за да се крие от собствената си майка? Или се измъчва от липсата на любим човек до себе си? От години я наблюдавам как съзрява, как укрепва волята ѝ, въпреки тежкия ѝ живот... Не, ако не предприема нещо, тя ще остане завинаги самотна — замисли се Макс и си наля още уиски в чашата, но празният му стомах се сви от спазъм. — И докога ще се преструвам, че Алекс не се нуждае от мъж до себе си, независимо дали е съпруг, или любовник...“

И сега, докато съзерцаваше дългите ѝ мигли, той забеляза следите от сълзите по възглавницата под главата ѝ, небрежно разпиляната коса, измачканите дрехи — всичко около нея му се стори трогателно непринудено и някак по детински доверчиво.

— Има ли желаещи да се заемат със сервирането на вечерята? — попита той.

— Да, Макс, сега ще оправя всичко.

Алекс подреди приборите и чиниите, донесе подправките и хляба, но от погледа му не убягна, че се движи бавно и неохотно, с потъжно изражение на лицето от обикновеното — унесено и отсъстващо. „Дали ще сподели с мен какво я измъчва? — замисли се Макс. — Трябва да ми каже какво ѝ тежи, иначе аз ще го направя вместо нея!“

— Ще ми бъде много приятно и уютно да обядваме само двамата — предпазливо започна той.

Тази забележка я подсети, че никъде не забелязваше и следа от Мойра.

— А къде е Мойра? Да не би да си е заминала?

— Да, и то завинаги.

— Уф! — Но в следващия миг се почувства неудобно, притесни се и побърза да се извини: — Извинявай, че не можах да прикрия радостта си. Знам, че не е възпитано, но...

— Защо трябва да се стесняваш? Ти никога не си я харесвала.

Алекс смутено повдигна рамене и разсеяно промърмори:

— Може да се каже, че беше взаимно...

— Именно затова си мисля, че е най-добре да вечеряме само двамата, тет-а-тет, както казват французите. — Тя се усмихна натъжено. — Не можеш да отречеш, че имам нужда от женска компания.

— Днес бе много тежък ден за всички ни.

„За бога, тя наистина си въобразява, че вината за случилото се тази сутрин е изцяло нейна. Ева, ако още веднъж разиграеш сцена на самоубийство, този път няма да се втурна да те спасявам! — И в този миг той взе дългоочакваното решение: — Трябва да я измъкна от задушавашата академична атмосфера, от живота, ограничен само в четене и рецензиране на книги.“

Зад гърба му се надигна свистене — водата в чайника кипеше. Стана, взе спагетите и ги заля с водата, като внимателно отстраняваше жилките с вилицата.

— Но не можеш да отречеш, че днес си заслужих щедрото възнаграждение, което ми плаща майка ти.

— Винаги си го заслужавал, не само днес. — За пръв път тази вечер долови топлота в тона ѝ. — Нали ти уреди всички подробности и формалности около този ужасяващ ритуал.

— А кой друг? — Обърна се и с радост видя, че в очите ѝ се долавяха признаци на оживление, без намек за укор към самата нея... или поне така му се стори... не, всъщност тя само му се усмихна бледо, това бе всичко. — Моля те, не обръщай внимание на суетенето ми тази вечер в кухнята. Старая се да се справя с всичко, но днес и аз се изнервих.

— Напоследък все ти ми се притичваш на помощ.

Но Макс не можеше да се отърси от натрапчивото усещане, че тя сякаш бе някъде другаде в този миг. Съзнанието ѝ още бе обсебено от мисълта за отговорността, за вината, за неспособността ѝ да изпитва съчувствие докрай към най-близките си. Защото Алекс никога не можеше да преценява безпристрастно явленията, когато в тях се намесваше властното присъствие на Ева. Той се обърна отново към тигана със спагетите, а това му попречи да следи нишките на обърканите си мисли. Трябваше да започне отначало.

— Може би е редно да те предупредя, Алекс, че не съм пестил чесъна в спагетите. А това в моята Италия е прието само при двойки, при които никой не се притеснява от другия, не знам дали ме разбираш какво искам да кажа... — Остави мисълта си недовършена, защото внезапно се почувства неудобно като глупав хлапак.

— Чудесно, Макс, аз много обичам чесън.

„Как се лекуват последиците от шока? — зачуди се той. — С горещ чай и топло одеяло? Или с плесница? Може би реакцията ѝ е закъсняла и едва сега осъзнава какво се бе случило днес, макар че вече и това няма значение... Не ми харесва това примирение в погледа ѝ, в жестовете ѝ. Но как мога да я събудя, да ѝ вдъхна сила и кураж?“

— Съжалявам, че тази сутрин се наложи да съпровождаш Памела — рече Макс и се настани на стола срещу нея. Алекс седеше свита на стола, с вид на човек, измъчван от ревматизъм. — Прекрасно знаеш, че Мойра не е от най-състрадателните личности, а всички усетиха, че горката Памела едва се държеше на крака. Дори ми се струва, че стана по-добре, като не я накарахме да остане до края на погребалната церемония.

— Искаш да кажеш, че е било по-разумно Памела да не бе присъствала на изпращането на ковчега до крематориума?

— Разбира се, Алекс. Никак не беше приятно да стоя там, изправен до презрително оглеждащите се лели на Крис, онези двете от

прочутия род Бингъм, и да чакам мудните действия на швейцарските чиновници. В рода Бингъм никога не са одобрявали кремирането, защото всеки техен покойник бил погребван с подобаващи почести във фамилната гробница. За тях най-важното сега е да разберат оставил ли е Крис завещание и какво се крие в него.

Този път успя да спечели вниманието ѝ. Видя, че на лицето ѝ се изписа недоволство, примесено с отвращение.

— Та това е ужасно!

— Точно така реагира и майка ти. Опитах се да разбера причините за реакцията ѝ, но не мога да се похваля, поне засега, с някакъв успех.

— Не мисля, че тъкмо в момент като този трябва да се пришпорва естественият ход на събитията — замислено отбеляза Алекс и с това му разкри ключа за разбирането на чувствата ѝ. — Видях я, когато я носеше на ръце, надолу по стълбата. Тя очевидно се бе постарала и този път да изглежда безупречно — грижлива подготовка, като пред премиера — и фризурата ѝ, и гримът ѝ, дори ноктите ѝ бяха безупречно нагласени. И всичките тези свещи около смъртното ѝ ложе... Колко ли време ѝ е отнело да ги запали? Сякаш е извършвала ритуална церемония в древен езически храм, като жертвата, предназначена за умилюване на боговете, е била самата тя.

— Искаш да кажеш, че Ева е мислела за самонаказание? Заради непреодолимото чувство на вина?

— Помниш ли, веднъж ми бе споменал, че според теб тя е католичка, но от баптистката секта.

— И аз съм кръстен в същата вяра, затова и двамата знаем всичко за кошмарното усещане на собствената ни вина.

— Имала е цяла седмица време за размишление.

— Но ние двамата с теб отлично знаем, че Ева е способна на всякакви крайности.

— Също като онези, които тя проявяваше в отношенията си с мен, нали? — Настъпи неловка пауза. — Както и аз към нея.

„Ето — каза си Макс, — сега всичко ще се изясни!“

— Ти имаше достатъчни основания да не се прекланяш само пред блясъка на красотата ѝ. Всичко между вас двете започна заради прекаленото обожание на красотата, с което Ева винаги се е

отличавала, и в това е причината за следващите мъчителни сцени и преживявания.

— Да, може би по нещо и аз приличам на нея.

— Но ти не направи опит за самоубийство. — Макс нервно се наведе към стола на Алекс. — Изслушай ме, Алекс, има поне десет причини, поради които майка ти би взела решението да сложи край на живота си. Дори и за децата би било ясно, че трагичната гибел на Крис е прекършила волята ѝ за живот...

— От Памела ли научи това обяснение на ужасните събития от тази сутрин?

— Да. Тя вярва, че Ева е виновна за смъртта на Крис и макар да не е нормално за човек като майка ти да приема с готовност цялата вина върху себе си, в този случай това се е оказало неизбежно. Сега, когато Крис вече го няма и заедно с него отлетяха надеждите за бъдещето, нищо чудно Ева да е преценила, че не ѝ остава нищо на този свят, за което да си струва да живее. Защото не бива да забравяш, че тя го бе определила още отсега като свой наследник, който ще поеме компанията един ден, когато... да, знам, че той не се стремеше към този почетен пост, обаче това не променя нещата, нали? Има и трети довод: Джоунс ми подшушна, че напоследък тя се изменила до неузнаваемост. Може би не е успявала да се примири с неизбежната старост, с повяхването на красотата си. А това е страхотна трагедия за жена, за която красотата ѝ е играела първостепенна роля в живота. Но има нещо, което не мога да приема — това е отказът ти да ѝ простиш за миналото. И тук си проличава промяната в характера ти — защото ти вече не си същата, откакто замина да следваш в Англия — сега изглеждаш като жена, която не знае какво да прави със себе си. Защо една жена, която е отричала съществуването ти в продължение на тридесет години, сега изведнъж ще реши да посегне на живота си? Само защото ти не желаеш да се сдобриш с нея? — Макс поклати глава. — Не, Алекс, не ми изглежда логично.

— Но тя е нелогична.

— Дори и така да е. — Макс стана от стола, за да провери спагетите, доля малко сос и ги разбърка. — Но ако държиш непременно да узнаеш цялата истина, защо не я попиташ?

— Лесно е да се каже...

— Но не вярвам да бъде чак толкова трудно за доктор Александра Brent.

Той се обърна и видя намръщеното ѝ чело.

— Какво искаш да кажеш с тези думи? — хладно го запита Алекс.

— Веднъж скорпионът помолил жабата да го пренесе през широка и пълноводна река. Жабата му отказала, защото се страхувала, че той ще забие в нея смъртоносното си жило. „Глупости — рекъл скорпионът, — нали и двамата ще потънем!“ Жабата се съгласила. Но наред реката скорпионът забил жилото си в жабата. „Защо?“ — попитала жабата в мига, преди и двамата да потънат във водата. „Защото е такава природата ми“ — отвърнал скорпионът.

Алекс стоеше намръщена, свела поглед към масата.

— Ние, хората, можем да се променяме и именно затова сме най-могъщия биологически род на земята — тихо добави Макс. — Нуждаем се само от воля за промяна.

— И от желание.

— А ти какво знаеш за желанието? — запита Макс с подкупваща интонация. Очакваше по лицето ѝ да плъзне червенина, обаче остана разочарован.

— Използвах тази дума като синоним на думата „стремеж“. Аха, сега разбрах, че си имал предвид нещо напълно различно — рече Алекс и сърдито процеди през зъби: — Макс, точно в този момент никак не съм настроена за подобни шеги и двусмислени подмятания.

— Жалко, защото пък аз нямам нищо против. Днес бе отвратителен ден и имам нужда от малко разтоварване.

— Тогава защо не потегли с Мойра?

— О, тя ми спомена закъде заминава, но тъкмо там аз за нищо на света не бих отишъл. — Видя как се присвиха подозрително краищата на устните ѝ. — Е, ако искаш, можеш дори да ме презираш. Няма значение... — Погледна към будилника, видя, че трябва да провери спагетите, стана и извади тигана от фурната. — Бог ми е свидетел, че и двамата се нуждаем сега от по-весели теми за разговор.

— Нямам нищо против да продължим с този разговор, но само ако не се опитваш да се шегуваш за моя сметка.

— Нима ме упрекваш, че се опитвам да ти се присмивам?

— А не е ли така?

— Разбира се, че не. Винаги съм се шегувал с теб, обаче нито веднъж не съм си помислил да ти се присмивам. Защо настърхна така внезапно?

— Кой знае, може би съм си изгубила способността да разсъждавам разумно.

— А не е ли винаги така с теб? — глухо отвърна Макс, но разбра, че е време да прекрати опитите си да я развесели. Затова смени темата. — Все пак на празен стомах нищо добро не се получава. Сега ще ти сипя щедра порция спагети, а после върху тях ще можеш да си настържеш от сиренето. Нали си съгласна с мен, че „Пармезано“ е най-вкусното италианско сирене?

Алекс си взе солидно парче „Пармезано“ и се зае да го настъргва върху спагетите си и след малко така се увлече, че неусетно одра кокалчетата на пръстите си.

— Ох! — Изпусна рендето и размаха китката си във въздуха.

— Чакай... чакай да видя какво ти е... — Макс светкавично хвана ръката ѝ и преди тя да успее да се дръпне, вече ближеше ранените ѝ пръсти, за да изсмуче кръвта. Тръпка прониза стомаха ѝ. Веднага дръпна ръката си от него и отиде над умивалника, пусна студената вода и обля ранената си ръка.

— Отивам да потърся лейкопласт — рече Макс и изскочи през вратата.

Алекс използва момента, когато остана сама, за да облее пламналото си лице със студената вода. „Успокой се! — заповяда си тя. — Дишай дълбоко!“ Ръката ѝ под крана не спираше да трепери. „Това не е на добро. Имаш си предостатъчно грижи, за да започваш с него... Какво?“ — запита се тя, макар отлично да съзнаваше какво има предвид. За пръв път погледна на него като на мъж, мъж със своето физическо присъствие. Някъде изчезна добрият стар безобиден Макс, приятел от детинството ѝ, за да се появи новата му същност, изпълнена с тялото му и мъжествеността му. „Защо, Господи, защо се стигна дотам? Много добре знам, още отсега го знам, че всичко между нас е напълно безсмислено. Жалко за напразно изразходваните усилия. Аз съм обречена на самота, прокълната съм от раждането си, а той в никакъв случай не би харесал същество като мен, макар да се опитва да се самоокуражава. Защото не го прави заради себе си. А заради мен. Той не ме обича, макар да нямам по-добър приятел на този свят. Да,

знам, че винаги ме е ценял, но аз не искам това. Искам да ме обича! Стига, стига, трябва да се успокоиш... Както е тръгнало, в скоро време няма да приличаш на себе си!“

Кървенето престана, само се отцеждаше по някоя миниатюрна капчица, когато на прага се появи Макс, понесъл кутийката с лейкопласт. Алекс успя да си наложи да остане хладнокръвна, когато той хвана ръката ѝ и огледа пръстите ѝ.

— Одрала си кожата — въздъхна Макс, — но не е дълбоко, слава богу. — Бинтова три от пръстите ѝ с лейкопласта. — Май днес не ти върви, така ли е? — загрижено промълви той и поднесе пръстите ѝ към устните си. — Свикнах да те лекувам така още когато беше малко момиче, помниш ли? Винаги ти помагаше някоя и друга целувка.

Идеше ѝ да изкрещи: „Сега не съм малко момиче! Нито физически, нито иначе. Вече съм жена! Защо не виждаш промяната в мен? Защо се преструваш, че нищо не забелязваш?“.

— Въпреки това нека си продължим вечерята. Ще изпием по две-три чаши вино и ще си легнем рано. А утре всичко ще бъде наред — успокои я той.

„Прекрасно е да се надява човек на утрешния ден“ — тъжно си помисли Алекс. Върна се на стола си и протегна ръка към чашата, докато гледеше как той поглъща спагетите — бавно и умело, с пестеливи движения, като опитен гастронот.

— А сега започвай да се храниш — посъветва я той и постави пред нея димящата чиния. — Ако искаш още, има много спагети в тигана.

— Може би ми се зави свят, защото напоследък се храних съвсем зле — каза Алекс, но повече на себе си, отколкото на него.

Двамата се храниха мълчаливо, докато накрая опразниха чиниите.

— Искаш ли още? — попита я Макс.

— Да, моля те. Много са вкусни.

— Приготвих ги по рецептата на баща ми. За да вкусят от спагетите на моя старец, пилотите са идвали чак от остров Джърси, в Ламанша, защото по време на войната той е приготвял великолепни макарони и спагети, с чудесен сос за летците, завръщащи се от бойните полети с надупчените си изстребители.

— Служил е в авиацията?

— От 1942 до 1945 година като старши готвач. Лагерът им бил край „Стийпъл Мордън“, триста тридесет и пета ескадрила.

— Но летището „Стийпъл Мордън“ е много близо до Кеймбридж, надолу по пътя за Лондон!

— Да, много добре го знам.

— Но... защо досега нищо не си ми споменавал?

Макс сви рамене.

— Стара история. Когато за пръв път пристигнах в тази част на Англия — беше при първото от посещенията при теб в университета в Кеймбридж, отидох да разгледам летището, защото знаех, че после баща ми нямаше да ме остави на мира, ако не му бях разказал за всичко, свързано със спомените му от войната.

— А нима не заслужавах да ме заведеш и мен? — Алекс сърдито поклати глава, но се усмихна възторжено. Макс веднага се въодушеви — за пръв път тази вечер успя да я накара да се усмихне.

— Така е по-добре — одобрително промърмори той. — Трябва по-често да се усмихваш. Лицето ти се преобразява до неузнаваемост.

Невидима ръка изтри усмивката.

— Знам, че никога не съм изглеждала добре, че физиономията ми обикновено е доста сериозна и дори унила, но не мога да променя чертите на лицето си, дори и да отида при най-добрия пластичен хирург.

— Ясно, разбрах... Не исках да те критикувам, нито да те засипвам със снизходителни комплименти. Исках само да кажа, че когато се усмихнеш, лицето ти наистина се променя, и то в положителния смисъл. Имаш приятна усмивка, устните ти се извиват в ъглите, а очите ти се присвиват някак особено, весело. А сега, ако искаш, можеш да го приемеш и като комплимент.

„Май се засегна — упрекна се той. — Но нали Алекс обикновено не избухва яростно, когато ѝ отправям някоя забележка относно външността ѝ? Дори ме изпреварваше и сама се заемаше с критичните коментари за самата себе си... При това доста горчиви, дори и хапливи понякога, но подсладени с духовитостта ѝ. Понякога се мръщеше кисело, ако някаква красавица започне да парадирва пред нея с природната си надареност, но въпреки това бе готова да се разсмее още в следващата секунда. Защото чувството ѝ за хумор винаги е било едно от най-силните ѝ предимства. В тази област също се различава от

майка си, защото у Ева няма и помен от усет за изтънчен хумор. Но няма всичко у Алекс е резултат от съзнателно, целенасочено противопоставяне на всичко, с което Ева се отличава от останалите жени? Интересно, защо не ми е хрумнало това досега?“

— Защо ме гледаш така втренчено? — раздразнено попита Алекс. Много добре разбираше, че Макс я изучава с погледа си, неприкрито при това, като че ли от невидима дистанция, ала тъкмо сега тя бе много по-чувствителна отпреди, затова вълната на отчаянието отново обля сърцето ѝ. Прекрасно помнеше с какъв поглед Макс удостояваше жените, които събуждаха мъжките му инстинкти, а сегашният му поглед бе напълно различен.

— Мислех си за теб — замислено промълви Макс.

— Не си прави труда. Неслучайно майка ми винаги отвърщаше погледа си от лицето ми.

— Да, ти и сега не можеш да се откажеш от навика си навсякъде да търсиш логичното обяснение на нещата. Само че не мислех за лицето ти, нито за фигурата, а за самата теб.

— И докъде стигна в тези разсъждения? — рече Алекс и сухо преглътна.

— До това, че отново поемаш по своя път.

— Закъде?

— Надолу по пътеката на самоочернянето. Толкова ли е трудно да повярваш, че е възможно да съществуват истини, до които не е достигнал усъвършенстваният ти ум?

— А пък аз си мислех, че за теб съм като отдавна прочетена книга.

— Има още бели страници, които предизвикват любопитството ми. Както и въпроса защо са останали бели?

Алекс смутено повдигна рамене.

— Ами... защото на тях нищо не е написано.

— Кой ти го каза?

Алекс замълча и Макс реши да отговори вместо нея:

— Защото ти самата си го повтаряш, и то непрестанно. Как може да си напълно лишена от самочувствие? Понякога, когато се преобразяваш като доктор Александра Брент, ти си несъкрушима като валяк, но друг път внезапно тази добре владееща се жена изчезва и на нейно място се появява изплашеното момиченце Алекс Брент.

Предполагах, че твоите разследвания относно миналото на Ева Черни накрая ще ти разкрият истината — майка ти не е искала да те погледне през всичките тези мъчителни години не заради външността ти, а заради нещо друго.

— Не бих казала, че можем напълно да отхвърлим първата версия.

— Поне аз не мисля така. Защо още се съмняваш? Може би защото така всичко се обяснява много по-лесно? И какво въобще знаеш ти за мъжете? Имала ли си поне една любовна среща? Държала ли си ръцете на някое момче в тъмния киносалон? Прегръщала ли си се на задната седалка на някоя кола? И това са само началните стъпки... — Погледна зачервеното ѝ лице. — Нали си свръхобразована?

— Никога не смесвай образованието с емоциите — сопна му се Алекс.

Макс се ухили самодоволно.

— Да, имаш право... но нали сега не изследваме творчеството на Флобер. Сега говорим само за теб, а не, примерно, за неговата мадам Бовари. Защо в студентския ти живот са липсвали някои преживявания и дори увлечения, напълно нормални за повечето от връстниците ти?

— Би ли ми спестил традиционните евтини сентенции за волния студентски живот.

— Защо? Аз още помня преживяванията си от Колумбийския университет — невъзмутимо отвърна Макс.

— Аз пък винаги сама съм си подбирала заниманията! И не виждам къде е смисълът да ме учиш, и то сега, на неща, които въобще не ме интересуват.

— А ти откъде знаеш?

— Аз най-добре знам кое ми подхожда и кое — не.

— Но и аз мога да ти кажа какво ти подхожда! Ето, например тези цветове не са за теб. Защо винаги се обличаш в сиво, черно или в краен случай — в кафяво? Искаш да се сливаш с лампериите и мебелите или се стремиш да прикриваш ръста си? — В очите ѝ проблесна тревожна искра, сигурен признак, че той навлиза в зона, забранена не само за него, но и за всички останали човешки същества. — Майка ми е с доста едра фигура — невъзмутимо продължи Макс, — обаче баща ми все още, всеки съботен следобед, я завежда в стаята им

на горния етаж и заключва вратата зад тях. И когато се върнат при нас, в трапезарията на партера, тя не се преструва, че нищо не е преживяла, а напротив, сияе от щастие и с радост се заема с десерта за вечерта. И винаги се облича в жизнерадостни тонове: червено, синьо, зелено... На сватбата на най-малката ми сестра майка ми се беше издокарала във великолепен костюм в морскосиньо и яркочервено. Ако се съ согласиш да се оставиш в ръцете на даровитите козметички, с които изобилства компанията на майка ти...

— Никога! Аз съм и ще си остана такава, каквато съм, а ако не ти харесвам, това съвсем отравя отношенията между нас!

— О, господи, Алекс, не мисли, че съм се заел да те убеждавам в магическата роля на изкуствено създадената красота!

— Не е вярно и ти не можеш по никакъв начин на ме убедиш в противното. Ти и моята майка умело мамите глупавите жени да плащат по петдесет долара за нещо, което ви струва само петдесет цента, и то само заради бляскавата опаковка и суетнята около марката на тази опаковка! А пък аз съм увита в най-обикновена кафява бакалска хартия и никого не заблуждавам за съдържанието на стоката в нея!

— Хората купуват всичко, което успее да задържи погледа им, затова не е чудно, че имаш известни затруднения в задачата да се пласираш на пазара. По-добре е да предприемеш нещо, и то колкото по-скоро, толкова по-добре, докато не е станало прекалено късно — нали знаеш, че трудно се продават стоки с изтекъл срок на годност!

Алекс скочи така рязко, че столът с трясък се претърколи на пода зад нея.

— Не искам да слушам поученията ти!

Сълзите ѝ напиха всеки миг да бликнат. Искаше ѝ се да избяга далеч, преди да е започнала да изглежда като пълна глупачка в собствените си очи.

— Стига, Алекс! Никой не се е заел да те поучава, защото отдавна не си онова малко момиченце, с което се запознах на тавана.

Алекс млъкна, изгубила дар слово, вбесена и отчаяна. „За бога — помисли си Макс, — когато реши да си излее гнева, прилича на жрица от някаква древна религия!“ Но внезапно осъзна, че блясъкът в зелените ѝ очи не изразяваше само гняв, защото видя проблясването на сълзите. Макс веднага стана от стола.

— Слушай, Алекс, аз не исках да кажа, че...

— О, искаше, да, тъкмо това искаше да ми кажеш! Не си спрял да ме упрекваш, откакто влязох в кухнята! — Опита се да успокои треперенето на гласа си. Не искаше да му дава повод да разбере колко дълбоко бе успял да я нарани — това само би укрепило мнението му, че може да се отнася с нея като към тринадесетгодишна хлапачка. Младата жена се изплаши, че ще изгуби напълно душевното си равновесие — толкова силни чувства предизвикваше в нея мъжът, застанал от другата страна на масата с безпомощно разперени ръце, вперил недоумяващ поглед в лицето ѝ.

— И не забравяй, че аз не съм като майка си! — изкрещя Алекс в лицето му. — Аз отричам всичко, което тя олицетворява. Аз съм си аз и не искам да заблуждавам хората, като се старая да променя външността си. Защото вярвам, че най-важното е какво представлява човек отвътре, а не как изглежда!

— Но нали именно външният вид принуждава хората да се заинтересуват от някого?!

Алекс сви юмруци, стисна зъби, но не успя да потисне отчаяния си стон.

— И какво толкова лошо ще се случи, ако се опиташ да направиш нещо за външността си? — заинати се Макс. — Жените са го правили още от времето на Адам и Ева. Не е ли естествено да се стараяш да изглеждаш колкото е възможно по-добре? Много често това се оказва едно от най-ефикасните оръжия, които причиняват най-силни опустошения в битката между двата пола.

„Но не и когато човек се е укрил далече в тила“ — помисли си Алекс и сърдито отвърна:

— Да, за опустошенията си прав! Не виждаш ли какви последици има от стремежа на майка ми да подчини целия си живот на култа към красотата? Пет съпрузи и кой знае колко любовници. А къде остана красотата на душата, на човешкия дух? — „Да, именно в това се крият шансовете ми за успех!“ Внезапната мисъл проблесна като мълния в нея и гърлото ѝ пресъхна от възмущение. „Какво става с мен? — изплаши се тя. — Нима не мога да се справя със страха от самотното бъдеще? И защо едно говоря, а друго мисля? Държа се като някаква нещастница, която дълго е криела недоволството от себе си... Нали, според приказката, над креватчето на всяко новородено дете се

надвесват трите орисници на красотата, на мъдростта и на любовта... Е, над моето креватче последната очевидно не е дошла.“

— Алекс, спри, моля те, сетих се нещо... Да не би още да страдаш от натрапчивите спомени за оскърблението, което ти нанесе онова копеле, Рик Стивънс? — разтревожи се той. — Знам, че никога и пред никому не би признала, обаче...

— Не. — По този въпрос Алекс можеше да си позволи да бъде напълно искрена. Още навремето Макс ѝ бе обяснил всичко, и то така разбираемо, че да го приеме дори и скованият интелект на едно тринадесетгодишно момиче. Отдавна бе погребала този мъчителен спомен в невъзвратимото минало.

— Тогава защо се считаш за бледа и безинтересна жена? Може би защото никой не си е направил труда да те съветва и направлява, никой не ти е показал какво означава да си жена. Патси е много способна като възпитателка на малки деца, а освен това е жена с подчертано мил характер, но има неща, на които никога не би могла да те научи, защото самата тя не ги знае.

— Патси ме научи на всичко, което според нея би трябвало да познавам.

— Не е вярно. Научила те е това, което е знаела самата тя, а след това ти попадна в девическия пансион и оттам — в университетския колеж. И на двете места си общувала единствено с представителки на твоя пол.

— Защото ние двете си мислехме, че за мен ще е по-полезно да постъпя в такова училище, в което няма мъже, в което се обръща повече внимание на постиженията на девойките.

— Това са разсъждения, типични за някоя феминистка. Не знаех, че си се присъединила към общността на самотните жени, повечето от които са заклетни противници на мъжете.

— Не, Макс, не съм станала феминистка. Само се научих да вярвам, че и аз, като всяка жена, с нищо не съм по-нисша от мъжа. Но ако това означава някоя жена да бъде причислена към феминистките, нямам нищо против и мен да ме категоризират към тях.

— Обаче ти все още не притежаваш жизнен опит... хм, как да ти обясня с други думи... става дума за горчивия опит от общуването с мъжете, което е накарало много от жените да се отвратят от мъжете. Та нали ти през целия си досегашен живот си била защитена...

— Аз? Защитена!

— Да, Алекс, именно това исках да кажа. Въпреки че бе отхвърлена от майка си, винаги се намираще някой, който да бди над теб. Помисли си върху тези мои думи и сама ще се съгласиш с извода ми. Ти нищо не знаеш за живота извън стените около парка на вилата на Ева, защото не си живяла отвъд тази висока и добре охранявана ограда. Може би се опитвам да те убедя, че е крайно време да заживееш на воля, сама, сред нормалните човешки същества. Може да се гордееш с академичната си титла, обаче в другите аспекти на житейското познание все още си пълна невежа. Особено в секса не си нищо друго, освен само една начинаеща.

Алекс ахна от изненада и дълго не можа да успокои биенето на сърцето си. Макс забеляза, че е успял да я извади от релси, но тя продължаваше да го слуша със затаен дъх.

— Според древните гърци, думата „девствен“ означавало личност, която е докрай вярна на себе си, на своето „аз“, а не само човек, лишен от сексуален опит.

— Типичен отговор за моята Алекс — ухили се Макс. — Аз се опитвам да те накарам да се замислиш за истинските причини за задръжките в твоето поведение, а ти ми цитираш мисли на древните гърци.

— Никой не те е молил да се ровиш в моята психика. Тази вечер си в някакво особено настроение. Не искам да ме занимаваш с горчивите си разсъждения относно сексуалните проблеми на когото и да било.

Макс отметна глава назад и шумно се разсмя.

— Как ги нарече? Горчиви ли?

— Цялата работа е там, че Мойра си е заминала, нали отгатнах? И сега се налага, както и аз, да прекарваш нощите си в тъжна самота?

Макс погледна към стенния часовник.

— Мойра си замина преди повече от шест часа. Следователно още ми е рано да изпитвам сексуален глад или други смущения — нещо, за което ти, несъмнено, имаш представа.

— Повече няма да търпя да ме обиждаш! — Алекс тръгна към вратата, но Макс ѝ препречи пътя.

— Добре! Предавам се! Но само ми отговори: не съм ли прав, поне отчасти?

Тя усети, че сега предимството е на нейна страна.

— В момента си така объркан, че с теб е трудно да се спори. Няма значение каква е причината. Но защо да ти позволявам да ме използваш като боксова круша, да се нахвърляш срещу мен, само и само за да забравиш болката си?

— Спорили сме и преди, и то много пъти, но ти никога не си била тъй неотстъпчива.

— Причината ти е много добре известна, Макс. Вече трудно понасям лекции за начина, по който трябва да устройвам живота си.

— Не, не исках да ти изнасям лекции. Говорих ти за онази страна от живота, която ти е свършено непозната. — Той отново заобиколи масата и застана до нея. — Твоят проблем — замислено пророни адвокатът — е в това, че не знаеш какво ти липсва. Патси може би също има вина затова, но от друга страна, може би е по-добре да го научиш от мен. Защото Патси може само да ти го разкаже, докато аз мога да ти го покажа. — И преди смаяната Алекс да успее да помръдне, той я сграбчи в прегръдката си и плътно я притисна до гърдите си.

— Но... какво правиш? — изкрещя ужасената жена.

— Подготвям те за следващия урок, най-важния урок в живота ти.

— Но това е смешно — промълви Алекс с тон, с който се успокояват разбеснелите пациенти в психиатрията. — Пусни ме, Макс. Не искам после и двамата да съжаляваме.

— Ти няма да съжаляваш, поне това мога да ти го обещаю още сега. Защото не съм слаб учител. А сега се отпусни — прошепна той, докато тя безуспешно се опитваше да се изтръгне от силните му ръце. — Това е само предварителна демонстрация, далеч не е истинската битка — и преди да разбере какво ще прави с нея, той притисна устни към ухото ѝ и погали с език извивката му. Алекс подскочи като подплашена кошута.

— Това е силно ерогенна зона — услужливо ѝ напомни Макс.

— Няма нужда да ми обясняваш анатомията ми. Знаем ги къде са. — Алекс се постара гласът ѝ да прозвучи колкото бе възможно по-хладно, но това трудно ѝ се отдаваше — ласките му я сгряха като пещ.

— В кой том на учебника по анатомия?

— Ти ми се подиграваш!

— Но наистина е смешно. Опитвам се да те впечатля, нима не го разбираш?

— Не искам да бъда използвана като модел за демонстрации на...

— Прекалено много говориш — прекъсна я Макс и запуши устата ѝ с гореща целувка.

Стотици пъти досега я бе целувал, но никога по този начин — винаги нежно, но без всякаква страст. Този път бе съвсем различно и нова вълна неподвластни на разума ѝ чувства заляха снагата ѝ, от горе до долу. Тя разтвори широко очи, смаяна и безмълвна, но в следващия миг клепачите ѝ се спуснаха и тя престана да се съпротивлява. Усещаше само устните му върху своите, слушаше само сигналите на плътта си изпод напрегнатите му пръсти.

Винаги бе мислила, че е отвратително нечий език да проникне в устата ѝ — напълно нехигиенично, но нито една от рекламите на пастите за зъби не бе я подготвила за неповторимото усещане. Никой не може да обясни какво изпитва устата, когато със завладяваща сила и жар се докоснат до нея устните на любимия човек. Какви ли антени улавят и препращат тайнствените сигнали по безкрайните стволоче на нашите нерви? А когато спусна устните си към шията ѝ, там, където пулсът ѝ бясно трепкаше, а после се вдигна към клепачите ѝ, сетне отново зад ушите, като че ли я разтърси електрически ток, стигайки чак до слабините ѝ. Усещаше се безволева, безпаметна, само вдигна ръце към лицето му и приближи жадните си устни. Всичките ѝ мисли мигом се изпариха, за да отстъпят пред чувствата, които я заляха с неописуема наслада. Струваше ѝ се, че лети, безплътна и ефирна... единственото на този свят за нея бяха устните на Макс... искаше ѝ се да няма край...

Сепна се едва когато тялото му се измести, а членът му се притисна между бедрата ѝ. Събуди се, без да осъзнава къде е и какво върши той с нея. Изохка леко от изненадата и страха и го отблъсна назад с все сила, а после се изправи с пламтящо лице и разширени очи, цялата разтреперана.

— Нормална физиологична реакция, когато си в мъжки обятия — прошепна Макс и се изкашля, но изглеждаше по-смутен дори и от нея. Гледаха се напрегнато няколко мига, които ѝ се сториха безкрайни. — Алекс... — Макс вдигна ръка и пристъпи към нея.

— Не. — Тя поклати глава и диво извика: — Не! — Извъртя се и побягна към вратата. Той чу стремителните ѝ стъпки нагоре по дървената стълба и по коридора. После шумно отекна затръшнатата врата и всичко утихна.

Дишаше тежко, ръцете му се свиваха конвулсивно.

— По дяволите! — избухна Макс. Грабна чашата си от масата и я пресуши на един дъх. — Добре, почакай, Алекс — каза си той на глас, — пак ще се срещнем!

[1] Парижки моделиер, прочут със строгите си дамски костюми в меки тонове. През 1951 година се отделя от модната къща на концерна за изящни стоки LVMH, заедно с Кристиан Лакроа, Кензо и други модисти, както и с козметичната компания „Кристиан Диор“. — Б.пр. ↑

ГЛАВА СЕДЕМНАДЕСЕТА

Швейцария и Ню Йорк, 1988 година

— Какво ще кажеш за малко чай? — попита Патси, когато влязоха в малкия чаен салон.

— Добре, съгласна съм. — Алекс равнодушно прие поканата на бившата си гувернантка.

— След като обикаляхме цял следобед по магазините, сега имам нужда от силен чай — продължи Патси. — Струва ми се, че не сбърках, като купих онзи син крепдешин, нали, Алекс? На лавицата в магазина бяха останали само няколко метра от него.

— Да — обади се Алекс, — добре направи, че го купи, защото след ден-два може би нямаше да остане и един метър от него.

Спряха се пред масата до стената на салона и Патси постави върху нея пакетите с покупките, след което се отпусна с уморена въздишка в най-близкия стол.

— Такова облекчение изпитвам, когато свърша с покупките само за един следобед. Имахме късмет, че намерихме тези обувки... аз още пазя онези, сините, които си купих от Кеймбридж от последното ми посещение при теб. Е, вече се нуждаят от ремонт, както и повечето от дрехите ми. Много ми харесва синята чанта от телешка кожа, която си купи в онзи магазин на ъгъла.

— Колко време изгуби в Хароу? — заинтересува се Алекс.

— Само една седмица. Къщата не е много просторна. В нея живеят племенницата ми със съпруга си и трите си деца. Най-малкото е още бебе, но е истинско съкровище. Не очаквах Шейла да роди за трети път, но е мило, че отново са ме поканили за кръстница. Е, сега да се заемем с чая. Няма да е зле да го сервирам с онзи вкусен кейк.

— Благодаря, но аз не искам кейк — обади се Алекс.

— Но ти нищо не си яла от обед.

— Не съм гладна.

— Не е хубаво да се отказваш от храната.

Загриженият израз изчезна от лицето на Патси, когато се досети за грижите на бившата си ученичка.

— Тогава, щом имаш свободно време, не искаш ли да се заемем с нещо друго...

— Да — съгласи се Алекс.

— Добре, може би не е зле да се поразходиш за няколко часа. Цяло щастие бе за мен твоята компания, защото не ми е приятно да пазарувам сама. С теб ми е много по-забавно.

— О, ако аз съм забавна, то какво ли остава за другите? — усмихна се Алекс.

Патси я погледна, стресната от промяната в интонацията на Алекс, но не забеляза нищо тревожно в лицето ѝ, освен леко разсеяния поглед. Но Алекс ѝ изглеждаше разсеяна през целия ден. Когато пристига в девет и половина сутринта, Патси остана възхитена от промяната в облеклото на Алекс. Тя се зае да я убеждава да я придружи едва ли не още от прага на къщата:

— Тъкмо се канех да тръгна за Тонон, да пообиколя магазините и да си избира плат за новата рокля. Знам едно малко, но много приятно магазинче на площада. После ще обядваме и ще преровим останалите сергии.

— Ако искаш, можем да отидем в Женева.

— О, не, не мога да издържа на цените в този град! В Тонон винаги е по-евтино, пък и днес е пазарен ден.

Обаче този път пазаруването не се оказа така приятно, както в други години. Алекс още от началото бе прекалено мълчалива. Когато Патси я питаше за съвет, тя винаги откликваше. Патси се консултираше с Алекс само при затруднения в избора си пред някой от отрупаните със стоки магазини около площада, но през цялото време Алекс отговаряше вяло и незаинтересовано. Явно нещо таеше в себе си, но това не бе странно след онова, което се бе случило във вилата на Ева. Дори спомена, уж между другото, че ѝ се иска да избяга нанякъде.

Патси поръча на сервитьорката да донесе чай и кейк.

— Така е хубаво да седнеш тук, в най-тихия ъгъл на салона и да пиеш чая си, успокоен от мисълта, че най-после си успял да свършиш с всички задачи за днес. При това не похарчихме прекалено много, защото нищо не взехме от онзи магазин в дъното на главната улица, онзи със скъпите стоки.

— Казах ти да си вземеш от онази коприна. Ако не я бе видяла, щях да ти купя от нея за подарък при следващото ми посещение. Поне на мен много ми хареса.

— О, стига сме говорили за коприната! Ти винаги ми купуваш ту това, ту онова, натоварваш ме като магаре, а аз обличам после новите си дрехи само на някой празник. Не, крепдешинът ще ми свърши чудесна работа. — Тя забучи виличката в един от еклерите и възбудено продължи: — Хайде, стига си мислила за онази коприна. Още от сутринта лицето ти ми изглеждаше някак посърнало, като кисела ябълка. Нещо те яде отвътре, само това ще ги кажа. Не можеш ме излъга, защото много отдавна те познавам — винаги губиш апетит, когато нещо те измъчва. Какво става с теб, Алекс? Пак ли майка ти? Според последните слухове сега била по-добре, нали?

— Да.

— Тогава какво те измъчва?

— Нищо — смутено промълви Алекс. — Не, всичко... — Опита се да прикрие тревогата си, но без успех. — Съжалявам, че днес съм като мокър парцал. Пристигнах при теб, за да потърся утеха и спокойствие, а ето какво се получи... развалих ти деня... По-добре да продължиш с разказа си за новата си племенница и за предстоящото кръщение.

Патси с радост продължи да ѝ говори за децата на племенницата си, но от израза на лицето на Алекс си личеше, че тя мисли за нещо съвсем друго. Патси познаваше това унесено изражение на възпитаничката си, но не можеше да отгатне причината. „Сигурно пак страда от капризите и студенината на майка си... Каква жена! Може да принуди всички около нея да загубят самочувствие.“

— ... затова си мисля, че много добре ще подхожда една от онези прелестни рокли с ръчно изработена френска бродерия. Но не взех от най-малкия размер, защото Шейла ми се обади онзи ден и спомена, че бебето вече тежало почти седем килограма. Нищо чудно да се окаже едро като баща си.

— Отсега изпитвам жал за това дете... — промълви Алекс.

— Стига, Алекс! — остро я прекъсна Патси. — Ако се бе родила преди сто години, щеше да бъдеш сред най-харесваните жени. Тогава такава е било предпочитанието на хората: към едри и пищни жени, позаоблени, а днес е съвсем друго. Но, ние жените, сами сме си виновни.

Само се чудим как да угаждаме на прищевките на мъжете и затова започнахме да си въобразяваме, че не сме красиви, ако не ни се очертават ребрата. Оттам всичките тези диети, гладуване и какви ли не гимнастики... Не мога да ги разбера днешните момичета.

— Какво не бих дала, за да намаля талията си поне с една трета — въздъхна Алекс.

— Това съвсем няма да ти подхожда — отсече Патси. — Ще заприличаш на вейка и тогава никой, ама никой няма да те погледне! Никога не съм мислила, че си дебела. Имаш по-едра фигура и това е всичко! „За какво мисли, какво ѝ се върти в главата? Алекс много рядко заговаряше за линията си. Значи нещо се е случило!“ — Значи реши да останеш във вилата до завръщането на Ева? — попита я Патси с намерението да я разсее, като я увлече в безобиден разговор на по-спокойни теми.

— Да. Има доста недовършени работи.

— Тогава за какво се тревожиш?

— Ами... няма нищо важно около мен.

— Моля те, Алекс, добре те познавам. Ти никога няма да се откажеш от някое предизвикателство.

— Винаги нещо се случва за пръв път — неясно отвърна Алекс и нещо в гласа ѝ накара Патси да изтръпне.

— А как е Макс?

Алекс сведе глава над чашата си.

— Добре е — тихо отговори младата жена. Усети как по бузите ѝ изби издайническа червенина, но за щастие в този миг Патси бе заета с важното решение дали да си поръча още едно парче от кейка. „Но това е смешно — упрекна се тя, ядосана на себе си. — Нима ще се изчервявам при всяко споменаване на името му? Излиза, че наистина съм много зле...“

Още от вчера и през изминалата нощ трябваше да събере всичките си сили, за да се пребори с непрестанните видения, които я тревожеха и на сън, и наяве. Заспа с мъка, чак преди зазоряване, но щом се събуди, малко преди осем часа, реши, че е глупаво да се самоизтезава. Ако толкова страда по него, трябва да се срещнат, защото само това е разумният изход от тази безизходица. Обаче сега за нищо на света не би се решила да се изправи пред него. „Как ще го погледна в очите, какво ще му кажа?“ Облече се и в осем и половина

тръгна към Тонон, спря се в едно кафене, за да убие времето, преди да наближи часът, за който се беше уговорила с Патси. Но през целия ден мислеше само за него, десетки пъти премисляше случилото се между тях и всеки път реагираше по същия начин: стомахът ѝ се свиваше от страх, че ще го изгуби. „За бога — повтаряше си младата жена, — та той само ме целуна. Искаше само едно — да ми достави наслада. Поне той така ми каза, нали? Смешно! А защо да е смешно? Защо не мога да се успокоя?“ Припомни си как той се усмихна и сви рамене, точно когато ѝ обясни: „... нормална физиологична реакция...“. „А аз се държах като Червената шапчица, изплашена, че ще я изяде страшният вълк... Трябваше да се овладея — укори се тя. — Трябваше да му дам да разбере, че вече не съм онова неопитно момиченце, че не се плаша от мъжки ласки. Да, затова съм така нервна, защото той ме раздразни, да, това е обяснението.“ Ядосваше се много повече на себе си, отколкото на него. Защо трябваше да скочи като подплашена девственица, след като той се опита да я успокои с думите, че реакцията ѝ била съвсем нормална... Значи тя бе ненормалната в случая. Лицето ѝ пак пламна от срам. „Явно, за сетен път доказах, че съм сексуално невежа. Господи, кой знае как ми се присмива сега, в този миг...“

Не можеше да понесе мисълта, че ще види присмеха в иначе тъй топлите му кафяви очи. Макар че досега не помнеше да е виждала подобно изражение в него...

— Мисля, че няма да е зле да остана при теб за няколко дни — обърна се тя към Патси. — О, моля те, не искам да ти създавам грижи. Само за два или три дни. Няма какво да правя във вилата. Ще имаш ли нещо против?

— Разбира се, че не! Знаеш колко те обичам. Освен това до следващия вторник няма да тръгвам за Англия. Стой при мен колкото си искаш.

Лицето ѝ се отпусна веднага и това накара Патси отново да се замисли. „Явно нещо я тласка да напусне вилата, но този път не е мадам Черни, защото тя още е в клиниката. Какво ли може да е сега? Но, да, как не се сетих! Разбира се, че е Макс! Кой друг би могъл да развълнува Алекс във вилата, пълна само със слуги и готвачки? Този Макс отново се е заел с онази негова приятелка, а Алекс не желае да им служи за параван.“

— И така, повтарям ти, Алекс: можеш да останеш при мен колкото искаш. Но сега, като се приберем, не е зле да телефонираш във вилата, за да не се чудят къде си се скрила.

— Не! — нервно отсече Алекс. — Искам няколко дена да ме няма във вилата и нищо повече.

— Както желаш — примирено отвърна Патси, но веднага си помисли: „Хм, нима Алекс е започнала да ревнува?“.

В осем часа вечерта Макс най-после се прибра в офиса на компанията след уморителния ден, прекаран в делови срещи — трябваше да успокоява десетки хора, изпаднали в паника след опита за самоубийство на мадам Черни, да раздава препоръки за промените в граfiците, да обмисля мерки за париране на действията на най-опасната конкурентка на Ева на козметичния пазар — Х. Райдър Хагард. От години тя и Ева се състезаваха безмилостно, използвайки всички позволени средства и непозволени търговски трикове. Настъпленията и засадите се редуваха с отстъпления и затишия. Някои журналисти дори сравняваха съперничеството им с проточилата се вьетнамска война. Напоследък се носеха тревожни слухове, че парфюмеристите на мис Хагард са изобрели нов, непостигнат досега аромат, който ще предизвика революция на пазара, а от това тръпки пролазваха по гърбовете на специалистите от търговските отдели в „Ева Черни Козметикс Инкорпорейтид“.

„Ех, Ева — уморено си помисли Макс, — кой дявол те караше да разиграваш поредното представление? Тъкмо сега си ми нужна повече от всякога. Нали ти даваше идеите, а аз поемах реализацията им? Каква полза, че само днес съм подписал повече от сто заповеди, след като в тях липсва спасителната идея, която да ни изведе с едно рамо пред конкуренцията?“

Шофьорът му докара колата пред входа и Макс се качи в нея.

— Къде ще ходим, мистър Фабиан?

— У дома, както обикновено. Не... почакай, бих искал първо да се отбием в италианския квартал.

— В някой ресторант ли?

— Да, позна.

Внезапно си припомни за празната спалня, която го очакваше, и неприятна тръпка прободеше слабините му. Тъкмо сега се нуждаеше от топлина, нежност, женски смях и закачки, от домашен уют, който да разсея тревожните му опасения за бъдещето. Денят му се стори прекалено дълъг и труден. „Нима вече съм започнал да се уморявам?“ Не стигаше заплахата от ответните действия на мис Х. Райдър Хагард, но се прибави и онова заплашително писмо от Министерството на здравеопазването на САЩ, съдържащо доста сурови претенции за съставките на козметичните изделия, особено в най-новите кремове за стареещите жени. Пък и професор Алберт Клингман, с неговото умопомрачително изобретение „Ретин А“! Ако опитите се окажат успешни, това ще бъде за козметичната индустрия такова разрушително откритие, каквото беше атомната бомба за ядрената физика! Защото всички досегашни кремове изпълняваха само едно предназначение: да прикриват, кой по-успешно, кой не дотам ефикасно, следите от стареенето, но неизменно с временен резултат. А сега чудодейната рецепта на Клингман, стига да се потвърди официално, че наистина е чудодейна, ще се окаже предвестник на нова вълна от открития.

Макс бе запознат с публикуваните отчети и ако в тях не се съдържаха прикрити намеци за евентуален провал, то тогава, но всяка вероятност, „Ретин А“ ще осъществи онзи пробив в козметиката, за който мечтаеха няколко поколения биохимици, заради ефекта на новия препарат върху епидермиса, който досега не се поддаваше на въздействията на нито един от съществуващите кремове, въпреки все по-люксовите им опаковки и все по-шумните реклами кампании. Защото „Ретин А“ — според доклада на биохимичния отдел на компанията на Ева — намаляваше вредните поражения на епидермиса, причинени вследствие на процесите на естественото стареене на организма, както и непрекъснатото движение на кожата. Професор Клингман се кълнеше, че неговият продукт постига тази фантастична цел без никакви вредни последици и странични ефекти.

„И тогава имаме неограничен простор за реклама — предпазливо обмисляше Макс следващите ходове на компанията. — Ще обявим, че всичките наши продукти ще се изработват само на базата на препарата на професор Клингман. А тъй като Министерството на здравеопазването на САЩ настоява да лицензираме всичките си

рецептури, ще настъпи истинска лудница. Ако ги лицензираме, ще бъдем задължени да ги продаваме според строгите изисквания на законите за търговия с лекарствени средства. Неслучайно на днешното събрание директорите посрещнаха с негодувание предположението, че ще ни се наложи да увеличим производствените разходи.“

Облегна се на седалката и притвори очи. Отново се обади познатото главоболие. Навън не спираше да ръми, а това го изпълваше с тъга, дори го унасяше в дрямка... Добре, че го сепваше всяко изскърцване на гумите по асфалта. Когато най-сетне колата спря, шофьорът почука по стъклото между предната и задната седалка, и го попит учтиво:

— Пристигнахме, мистър Фабиан. Желаете ли да ви изчакам в колата?

— Не — отвърна Макс. — За тази вечер повече не сте ми нужен.

През полуспуснатите завеси край прозорците се виждаше, че ресторантът не беше претъпкан, но нямаше нито една свободна една маса. Макс разтвори двете крила на вратата и още с влизането го лъхна топлина, примесена с шум от разговори и смях и уханието на добрата италианска кухня. Подейства му успокоително. Зад касата седеше майка му, а сестра му Ела — съкратено от Грациела — шеташе зад бара, обсаден от зажаднели клиенти. Въртящите се врати към кухнята не спираха да се олюляват след всяко влизане и излизане на келнерите с натоварените подноси над главите си, но въпреки това Макс зърна през вратата едрата, внушителна фигура на баща си, сновящ между високите казани и тенджери.

Макс бе израснал в семейство, което винаги изглеждаше щастливо. Той бе най-малкото дете. Най-възрастна беше Грациела — наскоро бе навършила петдесет, а след нея се нареждаха Алдо, който отдавна се бе заел със собствен бизнес, и Розина, омъжена за заможен винопроизводител в долината Напа (от него ресторантът попълваше запасите в избата), и близначката му Сузана (сега живееше със съпруга си, зъболекар, във Филаделфия), и накрая Бруно, лейтенант в полицията. Родителите му бяха трето поколение итало-американци, чиито прадеди бяха емигрирали в Америка преди сто и двадесет години. Баща му, вече на седемдесет и две, бе наследил ресторанта от своя баща и с цената на дългогодишен труд бе успял да удвои площта му, заемайки целия ъгъл на Мълбери стрийт.

Макс бе израснал в италианския квартал на Ню Йорк или Малката Италия, както всички го наричаха. Под прозорците се разнасяше италиански говор, старците играеха на карти на пейките, а съпругите им, облечени изцяло в черно, неуморно обикаляха пазарите, отрупани със зеленчуци, по витрините на магазините висяха религиозни картини и статуи на Дева Мария, пицариите никнеха като гъби и навред се разнасяше ароматът на италианската кухня. Първият език, който научи малкият Масимо Фабиани, бе италианският, и сега, когато се озова в семейния ресторант, сред глъчката и уханията на вкусните блюда, веднага се почувства като у дома. Превърна се отново в онзи Масимо Фабиани, който говореше, мислеше и дори сънуваше само на италиански. Напрежението, стягащо врата и гърба му, мигновено се стопи, като че ли тежък товар се стовари от плещите му, за да отстъпи място на увереността и спокойствието.

Макс винаги се връщаше при семейството си след всяко пътуване извън Ню Йорк и макар да притежаваше апартамент недалеч от Музея за модерно изкуство, предпочиташе да се отбие в къщата, в която беше роден, където бе изживял детските си години. Тук той не беше вицепрезидент на „Ева Черни Козметикс Инкорпорейтид“, тук всичко му се струваше здраво стъпило на краката си, без нищо излишно. Прост и непретенциозен, но щастлив живот — това означаваше за него Малка Италия. Разбира се, и в неговия роден квартал не липсваха драматични сцени — нали обитателите до един бяха италианци, южняци с гореща кръв, но това не бяха показни сцени, в които най-важното е ефектът по първите страници на вестниците.

Майка му, с широк ханш и още по-широки бедра, стоеше зад касата, непоклатима като скала, а баща му, висок, но вече с понатежал корем, приемаше всички житейски превратности с добродушна и успокояваща усмивка. Макс се спря на прага, за да се наслади на гледката, припомняща му безброй умиляващи преживявания.

— Масимо!

— Здравей, мамо.

Тя се измъкна иззад дъската до касата, опираща се до тезгяха, разтвори широко ръце, прегърна го и го целуна.

— Не се ли връщаш по-рано?

— Да не би да искаш отново да замина за Европа?

— Глупости! Ела! — извика тя. — Бързо един „Джак Даниелс“ с лед за най-малкия ти брат!

Ела, мургава и все още красива брюнетка, копие на майка си от по-младите ѝ години, чевръсто наля двойното уиски за Макс.

— Отново ли си на диета? — пошегува се тя. — Или жените са престанали да ти обръщат внимание? — Наведе се през бара, за да го прегърне и целуне, също както майка му. Преди три години съпругът ѝ, Джино, получи сърдечен удар точно в Деня на благодарността, докато изкормваше тлъстата пуйка за празничната трапеза, и Ела веднага изостави магазина му в Джърси за готови дрехи, за да се прибере в родния си дом. Двамата ѝ синове и дъщеря ѝ бяха свили семейни гнезда и за Ела бе невъзможно да помисли за втори съпруг — макар че се бе омъжила за Джино още когато бе осемнадесетгодишна. Затова сега отново зае мястото си зад бара, както преди да се омъжи, и спеше в стаичката, която навремето делеше със сестрите си.

— Тъкмо имах нужда от семейна обстановка — обясни ѝ Макс. — Днес изкарах много тежък ден.

— Иди да поздравиш папа. Той най-добре ще те разбере.

Макс се здрависа с дузина познати от квартала, редовни посетители на заведението, набързо задоволи любопитството им и размени по някоя и друга пиперлива шега, преди да влезе в кухнята. Баща му режеше телешкото за специалитета на вечерта върху голямата маса в средата на задименото помещение, но щом го видя, остави ножа и прегърна сина си.

— Защо не ни се обади, че си в града? — сгълча го той. — Нямате ли телефони в онази голяма сграда?

— Върнах се тази сутрин и целият ми ден беше ужасно натоварен. Хапнах само един сандвич на обед и сега стомахът ми се свива от глад.

Макс поздрави кухненския персонал, с повечето от които се познаваше от години — персоналят набъбваше заедно с разширяването на ресторанта. Всички членове на семейството веднага заемаха мястото си сред персонала, щом баща им преценеше, че са пораснали достатъчно, за да работят като келнери или миячи в кухнята. Макс още не бе забравил как балансираше между масите с претоварената табла, препасал бялата престилка. Огледа тиганите и тенджерите.

— Дали да започна със супата от фиде и зеленчуци, а, какво ще кажеш?

— Добре, ей сега ще я опиташ! Карло, направи място, за да седне синът ми — заповяда Марио Фабиани, обърна се и загреба с големия черпак. Напълни купата на Макс със супа, толкова гъста и ароматно ухаеща, че Макс алчно преглътна слюнката си.

— Виждам, че бизнесът върви добре — отбеляза Макс, докато си затъкваше в яката кърпата на бели и червени квадрати.

— Всяка вечер едно и също — сви рамене баща му. Върна се към масата, наточи ножа и продължи да разрязва месото с опитни движения. — И какво те води насам този път? Има ли най-сетне с нещо да ме зарадваш?

— Ами... мадам вече е във от опасност, но още е в клиниката и цялата работа легна върху плещите ми.

— Жалко за момчето й... Огромна мъка е да изгубиш детето си, огромна...

Макс знаеше, че в този миг баща му си мисли за най-малката си дъщеря, Мария, родена две години след Макс, която бе починала от менингит на шест години.

— Да, сега Ева е много зле, едва преживя загубата на единствения си син — мрачно кимна Макс. — Но стига сме говорили само за моите работи. Какво ново в семейството?

— Не се оплаквам. Преди два дни повишиха брат ти Бруно. Сега е капитан Фабиани от Тринадесети полицейски участък.

— Най-последно е взел изпита? Чудесно! Ще отида да го поздравя.

— Жалко, че не беше тук във вторник вечерта, когато отпразнувахме повишението му.

— Така ми се искаше да присъствам.

Марио огледа внимателно сина си.

— Но не ми каза какво става с теб самия? Този път за колко дни си в Ню Йорк?

— Само за една седмица или най-много за десетина дни. Зависи колко бързо ще се справя с натрупаните съдебни дела и спорни въпроси.

— Все ми се струва странно, че такъв добър адвокат като теб трябва да работи под ръководството на една жена. В Италия никога не биха допуснали това.

— Не, но тук е Америка — успокой го Макс. — А как е кръвното ти налягане?

— Чувствам се добре. Мога да работя много повече, отколкото ми разрешава майка ти. Сега идвам чак в шест и оставам до полунощ. Но имам толкова много помощници, че работата върви и без моята намеса.

— Струва ми се, че си отслабнал — обади се Макс и го огледа с критичен поглед.

— Не се притеснявай, майка ти никога не забравя да ме нахрани.

Побъбриха така още четвърт час, докато Макс привърши супата си и изпи виното от чашата си, а накрая баща му заповяда:

— Сега иди при майка си и ѝ кажи да ти приготви стаята. Ще спиш тази нощ при нас.

— Тъкмо за това си мислех.

— Добре, момчето ми, добре.

Макс се върна в залата. Майка му беше запазила за него една маса с два стола, близо до касата. Винаги се повтаряше едно и също: първо се отбиваше при баща си в кухнята, после при майка си, която зорко следеше всичко, което ставаше в семейния ресторант. Искаше да знае всичко и не спираше да говори със сина си, докато подреждаше банкнотите в отделенията на чекмеджето на касата или връщаше рестото на излизащите клиенти. Майка му щракна с пръсти към един от келнерите:

— Франко, донеси за сина ми една порция от сицилианския специалитет.

— Топчета в доматиен сос а ла Сичилиана! — весело се провикна Макс. — Точно според предписанията на лекаря.

— Какъв лекар? Да не си боледувал? — настръхна майка му.

— Стига, мамо! Изглеждам ли ти болен?

— Не... но ми се струва, че си преуморен. Прекалено много работиш.

— Ами ти?

Макс нежно изгледа майка си. Черната ѝ коса вече се прошарваше, но все още се виеше на къдрици, а гладката ѝ маслиненена кожа, с много малко бръчки, лъщеше от горещината, идваща откъм кухнята. От ушите ѝ висяха същите перлени обици, които Макс

помнеше още от детството си. Навремето беше много красива и това все още си личеше, въпреки годините.

— Донесох ти нещо — рече Макс и извади от пакета луксозна кутия. Това е най-новият парфюм на нашата компания. Нарича се „Еншанте“.

Майка му го пое от ръката му, очите ѝ заискриха от щастие, макар че на тоалетната си масичка в стаята си на горния етаж тя имаше вече пълна колекция от всички козметични продукти на „Ева Черни Козметикс“ — повечето от тях отваряни само по два-три пъти. Само при тържествата в ресторанта тя си слагаше по няколко капки от „Парфюмът на Ева“ зад ушите. От всичките ѝ деца Макс бе нейната гордост — всички се бяха уредили, но нито едно от децата ѝ не се бе издигнало по-високо от Макс. За него тя винаги разказваше на приятелките и съседките си само като за „моя син, вицепрезидент на козметичната компания на Ева Черни“.

— А сега ми разкажи за всичко, което не знам — нареди му тя и се помръдна на стола си. Майка му проявяваше безкрайно любопитство към живота му, но особено се вълнуваше от клюките около Ева Черни.

Макс бе сигурен, че е прочела във вестниците за погребението на Крис, затова ѝ спести тягостните подробности.

Майка му мрачно поклати глава и избърса устните си.

— Не съм съгласна да се изгарят мъртвите. Тялото трябва да остане в земята, та като отидеш на гроба, да почувстваш, че близкият ти човек сякаш още е там. — От детските си години Макс бе придружавал майка си при всяко посещение в Куинс на гроба на починалата му сестра и стоеше изправен пред каменната плоча, докато насълзената му майка сменяше повехналите цветя и шепнеше молитви. С течение на годините тези посещения ставаха все по-редки, но никога не пропускаха годишнината на смъртта на нещастната Мария.

— А мадам? Още ли е зле?

— Да, мамо, много е зле.

— Ами... да изгубиш единствения си син! — Роза Фабиани тъжно поклати глава. — И го е обичала до безумие, нали? Хм, трябвало е да има поне още две или три деца... Някои работи не мога да ги разбера. Нали е имала достатъчно съпрузи?

Повечето от сведенията за живота на Ева Черни майка му черпеше главно от разказите на сина си — макар Макс благоразумно да не споделяше с нея и половината от това, което знаеше — и от клюкарските колони във вестниците. Тя обожаваше жената, за която работеше Макс, но, също като мъжа си, не одобряваше странностите в поведението ѝ. Мъжете трябва да се грижат за прехраната и бизнеса — това бе божият ред на тази грешна земя, установен още от незапомнени времена. Имаше нещо шокиращо и плашещо някоя жена да живее като мъж, без ничия закрила и подкрепа, сама да взема решения, сама да подрежда живота си, при това с бляскав успех, да сменя съпрузите си като носни кърпички. Това бе позволено на мъжете — мъжете си остават мъже, но за жените... Роза Фабиани бе родена в Съединените щати, както и нейните родители, обаче корените им си оставаха в Тоскана и в непоклатимите нравствени принципи, проповядвани от католическата църква. Когато Макс започна работа при мадам Черни, Роза непрекъснато се тревожеше за сина си — беше го възпитала според всички правила на Светата римска църква, а сега трябваше да се подчинява на онази ексцентрична особа, която сигурно ще бъде анатемосана, въпреки че с течение на годините Роза се поуспокои, радостна от издигането на любимия си син в могъщата козметична компания.

— А кога най-сетне ще си намериш годеница? — прекъсна го тя, без да прикрива нотката на разочарование в гласа си. Роза не одобряваше Мойра, защото беше протестантка и на всичкото отгоре — вдовица с две деца.

— С нея е свършено, мамо.

От изненада Роза шумно плесна с ръце, но погледът ѝ му подсказваше, че не е недоволна от решението на сина си.

— А виждаш ли се с приятелката си, онази девойка, Алекс?

— Да, доста често се виждаме. Тя вече не е толкова малка — както я знаеш от предишните ми разкази — нито на години, нито на височина. Даже малко прилича на теб.

— А кога ще ме запознаеш с нея? Защо още не си я довел тук?

— Знаеш защо. Тя живее в Англия и нейният свят е напълно различен от нашия.

„Но защо не мога да се примиря с тази мисъл?“ — запита се Макс.

— Но нали си ѝ кръстник! Или това няма никакво значение за теб?

„Знам — помисли си Макс, — че снощи извърших голяма, дори непростима грешка. Изпуснах си нервите и с това обърках непоправимо отношенията ни. Свърши се вече с добрия стар чичо Макс! Сам съм си виновен!“

Преди да напусне вилата, Макс се качи на таванския етаж и почука на вратата ѝ. Искаше да зърне лицето ѝ, макар и за миг, и да се опита да измие вината си. Но тя въобще не отвори вратата. При нормални обстоятелства щеше веднага да слезе долу, в стаята си, но сега се поколеба — макар да не можеше сам да си обясни защо — и реши да почака пред прага ѝ. Но след кратък размисъл се опомни — чакаха го цял куп неотложни задачи, особено след като Ева още бе в клиниката.

— Какво става с теб, Масимо? Да не си изгубил апетит?

Върна се от мислите си и разбра, че несъзнателно бе избутал чинията си встрани.

— Струва ми се, че се нахраних със супата, от която ми сипа баща ми в кухнята.

— Не ме лъжи! Познавам те много добре! Нещо те мъчи, познах, нали?

— Е, има толкова неща, за които трябва да се тревожа. Нали затова ми плащат.

„Веднага щом се върна в Европа, трябва всичко да уредя — закани се той. — Поне Алекс не е от онези жени, с които не може да се разговаря разумно.“ Но не можеше да си обясни какво го бе тласнало към онази необмислена постъпка в кухнята във вилата на Ева. При това отлично знаеше колко е чувствителна Алекс на сексуални теми. Защо, по дяволите, ѝ се нахвърли като някакъв недозрял хлапак? Но нещо го тласкаше, някакъв порив сграбчи душата му и само след миг вече бе късно за отстъпление. Как сега да възстанови прекрасното си приятелство с Алекс? Но защо му се струваше, че отказът ѝ не изглеждаше така непохватно, както бе на пръв поглед? За бога, та той само веднъж я целуна. Нищо повече не бе ѝ сторил! И преди я беше целувал, при това неведнъж. Да, но този път беше съвсем различно.

Нещо го е накарало да изгуби самоконтрол, но в крайна сметка се оказа, че изгуби нея. Прекрачиш ли веднъж границите на позволеното, дори и при най-близкото приятелство, дяволски трудно е да се върнеш назад. Ех, защо, защо, защо стори тази грешка! Сега трябва да се постараете да поправи всичко. Само да не е много късно...

— Мамо, трябва спешно да телефонирам.

— Знаеш къде е телефонът.

— Не, не оттук. Ще се кача на горния етаж.

Но когато набра номера във вилата, обади се Жак, икономът, който сухо му докладва, че Алекс тази сутрин е напуснала вилата и после е позвънила отвън, за да му съобщи, че ще отсъства няколко дни. Не, не знаел къде се намира в момента.

Макс бавно постави слушалката и няколко секунди не успя да откъсне втренчения си поглед от нея. Главата му пламтеше от тревожни мисли. Протегна ръка към телефона и набра още един номер, който помнеше наизуст.

— Ало... кой се обажда? Добре... да, разбирам, обаче в момента нищо не мога да направя... ще ви позвъня, когато можем да се срещнем. Приемете моите поздравии... да, до половин час? Добре... ще ви чакам.

Остави слушалката. „Това сигурно е някакъв трик — каза си той. — Само Бог знае какво е замислила!“

Алекс остана три дни в къщата на Патси, през което време успя да възвърне душевното си равновесие. Но когато се върна във вилата, младата жена усети, че са настъпили някакви промени в нейно отсъствие. Разбра какво ще се случи, когато видя как Джоунс се спусна бързо по стълбите с куфар и пътна чанта в ръцете.

— Ще я изпишат от клиниката?

— Да, а аз трябва да събера багажа само за десет минути!

— Но какво се е случило, та така си се разбързал?

— Прочела някаква статия в един от вестниците. Най-опасната й съперница се готвела да нанесе решаващ удар с нов козметичен продукт и мадам сега е бясна! Не е за разправяне какво ни очаква тук!

— О! — възкликна Алекс.

— Да я беше видял как се разпореди в клиниката! — задъхано продължи Джоунс. — Обадиха ѝ се от Ню Йорк. За щастие, на другия край на връзката се оказа Макс.

— Макс е в Ню Йорк!

— Ами къде другаде да е?

— Разбира се — кимна Алекс. — Къде другаде може да се намира!

— Уф, сега нямам никакво време за клюки. По-късно.

— Почакай! — провикна се Алекс след него. — Тя попита ли за мен?

— Тя за никого нищо не попита, а ти мислиш само за себе си.

„Естествено — каза си Алекс, докато се качваше по стълбите, — отново ме поставиха на мястото ми. Макс заминал за Ню Йорк, без да ми каже поне дума, а майка ми, след всичките ѝ молби да ѝ простя, дори не се е сетила за мен. Бизнесът си е бизнес — горчиво въздъхна младата жена, — а на мен не ми остава нищо друго, освен отново да се затворя в черупката си...“

ГЛАВА ОСЕМНАДЕСЕТА

Швейцария, 1988 година

— Нали разбираш — каза Ева по личния си телефон, който бе поръчан със специална защита срещу подслушване, — че това е въпрос от най-висока степен на секретност.

— Да — отговори Макс.

— Трябва да направиш всичко, на което си способен, да обиколиш всичките адреси.

— А какво да правя, когато приключа с обиколката?

— Ще ми донесеш резултатите.

— Във вилата ли?

— Да. Днес аз ще се прибера във вилата. Разчитам на теб, Макс. Тази операция е много важна за мен.

— Ще се постарая да изпълня всичките изисквания, Ева.

— Разбира се, че ще се постараяш.

— Но относно останалата част от плана ни аз съм длъжен да ти съобщя, че...

— Не сега, Макс. Първо ще обмисля какво да предприемем, но едва след като ти ми донесеш резултатите.

— Добре — съгласи се Макс. — Щом настояваш...

— А що се касае до другите въпроси, ще получиш пълна информация след първите си срещи. Но не забравяй да ме осведомиш при първото си обаждане.

— Вече мога да ти съобщя първите данни.

— Прекрасно. И не забравяй да си държиш очите широко отворени, а ушите — нащрек, докато се занимаваш и с другите си делови ангажименти. Знаеш за какво намеквам.

„Не, този път не мога да отгатна — помисли си Макс. — Каква игра си замислила, Ева?“ А по телефона попита нещо съвсем друго:

— Вече успя ли да се възстановиш напълно?

— Да. Миналото е забравено, и то завинаги. Или, по-точно казано, ще бъде напълно забравено, когато ми донесеш това, което

искам от теб. Сега мисля само за бъдещето. Ясно ми е, че има още много да се направи, и то най-вече от теб и от мен.

„За бога, отново се е вживяла в ролята си на избраница на съдбата — каза си Макс. — Или е това, или е още под въздействието на лекарствата.“

— Добре. Ще направя всичко, което е по силите ми. И ще те държа в течение при всяка промяна в обстановката.

— Прекрасно. — Той чу изщракването, сигнализиращо за прекъсването на връзката. „Така... — въздъхна адвокатът. — Трябва отново да се залавяме за работа...“

Още с пристигането си в Кеймбридж Алекс почувства облекчение. Сега щеше да се върне към нормалния си начин на живот. Повече никакви драматични сцени и спорове, никакви сблъсъци с други личности, никакви разговори за миналото и за това кой на кого трябвало да прости. Тук, в университета, не се случваха изненадващи събития, времето ѝ бе планирано за месеци напред. Дните се редуваха в спокоен и равномерен ритъм като реката, която лъкатушеше покрай зелените хълмове. И като планираше времето си, нямаше да го пропилява в безсмислени спорове, суетня, колебания и размисли. Тук можеше да се занимава само с любимите си теми, да слуша лекции и семинари на високообразовани учени, да спори с тях, да проучва спорните въпроси в библиотеката, с една дума, тук Алекс можеше да се чувства щастлива, че е полезна с нещо на хората около себе си.

Но сега, за свое разочарование, тя разбра, че доста от колегите ѝ въобще не са разбрали за отсъствието ѝ. Само двама-трима я поздравиха със забележки от рода на: „Как беше времето в Швейцария?“ или „Здравей, Алекс, ще се видим по-късно!“. Разбира се, повечето от колегите все още не подозираха, че тя кандидатства за наградата Ринъсби, защото още не бяха обявени имената на номинираните личности. Най-лошото беше в това, че не успя напълно да възстанови стария си, удобен жизнен ритъм. Или преди смъртта на Крис бе успяла толкова дълбоко да привикне със спокойния университетски ритъм, че сега я дразнеше и най-малката промяна в навиците ѝ? Защото Алекс се убеди, че въпреки всичките си усилия да

възстанови предишния си начин на живот, нещо в нея или около нея не беше както трябва.

Вечер слушаше Моцарт или Ерол Гарнър, но вместо да забрави за всичко, не спираше да си задава въпроса какво става сега във вилата на Ева край Женевското езеро. Как ли се чувства майка ѝ, какви промени са настъпили? Дори се изкушаваше да позвъни и да се осведоми за обстановката във вилата, но веднага си припомняше, че никой не се интересува от нея и отново в душата ѝ се задействаше реакцията на охлюва, който веднага се свива в черупката си. Не бива да мисли за Макс. С него всичко е свършено, веднъж и завинаги. Но защо ѝ се струваше, че сега е като продънена лодка, а от пробива в корпуса ѝ непрекъснато нахлува студена, мръсна вода, колкото и да се опитва да я изгребе? Припомняше си събитията от последните дни във вилата, стараше се да си ги обясни, да ги подреди в съзнанието си, за да успее да притъпи болезнените спомени. Или за да може по-лесно да ги изтласка от паметта си. Но колкото и да се стараше, не можеше да забрави сцената в кухнята. И накрая се убеди, че вече никога няма да се върне предишното ѝ спокойствие, когато книгите бяха единственото ѝ занимание, а музиката — единственото ѝ развлечение.

Измина една седмица от завръщането ѝ в Кеймбридж, когато телефонът внезапно иззвъня — беше сутрин, към десет и половина, а Алекс се бе увлякла в четенето на есето за творчеството на Даниел Деронда, написано от най-добрия студент в групата ѝ.

— Бих искала да се върнеш във вилата колкото е възможно по-скоро — започна Ева без всякакъв увод.

— Защо?

— Преди време ти ми зададе няколко въпроса. Сега съм в състояние да ти дам отговорите.

— Но за какво става дума?

— Ще ти го съобщя, когато дойдеш тук.

— А не допускаш ли, че вече може да не се интересувам от отговорите на онези въпроси?

— Тогава ми кажи, но ясно и твърдо, че вече си загубила интереса си към тях.

Младата жена се поколеба, преди да отговори:

— Сега не е удобен момент за сериозен разговор. Нека да го отложим за по-късно.

— Искам от теб само да се върнеш тук, във вилата.

— Нали вече пристигнах във вилата, веднага след като научих за инцидента. Тръгнах си, след като всичко бе уредено.

— Никой не ти бе наредил да си тръгваш!

— Но и никой не ме помоли да остана...

— Обстоятелствата бяха необичайни.

— Нали си изписана от клиниката? И сега ли нещо не е наред?

— Да. Сега се възстановявам. Ще дойдеш ли в Женева?

Алекс се замисли за миг.

— Да, ще дойда.

— Добре. Ще ти изпратя самолета на компанията ми. Ще кацне на онова летище, което е най-близо до Кеймбридж... забравих името му...

— „Стенстед“.

— Да. Ще кацне към два часа. На летището в Женева ще те очаква кола. Разчитам на обещанието ти, че ще дойдеш. Повярвай ми, този път е само за твое добро. — С тези думи Ева прекъсна връзката.

„Това пък какво може да означава? — озадачено си каза Алекс. — Защо е тази припряност от нейна страна? Да не би да се е замислила за смъртта, за преходността на всичко тленно? Защото звучеше някак странно, дори драматично. Имаше нещо необяснимо в гласа ѝ... Е, да става, каквото ми е писано! Поне има шанс да получа отговорите на някои от въпросите, които ме вълнуват. Особено след като Макс ще е там...“

Когато пристигна във вилата, Жак я посрещна на прага, пое куфара ѝ и предаде нареждането на мадам да се качи веднага на горния етаж, в салона на мадам.

— Сама ли е? — попита Алекс. — Искам да кажа, да не би с нея да е мистър Фабиан?

— Беше тук за няколко дни, но онзи ден отново замина за Ню Йорк.

— Разбрах. — Тръгна по стълбите, изпълнена с горчиво разочарование.

Ева я посрещна, седнала във великолепния си стол зад бюрото. Цялата в черно, безупречно гримирана и фризирана, тя изглеждаше готова да се заеме с мъчителната за Алекс роля на недосегаема, ледена принцеса. Когато Алекс се показа на вратата, услужливо отворена от

Жак, Ева леко се надигна от стола си и за пръв път в живота си поразената Алекс не откри върху лицето на майка си ужасяващата ледена маска. Напротив, дори се усмихна леко, макар Алекс да не разбираше дали трябва да се опасява, или не, от този многозначителен жест.

— Влез, седни на това кресло — започна Ева и посочи едното от двете широки и удобни кресла пред камината.

Алекс изпълни нареждането ѝ. Ева се разположи на другото кресло, в достолепна поза, с изправен гръб, с кръстосани ръце пред гърдите си.

— Искала си да научиш нещо за мен. Затова реших да ти помогна.

— Защо? — сепна се Алекс. — Защо чак сега?

— Всичко ще си обясниш, когато изслушаш разказа ми. Макс ми съобщи, че си търсила обяснение за събитията от близкото и далечното минало. Аз също мисля, че зад всяко явление се крие причината за появата му, затова няма да крия причините от теб, но искам да те предупредя още в началото, че една причина за мен е по-важна от всички останали, взети заедно.

— Твоята мисия? Твоята съдба?

— На три пъти се опитах да я избегна. И в трите случая претърпях пълен неуспех. — Алекс знаеше, че майка ѝ имаше предвид опитите си за самоубийство. — А всичко на този свят се върши до три пъти. Няма и не може да има четвърти път. Поне този урок на съдбата го усвоих добре. Може би, когато изслушаш това, което сега съм решила да ти разкажа, и ти ще си промениш мнението за някои... събития. Но те предупреждавам, че няма да ти бъде лесно.

— Струва ми се, че повече не се интересувах дали ще ти простя за отношението ти към мен през целия ми живот от най-ранното ми детство, та чак до днешните дни.

— Тази молба ти я отправих под влиянието на емоционалния стрес, в който бях изпаднала след загубата на сина си. Тогава още не бях схванала докрай какви жестоки уроци ни крие съдбата. Но сега да се върнем към онова, което така живо те е заинтересувало... Много отдавна — започна Ева, — аз наистина се наричах Анна Фаркас. Родена съм в семейство на най-обикновени селяни, чийто живот протече в мизерия и оскъдица. Затова ги мразех. Мразех черната,

неблагодарна работа, с която едва се припечелваше за хляб и постеля. Ненавиждах лишенията, липсата на красота в живота, за която тогава дори не осъзнавах напълно, но предусещах, че съществува някъде другаде. Още оттогава предусещах, че трябва да притежавам тези красиви вещи. Исках ги... о... как ги исках и събрах всичките си сили, за да ги имам. Независимо от цената, която трябваше да платя.

Бавно, с чести паузи, за да събере мислите и да подреди фактите от миналото, Ева ѝ разказа преживяното, включително и за тези години, за които Алекс не бе успяла да открие нито живи свидетели, нито никакви уличаващи факти. Разказът ѝ се отличаваше драстично от официалната версия за живота ѝ, описвана в десетки статии и интервюта. Като съпоставяше отделни моменти от спомените си с това, което бе успяла да изкопчи от различните си източници, Алекс се запозна с пълната картина на вълнуващия живот на майка си. Всичко съвпаднаше, с една-единствена разлика: зад сухото изреждане на фактите се разкри образът на амбициозна унгарска девойка, неспособна да се примири с жалкото съществуване, на което я обричаше тогавашният живот в Унгария, решена да използва дарбите си и красотата си, с които бе удостоена от Бога, за да се измъкне от мизерията, от утайката на обществото, за да се изкачи до върха, от който се разкриваше необятният хоризонт на неограничените възможности. Ева не пестеше подробностите — описа пред смаяната си дъщеря перипетиите, които бе преживяла в Будапеща с руснака и с агента от унгарските Тайни служби, разкри ѝ как ѝ се беше налагало да прибегва до коварни и лукави ходове, и да се сдобие с това, което си бе поставяла за цел. Не пропусна и епизода с Лаело Ковач — точно така го нарече: „епизод“. Първата им среща, кражбата на рецептите за първите кремове и помади, с които по-късно бе основала дребното си предприятие, прераснало днес в могъщ козметичен концерн, чийто единствен собственик бе именно тя, Ева Черни. Призна ѝ за бременността си, за ловкото манипулиране на Джон Брент, за да се съгласи да се ожени за нея, за напускането на Виена, за първите ѝ стъпки в Лондон и раздялата с Джон Брент, за усилията ѝ да заличи напълно спомените за предишния си живот и оттам — стремежът ѝ да забрави за дъщеря си, която ѝ напомняла за мрачното минало.

— Ева Черни нямаше нищо общо с Анна Фаркас, нищо, можеш ли да разбереш това, да го повярваш? Аз създадох съвсем друга жена,

започнах нов живот, но за тази цел бях принудена да разруша стария си живот до основи.

— Включително и мен — тихо промълви Алекс.

— Всичко това се налагаше от поставената грандиозна цел.

— Значи си ме пожертвала в името на амбициите си.

— Вярвах в съдбата си и успях да я заставя да ми се подчинява.

— Тогава защо ме прие в тази вила?

— Нямах друг избор. Майката на Джон Брент те доведе при мен.

— Никога няма да забравя онзи кошмарен ден.

Ева спокойно посрещна погледа на дъщеря си.

— Тя ме заплаши, че ще ме изложи пред обществото, ако откажа да те приема. Щяла да се постарее да вдигне около мен колкото е било възможно повече шум. А тогава едва бях започнала да се утвърждавам, и то с цената на неимоверни усилия. Освен това наскоро се бях омъжила за Кристофър Бингъм, и то след като бях декларирала, че съм неомъжена. Последниците можеха да се окажат ужасяващи.

— За коя от двете, за Ева Черни или за мисис Кристофър Бингъм?

— И за двете. На карта се поставяше не само семейното ми щастие, но и кариерата ми. Обожавах ролята си като Ева Черни... и още я обожавам, но исках същевременно да бъда мисис Кристофър Бингъм. Той ме направи личност, той ме въведе във висшето общество. В никакъв случай не можех да си позволя публичен скандал. Прекалено много бях заложила на издигането си в света на елита, за да се проваля с гръм и трясък. Затова понесох толкова мъчително смъртта на съпруга си...

— Помня онзи ден... гледах през прозореца на моята таванска стая. Видях те как изскочи от къщата, как се разкрещя и започна да късаш дрехите си...

— Той бе единствената любов в моя объркан живот — простичко отвърна Ева. — Не си спомням какво съм вършила в онзи ужасен ден и не искам да го знам. Но не успях да изпълня докрай повелите на съдбата си.

— Затова ли прехвърли любовта си от съпруга към сина?

— Да. Но и него съдбата ми го отне. Понякога тя е много благосклонна и щедра към всеки от нас, но може да бъде и жестока... прекалено жестока. Обаче аз не съм като другите жени, нито като

съпруга, нито като майка. Аз съм Ева Черни и в живота ми има две неизменни величини: моята личност и моята компания, която създадох от нулата. Поне този урок на съдбата усвоих безпогрешно. Но ми остават още много дела и съм решила да ги довърша докрай. Да, ще се справя. Но сама, без съпруга си, без сина си.

— Както се казва, за всичко на този свят трябва да се заплаща, нали?

Ева сухо кимна. На Алекс ѝ се стори, че долови одобрение в жеста ѝ.

— Именно. Всичко си има цена, а аз винаги съм я плащала.

Алекс ѝ хвърли кос поглед и Ева се убеди, че дъщеря ѝ добре бе схванала думите ѝ.

— Да... — бавно процеди тя — наистина се различаваш от обикновените жени. — Майка ѝ очевидно го прие като комплимент.

— Има още нещо, което много ме измъчва — започна Алекс и сухо преглътна. — Вече ми обясни защо не ме прие в живота си. Но не мога да разбера как ти позволи сърцето да се отнасяш така жестоко с мен.

— Ти не фигурираше в моите планове. Тогава, когато разбрах, че съм забременяла, бях побесняла от гняв. Едно дете... това беше последното, което желяех от съдбата.

— И все още не го желаяш.

Единственият отговор на Ева бе ледено мълчание.

— И така... — унило прошепна Алекс, сякаш го казваше на себе си — чакам отговора ти.

— Обичах сина си, защото той бе заченат от единствения мъж, когото съм обичала. Но никога не съм обичала Лаело Ковач.

— А останалите мъже в живота ти?

Ева хладно сви рамене.

— Към тях съм изпитвала само сексуални желания. Но това още не е любов.

— Включително и Рик Стивънс в това число?

Ева сведе поглед към безукорните си нокти.

— Той беше грешка — призна си тя. — От малкото ми грешки, за които винаги ще съжалявам.

— Обаче успя да си отмъстиш.

Ева се усмихна.

— Вината беше на Макс. Не одобрявах идеята да инвестирам в някакво холивудско киностудио. Дори не се интересувах кой е собственикът му, но Макс се зае с тази сделка — прекалено ревностно, според мен — и ми обясни колко мога да спечеля от филмовия бизнес. Тогава се съгласих и го купих. — Ева изгледа с учудване дъщеря си, защото Алекс внезапно се изчерви до уши. — Макс много се безпокоеше за теб в онези дни — допълни тя и се усмихна загадъчно. — Но нали и двете знаем, че Макс не е като другите мъже?

Алекс нищо не отговори.

— Помня, че тогава го запитах дали този инцидент ще има някакви вредни последици за теб — продължи Ева. — Той ме увери, че няма да пострадаш, обаче ми се струваше, че ще е по-разумно да те изпратим в пансион. Не мога да отрека, че се справи добре както в пансиона, така и в колежа след него. Изглежда, че си доста интелигентна, но нали и Лаело Ковач притежаваше рядко срещани аналитични способности.

— Хм... — замисли се Алекс, а майка ѝ търпеливо я изчака да се опомни. — Защо ми разказваш всичко това, и то чак сега? Какво се е случило, че изведнъж промени отношението си към мен?

Ева стана от креслото.

— Ела с мен.

Алекс я последва по коридора до една от многото врати. Ева почука на вратата и след това натисна дръжката на бравата. Оказа се една от спалните за гости. Завесите бяха спуснати, светеше само нощната лампа на масичката до леглото в ъгъла, върху което се виждаха очертанията на някаква спяща фигура. На креслото до леглото седеше медицинска сестра, с книга в ръка. Жената ги изгледа въпросително и стана от креслото.

— Как е той? — попита Ева.

— Още спи. Много е изтощен.

Ева кимна разбиращо.

— Бихте ли ни оставили за малко сами?

Сестрата тихомълком напусна стаята. Ева се приближи до леглото и се наведе над спящата фигура.

— Ела по-близо — подкани тя дъщеря си. Алекс смръщи чело и плахо пристъпи напред. На леглото спеше остарял мъж, с побеляла

коса и слабо, костеливо лице, по което ясно личаха белезите от дългогодишни страдания.

— Това е Лаело Ковач — въздъхна Ева. — Твоят баща.

Алекс извърна изуменото си лице към майка си, а сетне отново впери смаян поглед в спящия непознат.

— Но... той ми се струва мъртъв — глуповато възкликна младата жена.

— Така ти се струва. Прекарал е в Русия тридесет години, в трудов лагер. Но откакто мистър Горбачов взе властта, в тази загадъчна страна настъпиха неочаквани промени — една от тях бе освобождаването на хиляди политически затворници. Преди няколко седмици в лондонския „Таймс“ публикуваха статия за превозването на освободените унгарски затворници от Сибир до Унгария. Повечето от тях били считани за загинали по време на трагичната унгарска революция от 1956 година, удавена в кръв от руснаците. Поръчах на Макс да се заеме с търсенето на Лаело Ковач. След упорито издирване той успя да го открие в списъците на един от десетките временни лагери недалеч от Будапеща и оттам го доведе тук, в моята вила.

Алекс конвулсивно стисна най-близката от четирите дървени колони, издигаща се в четирите края на леглото. Не можа да каже нито дума, толкова бе силен шокът от смайващия разказ на Ева.

— Ела... — Ева сложи ръка на рамото ѝ и я поведе обратно към салона си. Там настани Алекс в креслото, приближи се до лакирания шкаф отдясно на камината и извади гарафа с бренди. Наля двойна доза в една кристална чаша и я подаде на пребледнялата Алекс. — Изпий го — сухо ѝ заповяда тя.

Алекс пое чашата с трепереща ръка, отпи от нея и се задави от първата глътка.

— А сега разбра ли защо нямам право да напусна този проклет живот? — уморено я запита Ева.

Алекс втренчено я изгледа.

— Нима и това е част от съдбата, в която винаги си вярвала?

— Разбира се. — Гласът на майка ѝ прозвуча така, сякаш бе принудена да обяснява елементарни истини на малоумно дете. — Колелото на съдбата се завъртя, докато накрая кръгът се затвори. Това огромно състояние, което притежавам сега, започнах да изграждам с помощта на Лаело, а ето че след толкова много години той отново е

при мен. Никога не съм се държала като майка към теб, но поне мога да ти върна бащата, макар че се съмнявам дали ще намериш сили да го приемеш за свой баща.

Челюстта на Алекс увисна от изненада.

— Да ми върнеш баща ми? — Започна да се смее, изтощена и смазана от внезапните разкрития. — О, господи... — изохка тя — ти си невероятна, кълна се в Исуса, наистина си невероятна...

— Но не забравяй, че през последните тридесет години аз го мислех за мъртъв.

— И си се радвала, че го няма на този грешен свят, мога да се закълна в това! Защото всичко, което си постигнала в проклетата ти козметика, се е дължало на неговите рецепти.

— Да, не мога да го отрека, но ето че сега съдбата ми протегна ръка и ми даде шанс и аз да направя нещо за него.

— За бога, стига си ми говорила само за съдбата! — извика Алекс. — Каж ми нещо за себе си, за твоите желания.

— Не става дума сега за моите желания. Всичко се извършва по волята на съдбата.

Алекс се отпусна в креслото.

— Не ти вярвам — изтощено въздъхна тя. — Това излиза извън границите на моите способности да разбирам хората около мен. Ти си мислиш, че всичко, което се е случило както с теб, така и с този нещастен мъж, се дължи единствено на благоволенieto на съдбата, понякога щедра, а друг път — безмилостно жестока, така ли? — Младата жена поклати глава, опитвайки се да внесе ред в обърканите си, бушуващи мисли. — Според мен страдаш от прогресираща мегаломания!

— Разказах ти целия си живот. Помисли за това. А по-късно ще разбереш — несмутимо отвърна Ева.

— И какво се предполага сега да предприема спрямо този мой „баща“? — попита Алекс. — Да се грижа за него, да го върна в Кеймбридж, където двамата ще си живеем щастливо? Това ли предвиждат последните ти планове?

— След като Лаело Ковач се възстанови — аз съм заповядала да не го безпокоят и да се грижат за него колкото е възможно по-добре — можеш да постъпиш с него така, както желаш.

— Той е човек, макар и стар, уморен мъж, страдал ужасно през последните тридесет години, а не някаква бездушна облигация от борсата, която принадлежи на приносителя!

— Надявах се да го приемеш, затова те повиках тук. Кой знае, може и да намериш в него любовта, говоря за родителската любов и нежност, която така ти е липсвала през целия ти живот.

— Любов! Какво знаеш ти за любовта! Ти не си обичала никого, освен себе си! Да обичаш, означава да жертваш нещо от себе си, а ти никога не пожела да се лишиш от най-дребното удоволствие заради някого друго, дори и заради съпруга си Кристофър Бингъм IV, по който толкова се прехласваше.

— Коя си ти, че да ми говориш кого съм обичала и кого — не? Обичах Кристофър за всичко, което ми даде, за всичко, което направи за мен. Аз го направих щастлив, родих му син. Но нито той, нито синът ни не бяха белязани с щастливия знак на съдбата. Трябваше да ги изгубя и двамата, а едва след това да проумея простата истина, че те са били смисълът на моя живот, моето щастие като жена, съпруга и майка. — Продължи с невъзмутимото си спокойствие, което вбесяваше дъщеря й. — Аз съм такава, каквата съм.

„Недосегаема е тази нейна броня, изтъкана от преклонението през собствената си ценност и превъзходство над останалите — тъжно си помисли Алекс. — Убедена е, че е богоизбрана и никой не може да я разубеди. Макар че... как би могло да се докаже, че се заблуждава? Нима има някакъв висш разум високо, високо над нас, който ни дърпа конците като на марионетки, докато ние тук долу, си въобразяваме, че сме господари на съдбите си?“

— Виждам, че те затруднявам с толкова сложни и неочаквани промени в живота ти и преценките ти — обади се Ева, уверена в крайния резултат от срещата им. — Явно ти е необходимо време, за да дойдеш на себе си. Можеш да останеш във вилата колкото желаеш. Аз трябва да замина за Ню Йорк. Макс е моята дясна ръка, мозъкът, който контролира най-важните сделки в компанията ми. Но Памела още е тук. Помолих я да не си тръгва. И тя, както и ти, може да остане във вилата, докогато желае.

— Искаш да вържеш още една от прекъснатите нишки на съдбата?

Ева не обърна внимание на ехидното подмятане на дъщеря си.

— Искаш да я купиш, както си купила Жан Верние? Чрез отпускане на щедра пенсия, познах ли?

— Откъде знаеш за него? — учуди се Ева, но в следващия миг се овладя и се усмихна. — Да, той беше истински творец в своята професия... а аз просто съм свикнала да си плащам дълговете, разбира ли?

— А какво ще стане, ако реша да публикувам в пресата всичко, което вече съм узнала за твоя бурен живот? — внезапно попита Алекс. — Ако осъществя това, с което те е заплашвала Мери Брент в онзи отвратителен ден, който никога няма да забравя... когато за пръв път се озовах тук, в същата тази вила?

Ева погледна дъщеря си в очите и се усмихна предизвикателно.

— Но няма да го направиш, сигурна съм, че няма да публикуваш нито ред. Тя беше глупава стара фанатичка, а ти не си. Макс ми каза, че обожаваш логиката и откритата игра — като всички англичани — затова и аз реших да бъда напълно откровена с теб. Разказах ти всичко за себе си. Предполагам, че съм успяла да ти обясня и най-важното в моя характер — аз не можех да бъда по-различна от това, което съм.

Алекс се замисли за живота на майка си.

— Знаеш ли приказката за жабата и скорпиона? — попита тя.

Ева я изглежда недоумяващо и Алекс ѝ разказа поучителната притча.

— Разбира се. — Ева сви рамене. — Жабата би трябвало да обвинява само себе си. Скорпионът просто се е подчинявал на своята природа, каквото и да му е струвало това. Както и аз се подчинявам на своята.

Алекс стана от креслото. Очевидно само си губеше времето в опитите си да промени Ева Черни.

— Да споменавам ли пред Макс, че сме се виждали? — неочаквано подхвърли Ева.

— Не — твърдо отвърна Алекс. — Пред него не искам нищо да споменавам за мен.

Остави Ева в салона, слезе на партера и бързо излезе навън, сякаш искаше да избяга от ужасяващите разкрития на майка си. Но не можа да ги пропъди от мислите си. Вървеше с бързи крачки, които

обаче постепенно ставаха все по-бавни, докато спореше ожесточено със себе си. Разбра, че неволно се е отправила към високия кестен, под който бяха погребали урната с праха на Крис. Спря се сепната и видя, че вече е поставена скромна надгробна плоча, отрупана с разкошни венци. Някаква жена бе коленичила пред гроба, заета с подменянето на повехналите цветя — рози, лилии, едри бели маргаритки, жълти нарциси, розови карамфили, всичките откъснати от оранжерията зад вилата на Ева Черни. Алекс плахо пристъпи напред и позна, че сред цветята се ровеше Памела.

— Здравей... — смутено промълви тя, чувствайки се виновна, че нарушава усамотението на Памела, чието страдание бе неизмеримо по-силно от мъката на самата Алекс.

Памела се сепна и нервно се обърна към нея.

— Алекс! — На лицето ѝ се изписа облекчение.

— Съжалявам, че те изплаших. Трябваше да не...

— Не, напротив, много се радвам, че отново се срещаме — въздъхна Памела и се надигна. — Макар че тук вече нищо не те задържа. Да си призная, не очаквах да те видя отново в Швейцария.

— Майка ми ме помоли да се срещнем.

— О?

— Имахме продължителен... семеен разговор, но най-накрая си казахме всичко.

— Ако съдя по израза на лицето ти, не ще да е бил от най-приятните.

— Можеш ли да си представиш, че накрая ми предложи да остана във вилата ѝ?

— Нима? Хм... изглежда, че наистина се е променила след престоя си в онази клиника. И то значително. Е, не мога точно да си обясня какво изпитва тя в момента, но ми се струва, че се е примирила с някаква необратима промяна. Много странна жена е майка ти, Алекс. Никога не обяснява постъпките си. Поне на теб не ти ли обясни какво се е променило в нея?

— Донякъде.

„Явно се е случило нещо твърде важно — каза си Памела, — защото и Алекс ми изглежда някак си необичайно.“

— Какво ще кажеш за надгробната плоча? — побърза тя да смени деликатната тема.

Плочата блестеше на слънцето, чисто бяла, съвършено гладка, неволно напомняйки за безупречните опаковки на козметичните препарати на Ева. Дори можеше да се очаква познатият рекламен надпис да заблести в черно и златисто, обаче вместо това погледът се сблъскваше с едрите черни букви, изписани със строг класически шрифт: *Кристофър Бингъм Черни*, а под него: *На моя любим син, 1962–1988 година*. Въпреки скръбта си по Крис, Алекс изтръпна от съвсем друга мисъл: „На моята плоча ще пише: *На моята нелюбима дъщеря*“. Но мъчителният спазъм бързо бе изместен от някакво ново и странно усещане. Вече нищо нямаше значение, дори и Ева Черни с всичките ѝ странности, заедно с намесата на съдбата и така нататък. „Сега, най-после, аз зная коя съм. Зная кой е баща ми. Лошото е там, че все още не съм готова да го приема...“

— О, Памела — изхлипа Алекс, — каква глупачка съм била!

На връщане към вилата двете жени видяха пред стъпалата на входа нов-новеничък „Ролс-Ройс“, с разтворен багажник, около който се суетеше камериерът Джоунс.

— Тя си стяга багажа — прошепна Памела. — Макс ми каза, че имал огромни проблеми в компанията.

— А ти видя ли се с него? — небрежно подхвърли Алекс.

— Само за кратко. Той не остана да преспи във вилата на Ева. Нещо се е объркало с конкуренцията, с онази... мис Хагард. Ева, изплашена, че противникът ще я нападне от засада, стяга фланговете на армията си. Бог да благослови тази мис Хагард, защото иначе Ева щеше по цял ден да се занимава само с мен, с теб и с прислугата. Научих, че и мис Хагард била от онези амбициозни личности, които сами си проправяли път в джунглата на бизнеса. Родена като Розели Катценшванц или нещо подобно... много мъчно име беше и не успях да го запомня... някъде в Бруклин, но се издигнала с неимоверни усилия и нечовешка воля, и ето, че сега е най-опасната съперница на Ева Черни. Никога не съм предполагала, че Ева ще научи за познанството ми с тази Розели, което датираше от периода, преди да се срещна с Крис. А за Ева всяка приятелка на Розели е неин личен враг. Сега изпитвам последиците на гърба си.

Джоунс ги забеляза в дъното на алеята.

— Побързайте, дами — подкани ги той. — Отрупаха ме с работа и сега не мога дъх да си поема... Но се радвам, че се възвръща нормалният ритъм в къщата. Не! Не и кутията с обувките, глупак такъв, тази кутия винаги се оставя вътре в колата, на седалката до мадам. Чакай, я по-добре ми я дай на мен. За нищо не те бива! — Грабна от ръцете на шофьора изящната кутия от крокодилска кожа. — А сега ми подай кожената наметка... първо тази, от самурената кожа, а после и втората, от черен визон... ах, да, те били вече поставени. Добре, нека да проверя всичко отначало. — Запотеният камериер се залови отново да преброява куфарите и чантите. В този миг на прага се появи Ева, облечена в сепъл, но изключително скъп костюм за пътуване, изцяло в черно, с къса визонена наметка. Върху блестящата ѝ златисточервена коса бе поставена кокетна дамска шапка с перли, втъкани по ръбовете на периферията ѝ.

— Обърни внимание на шапката — прошепна Памела. — Това е сигурен признак, че отива на делови преговори.

С обезоръжаваща усмивка и леко махване с ръка Ева се настани в лимузината. Джоунс внимателно затвори вратата на „Ролс-Ройс“ след нея, настани се на съседната седалка и те потеглиха.

— Е, това е всичко за днес — промърмори Памела, но се закова на място, когато видя как Алекс се наведе, грабна шепа дребен чакъл от алеята и като я запрати след лимузината на Ева, извика възторжено:

— Лек ти път! — Дребните камъчета се посипаха по алеята, но колата вече бе успяла да се скрие зад първия завой. Памела остана с отворена уста, смаяна от жеста на приятелката си.

— Сигурно се питаш дали не съм си изгубила ума, нали? — захили се Алекс, върна се при Памела, хвана я под ръка и я поведе към вилата. — Току-що се осмелих да направя това, за което си мечтаех още от детството. — Въздъхна с облекчение. — И трябва да ти призная, че сега ми олекна на гърдите. — На устните ѝ разцъфтя щастлива усмивка. — Внезапно ми се възвърна апетитът. Хайде да прескочим до кухнята и да ометем всичките лакомства от грамадния хладилник на Ева.

— Но какво празнуваме? — недоумяващо я изгледа Памела, когато двете млади жени се настаниха на шезлонгите пред прозореца в

таванската стая на Алекс. Алекс наливаше искрящо шампанско в две кристални чаши.

— Моята свобода.

— Искаш да кажеш, че си се освободила от опеката на майка си?

— Да. Днес следобед най-после изтръгнах истината от устата ѝ, която бе заключена за мен толкова години. Край на илюзиите, край на самоизмамите и самоуниженията! Сега знам защо ме е отхвърляла през всичките тези години. Съвсем не е било само заради външността ми, както мислех доскоро. Не е искала да ме погледне, защото съм била за нея част от онова ужасяващо минало, което е решила да забрави завинаги. Анна Фаркас, това е истинското ѝ име, е трябвало да изчезне, и то окончателно, а това е изисквало да избягва срещи с всичко, което би ѝ напомнило за миналото.

— Анна Фаркас?!

— С това име се е родила — обясни ѝ Алекс и разказа на Памела удивителната история на Ева Черни.

— Боже мой! — възкликна Памела, смаяна от думите на Алекс. — Какъв живот! Та това е цял роман! Не е чудно, че те е погребала жива. Значи онзи старец, който Макс доведе във вилата, е баща ти? — Памела ужасено поклати глава. — И после как да не вярваш в предопределението на съдбата!

— Не, при Ева всичко е по-различно от живота на нормалните хора. При нея всичко е подчинено на вътрешната ѝ природа. Оттам и ужасните проблеми, които е създала на себе си и на най-близките си хора.

— Но как е възможно това? Искам да кажа... какво ще прави тя сега с този човек... с баща ти?

— Това ще зависи от неговото решение, макар сега да не може още да се разговаря разумно с него. Само Бог знае какви страдания е преживял за тези тридесет години. Но трябва да се съобразяваме с желанията му.

— Алекс, не мога да те позная, толкова си се, променила! Да, мога да разбера, че никак не ти е леко да посрещнеш тези удари на съдбата, но... изглеждаш ми като човек, който току-що е узнал, че не е болен от неизлечима болест.

— Да, точно така се чувствам. Правилно си забелязала, че вече не съм онази Алекс, която познаваш. Сега съм истинската Алекс. И не

искам да играя ролята на плашило за майка си, да ѝ напомням непрекъснато за ужасното ѝ минало, което тя се старее да забрави. Да, тя не ме е искала още от деня на моето раждане. Аз съм била само една огромна грешка в живота ѝ, това е всичко.

— И как ще се справиш с това предизвикателство?

— Вече не искам да мисля по цели дни само за едно и също: как изглеждам, какви са дефектите във външността ми, защо никой не ме харесва... Тя си е въобразявала, че ще се отърве от мен, така както се е отървала от Лаело Ковач. Използвала е бременността си, за да накара Джон Брент да се ожени за нея и така се е добрала до британско поданство, след което с лекота ме е изоставила на грижите на тогавашния си съпруг. Можеш ли да си представиш какво е изпитала Ева, когато майка му, Мери Брент, ме довлече тук, в същата тази вила? Абсолютно сигурна съм, че въобще не съм фигурирала в нейните величествени планове за бъдещето, но не е имала друг изход, защото онази ужасна старица я е заплашила, че ще разкрие тайната ѝ пред обществото. Знаех само, че не ме желаше, но бях прекалено малка, за да проумея причините. И напълно естествено започнах да си въобразявам, че причината е в грозотата ми, пък и колко пъти Мери Брент ми бе втъпявала, че съм изчадие на Сатаната, лукаво, нелюбимо, нежелано...

— Но това е ужасно! — изуми се Памела. — Сега разбирам защо понякога се държеше странно... Дори не мога да си обясня как не си полудяла?

— Не полудях само защото Патси и Макс неотлъчно се грижеха за мен. От тях, само от тях получавах топлината и съчувствието, от което се нуждаех отчаяно в онези години. Патси умееше винаги да запази самообладание и това ме успокояваше, а Макс ми вдъхваше доверие и кураж... Знаех, че мога да разчитам на неговата закрила, каквото и да се случи. Освен това ме развеселяваше с разказите си за всичко, което бе преживял в Америка. Но аз не можех да се отърся от предчувствието, че майка ми не желае присъствието ми във вилата. И въпреки това исках да ме обичат. О, Памела, не искам да те лъжа: дори и сега го искам! Може би всъщност никога не съм искала да бъда затворена по характер, саможива и мълчалива. Но тъй като така и не доживях да бъда обикната от родната си майка... е, по-нататък знаеш какво се случи — аз се затворих като мида в черупката си. И както

мидата отглежда бисера в себе си от зрънцето пясък, което е попаднало вътре в черупката ѝ и я дразни, така и аз се нахвърлих с настървение към науките и ето ме сега — доктор по английска литература. А тази научна степен не се дава лесно в един престижен университет, какъвто е университетът в Кеймбридж. Реших, че щом не съм надарена с красота, поне мога да блестя с ума си. Исках да ѝ докажа, че съм личност, че в мен има нещо ценно, но тя продължаваше да не ми обръща ни най-малко внимание. И така до онази вечер, когато се спречкахме жестоко и думите ѝ потвърдиха най-лошите ми опасения. Но след това се случи нещо странно... уверих се, че майка ми никога не ме е желала, още преди да ме роди, но след като се съвзех от шока, започнах да мисля по-реалистично, без да изпадам в меланхолия... Реших, че не е дошъл краят на света, нали? А нали Ева не е могла да знае каква ще стана като зряла жена? Отдавна подозирах, че зад цялата тази загадка се е криела някаква по-дълбока, много по-сериозна причина, но едва днес прозрях истината.

— Но защо тогава Ева е искала да ѝ простиш?

— Защото си мисли, че е наказана от съдбата със загубата на Крис единствено поради отвратителното ѝ отношение към другото ѝ дете. Затова е посегнала на живота си. Сега си мисли, че е изоставена от всички. След двата неуспешни опита за самоубийство Ева си въобразява, че в нещо е сбъркала, и то много сериозно, че е извършила непростим грях или спрямо мен, или спрямо Крис, че съдбата се е отвърнала от нея. Нали знаеш, никой не се чувства щастлив, когато пропадат кроежите му за бъдещето на децата му. И освен това още не може да преживее загубата на бащата на Крис. Самата тя се счита за по-различна от другите жени. Още в младостта си е изградила модела за бъдещето си и за нищо на света не желае да се отклонява от него, дори и сега, когато остана без близък човек до себе си. Дори е убедена, че всички са я изоставили, защото е престъпила много от нормите за човешкото поведение. Но същевременно не се отказва от намеренията си, само иска да поразчисти натрупаните противоречия, след което отново ще продължи по своя си начин.

От погледа на Алекс не убягна смайването, изписано по лицето на Памела.

— Не съм виждала друг човек, който по-добре от майка ми да олицетворява до какви вредни последици може да доведе

мегаломанията.

— Какво по-точно имаш предвид?

— Изключително силно надценяване на собственото значение. Може да се счита и като лека форма на психично заболяване.

— Искаш да кажеш, че се е побъркала?

— Е, не в класическия смисъл на това понятие, но не мога да твърдя, че е напълно нормална.

Памела поклати глава и въздъхна:

— Уф! Затова ли се държи така странно с мен?

— Според мен това е единственото обяснение, но може би психиатрите няма да се съгласят с тази диагноза.

— В никакъв случай не бива да споменаваш пред нея какво мислиш за състоянието ѝ!

— Може и да изглеждам понякога глупава, но знам как да се държа с нея. Много отдавна съм тренирана да прикривам мислите си.

Памела замислено отпи от шампанското.

— Е, все трябва да има някакво рационално обяснение. — Усмихна се горчиво и добави: — Мога само да се радвам, че тя не е успяла да те промени, искам да кажа... във вреда за теб.

— Такава ми е природата — засмя се Алекс.

Памела я изгледа с възхищение.

— А аз няма да усвоя това изкуство и след един милион години. Не е чудно, че успя да станеш доктор по английска литература...

— Ако се замислиш, ще разбереш, че никак не е сложно.

— Да, може би си права, но ти знаеш как да мислиш логично — според мен трудностите в живота, още от детството ти, са те принудили да развиваш логическата мисъл повече от нормалните момичета. Знаеш ли, Алекс, никак няма да е зле да напишеш книга за живота на майка си! Щом можеш да анализираш романите и героините на писателки като Шарлот Бронте и Джордж Елиът, нима ще се затрудниш с героиня като Ева Черни? Това е предизвикателство, достойно за дарбата ти. А има и още една изненада — Ева ми предложи работа!

Но Алекс не се изненада от думите на Памела.

— Разбира се, отново се проявява вродената ѝ, неизлечимата ѝ мегаломания. Всичко пречупва през собствените си интереси. И нищо не е по-важно за нея от успеха ѝ сред висшето общество. Сега, когато

прахът на Крис лежи под тази плоча, тя вече не се страхува от теб, дори може да си позволи да не те мрази, защо тогава да не се опита да те използва? И каква работа ти предлага, ако смея да полюбопитствам?

— Директорка на нейния моден салон в Ню Йорк. Сегашната директорка щяла да напусне заради здравословни проблеми. Каза ми буквално следното: „Намерила съм ти работа, която напълно отговаря на интересите ти“.

— И ще приемеш ли предложението й?

— Още не съм решила.

— В това има някаква връзка с Крис, макар съвсем косвена и далечна.

— Да, и аз си помислих за това, и ако приема, ще бъде главно поради тази причина. Може би само докато съм в траур... о, не знам, Алекс.

— Може да ти прозвучи смешно, но за мен Крис си остана малко момче — продължи Алекс след кратка пауза. — Живееше трескаво, постоянно в напрежение, сякаш е знаел, че не му остават много дни.

Памела кимна.

— И се оказа, че е бил прав.

— А така ми се искаше да се окаже, че е сгрешил в прогнозата си! Като си помисля, Памела, колко години съм изгубила в ненужни тревоги и съмнения... Какво не бих дала да се върне миналото, защото сега много по-добре разбирам и себе си, и брат си, и майка си! А доскоро емоциите замъгляваха разсъдъка ми и се оказа, че съм била сляпа за толкова много неща около мен.

— Затова ли се опитваше да поддържаш дистанция между теб и него?

— Да... Тези мисли ми навяват ужасна скръб...

— Но сега, след като разбираш много по-добре причините за тези ужасни събития, защо не се опиташ да промениш нещо? Ако получа поста, който ми предлага Ева, и замина за Ню Йорк — а това е градът, който най-добре познавам и обичам, защо не дойдеш и ти с мен? Ню Йорк е фантастичен град, градът на неограничените възможности. Ще забравиш за миналото си, аз ще ти помогна да се окопитиш и да се превърнеш в нова личност. С нови дрехи, с ново лице...

Алекс поклати глава.

— Не. Сега, когато знам, че много от миналите ми илюзии са безвъзвратно угаснали, вече съм много по-щастлива. Знаеш какво мисля за козметичната индустрия — това е най-голямата измама сред всички човешки дейности. Вече знам коя съм, на какво съм способна и освен това не се срамувам от себе си. А това е много важно за мен... между впрочем. Най-после се сдобих с увереност в способностите си.

Алекс посегна към бутилката с шампанско, но за нейно съжаление тя се оказа изпразнена.

— Трябва да си поръчаме още една бутилка — рече тя и натисна звънеца за иконома.

Когато Жак се показва на площадката на таванския етаж, Алекс го помоли:

— Може ли още една бутилка шампанско, Жак? И някакви сандвичи, например от пушена съомга, но повече, защото и двете сме много гладни.

— Ей сега ще ви ги донеса, мис Алекс.

— Мисля, че Жак ще се съгласи да дойде с нас в Ню Йорк — усмихна се Памела. — О, Алекс, моля те, ела с мен в Ню Йорк!

— Говориш ми с тон, сякаш си решила окончателно...

— Да, реших, че ще замина. Не мога да устоя на тази съблазън — да победя мадам на неин терен. О, Алекс, искам да направя нещо за теб, да те разведа из магазините, да ти помогна да смениш гардероба си... защото тези дрехи не ти отиват. Обещавам ти да не се намесвам относно решението какво да сториш с лицето си — макар че с малко повече грим и червило ще станеш неузнаваема.

— Ще помисля за предложението ти — въздъхна Алекс. — Изглежда, ти все още вярваш, че цялата история може да има щастлив завършек.

— А ти не вярваш ли?

— Само в книгите и филмите всичко завършва с хепиенд.

— Ех, Алекс, никак ли не те блазни да те харесват всички около теб, да накараш Ева да позеленеет от завист?

— Е, чак пък толкова... Не смяташ ли, че този път малко попрекали?

— Навремето точно така постъпих след раздялата си с Фриц. Отидох в Ню Йорк и се постарях да променя и външността си, и

начина си на живот, доколкото бе възможно, разбира се. Имах нужда от промяна. Смених всичките си дрехи, постарях се да се разкрася, без да жалея парите, след което се втурнах да грабя наслада от живота с пълни шепи.

— Но не пострада ли... от онази раздяла, искам да кажа?

— Да, но тогава пострада само гордостта ми, както разбрах, макар и доста по-късно. Дотогава животът бе изпълнен само с една задача — да светя с отразена светлина, със светлината на Фриц. Да нося пищни тоалети, скъпи бижута, да изглеждам зашеметяваща, да принуждавам всичките му познати да примират от завист. А той си имаше своята колекция от картини, своите коне, своите къщи, своята яхта, и аз, за капак, като най-новото му притежание. Когато му омръзнеше някакво забавление, веднага го захвърляше и се заемаше със следващото, без да му мигне окото. И след пет години дойде и моят ред.

— А защо се омъжи за него?

— Бях заслепена, пък и бях много по-млада — на двадесет и една. Незабравимо преживяване бе за мен да бъда преследвана и ухажвана от един от най-богатите ергени... защото по богатство в едно списание го бяха класирали на пето място, ако не се лъжа...

— Вярвам ти. Макар никога да не съм била преследвана от мъж, нито от богат, нито от беден.

— Ами... това не ме изненадва, защото... — Памела смутено млъкна. — Прости ми, Алекс, забравих, че си преживяла такива ужасни мигове... — Алекс се почувства неудобно. — О, да, така е, не го отричай! Когато се запознахме, ти ми се струваше толкова самотна и някак си отсъстваща, дори си мислех, че не искаш да общуваш с мен, защото ме превъзхождаш с интелекта си. Но след няколко срещи започнах да си мисля, че може би това се дължи на прекомерната ти свенливост и липса на самоувереност. Но сега си съвсем различна и не ми се струва безсмислено да те запозная с някои от по-симпатичните ми приятели.

— Но да не се оплакваш после, ако ти създам доста главоболия — предупреди я Алекс.

— Е, тъкмо Ню Йорк е градът, в който човек може да се налудува както никъде другаде! Няма да забравя, че именно там, в един от апартаментите в хотел „Плаза“ изгубих девствеността си. — Памела

въздъхна носталгично. — Той беше изумителен мъж, професионален покорител на женските сърца и по онова време ми се струваше непостижим. Успя да ме омагьоса и се срещаше с мен само когато искаше да разнообрази програмата си. Съблазни ме тъкмо по онзи начин, за който си бях мечтала от дете — с приказките за необичайната хармония на душите ни... с една дума, започна да сваля звездите от небето... Но след първата ни нощ той рязко се промени и при следващите ни срещи вече не беше така мил. Но въпреки всичко никога няма да забравя как хубаво започна всичко между нас... — Още една въздишка. — Тогава си мислех, че ще умра от щастие...

Над тях се надвеси заплашителна тишина и Алекс побърза да прекъсне паузата:

— Излиза, че не си разбрала много от това, което ти обяснявах преди малко.

Алекс поклати глава. Стори й се, че чува предизвикателните думи на Макс: „Имала ли си поне една любовна среща? Държала ли си ръцете на някое момче в тъмния киносалон? Прегръщала ли си се на задната седалка на някоя кола?“.

„Не — каза си тя, — защото никой не ми е предлагал...“

В този миг икономът Жак се появи на вратата с подноса с шампанското и сандвичите от пушена съомга и пастет от гъши дроб.

— Жак, ти си истински ангел хранител! — развеселено подвикна Памела. — Идваш тъкмо навреме!

Той се поклонил почтително и се зае с отварянето на бутилката, след което напълни двете кристални чаши.

— Ще желаете ли още нещо?

— Ще ти позвъним, ако ни хрумне нещо.

Икономът още веднъж се поклонил и безшумно напусна стаята.

Нахвърлиха се на сандвичите. В стаята настъпи тишина, докато накрая Алекс не издържа и попита:

— Наистина ли вярваш, че някой ще ми обърне внимание, след като види лицето и фигурата ми?

— Разбира се! Нека да те запозная с няколко от най-нашумелите красавици и ще се убедиш, че отблизо нищо не струват, защото съвсем друго е да те осветяват прожекторите и да заставаш пред камерите с великолепно подбран грим. Направо няма да ги познаеш. Признай си, че си изпълнена с любопитство.

— Не. Искам само да разбера как гледат другите на мен, това е всичко. Не съм сменила мнението си относно цената на красотата, цената на блясъка. Много лъжи могат да се крият под една ослепителна фасада. Чудесен пример за това е Ева Черни — изглежда възхитително, но всъщност е изтъкана от лъжи. И красотата ѝ е измамна. А аз не искам да съм като нея. Искам да бъда такава, каквато изглеждам, и нищо повече.

— Някога имах кучка, от породата териер, със странното име Красавицата. Имаше ужасен характер, но въпреки това аз се влюбих в нея.

— За истината — изрече Алекс и вдигна чашата си.

— За красотата! — отвърна Памела и отпи от шампанското.

— Аз съм жрицата на истината, а ти — на красотата! — високо заяви Алекс, опиянена от шампанското. — И не забравяй думите на поета: „Красотата привлича крадците повече дори и от златото“.

— Кой го е казал?

— Уилям Шекспир.

— Алекс! Не е чудно, че мъжете се плашат от теб!

— Но с какво ги плаши поезията?

— С нищо... ако се цитира, когато е уместно. — Памела се поколеба, преди да зададе въпроса си: — Имала ли си поне един любовник досега?

— Не.

— Но виж майка си... Ева смени поне една дузина обожатели.

— Не помня нито един от тях... освен един, Рик Стивънс.

— Онзи киноартист? Винаги съм си мислила, че е готин за гадже, но сега сигурно и той е поостарял.

— Още един пример за това колко заблуди могат да се прикриват зад красивата външност. Той се оказа перверзен.

— Излиза, че си много скептична към мъжете — предупреди я Памела и разклати чашата си. — Не всички мъже са за изхвърляне.

— Не съм казала нещо подобно. — След кратка пауза Алекс добави: — А ти колко мъже си имала в живота си?

— Ами... след онова преживяване в Ню Йорк срещнах един фотограф, после се запознах с един ски учител и накрая с един много красив французин. Накрая се омъжих за Фриц, а след раздялата ми с

него... е, да кажем, че престанах да ги броя. Но най-после попаднах на Крис и забравих за всички останали.

Алекс сведе поглед към чашата си.

— А какво стана с Макс и Мойра? Мислех, че никога няма да се разделят.

— Е, тя така искаше, но Макс не беше съгласен. Знаеш ли, между впрочем, че тя го ревнуваше от теб?

— Е, сега вече говориш като пияна!

— Не, скъпа, говоря ти съвсем сериозно. Наистина те ревнуваше. Никой не можеше да я убеди, че между вас съществува само платоническо приятелство.

— Но наистина беше така! — избухна Алекс. — Макс никога не е гледал на мен като на жена. — При тези думи в устата ѝ загорча. — Той обича по-сексапилните, по-хубавичките, с ей такива заоблени форми, разбираш ли? Веднъж дори ми спомена, че работата в козметичната индустрия имала едно важно предимство: накъдето и да се обърне, около него е пълно с красавици, коя от коя по-привлекателна. И кой знае колко от тях са му минали през ръцете...

„Аха! — каза си Памела, смаяна от горчивината в интонацията на приятелката ѝ. — Значи това била работата...“

— Макс и аз винаги сме били искрени приятели, но нищо повече! — сърдито продължи Алекс и неволно повиши тон. — И никога няма да изменим на старото си приятелство.

„Но ти умираш от желание да го промениш в нещо съвсем различно“ — помисли си Памела, водена от безпогрешната женска интуиция.

— Е — Памела хладно сви рамене, — исках само да споделя с теб това, което бях забелязала. Никой не може да ме разубеди, че тя не те ревнуваше.

— Това само доказва колко глупава е била. За нея нямаше нищо по-важно от външността ѝ, но зад красивата ѝ фасада се криеше само една куха същност.

Памела вдигна чашата си.

— Да пием за горката Мойра. Добре е, че най-после се отървахме от този боклук. — Закиска се, очарована от остроумието си. — Знаеш ли, Алекс, май се понапих, а?

— Нали за това си поръчахме шампанското. Помня как веднъж се напих доста и сторих маса поразии, но днес за нищо не ме е грижа и съм решила да се напия отново!

— Да пием за това! — Двете жени се разсмяха и отново надигнаха чашите.

Когато след един час Жак се върна, завари и двете заспали в креслата. Опитният иконом безшумно прибра бутилките, чашите, подноса и тихо затвори вратата след себе си.

ГЛАВА ДЕВЕТНАДЕСЕТА

Ню Йорк, 1988 година

Вълшебно е утрото, когато по небето няма нито едно облаче — тогава изгревът в Ню Йорк е ослепителен — слънцето се надига като кристална купа иззад небостъргачите на Манхатън и първите лъчи, след като огреят милионите прозорци, хвърлят изумителни отблясъци, над които още тъмнее неосветеният небосвод. Портиерът излезе на тротоара пред широките врати на централния офис на „Ева Черни Козметикс Инкорпорейтид“, вдигна глава и огледа тъмносиньото небе, озарено от изток от първите лъчи на изгряващото слънце. Всичко изглеждаше прекрасно в тази свежа, неповторима утрин. Освен мъчителното очакване на височайшето посещение на мадам, обтягащо нервите на многобройния персонал до краен предел. За трети път тази сутрин портиерът погледна часовника си. „Може би ще се появи след една минута“ — повтори си той, присви веждите си и по навик огледа улицата. В този миг съзря в далечината познатият силует на луксозния автомобил на мадам, за миг изчака, за да се увери, че не е сгрешил, след което приближи мобифона до устните си:

— Лимузината се приближава към сградата, повтарям... лимузината се приближава към сградата.

Сякаш нервна тръпка прониза шестдесететажния небостъргач — навред се засуетиха директори и секретарки, чиновници и прислужници, припряно бяха загасени десетки цигари, затваряха се прозорци, тръшкаха се врати, асансьорите се втурнаха в бесен ритъм. Бюрата трябваше да са подредени, костюмите и полите — изпънати, червилото — освежено. Последен, бърз оглед на прическата и на маникюра, край на сутрешните клюки, трескаво допиване на първото кафе за деня.

Макс Фабиан крачеше неспокойно из просторната зала за конференции, но понякога се спираше при някой от останалите вицепрезиденти на компанията, разменяше реплики и добре заучени делови усмивки. Накрая погледна часовника си и заяви на висок глас:

— Е, джентълмени, можем да започваме, защото мадам е пристигнала в сградата на компанията.

Един от по-нервните заместници измъкна от джоба си лъскава кутийка, извади две хапчета и припряно ги напъха в устата си, посегна към чашата с водата и отпи три бързи глътки. Останалите се заеха с оправянето на прическите си, възлите на вратовръзките си, реверите на костюмите си.

— За бога, не съм готов за тази среща — засуети си един от изпълнителните директори. — Тя няма да е доволна от нас, никак няма да е доволна, сигурен съм...

— Успокойте се — посъветва го Макс и отпусна ръка на рамото му. — Най-много да ви уволни и от утре да си търсите нова компания.

В притихналата зала се чу звънът на интеркома. Макс отиде до масата и вдигна слушалката.

— Добре — отговори той на невидимия си събеседник, постави слушалката и се обърна към присъстващите с дяволита усмивка. — Хайде, колеги, след малко започваме.

Изчака отварянето на вратата на асансьора и подаде ръка на Ева.

— Мадам — посрещна я Макс с почиттелен поклон.

— Здравей, Макс. Готови ли са?

— Да, мадам, всички ви очакват.

— Добре. Но първо ела с мен в кабинета ми. Всъщност „кабинетът“ заемаше целия ъгъл на етаж, определен за управата на могъщата компания — две от стените бяха изцяло заети от огромни прозорци, защото Ева предпочиташе да проверява цветовете нюанси на новите си продукти на дневна светлина. По другите две стени бяха накачени в рамки корици от най-масовите списания, на които фигурираше Ева Черни в най-различни тоалети: „Таим“, „Лайф“, „Нюзуик“, „Пийпъл“, „Пари Мач“, „Оги“, „Хола!“, „Вог“, „Харпърс Базар“, „W“ (от „Woman“ или „Жена“). Никъде нямаше огледало. Огледалата бяха скрити в стаята ѝ за преобличане, свързана към кабинета ѝ с врата, скрита зад драперията — там Ева се преобличаше във вечерните дрехи, предвидливо подготвени от Джоунс, ако ѝ се налагаше след продължителен престой в кабинета си да замине директно на някой прием. Ръбовете на огромното ѝ бюро блестяха със златното покритие, осемнадесет карата — Ева толкова го бе харесала, че бе наредила да го пренесат с кораб през океана от Рим. Върху

бюрото нямаше нищо, освен трите телефона — никакви чекмеджета, никакви папки и документи. Ако искаше да прочете нещо, един от тримата ѝ секретари веднага щеше да ѝ го донесе. Липсваха и шкафовете за архивна документация, въобще нищо не напомняше за старите, претрупани канцеларии и кабинети на някогашните мениджъри. Килимът бе подбран в нежна комбинация от сребристо и розово, в тон с широката софа и четирите дълбоки кресла, подредени около масичката за кафе. Креслото на Ева зад бюрото ѝ беше класически тип, с твърда облегалка, което не предразполагаше към прегърбване и отпускане на тялото. Нямаше централно осветление, защото по краищата на просторния кабинет бяха разхвърляни лампиони от планински кристал, с копринени абажури, в тон с десена на килима. Навред се разнасяше ароматът на последния парфюм, създаден в компанията на мадам. Когато Ева пребиваваше в Ню Йорк, първата работа на главния ѝ секретар бе да ароматизира кабинета ѝ сутрин, веднага след пристигането му в офиса.

Ева остави кожената си наметка на едно от креслата, отиде зад бюрото си и видя няколко папки, оставени за преглед. Най-отгоре бе поставена тънка синя папка.

— Това ли е? — попита тя и недоверчиво претегли на ръка синята папка.

— В нея се съдържа всичко, което успях да събера и което, според мен, заслужава доверие. Останалото е само някакъв съмнителен конгломерат от слухове и догадки.

— А искането на Министерството на здравеопазването? — Ева протегна ръка към зелената папка, лежаща под първата.

— В действителност няма нищо застрашително, макар някой в това ведомство да се престарава с усилията си да ни уплаши.

Ева захвърли зелената папка върху бюрото си.

— Това не касае само нас. Това е проблем на цялата индустрия. Какво, според теб, можем да предприемем? Много по-важно е да се заемем с това — и тя посочи към синята папка.

— Все още вярвам, че трябва да направим нещо, за да си осигурим чудодейното изобретение на Клигман. Иначе рискуваме много да изгубим.

— Да, но ако наистина това прословуто изобретение се появи в лабораториите. А засега — Ева размаха папката пред лицето на Макс

— това не ми е достатъчно.

Тя седна на стола си и махна с ръка към Макс да се настани в някое от креслата, разтвори папката и бързо зачете написаното на първия лист.

— Получи ли съгласието на тази примадона от сапунените опери^[1]?

— Опитах се да го получа. Но до този момент нямам отговор. Не съм сигурен дали няма други ангажименти, но според слуховете са я виждали в компанията на доста влиятелни личности. Нали и двамата с теб отлично знаем, че старите приятелства трудно zakърняват и много сделки се уреждат на чашка.

Ева взе fotografia, оставена под листа с биографичните данни на актрисата, и я огледа критично.

— Ретуширана ли е снимката?

Макс сви рамене.

— Тя има свой фотограф, който получава толкова щедро възнаграждение, че не посмя да проговори пред моя човек.

Ева пое лупата, която секретарят ѝ винаги поставяше на бюрото ѝ, за да може да проверява по-прецизно цветовете нюанси на козметичните си изделия и опаковките им, и се зае с грижлив оглед на fotografia.

— Хмм... За нейната възраст е забележително постижение.

Макс реши, че е разумно да не споменава, че според последните сведения актрисата е с пет години по-млада от Ева Черни.

— А какво ще кажеш за парфюма ѝ?

— И за това никой в компанията нищо не знае със сигурност, но според моите разследвания най-вероятно е да използва „Чарли“ или евентуално „Джорджо“. Нали се отличават от всички останали, веднага се разпознават и за мъжете е дяволски трудно да им устояват.

— Името на парфюма?

— Пази се в пълна тайна, както и датата на обявяването му пред публиката.

Ева нервно почука по fotografia с безупречно поддържаните си нокти.

— Да не се окаже двоен блъф, Макс? Някаква тактика, с която целят да ни сплашат? Как му казваше ти... да накарат зайците да навирят дългите си уши?

— Ако не го пуснат на пазара, ще се насадят на пачи яйца.

— Да... — Пръстите ѝ още по-нервно затропаха по бюрото. — Трябва да парираме удара.

— Нашият парфюм е напълно готов. Вече съм определил датата за обявяването му. Всичко е приготвено, но ни липсва окончателното ти решение. Как предпочиташ — да ги изпреварим ли или да ги оставим първо те да обявят своя продукт, за да разберем с какво ще ни се противопоставят?

— Не искам да обявявам парфюма си, преди да разполагам с повече сведения за техния! — Ева гневно размаха синята папка. — За какво плащам на твоите шпиони?

— Знам само едно със сигурност — този път те са вложили такава сума в този проект, каквато никога досега не са рискували. Разходите им са страхотни. Хвърлили са милиони за реклама по телевизията, пресата, за показно представяне... досега разходите им само за този парфюм надхвърлят разноските за всичките им други изделия, взети заедно.

— Знаеш ли към кого са се ориентирали?

— Говори се, макар и да не е напълно сигурно, че са избрали Джери Стейн за ръководител на рекламната си кампания.

— Сигурно много разчитат на него, защото той е най-добрият в бранша.

— Да, щом са наели най-скъпия специалист по телевизионна реклама... Научих още, че името на новия им парфюм щяло да бъде производно от името на актрисата, онази кралица от сапунените опери. Тя щяла да бъде новото лице, което ще представи парфюма им. А това ще им гарантира страхотни печалби, защото тази жена е жива легенда.

— Тогава и ние трябва да открием нашата легенда! Но коя... коя да изберем? — Ева стана от стола, заобиколи бюрото и се доближи до огромния прозорец. — Грета Гарбо отдавна е престаряла, Марлене Дитрих е мъртва, Лиз Тейлър се е заела със свой парфюм... — Обърна се рязко към Макс. — Какво ще кажеш за Жаклин Онасис?

— Как! Нима тя ти харесва? — изуми се Макс и Ева веднага се намръщи.

Мадам отново се върна до бюрото и се загледа във фотографията и биографията на легендарната звезда от ТВ сериалите.

— Значи те не само ще пуснат на пазара този толкова скъп парфюм, но на всичкото отгоре ще го предлагат в комплект с гримове, кремове, пудра... Пфу! — Ева запрати папката върху бюрото си с разярен жест. — Тази кучка Хагард ме шпионира! — изкрещя Ева.

Обърна се към Макс, запъхтяна, с широко разтворени зеници.

— Тя се захваща тъкмо с това, което аз възнамерявах да предприема, за да я съсия само за два месеца! Откъде го е узнала? Кой ни е издал?

— Проверих всичко, и то двукратно. Мерките ни за сигурност са перфектни, но очевидно и тя си има своите източници на информация, както и ние, между впрочем. Знаеш, че в бизнеса ни слуховете играят първостепенна роля. Не може да се запази в пълна тайна подготвяното представяне на луксозен парфюм, от световна класа, при това със съвсем нов аромат.

— О, аз я познавам, и още как! Тя е повярвала, че най-после съм отпаднала от състезанието, че съм потопена в скръб и вече не ме бива за нищо, освен да си скубя косите! Ха! Колко малко ме познава! Нима си въобразява, че нещо може да ме измести от върха? — Гласът на Ева кънтеше в просторния кабинет. — Ще я науча аз нея! — Зловещата нотка в смеха ѝ накара Макс да изтръпне. — Искам да науча всичко за нея, Макс, абсолютно всичко! — Крачеше гневно напред-назад, но неизменно се връщаше при бюрото си, за да хвърли още един поглед върху фотографията в папката. — Искам да узнаеш всичко за плановете ѝ. Имаш си своите методи, използвай ги! Всякакви средства са разрешени, не се спирай пред нищо! Искам да разбера пред какво съм изправена! — Спря се, загледана в едно от своите изображения, окачени на стената в луксозна рамка. — Искам да науча какво се крие зад новия ѝ парфюм. Иначе как мога да предвидя ходовете си, с които да го изместя от пазара? Искам да знам още отсега кога ще го обяви пред публиката и медиите, какви са „вратичките“, които използва тази „особа“, с какви хитрини ще се опита да привлече вниманието върху себе си. Да, Макс, това ми трябва — информация, всяко късче от информацията по този въпрос, но повече от всичко ми трябва проба от новия ѝ парфюм. Разбра ли ме?

На техния жаргон терминът „вратичките“ означаваше да се прибягне до някоя от крайните мерки. Ева му намекваше за намиране

на доносници, за подкупи, дори за кражба, с една дума — даваше му пълни права да действа както намери за добре.

— Ще направя всичко, което е по силите ми — увери я Макс.

— Добре, добре... — Потупа го по ръката. — Знаех си, че винаги мога да разчитам на теб.

„Отново е обзета от манията за отмъщение — каза си Макс. — Нищо не спомена за събитията от последните две седмици. Очевидно е решила, че с тях е приключила завинаги.“ Всъщност опитният адвокат не очакваше да получи обяснения от мадам. Нямахше причини, защото сега я интересуваше само безмилостната борба с конкуренцията. Никога нямаше да сподели с него каква бе причината за последния ѝ опит за самоубийство, но очевидно вече бе успяла да се съвземе и да пренасочи необикновената си енергия и жар към успеха на компанията.

— А сега — енергично поде Ева, — да отидем в заседателната зала, за да изслушаме с какво ще се опитат да се извинят моите „експерти“.

Присъстващите я посрещнаха с възгласи: „Добре дошли, мадам“, когато тя се появи на вратата на залата. Пръв заговори Едуард Гейтс, нейният финансов надзорник. Речта му бе кратка, изпълнена с внимателно подбрани и грижливо репетирани приветствия и ласкателства.

— Да, да, благодаря ви — отвърна Ева и нетърпеливо махна с ръка. — Но сега, джентълмени, да се заемем с реалните ни задачи. Искам да чуя обясненията ви относно всичко, което се е случило в мое отсъствие.

Настани се на председателското място, начело на дългата маса, а пред креслото ѝ изпълнителните директори поставиха опаковки от най-новите изделия на компанията — флакончета с парфюми, шишенца и бурканчета с кремове, плюс една неразопакована луксозна кутия и макети за бъдещите опаковки. Ева започна от макетите.

— Кой отговаря за този проект?

— Аз, мадам — надигна се от стола си директорът по дизайна.

Ева с рязък жест събори макетите на пода.

— Това не струва нито цент. Личи си още от пръв поглед. — Премести поглед към следващото изделие, намръщи се, сви рамене и продължи, но този път с малко по-спокоен тон: — И това вие наричате

цветове? Това е някакъв мръсен, неясен оттенък... Напомня ми за тиня, за утайка. А ние продаваме мечти, продаваме илюзии, кретен такъв! Затова цветовете ни трябва да бъдат ослепителни, фантастични, каквито хората виждат само в мечтите си. Трябва да ги провокират, да ги принуждават да зяпат витрините със затаен дъх. — И този артикул последва незавидната участ на първия. — Твоите дизайнери отново да се заемат със скиците, но това е последният ти шанс. Ясна ли съм?

— Да, мадам.

— Тогава още сега идете в дизайнерското си бюро, но преди това оберете този боклук оттук! — Нещастникът се приближи плахо към креслото ѝ, клекна и на четири крака започна да събира останките от мострата, след което на бърза ръка се изниза от залата.

— Така... а сега да се заемем с тази реклама, на цялата страница в списанието. Защо името на парфюма е по-дребно от самата опаковка? — Тя грабна червения молив, предвидливо оставен от секретаря ѝ, и надраска името с височина на буквите около десет сантиметра. — Ето, така трябва да изглежда. Една клиентка винаги ще поиска да знае името на парфюма, докато формата на флакона може и да не е запомнила. Затова навремето ми хрумна една ценна идея, от която се роди тази опаковка. — Ева пое елегантното овално флаконче. — Да си спомняте откога продавам в кръгли флакончета?

Мъжът, отговорен за това изделие, смутено се изкашля.

— Ние мислехме, мадам, че си заслужава да опитаме този нов подход. Нещо по-различно... нещо балансирано, с елегантна форма, като орнамент към тоалетната масичка на всяка жена. Е, щом не е кръгло, трябва да е яйцевидно, с овално сечение. — Сви се изплашено, защото Ева с ловко движение запрати злополучното флаконче право към главата му.

— А аз не продавам яйца! — изкрещя му тя. — Всичките ми шишенца и кутии са квадратни. Нима не знаете, че жените държат козметиката си предимно в шкафчетата си в банята? А в тези шкафчетата квадратните кутии се подреждат много по-лесно!

После със замах отмести от масата прекалено яркочервения лак за нокти, което подчинените ѝ предлагаха като допълнение към нейната серия „Принцеса ди Марчези“.

— По-добре да го бяхте нарекли „Кървавата Мери“! Защо никой не е запомнил дори и една дума от указанията ми? И защо не

проучвате по-грижливо пазара, за който се предназначени продуктите ми? Нима не сте чували досега, че при стареене по кожата на ръцете се появяват червенини. Тези промени са неизбежни при всяка жена, надхвърлила четиридесетте, а именно за тях е замислена моята гама „Принцеса ди Марчези“. Бог да ми е на помощ, иначе няма да се справя, щом като съм заобиколена от пълни идиоти! — Внезапно притихна, въздъхна и продължи малко по-умерено: — Но пък може да се окаже подходящо за комплекта за младите момичета, онзи, който го рекламираме като „Младата Ева“.

Дойде редът и на молива за вежди.

— Жената, която ще го използва, ще иска да си нарисова веждите, а не някакъв пейзаж, ясно ли е? — С рязък жест тя пречупи молива на две. — Ето... такава трябва да е дължината му. Тогава по-лесно ще се държи в ръка, по-добре ще балансира между нежните женски пръсти, а ние ще спечелим двойно при същата цена.

Ева неуморно оглеждаше всяка мостра, без да пести унищожителните си критики и за най-дребния недостатък както при ползването на готовия продукт, така и при производството му. Понякога харесваше нещо и всички си поемаха дъх, щом чуеха одобрителните ѝ възгласи: „Да, това е хубаво, харесва ми...“ или „Хм, не е лошо, но иска още да се доизпипа...“.

Най-накрая остана само луксозната кутия в блестящата опаковка с нейните любими тонове — бяло и златисто — за мостра за великденските подаръци от името на компанията. Ева я доближи до себе си, повдигна капака, украсен с пискюл от златисти конци и провери съдържанието на кутията. След доста дълга, мъчителна за директорите пауза, тя бавно надигна глава.

— И кой е отговорен за това? — По лицето ѝ нищо не можеше да се разбере, освен напрегнатия интерес в очакване на отговора.

— Аз — отговори Макс.

Ева въпросително повдигна вежди.

— Поточните линии са натоварени докрай, подготовката за шумното представяне е в пълен ход, всички подробности вече са уточнени. Но нали ти отсъстваше, затова аз поразпитах наоколо, събрах мненията на хора, които уважавам, и сега съм готов да ти дам отчет.

— Чии мнения?

— Познаваш всички, с които съм се консултирал, те до един са опитни специалисти в маркетинга, с едно изключение, но именно това лице ми повлия за окончателния ми избор.

— И как се казва? — В тона ѝ все още нямаше нищо застрашително.

— Името ѝ е Александра Брент.

Ева смаяно го изгледа. Стори му се, че погледът ѝ се впила като свредел в черепа му. Трябваше да стисне челюсти и да събере цялата си воля, за да се овладее.

— Тя ли го измисли?

— Да.

Ева отново отмести поглед към кутийката, взе една от мострите, претегли я внимателно в ръката си и бавно я върна на мястото ѝ върху кадифената подложка.

— Предполагам, че си преценил внимателно пред какви огромни разходи ще се изправим?

Макс разтвори папката, която държеше в ръце, извади един лист и го подаде към нея през масата.

— Според прогнозите заявките ще надминат четиридесет процента. Нашите „вратички“ са много ентузиазирани, дори са убедени, че с тези подаръци ние ще останем ненадминати от конкуренцията.

Ева грижливо огледа цифрите. Но и сега нищо не можеше да се отгатне по лицето ѝ. Накрая тя протегна ръка и затвори капака на кутията.

— Одобрявам предложението — отсече Ева.

Макс въздъхна с облекчение, стараяйки се да не се издаде, макар да не бе сигурен дали мъжете около него не доловиха напрежението му. Уверена, че всичко е изяснено и на подчинените ѝ не им остава нищо друго, освен да се заемат със спешното изпълнение на последните ѝ заповеди, Ева ги освободи и се обърна към него:

— Остани в залата, Макс. — Той послушно се отпусна на стола си.

Когато останаха сами, Ева потропа по капака на луксозната кутия с нокътя си, боядисан с най-хубавия от нейните лакове в свеж розов нюанс.

— Кажи ми нещо повече за това.

— Случи се така, че споменах пред Алекс за проблемите си, разказах ѝ какво искаш да постигнеш, а тя, като се запозна с доводите за избора на вариантите, ми предложи тази смела идея.

— Стигнала до този извод? Сама? Тя, която никога не използва нищо, освен сапун и вода? Как ще ми го обясниш?

— Алекс е наследила... да го наречем твоя инстинкт... за правилния избор и в най-заплетените ситуации, а освен това тя разсъждава много логично и отлично преценява фактите. Аз самият бях не по-малко изненадан от теб.

Ева замълча и отговори след продължителна пауза:

— Разкажи ми всичко: как стигна тя до това решение и прочие подробности...

Макс изпълни молбата ѝ. Последва нова, още по-дълга пауза. Макс знаеше, че Ева отдавна бе овладяла уменията да използва тишината като оръжие, и се приготви за нещо лошо. Но Ева изрече само следното:

— Добре, Макс. Засега това е всичко.

Той излезе от залата.

Една седмица по-късно Макс постави миниатюрно флаконче на бюрото на Ева. Тя вдигна поглед към него. В очите ѝ блеснаха искри.

— Това ли е мострата?

— Ако не е, значи съм се излъгал в моя човек.

— Не, ти никога няма да се излъжеш. Още когато те назначавах, знаех, че винаги мога да разчитам на теб. — Тя пое флакончето с два пръста. — И това доказва правотата ми.

— Още не си го изпробвала.

— Но нали ти си го проверил. Интересува ме мнението ти.

— Ще предизвика бум на пазара.

Ева гневно изфуча през зъби.

— Ще се продава като топъл хляб. Засега това е най-доброто изделие на Хагард.

Ева отвъртя капачката и подуши гърлото на флакончето. Макс я гледаше с трепет, докато тя затвори очи и вдъхна още веднъж от аромата.

— Има нещо... нещо особено.

— Има всякакви съставки и ти отлично го знаеш. Изправени сме пред огромно предизвикателство, Ева. Досега не сме се сблъскали с такъв противник.

— Да, този път е по-различно.

— Пробвай го на кожата си.

Ева раздрусва флакончето отначало върху едната си китка, сетне върху другата и размаха ръцете си във въздуха, за да засъхнат капките. После отново ги помириша.

— Хм... долавям тубероза да, и бергамот... и слабо участие на иланг-иланг... но само блед намек за жасмин... и още нещо... не мога да отгатна името му... но анализът ще ми го подсказе. — Вдъхна за четвърти път, този път по-дълбоко. — Да. Онази Хагард излезе с едни гърди пред мен, и то с нещо, пред което моят „Аромат на цветя“ няма никакъв шанс. Това е...

— Много секси — подсказа й Макс.

— Да, много... и е обещаващо... Изключително чист и свеж аромат. Интелигентно е направено.

— Тя не е глупава.

— Нито пък аз! И ще го надмина. Да! Длъжна съм! Това, скъпи мой Макс, е борба на живот и смърт.

— Точно според вкуса ти — замислено отбеляза Макс.

— Най-добре се чувствам, когато ми предстои сурова и безпощадна битка.

— И откъде предлагаш да започнем?

— Първо да се заемем с анализа. Искам да знам с максимално възможната точност какво съдържа парфюмът на Хагард, като особено ме интересуват пропорциите. После ще създам мой парфюм, пред който нейният ще бледнее. Но преди това трябва да реша какъв аромат да търсим, за кого ще бъде предназначен. Остави ме за малко сама, Макс. Налага се да концентрирам цялата си воля, да повикам на помощ огромния си опит. Занеси тази мостра в лабораторията. Предай им, че искам да изоставят всички други задачи, докато не привършат с анализа на тази проба.

— Нима си съгласна да изостане представянето на „Ароматът на цветя“?

— С този парфюм е свършено. Или да го отложим за по-късна дата, някъде през пролетта. Той притежава много лек, младежки

аромат, който в никакъв случай не може да съперничи на най-новия парфюм на конкуренцията.

— Но помисли за разходите, Ева! Знаеш ли колко ни струва съхранението, представянето, рекламата?

— Ще се справя и с този проблем! Нима не вярваш, че компанията няма сили да преодолее това временно затруднение?

— Не, знам, че можем да си го позволим, но това означава да пратим по дяволите всичките печалби, които очаквахме от него!

— Ще го пусна на пазара, когато преценя, че е настъпил подходящият момент. А сега се заеми с това, което ти съобщих. Нямаме никакво време за губене. — Очите на Ева блестяха от възбуда, както при всеки сблъсък с достоен противник, осмелил се да се изпречи на пътя ѝ. — Искам резултатите от анализа колкото може по-скоро. Погрижи се първо за хората от лабораторията.

Макс излезе от кабинета ѝ. „Типично за нея — помисли си той, докато крачеше в коридора към своя кабинет. — Въобще не попита как съм се сдобил с тази скъпоценна мостра. За нея е важен само крайният резултат.“

След като дойде краят на този напрегнат ден, Макс бързо излезе от сградата на компанията и сега седеше замислен на своята маса край вратата в Лъо Кирк. Когато видя, че Памела Брадли влиза в ресторанта, той стана от стола си и се приближи към нея, целуна ѝ ръка и я поведе към масата си, макар да съзнаваше, че постъпва рисковано. Защото посетителите от всички краища на салона спряха да се хранят и зашепнаха оживено по техни адрес:

— А аз си въобразявах, че Памела Брадли е нежелана в компанията на Ева Черни!

— Нещо се мъти тук, помни ми думите.

— Нима? Толкова скоро? Та Крис Бингъм го погребяха само преди две или три седмици!

— Макс Фабиан винаги е действал доста чевръсто.

Клюките нямаха край. Затова, след като я целуна по бузата — ухаеща на последния парфюм на мадам Черни, — той промърмори някакъв комплимент за великолепия ѝ костюм от Армани и добави на ухото ѝ: „Котката се втурна да преследва гълъбите“.

— За каква котка ми говориш?

— Не е лошо да знаеш, че тя отново се е заела да сложи всичко в ред — според нейните схващания, разбира се. Бъди предпазлива, Памела, дължа ти тази услуга, затова не пренебрегвай съвета ми.

— Цялата тази история ми се струва... как да го кажа... пълна със случайности и непредвидими последици. Въобще не очаквах покана от мис Хагард за този уикенд. Не разбирам също защо трябваше да се срещаме в този ресторант, тъкмо сега, когато започвам кариерата си почти от нулата.

— Добре, ще ти призная, че не ти разкрих цялата истина. Много се изненадах, когато узнах къде ще започнеш работа. Освен това ме вълнува още нещо. С мис Хагард никога не си била близка приятелка, нали?

— Не, но ме покани да се срещнем само защото тя си въобразява, че аз вече не се ползвам с благосклонността на Ева. Може би се надява да измъкне някакви тайни от мен.

— Значи не изпитваш угризения за постъпката си?

— Не, никакви.

— Тогава разкажи ми по-подробно как успя да се справиш с тази дяволски трудна и опасна задача.

— Изчаках да се развихри съботното парти и незабелязано се качих по стълбите до спалнята ѝ. Шишенцето беше скрито в нейната тоалетна масичка, без етикет, разбира се, но го познах по аромата, защото тя си бе сложила от него заради гостите. Аха, затова ли ми говореше преди малко за някаква котка, която дебнела канарчето? Всички искаха да узнаят каква изненада е замислила, но тя не каза нищо конкретно. Както и да е, измъкнах капкомера, който ми беше дал, и напълних флакончето. После се измъкнах безшумно по стълбите. Сърцето ми биеше до пръсване, макар цялата операция да ми отне само няколко минути. Очаквах всеки миг тя да се появи на вратата и да ме залови на местопрестъплението.

— Справи се отлично. Когато нашият продукт залее пазара, ще ти подаря най-голямото шише с парфюм, което си виждала през живота си.

— Когато излизам, винаги ще използвам новия парфюм на Ева, пък и не забравяй, че това ще бъде част от професионалните ми задължения.

— А кога ще започнеш? — Макс отпи от мартинито си.

— След една седмица, както е прието в подобни случаи. — Памела се огледа и видя няколко познати физиономии. — Ти май позна. Тази вечер ние с теб наистина сме в центъра на вниманието.

— Това притеснява ли те?

— Не. Нищо ново, както винаги.

— Да, не мога да не се съглася с теб.

Памела се засмя.

— Виж ги! Ще умрат от мъка, че не могат да допълзят до масата ни, за да чуят какво си бърбим. Е, малко приказки около скромната ми особа няма да ми навреди, нали?

Макс се намръщи.

— Не бих желал да пострадаш. Мис Хагард има силно влияние в светските кръгове и много остър език.

— Свикнала съм. Докато живях с Крис, не спираха да клюкарстват за нас.

— Нима досега не си разбрала, че в нашия бизнес човечността е най-маловажният фактор? Конкуренцията с лекота би прерязала гърлото ти, ако разбере какво си направила.

— Но и ти си добър с ножовете, нали? Поне Алекс ми се кълнеше, че от теб би станал много добър касапин.

Макс отпи още една глътка от чашата си.

— Как е тя? — запита той.

— Ами... преживяхме една бурна вечер. Доста врява вдигнахме ние двете.

— Какво! — Макс веднага се оживи. — Какво се е случило?

Памела му разказа за разговора между нея и Алекс в таванската стая във вилата.

— О, боже мой! — Макс се прекръсти и въздъхна. — Отдавна трябваше да се случи нещо подобно, но нали се казва, че по-добре късно, отколкото никога. А тя спомена ли ти какво се е случило с майка й?

— Да. И накрая ми призна, че едва сега проумяла защо майка й се отнасяла така сурово и презрително с нея. След като прозряла цялата истина, вече нищо не може да я нарани или поне на мен така ми се струва.

Лицето на Макс се озари от радостна усмивка.

— Бива си го моето момиче!

„Наистина ли тя е твоето момиче?“ — искаше се на Памела да го попита, но някакъв вътрешен глас я предупреди да си замълчи. Познаваше Макс от няколко години, но той все още си оставаше загадка за нея. Зад вродения му чар, блестящото му остроумие и умението му да вдъхва доверие се криеше съвсем различен човек, който понякога я принуждаваше да застава нащрек, но не заради влиятелния му пост в ръководството на компанията на Ева Черни. Ева неизменно блестеше като звезда в небосвода на компанията, благодарение на дарената ѝ от Бога способност да привлича всеобщото внимание — никой не умееше по-добре от нея да се озовава в центъра на събитията — и на неистовия ѝ стремеж да доминира над всички около себе си. А Макс Фабиан винаги действаше зад кулисите. Веднъж Крис ѝ бе заявил с напълно сериозен тон: „Ако не беше той, компанията сега нямаше да е толкова могъща. Този италианец умее да планира за цяла година напред, да ръководи доставките и продажбите по-добре от всеки друг. Майка ми е много предприемчива, но на нея ѝ липсва методичността, с която този Фабиан винаги се е отличавал. Тя си въобразява, че нищо не може да убегне от погледа ѝ, но по-добре е човек да не попада в полезрението на Макс“. Тогавя Памела нищо не беше отговорила, но едва сега осъзна, че Крис е бил прав.

— Отпразнувахме освобождението на Алекс от страховете, изпълващи миналото ѝ, като се напихме здравата.

— Алекс — пияна?

— Нали ти казах: доста врява вдигнахме.

— Хм, нещо трябва да се направи — замислено рече Макс, свел поглед към мартинито си. — Нещо трябва да се промени.

„Да, няма да е зле да се позамислиш, Макс — каза си Памела, — защото, ако не ме лъже интуицията ми, Алекс не може да спре да се тревожи за теб.“

Писмото бе следвало Алекс по петите — първоначално бе адресирано до Кеймбридж, но след това — препратено на новия ѝ адрес. Пликът се оказа дебел, от най-люксоznите, с щемпела на някаква адвокатска кантора от Женева, напълно непозната на нея. Отвори плика, прочете първия лист, намръщи се и го прочете още веднъж, този

път по-внимателно. „Какво да правя сега?“ — запита се тя, помисли малко и посегна към телефона.

Знаеше какво да предприеме едва след един час, когато излезе от сградата, от която се откриваше красив изглед към долината на Рона. Отиде до колата си, седна на седалката, но не включи двигателя, а дълго стоя, замислена, вперила поглед във водите на реката. Посегна към стартера чак когато се успокои. Потегли направо към вилата.

Жак я посрещна в преддверието.

— Мис Брадли телефонира от Ню Йорк. Помоли да ви предам да ѝ се обадите веднага, щом се върнете във вилата.

— Благодаря ти, Жак. Може ли да получа чаша кафе? Моля те да бъде черно, без захар.

— Много добре, мис.

Телефонът иззвъня веднага след като икономът се скри зад вратата.

— Алекс?

— Да. Вече знаеш новината, нали?

— Още съм при адвокатите. Ще ти се обадя след края на консултацията.

— Току-що се връщам от Женева.

След кратка пауза Памела продължи:

— Още не мога да го повярвам...

— А знаеше ли, че Крис е бил невероятно богат?

— Да. Веднъж ми спомена, че останал като зашеметен след някаква среща с адвокатите.

— Но нито веднъж ли не ти е споменавал за намеренията си?

— Не, но ми се струва, че сега ти си по-шокирана дори и от мен.

— Така е — сухо промълви Алекс, — след като в нашето семейство се споделяше толкова малко.

— Но все пак не се ли радваш?

— Не мога да ти опиша какво точно изпитвам, освен че съм смаяна. Никога не съм очаквала такъв жест от съдбата.

— И двете знаем, че Крис обожаваше изненадите.

— Да, ако не бяха насочени срещу него.

Двете жени отново млъкнаха, след което Памела решително заяви:

— Трябва да се срещнем и да обсъдим какво е редно да се направи.

— Да, съгласна съм.

— Защо не дойдеш тук? Имаш прекрасен повод, ще се срещнем и ще си побъбрим до насита. Защо ми се струва, че не ми звучиш като щастлива наследница?

— Не, Памела, не се чувствам ощастлива.

— Типично за теб — подметна Памела.

— Какво искаш да кажеш? — Алекс се засегна от промяната в тона на Памела.

— Ами... искам да кажа, че си прекалено подозрителна. Сигурно си задаваш въпроса дали няма някакъв капан в цялата тази история!

— А ти нямаш ли съмнения?

— Не са ми необходими — бодро отрече Памела. — Очевидно ще е по-добре по-бързо да приключиш с тези досадни формалности, иначе може да предприемеш нещо лекомислено, за което после и двете ще съжаляваме.

— Не мога да ти обясня защо изпитвам в момента неприязнено чувство, че всичко това ще доведе до непредвидими последици, заради които после и двете може би ще съжаляваме.

— Никой нормален човек не се отказва от парите!

— Но в тази история не са замесени само пари.

— Тогава ще е по-добре да дойдеш веднага тук, в Ню Йорк, за да ми опишеш чувствата си по-подробно.

— А може би ще е още по-добре да се запиташ защо Крис е постъпил така.

— Нямам нужда от този въпрос, защото знам отговора.

— Може би ще ми го кажеш, Памела?

— С удоволствие, но едва когато се видим. Това не е нещо, което бих искала да споделям в телефонен разговор през Атлантика. Грабвай първия самолет и от летището — право при мен.

— А не можеш ли ти да дойдеш тук?

— Забрави ли, че вече ходя на работа? Нали поне по един въпрос бяхме постигнали съгласие — да не споделяме с никого друго преживяванията си и разговорите си. Ще изглежда странно, ако внезапно дезертирам от фронта, на който току-що съм постъпила като доброволец.

— А забрави ли, че и аз имам професионални задължения?

— Но ти често ги зарязваш, нали? Няма да изненадаш професорите си, ако прескочиш за няколко дни до Ню Йорк. Ще отседнеш в моя апартамент и никой няма да ти досажда. Освен аз, разбира се.

— Памела, престани да обръщаш и най-сериозните дела в детска игра! — сърдито отвърна Алекс.

Памела въздъхна и продължи:

— Защо винаги усложняваш нещата, Алекс? Честно казано, ако не схващаш защо Крис е постъпил така, някой трябва да ти отвори очите. И не се опитвай да спориш с мен. Идвай по-скоро и тогава всичко ще ти обясня.

— Нямам виза за Щатите — обяви Алекс последния си коз.

— Лесно ще се уреди. Само да звънна на Макс и...

— Не! — извика Алекс и продължи възбудено, макар и с по-тих тон: — Не желая никой да узнае за пристигането ми, докато не съм решила какво да предприема.

— Добре, както желаяш. Мога да ти помогна да се уредят нещата, и то по-бързо, отколкото очакваш. Стой до телефона. Ще ти звънна веднага, щом узная нещо. — Памела прекъсна връзката, а Алекс остана неудовлетворена и объркана. Но не посмя да не изпълни желанието на приятелката си. Остана край телефона, с чаша кафе, и се опита да не държи сметка за времето. „Всичко е толкова смешно! — помисли си тя. — Не мога ей така да се втурна към Ню Йорк!“ На бърза ръка изброи десетина уважителни причини, които не й позволяваха да замине, и се приготви да съобщи на приятелката си, но когато след половин час Памела отново й се обади, нито една от тях не бе останала в паметта й.

— Всичко се уреди като по часовник! — започна Памела без всякакъв увод. — От теб се иска само да се явиш в консулския отдел в посолството на САЩ в Женева, като им занесеш сегашния си паспорт. Няма по-близко посолство от това в Женева. Ще те очакват в два следобед. След като вземеш визата, отиваш на летището. Има полет за Лондон в пет часа и четири минути местно време. А щом кацнеш на летището „Хийтроу“ в Лондон, оттам пък взимаш конкорда в седем часа по Гринуич и аз ще те чакам в Ню Йорк на летището „Кенеди“. Билетите вече са платени и купени. От теб се иска само да се явиш на

гишето на „Бритиш Еървейс“ и да дадеш паспорта си. Запомни ли всичко?

— Памела, аз...

— Ще дойдеш ли, или не?

— Да, но...

— Никакво но! Когато се срещнем, ще ми обясниш всичко по-подробно. Ако искаш, ще бърбим цяла нощ, чак до зори, но сега заминавай за посолството. Много е важно да успееш при този претоварен график, Алекс. Знам колко много означава за теб тази промяна.

Замина за Женева, изпълнена с чувството, че нещата се изплъзват от контрола ѝ. Всъщност всяко посещение в големия швейцарски град ѝ действаше по този начин. Но този път, за свое учудване, тя бързо се примири с внезапната промяна в плановете ѝ. Много повече я озадачаваше как Памела Брадли е успяла така издълбоко да опознае Кристофър Бингъм Младши. Изглежда, че под външността ѝ на Мадона се крие жена с остър, логичен ум. „А аз си въобразах, че само аз притежавам тази способност“ — помисли си Алекс.

Но преди да потегли на дългия път, тя не забрави да се отбие в стаята на Лаело Ковач.

— Тази сутрин се събуди по-рано и изпи горещ говежди бульон, но все още не може да се опомни — докладва медицинската сестра. — Изглежда, че паметта му се възстановява по-бавно, отколкото очаквахме.

— Ще отсъствам няколко дни, но ще ви се обаждам всяка вечер по телефона.

— Той очевидно ще остане тук, в тази стая — въздъхна сестрата и сви рамене. — Поне в близките няколко месеца.

В консулския отдел в Женева документите на нейно име бяха подготвени предварително. Алекс попълни графите за данни, отговори на стандартните въпроси и получи паспорта си с печата за визата. Тя не можа да проумее как Памела е успяла да уреди всичко така бързо, но очевидно е използвала много влиятелни особи.

Взе самолета за Лондон и на „Хийтроу“ без всякакви затруднения се прехвърли на презокеанския лайнер. За нея седалката в конкорда се оказа тясна, но пътуването не беше много продължително.

„Щом скоростта е най-важното в този забързан свят — каза си младата жена, — не е чудно, че Крис обожаваше високите скорости...“ Беше си купила една книга за из път — някаква критика от феминистични позиции на романите на писателките от викторианската епоха, но я остави недокосната в скута си, защото предпочете да се любува на кобалтовосиньото небе зад прозореца на самолета. Изпи чаша шампанско, но нищо не хапна. Усещаше се като камък, стиснат в прашка. Конкордът с рев я отнасяше към Новия свят, при скорост висока от звуковата, а тя седеше безпомощна, безволева и самотна. Припомни си думите на Арнолд Бенет: „Винаги трябва да се държиш така, сякаш на този свят нищо не те засяга, нищо не те интересува“.

„Е, ще се опитам да последвам съвета му“ — каза си Алекс и се унесе в сън.

На летището я чакаше Памела. Прегърна я, целуна я и веднага я поведе към изхода.

— Е, как мина пътуването?

— Чувствах се като изгубено дете в навалищата...

— Това е само началото. Да побързаме, отвън ни чака кола.

Оказа се разкошна лимузина, от онези, които се наемат на час заедно с шофьора. След броени минути зад гърба им останаха гишетата на митницата и на имиграционната служба, а те поеха по широката магистрала направо към Манхатън.

— Ето — Памела махна с ръка и я поведе към луксозния си апартамент на Сътън плейс, — ще бъдем съвсем сами, само ние двете. Дадох на Консуело почивка за два дни, включих телефонния секретар, шампанското вече се изстудява в хладилника, а на всичкото отгоре тази сутрин прескочих до магазина на Забар и напълних цяла торба с лакомства и деликатеси. Сега седни, вдигни краката си на масата и се изтегни. Кушетката е достатъчно дълга, дори и за жена като теб.

Влезе в превъзходно обзаведената си кухня и посегна към двете бутилки с шампанско „Рьодерър Кристъл“, оставени в сребърната купа с лед, след което извади от хладилника подноса с предварително нарязаната съомга. Грабна и шишето със сос от копър и други подправки, чинията с яйца от пъдпъдъци и подноса с пет вида маслини, кесията с чипс и ароматното топено сирене, студеното телешко и хляба.

— Само след седем минути ще е готово — обяви Памела и включи микровълновата печка. — Тъкмо имаме време за първата чаша шампанско. — Едва сега ѝ остана време да се вгледа в лицето на приятелката си. Алекс ѝ се видя тъжна и замислена. Това беше лицето на Александра Брент, доктор по английска литература. Памела си спомни, че Крис я наричаше в такива моменти „доктор по отрицанието на всякаква литература“. „По дяволите — каза си Памела, — на всяка цена трябва да я измъкна от това състояние! Може би ще ѝ е нужно да поживее някой и друг месец в Манхатън, за да се превърне в истинска американка. Проклета да бъда, ако ѝ позволя отново да се затвори в черупката си!“

Върна се във всекидневната с подноса, претоварен с чаши и чинии, и го остави на масата.

— Така... — въздъхна Памела и наля шампанско в двете високи кристални чаши, нежни като пролетни цветя. — А сега се отпусни и ми разкажи защо си толкова мрачна.

— Мислеше ли си, докато ме нямаше, за решението на Крис?

— Не, но съм сигурна, че ти си мислила толкова, че стига и за мен. Може би дори си написала пътни бележки по време на полетите. Според мен всичко се урежда по възможно най-добрия начин. Крис ни е избрал за свои наследници, ние с теб трябва да си поделим всичко, което е останало след него, а тъй като сме единствените две личности, които той обичаше, не виждам защо да не коленичим да благодарим на Бога за милостта му към нас, двете грешници. — Памела пресуши чашата си и отново я напълни. — Забрави току-що казаното, защото беше само в кръга на шегата. А сега сериозно. Ти все още считаш, че не си достойна за този щедър жест от страна на брат ти, нали?

— Да, имаш право, но сега не ми се говори за завещанието му.

— Защо? Защо, боже мой?

— Не мога да се преборя с чувството, че Крис ни прехвърля парите на фамилията Бингъм, които се паднаха на него само защото майка ни се бе омъжила за баща му, който му остави и името си. Помисли си, Памела, тези пари са трупани от мъжете в рода Бингъм от триста години, а ето че се появява майка ми и всичко се променя.

— Да, зная! Пак стигнахме до проклетата ти майка! Рано или късно всичко опира до нейната намеса. Ще откачиш заради нея, ясно ли ти е? Тя те е дресирала като куче. Виждам емоции в теб само когато

се спомене нейното име, дано никога повече не го чуя! Нали ми спомена в Швейцария, че виждаш да изгрява светлината в дъното на тунела?

— Да, имаше и такъв период, когато вярвах, че ще се измъкна от тунела. Но сега е по-различно, Памела. Тя вече не ме стряска така, както в детството ми. С нищо не може да промени завещанието на Крис... или по-скоро самата тя няма да пожелае да го променя. Първо, защото най-много се опасява, че журналистите ще узнаят за моето съществуване, и второ, защото публикуването на завещанието на Крис ще се отрази пагубно върху репутацията ѝ като делова жена с безупречна биография. Никак няма да ѝ хареса, ако разгърне в някой прекрасен ден любимия си „Таймс“ и прочете в някоя статия, че обожаваният ѝ син е оставил милионите, наследени от баща му, на никому неизвестната му сестра и на единствената жена, която е обичал. Но ако приема моя дял от баснословното наследство на фамилията Бингъм, ще се окаже, че съм съдействала за осъществяването на плановете ѝ — защото трябва да се откажа от тези пари, ако искам да спечеля свободата си, ако желая завинаги да се отърва от нейното пагубно влияние.

— Нима, според теб, Крис не е имал правото... да се разпорежда с милионите на баща си, при това както намери за добре? — От вълнение Памела започна да заеква.

— Не, Памела, успокой се. Не си ме разбрала. Имам предвид нещо съвсем друго — не той, а аз нямам правото да се разпореждам с тях.

— И каква е тази разлика, която все още не успявам да схвана?

— Разликата е в това, че Крис те обичаше, и ако бе останал жив, със сигурност щеше да се ожени за теб. Живяхте заедно цели шест години, а това според мен е все едно, че сте създали семейство. И ти, като негова съпруга, би имала пълното право да го наследиш, до последния цент.

От изненада Памела не можа да си поеме дъх. Но след малко се съвзе и заговори разгорещено:

— Това е най-голямата глупост, когато някога съм чувала! Да започнем с това, че аз пет пари не давам за причините, поради които твоята майка се е омъжила за бащата на Крис, нито пък за причината на смъртта му, нито защо е трябвало да остави всичко на сина си. Нито

пък ще ме трогне някой от проклетата фамилия Бингъм! Не съм виновна, че Крис се оказа последният наследник на милионите им. Ако си се загрижила за онези три престарели лели на Крис, онези три восьъчни фигури, тогава, позволи ми да ти напомня, че те също не са от рода Бингъм. Те са си взели своите дялове от богатството на пращадото Бингъм, което, както по всичко личи, никак не е било малко, затова сега нямат абсолютно никакви права върху парите на Крис, а той е имал правото да ги остави, на когото си пожелае. Защо, според теб, той е съставил завещанието при онзи нотариус в Женева, в Швейцария, макар да имаше двойно поданство — както швейцарско, така и американско? Всъщност е искал да попречи на онези три вещици да протегнат костеливите си ръце към милионите му, ето защо! Моят Крис не беше глупак и много добре е съзнавал какво върши. Не ти ли обясниха адвокатите в женевската кантора в какво е превърнал парите си? Всички долари са прехвърлени в злато в швейцарски банки! Защото, ако внезапно се срути някога могъщият концерн „Бингъм енд Къмпани“, той, Крис би могъл лесно да прехвърли милионите си в някой от могъщите международни тръстове. Отървал се е от банката Бингъм, от недвижимите имоти, от корабната компания... от всичко, което попада под юрисдикцията на данъчните власти в Щатите... и е прехвърлил авоарите си в швейцарските банки, и то преди стагнацията на пазара през октомври миналата година. А аз тогава все не можех да проумея защо се зае да чете с такова небивало усърдие финансовите статии. Е, сега и двете знаем каква е била причината.

Памела млъкна, пое дъх и се опита да се успокои, преди да продължи.

— Може да ме сметнеш за суеверна, но все ми се струваше, че Крис е очаквал да умре много рано. Сега само Бог ми е свидетел колко често ми говореше за смъртта, за смисъла на човешкото съществуване, а аз си въобразявах, че само се стареа да изглежда по-интересен в моите очи. А сега мисля съвсем другояче... — Стана от креслото и се приближи до шкафа, от който извади черната си чанта от телешка кожа. — Той умееше дори да предвижда как ще реагираш в една или друга ситуация, и затова написа тази бележка. Тя е част от завещанието му. — Подаде плика на приятелката си, но Алекс поклати глава:

— Нямам право да чета нещо, което е предназначено за теб.

— Да, то е адресирано за мен, но нали сега засяга и двете ни?

— Тогава го прочети на глас.

— Добре, така става — съгласи се Памела и зачете на глас.

„Моя най-скъпа, любима... — Памела с усилие преглътна, защото гърлото ѝ се сви от мъка. — Зная, че винаги си твърдяла, че ме обичаш не заради парите ми, и ми доказа това безброй пъти през нашия съвместен живот. Затова избирам най-уместния начин да ти се отблагодаря. Искам да ти дам всичко, което притежавам — повече нямам какво да ти дам, но пък ти го давам с любов. Давам го на вас двете, защото предвиждам в завещанието си и Алекс. Освен теб, тя е единствената личност, която ме интересува — за останалите не давам и пет пари, но никога не успях да ѝ го кажа, защото нашата майка така си постла пред нея, че сега Алекс на никого няма доверие. Може би ще повярва в искрените ми намерения спрямо нея едва в мига, когато ѝ прочетеш това писмо, макар че, ако съдя по впечатлението ми за нейния характер, сестра ми трудно ще ми повярва дори и след смъртта ми, защото досега винаги е живяла в атмосфера, отровена от недоверие и студенина. Именно затова искам да ѝ поднеса моя подарък — защото аз бях единственият, когото тя не отблъсна от себе си.“ По-нататък пише само за мен и него — завърши Памела и изтри сълзите от очите си.

Алекс не можеше да помръдне, вцепенена от изненада.

— Въобще не съм очаквала... — едва чуто прошепна тя.

— Че Крис те е обичал? Това ли не си очаквала от него, Алекс?

— Но Алекс продължаваше да мълчи. — Кажи ми, това ли не си очаквала? — повтори Памела.

Алекс и сега не отговори на въпроса ѝ.

— Той те е познавал много по-добре, отколкото си предполагала. Думите за майка ви напълно потвърждават твоето мнение за нея. Ти не си успяла да си изградиш самочувствие, защото тя те е стъпкала още от детските ти години, когато още не си можела да проумееш какво става около теб, а след това е било много късно да се променяш радикално. Крис ти остави половината от парите си само поради една причина — защото те е обичал. А сега ми отговори само на един въпрос: още ли смяташ, че нямаш право върху тези пари?

Алекс сломено поклати глава.

— Тогава изпий си шампанското — рече Памела и посегна към втората бутилка. — За Крис! — И тя надигна чашата към лицето си,

опитвайки се да прикрие насълзените си очи.

Алекс вдигна глава. На лицето ѝ бе застинал толкова тревожен израз, какъвто Памела никога не бе виждала. Измина една тягостна минута, преди Памела да проумее, че това всъщност бе израз на гордост.

— За Крис! — прошепна Алекс.

— Не, не и не! — Ева разпиля снимките върху масата като тесте карти за игра. — Нито една от тези не ми харесва!

— Но тук са снимани най-добрите манекенки от студиото — възрази ѝ Макс. — По-добри няма да намерим в цял Ню Йорк. Погледни го още веднъж, те са приказно красиви...

— Да, стават за кориците на списанията, но не и за лицето на компанията на Ева Черни.

— Нали обсъдихме достойнствата на всичките ни модели? Къде другаде да търсим?

— Навсякъде! Провери ли в телевизията?

— Искаш нещо ново? Някакво съвсем неизвестно, свежо лице, това ли искаш да ти намеря?

— Първо ми доведи няколко кандидатки, а после остави преценката на мен!

— Бих ви препоръчал да потърсите нещо по-специфично — намеси се представителят на рекламната агенция. — По отношение на личностните особености, на цветовете на косите и...

— Цветът на косите ѝ няма да има никакво значение, защото тя ще бъде преобразена според моя вкус! А що се касае до личността ѝ... искам да ми откриете някакво по-хладно, по-дистанцирано момиче, което с неуловим намек да подсказва, че е недостижимо. Такова лице, заради което останалите жени ще позеленеят от завист!

Представителят на рекламната агенция и Макс се спогледаха недоумяващо и едновременно свиха рамене.

— Аз съм решила да обявя пред изисканото общество моя най-нов парфюм, с напълно непознат аромат — самоуверено заяви Ева. „Надали ще е чак толкова голяма новост!“ — помисли си рекламният агент. — Затова трябва да подберем ново лице за нашата кампания, което напълно да съответства на новия ми парфюм. А тези момичета

са прекалено млади, прекалено... достъпни. Моето лице трябва да е загадъчно, вдъхновено, предупреждаващо, интригуващо... за да може успешно да представи парфюма ми.

— Ако имате някаква идея какво да потърсим... — колебливо започна да опипва почвата агентът.

— Да не сте глух? — кипна Ева. — Не чухте ли, че току-що ви описах какво искам от вас?

— Моите уважения, мадам, но между вашето поетично описание и реалността съществува цяла пропаст. Как да открием такова лице, което изцяло да пасва на някакъв нов козметичен продукт, който засега витае само във вашето въображение? Та вие ни принуждавате да работим на тъмно!

Думите му само успяха да я вбесят още повече. В следващите минути разтрепераните чиновници от съседните етажи узнаха с какви кретени и тъпаци е заобиколена тяхната работодателка. Как така никой не можел да види това, което било съвсем ясно за нея? Къде са им очите, за какво им служат главите — освен за да подпират шапките им?

Всъщност Ева беше в това избухливо състояние още от деня, когато пристигна в Ню Йорк. Лабораторията работеше от тъмно до тъмно, химиците изпробваха дузина варианти на новия аромат, но тя ги отхвърли до един. При втората дузина, когато Ева бе заета със сложния ритуал на дегустацията — една капка от първия флакон, после още две капки от втория, слабо наподобяващ на аромата на първия, сетне върна цялата партида в лабораторията за повторно смесване и комбиниране на съставките, рафиниране и още една проба. Най-после тя заяви, че в последните три флакона „се улавяло нещо от идеята ѝ за новия ѝ аромат“.

— Веднага ги върнете тези три мостри в лабораторията и се погрижете да се изчистят по-тежките примеси — нареди тя. — И побързо! Още много работа ни предстои, а времето не тече в наша полза. Искам да изненадам мис Хагард тъкмо по време на представянето на новия ѝ парфюм. Така ще я изненадам, че ще ме запомни за цял живот!

Ева заплашваше непокорните, умоляваше талантливите, убеждаваше недоверчивите, утешаваше отчаяните сред десетките си сътрудници, но повечето от срещите ѝ бяха с един и същи финал: накрая мадам изгубваше търпение и ги обсипваше с крясъци, че до

гуша ѝ дошло да живее и работи, заобиколена от дребнави същества, от влечуги, които не са способни да се вдъхновят от великата цел.

„Никой не ме разбира — отчаяно си мислеше тя. — Никой!“ Но тъкмо в най-тежките моменти тя отново си припомняше коя е тя, усмихваше се самоуверено и се самоутешаваше с думите: „Но как биха могли да ме разберат? Та нали има само една Ева Черни. Спокойно, Ева, по-спокойно. Ще успееш. Забрави ли колко пъти досега си успявала дори и в най-безнадеждните начинания? Успя да се отървеш от всичко излишно. Сега си само ти, заобиколена от послушни и предани изпълнители, макар повечето от тях да не са надарени с капчица мозък!“.

„Трябва да отида при тях и да им вдъхна още кураж — реши тя и посегна към чантата си и ръкавиците си. — Ще им обясня, че това е върхът на моята кариера. Защото с този аромат ще бъда коронясана като Императрицата на красотата. И отсега нататък, когато жените от всички краища на света си мислят за красотата, винаги ще шепнат името Ева Черни.“

Докато чакаше позвъняването на личния си шофьор от гаража, че лимузината ѝ е готова да я отведе до лабораторията, Ева се доближи до прозореца на кабинета си и се загледа в огромния град, разпрострял се на десетки мили в краката ѝ. Наближаваше часът на здрачаването, когато Ню Йорк се събуждаше за живот, а смътните очертания на небостъргачите се губеха в сумрачната далечина, за да изплуват след малко, облени в ослепителни светлини. По Медисън авеню се движеха едва видими силуети на елегантни дами и джентълмени, жадни за развлеченията и насладите на фантастичния град. Театрални премиери, концерти, коктейли и партита, най-нашумелите ресторанти, баловете на агенциите за запознанства — всичко това бе обсипано с блясък и лустро, и то благодарение на усилията на „Ева Черни Козметикс Инкорпорейтид“, защото останалите конкуренти в индустрията, предназначена да поддържа блясъка на красотата, бяха почти без значение.

„Това е моята съдба — възбудено си помисли тя. — Затова съм работила, към това съм се стремяла. За да доминирам над този огромен град, шумен и суетен. И над всички подобни мегаполиси, във всички държави. Да ги дарявам с илюзията на красотата, да разхубавявам жените, да им вдъхвам самоувереност, защото само красотата

поддържа самочувствието. Това е моят подарък за света в краката ми. И този път аз сама го избрах. Аз подмладявам жените от всички възрасти, независимо от кожата им, независимо от всичко останало. От мен те получават паспорта за приказната страна на чудесата.“

Ева широко разпери ръце, сякаш искаше да прегърне огромния град, да го притисне до гърдите си като статуетка, връчена като награда на някоя импозантна сцена.

В този миг иззвъня интеркомът — сигнал, че лимузината я очаква. Ева отпрати последна, самодоволна усмивка към огромния град в нозете си и тръгна към асансьора.

[1] „Soap opera“ или „сапунена опера“ е обобщително название на приятни ТВ сериали, любими на милионите американски домакини, излъчвани главно в следобедните часове, когато домакинската работа е приключила, но съпругът и децата още не са се прибрали. Често се спонсорират от компании за прахове за пране и сапуни, откъдето идва и названието им. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ДВАДЕСЕТА

Ню Йорк, 1988 година

— Представяш ли си! Да доживеем този позор, след всичките онези благодеяния, с които семейството ни е отрупало Бърти Ренсъм! — горчиво се оплакваше Шарлот Бингъм Ормонд. — Именно баща ни го вкара в Кникърбокър, а след това уреди да приемат Хюджи Ренсъм в онзи престижен университетски колеж, да не говорим за това, че майка ни пое под крилото си нещастната Лил Ренсъм. И ето как сега ни се отплаща този неблагодарник!

— Но това няма нищо общо с Бърти — повтори сестра й Сюзън, може би за десети път. — Не можеш ли най-сетне да се успокоиш? „Слоун енд Ренсъм“ отдавна не са адвокати на Крис — той ги сменил с онази адвокатска кантора в Женева още когато навършил двадесет и пет години. Бърти нищо не е подозирал, затова как можеш да очакваш от него да ти докладва за завещанието на Крис? Та самият той не го е знаел!

— Длъжен беше да ни предупреди, че Крис е замислил нещо, да ни подсказе по някакъв начин. Нали адвокатската фирма „Слоун енд Ренсъм“ дължат възхода си именно на парите на семейство Бингъм! Длъжен беше да ни информира.

— Нали съществува адвокатска тайна — напомни й Сюзън.

— Но това не му попречи да уведоми майка ни, когато Лади бе решил да прехвърли къщата на името на съпругата си, нали?

— Тогава той беше негов адвокат. А майка ни получи правото да живее в къщата до края на живота си, забрави ли го?

— Но след това онази алчна кучка веднага я продаде! Да продадеш най-голямото частно имение в пределите на Ню Йорк! И какво има сега на нейното място? Някакъв отвратителен, вулгарен бронзов монумент, символ на простацината, която ни залива отвсякъде! А сега и това ни се струпа на главите! Нашите пари, заради които онази унгарска курва омагьоса Лади, всичките ни пари ще заминат бог знае къде заради капризите на нейното хлапе.

— Но нали това не са нашите пари? — запита Хестър, най-малката от трите сестри. — Папа ги остави на брат си, защото винаги се предпочитат мъжките наследници — и ти отлично знаеш това. Пък и папа се бе погрижил предварително за банковата сметка на името на мама, а след смъртта ѝ ние наследихме остатъка от депозита. Защо говориш така, Шарлот, сякаш сме останали без пукната пара?

— В сравнение с това, което се падна на онова хлапе Крис, наистина сме последни босяци! Трябва да има някакъв начин да се предотврати тази несправедливост, да ни се върне това, което ни принадлежи.

— Не, Шарлот, за съжаление няма друг изход. И е крайно време да го проумееш! — ядоса се Сюзън. — Вече говорих с Бърти Ренсъм и той ми обясни, че нищо не можем да сторим. Кристофър е имал пълното право да постъпи по този начин, защото това са били неговите пари, и толкоз! — Изглежда злобно сестра си и продължи още поразгорещено: — Ако искаш, заведи дело, щом не се срамуваш от мисълта, че името на семейството Бингъм може да се появи в скандалните хроники на вестниците! Знаеш, че за майка ни нямаше нищо по-ужасно от публичното опозоряване. Ние си оставаме от рода Бингъм, Шарлот, и това е по-важно, отколкото всичките богатства в този алчен свят!

Шарлот се изчерви и Сюзън се досети какви мисли се блъскат сега в главата ѝ — нещо от рода на: „Не и на мен тези номера!“. Колкото повече остаряваше, толкова по-алчна ставаше Шарлот. След незавидния ѝ брачен живот — съпругът се оказа непоправим женкар, двете ѝ деца предпочетоха да живеят разделени от майка си с поне десетина щата и затова Шарлот заживя само със стремежа си как да натрупа повече пари. Неусетно се превърна в неизменно кисела, свадлива и алчна скръндза. Нищо чудно, че ѝ прилошаваше от мисълта за баснословното богатство на семейство Бингъм, което поради капризите на покойния Крис щеше да попадне бог знае в чии ръце.

— И на мен не ми харесва този изход — продължи Сюзън с малко по-спокоен тон, — обаче щом майка ни е приела тази непоносима жена за съпруга на единствения си син, ние сме длъжни да се примирим с волята на нашия покоен племенник. Рано или късно ще узнаем какво се крие зад тази загадка, а тогава пак ще се съберем и ще обмислим какво да предприемем.

— Ако въобще може нещо да се предприеме... — сърдито процеди Шарлот.

— Очаквах цялото богатство да попадне в ръцете на онази Памела Брадли — прекъсна я Хестър. — Нали живяха заедно няколко години.

— На нея тези пари въобще не са ѝ потрябвали! Тя успя да измъкне богатството на Фриц Балсен!

— А нима на теб са ти потрябвали? — дяволито подхвърли Сюзън.

— Аз говоря по принцип. — Шарлот предпочете да избегне прекия отговор. — Тези пари са спечелени от мъжете в семейство Бингъм за щастието на техните потомци и няма да се успокоя, докато не доживея мига, в който те отново ще се върнат в нашето семейство! Повече нямам какво да ви кажа!

— Е, поне няма да ни се налага да се срещаме с бившата ни снаха — ободряващо подметна Хестър. — Поне за това можем да сме благодарни на съдбата, нали?

Макс излезе от сградата на „Ева Черни Козметикс Инкорпорейтид“ и тъкмо се приближаваше към колата си, когато видя на отсрещния тротоар до болка познатото му лице. Спря се и се загледа, но тя беше изчезнала. Едва не се втурна по следите ѝ, но успя да се окопоти. „Сигурно съм се припознал — каза си той и се отпусна на седалката. — Ако Алекс е в Ню Йорк, нали първата ѝ работа ще бъде да вдигне телефона и да ми се обади!“

„Жалко, че това се оказа само мираж — неуморно му нашепваше вътрешният му глас. — Тъкмо сега имам нужда от нея!“ С годините беше свикнал да я навещава в Кеймбридж и да прекарват заедно няколко приятни часа, през които забравяше за всичките си проблеми, дори и за най-тревожните. Аналитичният ѝ ум бързо подреждаше късчетата от мозайката и откриваше как да го успокои. Защото точно сега Ева го принуждаваше да работи по четиринадесет часа в денонощието.

„Проклети да са всички парфюми! — мислено изруга Макс. — Сигурно няма да мога дълго да издържа на този бесен ритъм.“ Целият персонал в компанията на мадам Черни бе вдигнат на крак, десетки

сътрудници получиха заповеди да изоставят всичко останало, докато не се открият някакви редки растения — главно цветя — и други екзотични подправки, от които трябвало да се извлекат липсващите съставки за новия аромат. Но Ева само се цупеше, въпреки че подчинените ѝ забравиха какво е отдих, какво е уикенд. Обстановката заприлича на тази в сибирските лагери — Ева размахваше камшика и вадеше душите на лаборантите си. Снощи, към два след полунощ, тя внезапно му позвъни в апартамента му в Куинс.

— Получих го, Макс! — триумфиращо извика тя в слушалката с разтреперан глас. — Открих аромата, който ще увековечи името ми, както Габриел Шанел с нейния прославен „Шанел 5“! Искан да си първият, който научава тази божествена вест! Ела бързо, веднага при мен, Макс... днес е велик ден!

И той пристигна посред нощ, за да я завари в еуфория, трепереца от възбуда, задъхана от прекомерното си щастие. Но беше принуден да признае, че този път Ева бе надминала себе си — очертаваше се незапомнен успех за компанията, а Ева си бе осигурила мястото в пантеона на най-великите имена в козметиката. Макс я поздрави сърдечно, стисна ръцете на изнурените химици и лаборанти, които отдавна бяха забравили за семействата си — Ева бе наредила да поставят легла в свободните помещения и лабораторията бе заприличала на спешно отделение в големите федерални болници. Тържествуващата мадам Черни веднага нареди да поръчат шампанско от най-близкия денонощен супермаркет и дръпна едно доста кратко, но затова пък възторжено слово сред набързо организирания банкет в чест на успеха, без да пести комплиментите си към клатушкащите се от умора мъже и жени. Един от тях не пропусна да отбележи, че именно тя собственооръчно е извършила последните три дестилации и след серия смесвания, проби, филтрувания и добавки на някои съставки, както и намаляването на други, най-после е постигнала така желаната комбинация.

Макс наивно си помисли, че всичко е свършило, но се оказа, че се е лъгал жестоко — Ева набързо подбра водещите специалисти към сградата на компанията, за да обсъдят най-належащите елементи в планирането на разработването на продукта и стратегията за завладяването на пазара. Първата стъпка бе направена, но предстоеше втората и третата — името на продукта и лицето, което да го

представи. Неуморната мадам се сепна едва когато видя как повечето от сътрудниците ѝ едва не изпопадаха от столовете, преуморени и изтощени. Освободи ги да се приберат по домовете си, за да се наспят.

Макс заповяда на шофьора си да го отведе в апартамента. Легна си веднага и заспа като младенец.

Събуди го телефонен звън. Надигна се и с примигване се взря в часовника. Показваше четири следобед — беше спал само осем часа, а бе толкова изтощен, че се нуждаеше поне от осемнадесет часа сън. Естествено, беше Ева. Уведоми го, че ще го очаква в шест вечерта, но вместо делови обяд, ще организират делова вечеря.

— Времето не чака, Макс — развеселено довърши Ева, — а още по-малко аз!

Той въздъхна, надигна се от леглото и се довлече под душа. Нагласи крановете, изчака първите освежаващи струи и постепенно охлади температурата, докато тялото му настръхна, но мозъкът му се пробуди. „Само да посмее някой да ме упрекне, че си изкарвам прехраната без много труд!“ — гневно се закани адвокатът.

След изтощителната нощ Ева се вмъкна в сауната, после събуди масажиста си и след това прекара четири часа в дълбок сън. Събуди се във весело настроение, напълно доволна от себе си. Посвети половин час на ваната с подводен масаж и се преоблече в дрехите, оставени от Джоунс.

— И тази нощ ли ще бъде напрегната, мадам? — попита я той, докато окачваше дрехите ѝ в гардероба.

— Зависи от много неща.

— Но нали постигнахте аромата на новия парфюм?

Ева се усмихна.

— О, да, постигнах го. — Завъртя се бавно пред тройното огледало, огледа се от всички възможни ъгли, ослепително елегантна в карамеловия тоалет от Ив Сен Лоран.

Джоунс шумно зацъка с език.

— Вие сте умопомрачителна красавица, която няма равна на себе си. Пред вас всички останали жени са като повехнали цветя. Явно на вас работата ви действа по-силно от наркотик.

Доволна от външността си, Ева се обърна към него.

— Отивам да натрия носа на мис Хагард! — обеща му тя, а тюркоазните ѝ очи грееха от нетърпение. — Повече няма и да помисли да нахълтва в моята територия! Това, което създадох тази нощ, е нещо по-ефектно дори от „Парфюмът на Ева“. Още малко може да се подобри, но и за това ще се намери време. Сега обаче ми е необходимо най-подходящото име и лицето, което ще го символизира, както и безупречният, точно подбраният вид на флакончето. — Ева никога не наричаше флакончетата на своите парфюми с думата „шишенца“. — Името и формата на флакончето трябва на всяка цена да си подходдат, като... като...

— Както вие и красотата! — подсказа ѝ Джоунс.

— Именно! И двете трябва да са безупречни като произведения на изкуството, като шедьоври. — Тя го изгледа с неприкрита гордост. — Нима аз самата не съм шедьовър на природата?

Джоунс се поклони почтително.

— Ако се появите на подиума на търговете в Сотби^[1], ще спечелите цяло състояние!

Но Ева внезапно се намръщи.

— Почакай, думите ти ми напомниха нещо... Защо не съм получавала отдавна никакви вести от адвокатската кантора на „Слоун енд Ренсъм“? Странно! Напомни ми да им телефонирам след края на тазвечерната среща. Или по-добре ти ги попитай от мое име. Сега нямам нито минута свободно време.

— Ще бъде изпълнено. — Джоунс отдавна бе заслужил доверието ѝ да се занимава с най-деликатните задачи, докато секретарите ѝ не бяха допускани до въпроси от лично естество. С двете си ръце протегна пред нея великолепното самурено палто и ѝ помогна да го облече. Накрая ѝ поднесе чантата от черна шведска кожа.

— Кога да ви очаквам тази вечер? — попита той.

— Чакай ме, докато се върна.

— Добре. Лимузината ви очаква, мадам.

Тя излезе в коридора и по пътя към преддверието зърна през отворената врата Памела Брадли, свела глава над таблиците с продажбите за деня.

— Стига, Памела! — извика ѝ Ева. Винаги, щом бизнесът ѝ процъфтяваше, в интонацията ѝ се появяваше нотка на великодушие.

— Нима си решила да осъмнеш над тези документи?

Памела скочи от стола си.

— Да, мадам, много ви благодаря, мадам — учтиво отговори младата жена.

— Добре, добре... напоследък слушам само похвали за теб. Ще бъде чудесно, ако и занапред се справяш все така добре.

Памела се усмихна, докато прибираще папките.

— Ще се старая, мадам — увери я тя. — Ще се постарая.

* * *

Когато се прибра в апартамента си, Памела завари Алекс в кухнята.

— Хм, ухае на нещо много апетитно! — рече Памела.

— По китайска рецепта е — обясни ѝ Алекс. — Винаги съм си мечтала да разбера какво се крие в тези пакети.

Памела се засмя и отиде във всекидневната.

— И цял ден с това ли се занимава? — провикна се тя през вратата, докато си наливаше джин с тоник.

— Поразходих се из центъра. Обиколих половината от Сентръл парк, а после тръгнах към Усет Сайд.

— Влезе ли в някой музей?

— Да, в Линкълн Сентър, в Музея по естествознание и в планетариума Хейдън.

— Само ти си способна на такъв подвиг — да посветиш първата си разходка из центъра на Ню Йорк на музеи и галерии — отбеляза Памела и се върна в кухнята, за да подаде чашата с джин на Алекс.

— За мен няма нищо по-интересно от музеите и галериите.

— Нормалните жени веднага хукват към бляскавите магазини като Блумингдейл, Бергдорф, Сакс и други подобни тържища на модата.

— Аз не съм като другите жени.

„И ти ще станеш като тях, ако успея да те променя“ — помисли си Памела.

— И нищо ли не си купи?

— Само няколко книги и грамофонни плочи. Забелязах, че тук компактдискете са много по-евтини, отколкото в магазините в Англия и Швейцария.

— Сигурно си попаднала в евтините магазини, където продават с намалени цени стоките, на които им е минала модата.

— Разбира се, нали трябва да се науча да пестя.

Памела се облегна на кухненския плот.

— Чуйте я какви ги дрънка! Ще получи наследство от пет милиона долара, а обикаля магазините за преоценени стоки!

— Още не съм свикнала с мисълта, че притежавам милиони.

— А аз с нетърпение очаквам този прекрасен ден, когато ще получа пълни права върху моя дял! — Памела забеляза, че приятелката ѝ се намръщи, и побърза да смени темата: — Видях майка ти тъкмо когато се готвех да си тръгнавам.

— Навярно е било незабравимо преживяване.

— Изглеждаше сияеща, по-ослепителна от всякога. Носят се слухове, че изобретила нов парфюм, който ще удари в земята всички останали, но най-вече ще срази последния парфюм на мис Хагард, и то точно в момента, когато конкурентката ѝ ще се опита да превземе пазара.

Памела не спомена пред Алекс за своето малко, но жизненоважно участие в създаването на най-новия продукт на компанията на мадам Черни, защото не искаше да намесва името на Макс в разговора — ясно беше, че още с пристигането си в Ню Йорк Алекс упорито избягваше да разговаря за Макс. Памела веднага се досети какво се крие зад мълчанието на приятелката ѝ и затова не я заведе в някой от любимите си ресторанти, защото Макс също бе от редовните им посетители. Но сега внезапно реши да промени плановете си.

— Хайде да вечеряме поне веднъж в някой ресторант — подхвърли тя. — Уморих се да готвя и да вечерям пред телевизора. Знам едно прекрасно местенце, тъкмо за нас двете — малко ресторантче, тихо и уютно, където няма да срещнем никого от познатите ни.

Алекс се поколеба.

— На мен ми е приятно да си седим тук и да си похапваме, пък и по американската телевизия показват много по-интересни неща,

отколкото по английската, само да не беше така претоварена с тези безкрайни реклами.

— В този град живеят осем милиона, затова има хиляди ресторанти. Мястото, което имам предвид, е в Уест Сайд, малко и дискретно заведение. Там хората отиват само заради превъзходната му кухня, а не за да се покажат в обществото. В никакъв случай не е сборище на модни и нашумели личности — убедително завърши Памела.

— Нали по цял ден се разхождам? Бог ми е свидетел, че в този безкраен град през последните дни навъртях повече километри, отколкото за една година в Кеймбридж.

— О, стига, Алекс, не се страхувай, че ще попаднем на някое познато лице. Та в целия Ню Йорк ти познаваш само майка си и Макс, а те двамата тази вечер са ангажирани за някаква много важна делова среща. Не виждам защо да не се поразходим и вечеряме в онова ресторантче.

Алекс не отговори и Памела реши да усили натиска си.

— Изслушай ме, Алекс. Като избягваш да споменаващ нечие име, това още не означава, че не мислиш за него. И двете напоследък се преструваме, че Макс Фабиан просто не съществува, което веднага ми подсказа, че между вас нещо не е наред. Иначе той би бил първият, на когото щеше да позвъниш веднага след пристигането си в Ню Йорк.

За миг Алекс се замисли, но после добави с отпаднал глас:

— Не допускаш ли, че може да имаме напълно различни мнения по този въпрос?

— Така ли? О, да, сега си спомням, че ти често не се съгласяваше с хората около теб, понякога и за най-дребните неща. Веднъж, когато дойдохме с Крис при теб в Кеймбридж, заварихме Макс в квартирата ти. Тогава ти и Макс спорихте разгорещено през цялата вечер. Може би обичаш задълбочените спорове, защото така можеш да проявиш силата на интелекта си, не знам... А този път какво толкова се е случило, че не искаш дори да споменаваме името на Макс Фабиан?

— Сама ще се обадя на Макс, но когато съм в по-добро настроение — смутено промълви Алекс, без да се обръща с лице към приятелката си.

— Алекс! Какво става с теб? Дори гласът ти се промени...

Алекс рязко се обърна към Памела. Лицето ѝ пламтеше в червенина.

— Макс Фабиан не ми е настойник, разбра ли! Не съм длъжна да му искам разрешение за това какво мога и какво не мога да върша...

„Аха — рече си Памела, — хоризонтът започна да се прояснява! Значи такава била работата... Но, разбира се, какво друго би могло да се очаква? Винаги зад суровите думи се крият най-нежните чувства, нали така беше казал някой от поетите...“

— Добре, но щом тази вечер няма да се сблъскаме с него, защо да не излезем и да се сгушим в онова малко и уютно ресторантче?

— Но нали купих китайска храна...

— Изхвърли я в кофата.

Алекс се ядоса от прахосничеството на приятелката си, но само прехапа устни и реши да премълчи.

— Тогава остави кесиите в хладилника.

„А довечера аз така или иначе пак ще ги изхвърля в кофата!“ — мислено се закани Памела.

Излязоха на улицата и за техен късмет веднага едно такси се закова пред тях до тротоара. Както ѝ бе обещала Памела, ресторантът се оказа малък и уютен — само десетина маси, а около тях бяха насядали двойки, които също като двете жени не желяеха да попадат в шумните и лъскави заведения в центъра.

— Да... — въздъхна Памела, като забеляза как Алекс огледа всичко с критичния си поглед — обичам такива местенца.

Алекс тактично се въздържа да коментира. Всички нормални жени обичаха да се показват в обществото, да общуват, да се сравняват със съперничките си, но не и Алекс. Колкото повече я опознаваше, толкова повече Памела харесваше пълната липса на интерес у Алекс към клюките, въпреки че и Алекс, според Памела, не беше лишена от недостатъци.

Тази вечер специалитетът на заведението се оказа агнешки главички по неаполитански. На Алекс много ѝ хареса и не пропусна да благодари на Памела за решението ѝ да се озоват в този приятен ресторант. Освен това Алекс оцени достойнствата на поднесената вечеря с тон на вещ познавач.

— Откъде си научила толкова много за италианската кухня? — попита Памела, изпълнена с любопитство.

— От Макс.

— О, да, разбира се... как не се сетих! Жалко, че не можем да посетим ресторанта на баща му в италианския квартал — тук, в Ню Йорк, го наричат Малката Италия. Заведението е още по-добро, дори и от това тук.

— Ти си ходила там?

— О, да. Крис и аз винаги го посещавахме, когато се случеше да останем в Ню Йорк за няколко дни. Първия път, естествено, ни заведе Макс, за да ни запознае с родителите си, а оттогава ни посрещаха като особи от кралското семейство.

— А как изглеждат? — подхвърли Алекс, като се стараеше да изглежда равнодушна.

— Като истински италианци, макар да са в Щатите от три поколения. Майка му е доста едричка, но много сърдечна, а баща му — пълен и мълчалив. Много приятна двойка. Не е чудно, че Макс умее да печели доверието на всички хора. В семейството му много се гордеят с успеха му в компанията на Ева Черни.

Алекс нищо не отговори, после, през остатъка от вечерта се постара да избягва всяко споменаване на името на Макс. Памела съобразително влезе в тон и заговори на други теми. Излязоха навън, когато бе още сравнително рано — Памела с учудване видя, че часовникът ѝ показва едва девет часа. „Е, за първото ни излизане с Алекс из града това е напълно нормално“ — каза си тя. Алекс предложи да се поразходят и Памела веднага се съгласи, въпреки че обикновено предпочиташе да спре първото такси, изпречило се пред погледа ѝ. Тъкмо изчакваха зелената светлина на светофара на ъгъла на Седмо авеню, когато пред входа на ресторанта спря жълто такси. Жената на задната седалка в таксито извърна глава, погледна назад, а после се наведе към предната седалка и удивено възкликна:

— Не може да бъде! Да не би да ми се привиждат призраци?

— Какво видя? — попита я придружителят ѝ.

— Алекс Брент и Памела Брадли, ръка за ръка, като че ли са приятелки от детинство. Откога са станали неразделни, и то така внезапно? И каква ли работа може да има тази Алекс Брент в град като Ню Йорк?

— Хайде, Мойра, слизай, вече пристигнахме — подкани я мъжът.

— Да, да, ей сега... — Тя слезе от таксито, но не престана да мисли за внезапната среща. „Тук се крие нещо. И аз трябва да го разбера на всяка цена! Странно, дали Макс знае нещо за тази загадка? Може би и той не подозира за пристигането на Алекс Брент, щом сега не е с тях... Е, още утре сутринта ще се заема с този въпрос!“ Усмихна се на кавалера си, който почтително ѝ подаде ръка. „Нека сега да се насладим на вечерта, а утре ще разнищя конците в кълбото...“

Телефонът звънна и Памела разсеяно протегна ръка, без да вдига поглед от таблиците върху бюрото си.

— На телефона е Памела Брадли.

— Здравей, Памела — чу се гласът на Макс от слушалката. — Знаеш ли, между нас двамата има нещо за уреждане.

— Да не би да са възникнали някакви проблеми около новия парфюм на Ева?

— Не, там всичко е наред. Не, Памела, искам да те попитам за нещо съвсем различно: защо нито ти, нито Алекс не си направихте труда да ми позвъните, след като тя е тук, в Ню Йорк?

Инстинктът за опазване на женските тайни направи лоша услуга на Памела.

— Не знаех, че е в града — хладнокръвно излъга тя.

— А как ще ми обясниш, че са ви видели на ъгъла на Седмо авеню и Седемдесет и четвърта улица, снощи, около девет часа?

— Кой ти го съобщи? — гневно извика Памела в слушалката и изблъска таблиците в другия край на бюрото си.

— Мойра. Тъкмо пристигала с такси в италианския ресторант, онзи, който е недалеч от това кръстовище.

— Очевидно е забравила да си вземе очилата. — Това бе като удар под пояса, тъй като Мойра, макар да бе късогледа, не обичаше да я виждат с очила, въпреки че очите ѝ не понасяха контактните лещи.

— Напълно сигурна е, че сте били вие двете. Чакали сте до светофара на пресечката.

— А не ти ли призна, че е била на няколко чашки? — От всичките осем милиона обитатели на огромния град именно Мойра Хейнс бе лицето, което Памела най-малко желаше да срещне. — Алекс още е в Швейцария.

— Не, не е там. Направих си труда да проверя.

— Е, тогава е в Кеймбридж.

— Не, скъпа, и този път не позна.

— Тогава можеш ли да измислиш защо ще тръгне с мен да скитосва из улиците на Ню Йорк?

— Защото вие двете внезапно сте станали много близки приятелки.

— Дори и да е истина, какво общо има това с останалото?

— Според мен ти си я поканила да ти погостува в Ню Йорк.

— Да, поканих я. Обаче тя ми отказа. — Това беше истина: Алекс бе отказала първата ѝ покана.

— Значи не сте били вие двете там, на онзи светофар, притиснати една към друга, хванати под ръка, така ли? — Точно така стояха до светофара, защото внезапно бе задухал студен повей.

— Не. — Памела вложи цялото си старание, за да прозвучи гласът ѝ колкото бе възможно по-убедително. — Не сме били ние. Успокой се, Макс. Мислиш ли, че ако Алекс бе в Ню Йорк, нямаше да ти се обади на теб и на останалите си познати? Прекрасно знаеш, че винаги се е радвала да те види, да разговаря с теб, да споделя всичките си тревоги.

— Да, до днес и аз така си мислех — промърмори Макс. В тона му се прокрадна озадачена нотка и Памела си каза, че хипотезата ѝ се потвърждава, макар това да не я зарадва. „Свършено е с приятелството им — тъжно си каза тя. — Сигурно отношенията им са преминали през някакъв рязък обрат. Едва сега си обяснявам защо Алекс е тъй напрегната напоследък...“

— Защо не провериш при Маргарет Патерсън?

Алекс често се среща с нея.

— Телефонът ѝ не отговаря.

„Отлично се нарежда! — зарадва се Памела. — Значи се е заел да я открие на всяка цена! Мога да се обзаложа на половината от бъдещото ми наследство, че сега дълбоко съжалява за този досаден разпит.“

— Е, както и да е — въздъхна Макс. — На всекиго се случва понякога да сгреша, нали?

— Особено на тези, които си забравят очилата у дома си.

Макс се засмя.

— Прибери си ноктите в лапичките.

— Тя би трябвало да прибере своите, а не да се опитва да забърква каша, които после другите ги сърбат. Кой знае защо си е наумила, че трябва да ревнува от Алекс. — За миг се спря, преди да го попита. — Знаеш ли защо е стигнала до това необичайно за нея падение?

Сега бе ред на Макс да замълчи, но след малко той ѝ отговори, като се постара гласът му да прозвучи небрежно:

— Никога не съм ѝ давал и най-малкия повод.

— А тогава защо си така неспокоен? — Сега бе неин ред да задава въпросите. — Алекс вече е достатъчно зряла, за да постъпва както намери за добре. Зная, че сте доста близки, но нали все пак не си ѝ настойник? — Цитираше буквално думите на Алекс.

— Много отдавна съм свикнал да се срещам с Алекс и сега не мога да преодоля този навик — бавно започна Макс. — Нито пък искам да прекратявам отношенията си с нея.

— Тогава, ако се чуя с нея, ще ѝ го съобщя и ще я помоля да влезе във връзка с теб.

— А след като ние с теб така и така сме „влезли във връзка“, какво ще кажеш за една скромна покана за още по-скромна вечеря? Забелязал съм, че винаги се храня с много по-голям апетит, ако виждам насреща си едно красиво женско лице.

„Но вътрешният ми глас ми подсказва, че не си откровена с мен. Излиза, че Мойра не се е припознала. Злобна и отмъстителна кучка! Как можах да си загубя толкова време с нея!“

— Може би не би било зле — чу той смирения отговор на Памела.

— Прекрасно. Довечера, в осем при Лютес, става ли?

— Отлично — измърка Памела като доволна котка върху затоплен диван. — Ще се видим довечера, Макс. Дочуване...

Памела предаде на Алекс съдържанието на разговора си с Макс и побърза да добави:

— Сега се накиснахме като Никсън след Уотъргейт и то само заради глупавото ти решение да се криеш от Макс! Заради теб се

превърнах в долнопробна лъжкиня. И затова ми дължиш някакво обяснение, Алекс!

Алекс разбра, че е отишла твърде далеч, водена от пословичното си твърдоглавие, но не можеше да се спре.

— Не исках да те набърквам в тази каша, Памела, но помниш ли, че въобще не исках да идвам в Ню Йорк? Съжалявам, безкрайно съжалявам, че си излъгала заради мен, но нали ти обясних, че за нищо на света не желая да се срещам с Макс!

— Да не би да сте се скарали?

— Има нещо такова. Лош късмет извадихме, че тъкмо Мойра ни е видяла, но нали Макс знае, че тя неизменно забърква какви ли не бъркотии. Ако ние... исках да кажа ако ти успееш да поддържаш версията си само тази вечер, на вечерята ти с Макс, аз ти се заклевам, че повече няма да те принуждавам да го лъжеш.

— Дадено — съгласи се Памела и примирено въздъхна.

Повече не разговаряха и докато Памела се преобличаше, Алекс се постара да прикрие всички следи от присъствието си в апартамента на приятелката си — прибра личните си вещи, вестниците, книгите и списанията, купени от нея през последните дни — защото във всекидневната на Памела рядко се появяваха печатни издания. Накрая се качи по вътрешната стълба в спалнята си на горния етаж, но не запали лампите, защото искаше да наблюдава улицата.

След малко чу шумовете от пристигането на Макс — затръшването на вратата на автомобила му и мелодичния звън на звънеца. Смълчаната жена се приближи до прозореца и се скри зад тежката завеса. От прикритието си видя как Макс подаде ръка на Памела, издокарана в прелестна къса черна рокля и пухкава яка от норка, преди да я настани на задната седалка. Преди да влезе в колата, стиснал дръжката на вратата на колата, той се обърна и изпитателно огледа фасадата на къщата. Младата жена инстинктивно се отдръпна от прозореца, макар да знаеше, че не може да зърне силуета ѝ, прикрит зад плътната завеса. Изпрати с поглед отдалечаващия се автомобил, докато светлините на стоповете му се впиваха като червени иглички в зениците ѝ. Накрая въздъхна сломено, отиде в гардероба и взе куфара си.

Късно вечерта Макс остави Памела пред входа на сградата, но тя го покани на чаша кафе в апартамента си, за да го убеди докрай, че Алекс не е в Ню Йорк.

— Защо не? — съгласи се той.

— Кафе или любимото ти „Джак Даниелс“?

— Виж ти как добре си опознала навиците ми! „Не — помисли си Памела, докато наливаше уискито, — още не съм те опознала докрай! Ала Алекс очевидно те е опознала, щом така отчаяно се опитва да се скрие от теб.“ Макс седна в едно от креслата и се зачете в днешния брой на „Ню Йорк Таймс“, но го остави на масата, когато домакинята донесе чашите. Взе своята, благодари ѝ, отпи първата глътка и непринудено заговори:

— Дотук всичко мина много добре. А сега да прекратим тази глупава игра на криеница, която сте замислили вие двете — говоря за теб и за Алекс. Качи се горе и я доведи. Кажи ѝ, че на всяка цена държа да говоря с нея. — Бучките лед в чашата на Памела издрънчаха при трепването на ръката ѝ. Макс посочи с кимване към вестника. — Погледни кръстословицата! Не само че е решена от край до край, но и нейният почерк е невъзможен за имитиране. — Гласът му се втвърди. — Какво става в този дом? Защо ме разигравате като някакъв първолак?

Памела се надигна, макар краката ѝ да се подкосяваха.

— Повече не желая да бъда замесвана във вашите отношения. Най-добре е сам да поговориш с нея.

Тя се качи на горния етаж. Стаята на Алекс се оказа празна и тъмна. Провери в гардероба и видя, че липсват както дрехите ѝ, така и куфарът ѝ.

— Заминала е! — съобщи му тя, когато слезе във всекидневната. — Може би веднага след като сме потеглили към ресторанта.

Макс яростно стисна чашата си и тя се счупи в ръката му.

— Всичко е толкова глупаво! — изкрещя той. — Както и да е... Надявам се да ме предупредиш, ако се върне.

— О, Макс, кълна ти се, че повече нищо не знам!

— Но знаеш защо е дошла в Ню Йорк, нали?

— Защото аз я поканих.

— А аз я каних поне десет пъти, но тя винаги ми отказваше. Защо този път е приела?

„Той така или иначе ще го научи — каза си Памела, — затова няма значение кой пръв ще му каже.“ И тя му разказа за наследството на Крис.

След последните й думи Макс остана мълчалив толкова дълго, че Памела се изплаши да не е извършила непоправима пакост, като му е разкрила внезапната промяна в живота на Алекс. Най-после той наруши мълчанието:

— И кога се случи всичко това?

— В понеделник. Обадих й се веднага, след като се прибрах от адвокатската кантора. Ала категорично мога да потвърдя, че тя въобще не се зарадва. Хрумна й странната идея, че Крис е постъпил така само защото е искал да направи нещо напук на волята на майка си, че това всъщност не са негови пари, а парите на семейство Бингъм, които Ева е задигнала от Лади Бингъм... и разни подобни глупости. Наложих се да й покажа едно писмо от името на Крис, за да я убедя в обратното... аз й го прочетох, защото тя самата никога не би надзърнала в чуждо писмо.

— Ти... какво си направила...?

— Написах писмото, като имитирах почерка на Крис, в което се обясняваше решението му да й остави половината от парите си. Трябваше да предприема нещо... — опита се тя да се оправдае, смазана от гневния поглед на Макс. — Знаеш, че Алекс си остава все същата добрячка и никога няма да се усъмни. Крис много отдавна бе споделил с мен, че възнамерявал да й остави щедър дял от парите си, и аз напълно одобрих намерението му.

— И какво се казваше в „неговото“ писмо?

— Ами... че оставя половината от парите си на нея, защото много я е обичал, макар тя да си въобразявала, че никой никога няма да я обикне. Че тя и аз сме били единствените личности, които са били от значение за него... което беше абсолютно вярно, че бил много благодарен за всичко, което тя е направила за него в трудните за него моменти. И това е истина. Той не изпитвал толкова мъчителна нужда да се среща с нея, след като се запознал с мен, обаче искал винаги да остане близък със сестра си, да се среща и да споделя с нея терзанията си. Можел да й остави само пари, но й ги давал от все сърце.

— И за каква сума става дума в завещанието му?

Памела го погледна право в очите.

— За пет милиона долара годишно.

Макс отново се замисли.

Памела се наведе напред и заговори разгорещено:

— Не знам какво се е случило между теб и Алекс, но тъй като добре ви познавам и двамата, мисля, че е било нещо много сериозно — тя се разтреперва само като чуе името ти. Винаги съм мислила, че не си способен да я нараниш, затова трябва да се е случило нещо ужасно, за да те избягва Алекс по всякакъв начин.

Макс примирено сви рамене.

— Опитах се да я целуна.

Памела го удостои с поглед, изпълнен с разбиране.

— Искаш да кажеш... че си прекрачил невидимата линия, която разделя възпитаните хора от останалите?

— А освен това й наговорих доста неща в момент, когато бях крайно разгорещен и не можех да се контролирам добре... — Макс млькна, а на лицето му се появи изразът, типичен за всички престъпници, заловени на местопрестъплението.

— Да... едва сега започвам да разбирам... — въздъхна Памела. — Ти сам си разрушил образа, който тя е изградила за теб в съзнанието си. Пигмалион се е влюбил в статуята, изваяна от ръцете му. Но защо, след като сте близки приятели от години, ти изведнъж реши да прекрачиш границата, отвъд която чистото приятелство се превръща в нещо съвсем друго?

Макс повдига веждите си.

— Имаш ли време за сериозен разговор?

— Имам безкрайно много време.

Той погледна часовника си.

— Добре... ще успея да хвана самолета утре сутринта. Знаем къде е отишла.

— Ще тръгнеш по следите й?

— Разбира се! — възкликна изненаданият мъж.

Памела се усмихна насърчително, но Макс се почувства много неудобно, като влюбен хлапак, заловен при тайна среща с любимата си.

— Е, Макс Фабиан... — Памела се облегна на възглавницата. — Значи доживях да те видя влюбен до уши!

— Никой не е по-изненадан от самия мен — призна си Макс, едва прикривайки притеснението си.

— Аз пък не съм изненадана. Не е чудно, че Мойра ти е позвънила. Тя очевидно те е разбирала по-добре, отколкото си предполагал. Иначе защо ще те ревнува? Ние, жените, притежаваме шесто чувство за тези неща. И трябва още да ти призная, че винаги съм те мислила за много съобразителен мъж, но сега си като заслепено дете. Малко повече време ми отне да проникна зад бронята на Крис. Познавах го отдавна, но много по-късно разбрах, че от един момент нататък той престана да бъде за мен само близък приятел, макар че още в началото на запознанството ни той ми показва, че ме харесва като жена. — Памела поклати глава. — Ех, какво ли не се случва в този живот? Кой би могъл да си го помисли?

— Поне не и аз — съгласи се Макс. — Още имам проблеми в търсенето на партньорка, макар да изминаха двадесет години, откакто за пръв път видях Алекс.

— Според мен — добави Памела и се разположи удобно в креслото си, отрупано с възглавнички — добре направи, че ми разказа всичко това.

Когато стигна до летище „Кенеди“, Алекс разбра, че всички полети се отлагат. Един от излитащите самолети претърпял авария, преди да се вдигне във въздуха, и сега бяха блокирали пистата. Четири полета бяха пренасочени за Нюарк. На пътниците се предоставяше изборът или да се прехвърлят на друг самолет, или да изчакат отстраняването на аварията.

— Колко дълго ще трае полетът до Нюарк? — попита Алекс чиновника зад гишето на „Бритиш Еървейс“.

— Два часа и половина. Ако желаете да почакате извън зоната на терминала, може да използвате специално предвидените автобуси.

Алекс грабна куфара си. „Пътуването ми се обърка още от самото начало“ — каза си тя. Вроденото ѝ чувство за хумор ѝ се притече на помощ и тя се засмя. Олекна ѝ. Стоеше сред препълнения с хора коридор и се смееше до сълзи. Няколко пътници се извърнаха и я изгледаха с недоумение. Алекс извади носната си кърпичка и избърса очите си, отново хвана дръжката на тежкия си куфар и пое към изхода.

На площадката пред широките врати се бяха струпали много хора, но от автобусите нямаше и следа. Но покрай бордюра се виждаха подредени в дълга линия двадесетина таксита. „Нима съм обречена? — запита се тя. — Нима някой ме е урочасал, за да не се измъкна никога от този град?“ Остави на земята куфара, натъпкан с книги, и въздъхна унило.

„Каква сила се крие в съдбата? — помисли си тя. — Същата тази съдба, в която майка ми сляпо вярва. Може би сега тази невеста, загадъчна съдба е решила да се заеме с мен? Възможно ли е никога да не успееш да избягаш от нея, колкото и бързо да бягаш? Глупости, това е пълна безсмислица! Няма никаква логика! Хората сами изграждат съдбите си. Погледни ги, всичките тези изнервени и запъхтени създания, пъплещи във всички посоки. О, каква каша забърках... Но Макс няма да остави нещата така... на самотек. Ще хукне след мен, нали го познавам! Но какво правя аз? Защо съм тук, на това летище? Пак постъпвам детински, защото съм невежа, нали така ме нарече той? Защото искам да си остана затворена в моята кула от слонова кост. Защото не искам да живея, искам само да влача жалкото си съществуване! Ако сега се кача на самолета, ще скъсам най-прекрасната любов, която съм преживявала някога. И той ще има пълното право да ме презира. Нима това искам да получа от съдбата? О, какво да правя? Да заживея с Макс... това напълно ще промени живота ми. Ами ако той не желае? Стига, Алекс, трябва да се стегнеш, да разбереш, веднъж завинаги, какво искаш, и което е още по-важно — защо го искаш.“

— Значи ти си бил този, който е заявил, право в лицето ѝ, че тя е сексуален невежа? — закиска се Памела, когато Макс свърши разказа си.

Макс свъси вежди.

— Тя ли ти го каза?

— Да, но без да посочва кой е бил събеседникът ѝ. Сигурно е била наранена до смърт.

— Опитвах се да възбудя искрици живот в нея.

— Макс, нима още не си проумял, че Алекс се нуждае от насърчаване, а не от критика. Знаеш, че няма никакво самочувствие

като жена, затова се е посветила изцяло на книгите си. Доскоро и аз я разбирах едностранчиво, защото тя разкриваше пред мен само малка част от преживяванията си, от мислите и чувствата си. Трудно се отпускате, странеше от всички, не обичаше да споделя проблемите си. Крис ми спомена, че тя съвсем не е такава, каквато изглежда на пръв поглед, но аз проумях това едва след смъртта му. Разбира се, тя сега си въобразява, че ти си пожелал само да се позабавляваш с нея, защото вече те е виждала с няколко жени, всяка от които е неин пълен контраст. Естествено е да не повярва, че мъж като теб може да изпитва към нея някакви по-дълбоки чувства.

— Но аз винаги се стараех да я утешавам по някакъв начин — неловко протестира Макс. — Струваше ми се толкова самотна и нещастна.

— И с това си спечелил сърцето ѝ.

Макс кимна, но очевидно все още не можеше да повярва, че отношенията между него и Алекс са стигнали до такава дълбочина.

— Сега трябва да се постарая да я убедиш, че промяната в отношенията ви е нещо естествено, че това с нищо не я застрашава — посъветва го Памела. — Защото си разрушил стария образ, който тя си е изградила за теб в мислите си. Всяка нормална жена, ако е предмет на твоето ухажване, с гордост ще окачи в рамка първото ти любовно писмо до нея. Но Алекс не е като другите. Майка ѝ, тази егоистична кучка, доста се е постарала, за да смачка самочувствието ѝ, затова сега ти е нужно цялото търпение, на което си способен, цялата ти воля, за да успееш да разчупиш черупката, в която Алекс се крие. — Младата жена се усмихна насърчително. — Но ако някой може да се справи с тази тежка задача, това си само ти и никой друг. Не забравяй, че притежаваш такива предимства, с каквито никой друг мъж не може да се похвали.

— Да, зная това, и мислех да ги използвам. Но ти сигурна ли си, че тя ще пожелае да бъде склонена, че ще иска да се среща с мен? Или вече съм разчупил всичко на малки парченца, които сега не могат да бъдат залепени?

— А не ти ли идва наум, че може би въобще не е нужно да се опитваш да слепваш тези малки парченца? Не е ли по-добре да купиш нова ваза, вместо да си блъскаш главата над парчетата от счупената ваза?

— Не искам Алекс да се променя. Харесвам си я такава, каквата е. Затова...

— А обичаш ли я, Макс?

Макс тежко въздъхна.

— Да. И то не от вчера, макар нито аз да съм го признавал пред себе си, нито тя да го е разбирала. Много мислих... и сега продължавам да мисля как се стигна дотам... но вече се убедих, че всичко се дължи на това, че изгубих търпение да чакам отговора ѝ, затова реших да ускоря събитията и ето резултата: тя изгуби душевното си равновесие. Всичко бих дал, за да си я върна, но...

Памела поклати глава и го прекъсна с рязък жест:

— Макс, скъпи, в любовните дела ти се оказа непоправим наивник! Не можа ли да разбереш, че тя те обича, че сърцето ѝ се разтуптява още щом чуе стъпките ти в коридора? Иначе щеше ли да се стигне дотам да се крие от теб? Щом го приема така болезнено, изводът е само един: тя страда по теб, дълбоко и неутешимо. Алекс винаги те е харесвала, но сега те обича, с цялата обич, която една жена може да поднесе на своя любим.

Макс заобиколи масата и се наведе над креслото ѝ.

— Винаги съм си мислел, че Крис изтегли голямата печалба от лотарията на живота, когато те намери, но едва сега се убедих, че си истинско съкровище. — Целуна я звучно по бузата. — Дължа ти много за помощта, Памела, и се надявам все някога да успея да ти се отблагодаря.

Тя го изпрати до вратата и тихо промълви:

— Все пак не мога да проумея защо се изненада толкова силно. Винаги съм очаквала между вас двамата да пламне необикновено дълбока и нежна любов.

— Очевидно и Мойра е очаквала същото, а това означава, че с нещо съм се издал пред нея... струва ми се, че се досещам с какво... И защо поканих Алекс да се върне в Швейцария? За да бъдем заедно, разбира се, и затова се наложи дълго и предълго да убеждавам Ева. Но едва днес осъзнавам, че съм искал да изтръгна Алекс от нейното убежище в Англия и да я принудя да заживее истински... с мен, естествено. Вероятно съм се надявал, че няма да се справи с житейските трудности и ще се обърне за помощ към мен.

— Но тя има сили сама да се справи с живота, Макс — усмихна се Памела. — Любовта е нещо съвсем различно от помощта за преодоляването на препятствията в ежедневната ни надпревара. Ахилесовата пета на Алекс винаги е било отношението и влиянието на майка ѝ, макар да се е научила много успешно да го прикрива. Както ти казах, едва напоследък тя разкри истинските причини, поради които Ева цял живот я е отблъсквала от себе си. И тази студенина в поведението на майка ѝ не би се променила дори и ако Алекс приличаше в лице на Елизабет Тейлър — защото Ева не е могла да понася самата мисъл за съществуването на дъщеря си. След като Алекс разбра тази горчива истина, душата ѝ се освободи от сковаващия комплекс за малоценност. Е, като изключим упреците, с които в този миг се отрупва, и то само заради теб.

— Дано се окажеш права! — разгорещено кимна Макс. — Защото не искам дори и да мисля, че ще мога да живея без Алекс!

Памела се засмя.

— Бъди спокоен, тя ще се погрижи за всичко! Ти само я настигни, успокой я, за това много те бива... не мога да го отрека. Но моля те, не ме намесвай повече във вашата гонитба. Уморих се да следя толкова резките промени във вашите отношения.

Памела отвори вратата, за да изпрати Макс, но ахна, стъписана. Пред прага стоеше Алекс, протегнала ръка към звънеца.

Без да обръща внимание на смаяните физиономии на Макс и Памела, Алекс заяви с напълно спокоен тон:

— Макс, моля те, би ли платил за таксито вместо мен? Нямам достатъчно долари в себе си, а шофьорът упорито отказва да приема пътнически чекове.

Памела, загубила дар слово, машинално затвори вратата след Алекс. Макс, за секунди преминал през трите напълно противоречиви душевни състояния — облекчение, радост и гняв — сърдито извика:

— Какви ги вършиш, по дяволите? Нима си въобразяваш, че можеш да ме разиграваш като десетгодишно хлапе! Пристигнала си в Ню Йорк... добре... но защо не ми се обади още от летището? Първо на мен трябваше да се обадиш, разбра ли?

Алекс посрещна гневния му изблик с неочаквано дори и за нея хладнокръвие. Викът му отекна в ушите ѝ, оглушителен в първия миг, но бързо заглъхна. Той смаяно я изгледа — тя стоеше пред него

несмутима, самоуверена и дори тъй безпристрастна, че дъхът му секна и желанието му да крещи до припадък се изпари. Вълнението му постепенно затихна, за да отстъпи пред чувството за празнотата, толкова дълбока и застрашителна, че едва не му прилоша. Повтаряше си наум, че тя, с лекомисленото си поведение, заслужава много по-сурови упреци, че се държи като дете, а не като зряла жена... „и какво, по дяволите, търся аз от нея, щом е емоционално недоносче?“. Но сега вече знаеше. Искаше я, копнееше за нея, такава, каквата е, макар да не е бляскава красавица или образец на покоряваща женственост. „Жадувам за ръцете ѝ, за очите ѝ, за милувките ѝ, искам да слушам гласа ѝ, да очаквам стъпките ѝ... И може ли да се намери по-умна и честна, справедлива и безкористна жена от нея? Трудно се справям с нея, защото е упорита като испанско муле, защото цялата е само едно кълбо от нерви, но така се е вплела във всяка клетка от тялото ми, че дъхът ми спира от мисълта, че мога да я изгубя!“

Сега се чувстваше като надвиснал над бездна — само една неправилна стъпка и всичко за него ще бъде погубено — прекалено далеч се бе озовал, за да му бъде простена тази погрешна стъпка. И в този миг внезапно в пламналия му мозък изплуваха думите на Памела. „Нима всичко е само една игра? — Усети как гърдите го стегнаха. — Проклет да съм, ако оставя всичко между нас да се превърне само в някаква жалка игра!“ Изведнъж в сърцето му трепна ново подозрение: а откъде да е сигурен, че Алекс ще го разбере или и този път ще побегне от него, съсипана душевно заради някакво глупаво недоразумение.

Алекс видя напрежението, изписано по лицето му, опитите му да овладее емоциите си и, неочаквано за самата нея, на сърцето ѝ олекна — сега щеше да сложи край на безцелното си лутане — защото още с първия поглед разбра най-важното: лицето му толкова красноречиво издаваше чувствата му, че всякакви думи бяха излишни. Разбра и още нещо, не по-малко неочаквано — този мъж бе преживял и още преживяваше дълбоки страдания, за които тя бе единствената виновница. Но този път реши да остане вярна на себе си. Женският инстинкт ѝ подсказа, че поне в началото не биваше да се издава.

— Макс... дължа ти едно огромно извинение — започна тя с откровен тон. — Грешка, абсолютна грешка беше, че не те предупредих, че ще идвам в Ню Йорк. Е, понякога и мен нещо ме

прихваща... не можах да измисля как точно да ти го съобщя... — Поколеба се за миг, но той неволно се усмихна насърчително и тя намери сили да продължи: — Брат ми е оставил на мое име половината от богатството си! Невероятно, нали? Аз съм богата, Макс! Много, много богата!

Този път Макс се постара да не се издаде. „Защо, защо си играе с мен като котка с мишка? Нима си въобразява, че ще успее да ме заблуди? — Мислено благодари на Памела, че го бе поканила в апартамента си след вечерята в ресторанта. — Иначе само Бог знае как можех да я открия! Но не бива да забравям, че Алекс си остава непредсказуема и мъчна за убеждаване.“

— Така ли? — ограничи се той с най-краткия и най-неясния от възможните отговори.

— Именно затова пристигнах в Ню Йорк... за да обсъдя с Памела този неочакван дар от съдбата, защото тя получава другата половина от наследството на Крис. — Внезапно се разсмя и Макс я изглежда смаяно. За миг се изплаши да не е загубила разсъдъка си, но бързо схвана, че Алекс всъщност само се опитва да прикрие смущението си. — Можеш ли да си представиш какви угризения ме налегнаха, щом узнах от адвокатите в Женева, че съм една от наследниците на Крис? Ако не беше Памела...

— Да, мога да си представя — прекъсна я Макс и видя подозрението, блеснало за миг в очите ѝ, което той погрешно бе взел в първия миг за израз на съжаление и вина.

— Но Крис го е направил само защото ме е обичал. О, Макс, ако знаеш колко съм объркана... Можеш ли да проумееш какво е да узнаеш, че някой те е обичал тъй силно, че е готов да ти остави половината от всичко, което притежава... Много мислих, много нощи не спях, но накрая нищо не се реших да предприема. Крис ми дарява свободата, а дори и ти не можеш да разбереш какво означава това за мен, за целия ми живот!

— Е, струва ми се, че бих могъл да го оценя по достойнство — отвърна Макс с горчива гримаса, недоволен от скромната роля на съветник, която тя отново му отреждаше.

Но Алекс се усмихна окуражително.

— Най-после ще заживея истински! — Изведнъж радостта ѝ помръкна. — Да, навярно беше прав, когато каза онази вечер във

вилата, че трябва най-после да разчупя черупката си, да се отърва от комплексите си и да заживея в реалния свят. Съжалявам, че твърде късно прозрях колко ценен е бил този твой съвет... но сега съм решила да се променя и да поправя грешките си... — Усмивката ѝ сега бе топла и нежна. — А за нас двамата... за нищо на света не бих се отказала от нашето приятелство. — Приблужи се до него. Стори му се, че устните ѝ в следващия миг ще докоснат лицето му. — Ще бъдем ли отново приятели, Макс?

Извърна се с гръб към него — трябваше на всяка цена да прикрие усмивката си, защото не можеше да овладее лицето си, затова припряно заговори:

— Умирам за чаша кафе. Прекарах няколко часа в пътуване напред-назад, без всъщност да знам къде искам да отида. Искаш ли и ти една чаша кафе?

— Не, благодаря — сковано промълви Макс. Гласът му прозвуча така унило, че развеселената Алекс се запита как ли ще се справи той сега с тази неочаквана промяна в отношенията им. Обърна се към него. Сърцето ѝ се сви, когато погледите им се срещнаха — в очите му прочете съчувствие, възхищение и любов, облекчение и тревога едновременно. Стори ѝ се, че тя бе прехвърлила от своите върху неговите рамене някаква огромна тежест, макар всъщност и двамата да не смееха в този миг да помръднат от местата си. За нея този съкровен миг бе миг на откровение. Сякаш бе взела ролята на Алиса от „Страната на чудесата“ и сега разклащаше внимателно изгражданата къщичка от карти, в която всяка карта доскоро бе асо пика, но сега внезапно се превърна в асо купа — така любовта изтласква сляпата омраза. „Как е могло така да съм се лъгала?“ — помисли си Алекс, докато потъваше в царството на мечтите си. Инстинктивно предусети, че в следващия миг може да загуби самообладание и да се хвърли на врата му, обляна в сълзи. Не, за нищо на света не биваше да му позволи да я вижда слаба и унижена! Кой знае каква глупачка ще изглежда в неговите очи? След като бе взела решение да държи на достойнството си, на всяка цена трябваше да го удържи.

— И така — започна Макс, — ти измина целия този път до летище „Кенеди“ само за да избегнеш срещата с мен, за да не узная от самата теб, че наследяваш пет милиона долара годишно. Но щом се

озова там, внезапно промени решението си и се върна тук, за да започнем всичко отначало. И докъде смяташ да стигнем?

Алекс го изгледа разочаровано.

— Памела ти е казала, нали?

— Да, Памела ми го каза. Но сега това вече няма значение. — Гласът му се надигна застрашително. — По-важното е да не се опитваме да се самозалъгваме, Алекс!

— Как може да се самозалъгваме? Става дума за пет милиона долара! — сърдито възкликна Алекс. „Нима вече започнаха игрите между нас?“ — огорчено си помисли тя, но с нищо не издаде подозрението си.

— За теб, Алекс, парите сами по себе си нищо не означават. Ще промениш ли живота си, след като забогатя така внезапно? Затова са нужни не само пари, но и още нещо. Ти се нуждаеш от такава душевна промяна, каквото не се купува дори и с пет милиона долара. — Макс се забавляваше, докато ѝ обясняваше тези елементарни истини, защото забелязваше в Алекс едно ново качество — стремеж да се противопоставя на влиянието му.

— Излиза, че отново ние с теб се озовахме в началната точка, така ли би трябвало да те разбирам? — Тонът ѝ стана нетърпелив и отегчен, явно не желаше те двамата отново да се заровят в миналите истории. Въпреки това го удостои с любезна, опрощаваща усмивка. — Зная, че се стремиш да ми даваш най-разумните съвети, на които си способен, но нали така беше от първите дни на познанството ни? Винаги ще ти бъда безкрайно благодарна, Макс, за всичко, което си направил за мен, обаче сега всичко е по-различно. — Продължи отривисто, с далеч по-хладен тон: — Бих искала да те помоля да не се преуморяваш в грижите си за мен, става ли? Защото не съм твоя робиня, не съм твоя собственост.

Макс само се усмихна и сърцето на Алекс подскочи.

— О, да, да, разбира се — съгласи се той, а от гласа му тръпки пропълзяха по кожата ѝ. — Ти ми принадлежиш от мига, в който те видях да четеш, свита в креслото пред камината, „Алиса в страната на чудесата“. Ти си моя, а аз те чаках достатъчно дълго, безкрайно дълго, докато пораснеш и осъзнаеш тази истина. — Усмивката му се промени, гласът му стана много по-плътен. — И сега отлично съзнаваш, че

времето на детските игри отдавна отмина, защото самата ти си се променила.

Алекс не можеше да откъсне погледа си от неговия. Той бавно пристъпи към нея.

— Не мисли, че за промяната в теб е виновна налудничавата атмосфера на безразсъдна волност, с която се слави този град. Не, Алекс, работата не е в това, че сега си в Ню Йорк, а в това, че сега отново си с мен. Ти най-сетне проумя това, което толкова дълго се мъчих да те накарам да разбереш — че аз не си играя с теб. Никога в живота си не съм бил по-сериозен. Тръпките по тялото ми, копнежът в гърдите ми го подсказват и на двама ни, макар разумът ми да ми заповядва да се опитвам да прикривам чувствата си.

— Разбирам... — прошепна Алекс, все още разкъсвана от колебания. — Ти ми действаш така странно... упойващо като дъха на пролетните цветя...

Макс отметна глава назад и шумно се разсмя, преди да протегне ръцете си към нея.

— Тази нощ много мислих за нас двамата и за играта, която се опитваме да играем. — Притисна я към себе си, ръцете му я обвиха отвсякъде. — Но не е ли по-добре да сменим играта, Алекс...

Много по-късно, след полунощ, бавно галейки с пръст очертанията на устата му, която допреди миг бе целувала в захлас, Алекс попита сънливо:

— Нима това се оказах аз? Коя?

— Твоето момиче.

— Не. Но ти се оказа жената на моя живот. Моята любима жена.

— Значи повече няма да ме наричаш „хлапе“, така ли?

— Така се обръщам само към децата.

Алекс въздъхна щастливо и се протегна, без да се изскубва от прегръдката му.

— Съжалявам, че толкова дълго те накарах да ме чакаш.

— Никой не е изкарал по-дълъг пубертет от теб — съгласи се Макс, — но нали всичко, с което се заловиш, го правиш безупречно?

Памела още не бе станала, когато чу приближаването на стъпки към леглото си. Щом приятелката ѝ се надвеси над нея, Памела веднага се разсъни окончателно и рязко се надигна.

— Казвай веднага! И стига си ме измъчвала! Мразя да тъна в неизвестност! Ще се уредят ли отношенията ти с Макс?

— Да, Памела, вече всичко е наред... — прошепна Алекс и предпазливо погледна към вратата.

— О, слава богу! Струваше ми се, че повече не бих могла да издържа на този фарс.

— Защо? Не ти ли напомня на „Комедия от грешки“? При това повечето от грешките бяха вписани на моята сметка.

— Да не би да сте си говорили само за Шекспир?

— Макс ми показва как да навлезе в първата ми роля, при това не в каква да е пиеса, а в „Ромео и Жулиета“, представяш ли си?

— Горкият Макс! На какво ли не е готов да се подложи, само и само да бъде с теб! Но сега най-важното е какво смята да прави с теб.

— Няма значение! Нали любящата жена трябва да е готова както за най-хубавото, така и за най-лошото — насмешливо отбеляза Алекс, но интонацията ѝ издаваше, че е на върха на щастието си. — И на всичкото отгоре, утре, понеже се пада неделя, ще ме представи на родителите си.

— Като добре възпитан италиански годеник.

Памела се облегна на възглавницата и отмести от масичката последния брой на „Вог“^[2].

— Е, след като реши да се заемеш сериозно с него, не ми остава нищо друго, освен да ти припомня добрата стара пословица: „Всичко е добре, щом завършва добре“.

Алекс прихна от смях.

— Както би казал Макс, дължа ти една услуга, Памела. Благодаря ти за всичко. Ти ме накара да дойда в Ню Йорк, ти ми помогна да прогледна, защото в отчаянието си аз съм била сляпа за толкова очевидни неща.

— Обясни ми само едно: защо се върна от летището?

— Съдба...

— Съдба ли! Откога започна да вярваш в съдбата?

Алекс ѝ обясни какво бе преживяла на летището.

— Следователно последната, решаващата дума все пак е била твоя! — изтъкна Памела.

— Да, наистина беше така, обаче не мога да отрека, че нещо ме подтикна да постъпя по този начин.

— А Макс спомена ли ти нещо за някаква кръстословица?

— Да. А аз, глупачката, си въобразявах, че съм прикрила всичките следи от присъствието си в този апартамент. Как можах да забравя за вестника, хем беше най-отгоре на купчината стари вестници!

— Да не би подсъзнателно да си искала да оставиш някаква следа?

— Именно! През целия си живот съм вярвала, че за всяко събитие може да се намери обяснение, при това логически издържано обяснение. А сега вече се убедих, че за много явления въобще не могат да се открият смислени причини. На човек му остава само изборът да ги приеме или да ги отхвърли, да заяви: „Това не може да бъде!“. И ако този път реших да му кажа „да“, това до голяма степен се дължи на твоето влияние, Памела.

Алекс се изпъна и уморено се прозина.

— Боже мой, колко съм уморена... Много късно заспах, а се събудих доста рано.

— Към колко ще дойде Макс тази сутрин?

— В единадесет. Целият ден ще бъдем навън, но ще се радваме, ако довечера се присъединиш към нас.

— С удоволствие.

Алекс не обичаше да демонстрира прекалено често чувствата си, но този път не издържа и се притисна към Памела.

— Благодаря ти, Памела, още веднъж ти благодаря за всичко.

Памела се усмихна, но успя да прикрие тъжната си гримаса, която Алекс, прекалено увлечена в щастието си, пропусна да забележи. Гримаса на отчаяние и завист.

„Откога това момиче не се е радвало на подобно щастие — каза си Памела. — О, Крис, в такива мигове най-много ми липсваш!“ Измъчвана от прекомерната си чувствителност, тя не можеше да бъде напълно сигурна дали някога ще намери друг мъж, който ще успее да покори сърцето ѝ, истинският мъж, за когото ще си струва да посвети остатъка от живота си. Защо Крис си отиде тъй рано, в разцвета на

младостта си? Поне ѝ бе оставил достатъчно пари, за да може да си позволи отсега нататък да бъде много по-претенциозна и възискателна при избора на партньор. „Още нямам три десет и пет — въздъхна Памела, — но вече знам достатъчно за мъжете, за да не се оставя някой негодник да ми завърти ума, както стана с Фриц... но тогава бях само на двадесет и една. Да... следващия път няма да има възторжени очаквания и необуздани фантазии...“ Памела ядосано блъсна възглавницата настрани и се изпъна по-удобно в розовите си копринени чаршафи. „Ех... — замечтано си помисли тя — знам, че той е някъде тук, може би някъде съвсем наблизко. И ще го срещна, ако не тази година, то поне през идващата. Но защо трябва да чакам толкова дълго...“

— Днес целият град ни принадлежи! — възторжено я посрещна Макс. — Откъде искаш да започнем?

— Към колко часа трябва да пристигнем в ресторанта на семейство Фабиани?

— Около три следобед, защото тогава брат ми се освобождава от дежурството си в полицейския участък, а към три и половина си тръгват и последните посетители. А щом се опразни залата на ресторанта, всички ще се съберем около голямата маса, цялото ни семейство...

— Тогава защо преди това да не пообиколим магазините? Струва ми се, че съм длъжна да се представя както трябва пред семейството си.

Алекс му посочи широкото си дебело тъмносиньо палто, под което носеше един от онези строги костюми, които Макс винаги наричаше на шега „прекалено академични“.

— Дадено — веднага се съгласи той. — Крайно време е да излезеш от хралупата, в която прекара зимния сън. Да потегляме към Блумингдейл.

Ако всичко бе останало само в нейните ръце, тя, която никога не бе проявявала подчертан интерес към модното облекло — пък и какво да си избере с този широк ханш и едри рамене — отново би взела нещо подобно на палтото, което сега висеше на раменете ѝ. Но Макс с презрителен поглед отмина щандовете за евтини сиви костюми за

нископлатените машинописки и наивните моряшки блузи за сервитьорките в закусвалните, за да я заведе до една наконтена консултантка по модата. Поговори две-три минути с нея и повика Алекс при тях. Алекс неохотно пристъпи и застана до консултантката, но се чувстваше неудобно, като куче, ухапало по-голям кокал, отколкото може да сдъвче. Тримата се скриха в малкото помещение зад щанда, Макс се отпусна на единственото кресло, а жената и Алекс изчезнаха зад завесата в дъното. Консултантката накара Алекс да смъкне всичко от себе си, но, слава богу, накрая се смили и ѝ разреши да не съблича пликчетата. И започна да променя външността на клиентката си сантиметър по сантиметър. Първо се появи великолепно скроена пола от чиста вълна, с едва уловим нюанс на сиво-кафяво, която жената ловко спусна до прасците на Алекс. После пристегна кръста ѝ с широк колан от телешка кожа с цвят на прегорял кестен, с масивна златна катарاما, а отгоре спусна бяла риза от необикновено плътна коприна. Опитната консултантка не забрави да привърже врата на клиентката си с високо вдигнато златно колие, подбрано в тон със златните копчета на ръкавелите. Отгоре нахлузи плътен вълнен жакет, с доста сложен десен — в него се редуваха нишки в тъмнокафяво, прасковено, бледосиво и кремаво, като кадифеното коланче на жакета доминираше с подчертания си цвят на зряла праскова. Цялата украса бе завършена в мига, когато жената поднесе на Алекс чифт блестящи кожени ръкавици и великолепна дамска чанта, ръчна изработка. За финал двете златни обици във формата на миниатюрни капки допълниха блясъка ѝ.

Смаяната Алекс, лишена от дар слово, стоеше като истукан през цялото време, докато жрицата на модата бавно свещенодействаше около тялото ѝ. За пръв път в живота си посрещна с радост отражението си в огледалото и веднага се зарече, че първото, което от днес ще трябва да изтрие от съзнанието си, е онова отвратително чувство на неудовлетвореност и мъка, с което досега всяка, абсолютно всяка сутрин се затътряше към огледалото. Сега не направи опит веднага да отклони поглед от отражението си, напротив, дълго не можа да откъсне очи от тази непозната, освежена и привлекателна жена, която я съзерцаваше отсреща. Примигна недоверчиво, завъртя се наляво и надясно, отначало съвсем бавно, но после по-бързо, така че полата ѝ се вдигна над коленете, високо над лъщящите кожени ботуши,

а накрая пак се върна към бавното темпо ревностно да огледа всеки сантиметър от непознатата си, неузнаваемата си външност. Сълзи на щастие напиха в очите ѝ и когато се появи иззад завесата, за да се покаже на любимия си мъж, смаяният му поглед довърши чудото.

— За бога, ти ли си това, Ал... Алекс?

Стана от креслото и неуверено пристъпи към нея, неспособен да каже още нещо, само премигна с очи.

Високият ѝ ръст, едрите ѝ рамене и дългите ѝ крака се прикриваха великолепно под дрехите, избрани сякаш от някакъв невидим магьосник. Тоновите прекрасно си подхождаха с цвета на кожата ѝ — съвсем леко матова, напомняща за гъст каймак, а комбинацията от светлооранжевото и блясъкът на златото чудесно хармонираше със зеленото в очите ѝ. Цялостният ефект бе изумителен, подчертаващ безупречното обаяние, което се криеше в класическия стил, и същевременно — неописуемо елегантен.

Преди да излязат от магазина, Макс плати сметката. Алекс успя да зърне сумата, изписана най-долу на листа, набързо пресметна, че се равнява на двумесечната му заплата и ахна от изненада. Но той веднага пресече опитите ѝ да протестира:

— Стига, скъпа, та това е първият ми подарък за теб, от толкова години насам!

По пътя към изхода Алекс не пропусна нито едно огледало — трябваше да се увери, че не сънува, че елегантната жена в отражението е именно тя, а не някоя непозната.

— Почакай, трябва да свършим още нещо! Последното за днес, обещавам ти — набързо рече Макс и я поведе към фризьорския салон на ъгъла. Там той изпи чаша кафе и прелисти дебелите неделни вестници, а в това време фризьорът сръчно изми косата ѝ, ловко пребоядиса няколко кичура — всъщност ги изруси, после я подсуши, за да бухне, и я нагласи умело в най-модерния стил — според обясненията на асистента му вдигната нагоре и нежно сплетена отзад, с леки извивки около ушите. Под силните лампи тя цялата блестеше като току-що полиран диамант.

— Сега си още по-хубава — одобрително кимна Макс, когато тя му се представи, за втори път в една и съща сутрин.

— Но през цялата сутрин ти с нищо друго не се занимаваш, освен да се въртиш около мен — смутено промълви Алекс.

— Да, но си струваше усилията и времето. — Погледът му я обгърна, мек като кадифе, за да ѝ напомни за нежния допир на дългите му изящни пръсти. — Да, да, струва си, и то много повече!

Докато приближаваха козметичния салон, Макс се усмихна затворнически и подшушна на ухото ѝ:

— Нали знаеш, че тук съм вътрешен човек и мога да ти издействам каквото пожелаеш. Ти само ми кажи...

— По-добре изчакай в приемната — засмя се Алекс. — Обожавам новия си образ, но не искам да го развалям с фалшиво разкрояване.

„Значи още са останали малки, но тлеещи гнезда на съпротива у нея — каза си Макс, — включително и решителното ѝ противопоставяне на всичко, което е свързано с дейностите на майка ѝ. Добре, дори много добре. Не трябва да се избързва. Всяко нещо с времето си...“

Щом излязоха навън, на Лексингтън авеню, той я попита:

— А сега накъде? Искаш ли да се поразходим като обикновени туристи? Като онези провинциалисти от Айова и Дивия Запад, които само въртят главите си наляво и надясно, без да спрат да цъкат с език?

— Бих искала да видя къде работиш — неочаквано рече Алекс. — Може ли да влезем, въпреки че е неделя?

— За теб всичко е разрешено.

Не след дълго пред тях се извиси внушителната сграда на „Ева Черни Козметикс Инкорпорейтид“ — шестдесететажна кула с блестящи матови прозорци.

— Човек може да си помисли — замислено промълви Алекс, — че архитектът съзнателно е целял да постигне този бляскав ефект.

— Да, но си струва парите — поучително отвърна Макс.

— Нима има състезание коя компания ще накичи сградата си с повече огледални прозорци?

Той предпочете да си замълчи, само натисна звънеца и след малко към парадния вход се приближи портиерът с пистолет на пояса си.

— Здравейте, мистър Фабиан. Пак ли преминавате на седемдневна работна седмица?

— Не, днес идвам само за да покажа офиса на младата дама.

Прекосяха огромното преддверие, блестящо, цялото в мрамор, за да се насочат към някой от асансьорите. Макс избра „директорския асансьор“, както го наричаха секретарките, който ги отведе направо на етажа на висшите служители, със стъклен покрив и сребристоросиви килими. По стените висяха копия от рекламни плакати и корици на списания, възхваляващи постиженията на компанията на мадам Черни, на повечето от които се виждаше образът на Мойра Хейнс като лицето на поредната рекламна кампания, права или седнала сред китайски вази от династията Мин, сред прелестни орхидеи, пред галерия с портрети на херцозите Ланкастър, до маса, отрупана със сребърни прибори, внушаваща идеята за силата на богатството, неотразимо красива и подкупващо привлекателна. От погледа на Макс не убегна, че Алекс внимателно и напрегнато огледа фотографиите на Мойра, всичките до една. Стигнаха до вратата в дъното на коридора и Макс я отвори, след като набра цифровия код за секретната ключалка.

— Защо са тези мерки за сигурност? — попита изумена Алекс.

— Всичко на този етаж е строго секретно. Само оттук конкурентите ни могат да узнаят за бъдещите ни ходове. Защото в нашия бизнес правилата на играта са безмилостни.

Кабинетът му се оказа ярко осветен — две от стените бяха изцяло остъклени.

— О! — възкликна Алекс. — Каква гледка! Как въобще можеш да работиш, щом около теб се разкрива такъв необятен простор?

— Доста часове съм прекарал тук, единствено съзерцавайки панорамата, но сега да не се спираме. Имам нещо по-интересно за теб.

Макс седна на канапето до срещуположната стена, загледан в нея, докато тя обикаляше просторния кабинет, като разглеждаше всичко и тук-там нещо опипваше.

— Много пъти съм си задавала въпроса къде работиш, с какво се занимаваш, когато, естествено, не обикаляш филиалите и именията на майка ми.

— Когато съм в Ню Йорк, работя главно в този кабинет.

— Имаш ли секретарка?

— Да. Петдесетгодишна, и което е много важно, омъжена е за един от нашите контролори. Толкова е сърчна, че ако ме изостави, не знам как ще се справям.

— А къде държиш папките си?

— Всичките архивни документи са при секретарката ми.

— А защо са ти тези четири телефона?

— Първият е за пряка връзка с кабинета на майка ти, вторият — за вътрешната централа, третият е външен, а четвъртият, онзи, червеният е така нареченият скрит пост с кодирано избиране, защитен срещу подслушване. Ако майка ти реши да ми се обади от Швейцария тук, в Ню Йорк, или аз трябва да ѝ позвъня, именно по него се свързваме.

— Колко сложно! — въздъхна младата жена и веселото ѝ настроение се помрачи при мисълта за коварните методи на големия бизнес.

— Да, така е, всичко в нашия свят е доста произволно и несигурно, но опитай се да го обясниш на клиентите. Освен това доста скъпо ни излиза.

— Очевидно — съгласи се Алекс. — А сега с какво се занимаваш? — Протегна се и взе лъскавото модно списание, поставено най-отгоре върху купчината рекламни материали отляво на бюрото му. — И можеш ли да се закълнеш, че тази работа ти доставя радост?

— Напоследък сме заети с търсенето на новото лице на компанията, както и с търговското наименование на най-новия продукт на Ева. Но досега всички опити не ни донесоха успех.

— Жалко, че богинята Венера е мъртва. — Алекс погледна една от снимките в списанието. — Защо не харесвате тази манекенка?

— Не притежава достатъчна класа.

— А тази? — Тя посочи фотографията от следващата страница.

— Тази пък е прекалено млада.

— Такива щуротии навярно няма никъде другаде, освен в джунглите на висшата козметика — иронично се усмихна Алекс.

— Слушай, мила, такава ми е професията. Аз си я обичам и тук се чувствам добре. В нашия бранш се въртят милиарди долари, а на „Ева Черни Козметикс Инкорпорейтид“ се пада доста внушителен дял. От тях идват и парите за твоето образование. Най-новият парфюм на Ева — Макс стана и се насочи към масивното си бюро — вероятно още повече ще увеличи нашия дял в печалбите. — Отключи най-долното чекмедже с ключа, който извади от джоба си. — Само се иска да му измислим най-подходящото име и да открием лицето, което ще

го представи пред изисканата публика. Ето го, продуктът „Х“ — завърши той и извади едно флаконче от чекмеджето.

Алекс заобиколи бюрото му.

— Мога ли го помириша? Само веднъж, обещавам ти.

— Протегни китките си към мен. — Алекс изпълни указанието му и Макс наведе гърлото на флакончето първо върху лявата, а после върху дясната ѝ китка. — А сега ги разтъркай една в друга... да, това е достатъчно, а сега ги помириши.

Алекс доближи китките до носа си и вдъхна от аромата.

— Ооо... струва ми се типично.

— Какво искаш да кажеш?

— Типично за майка ми.

Макс я изгледа напрегнато.

— Защо мислиш така?

— Напомня ми за нея.

— Обясни ми го по-подробно.

— Ами... — Алекс още веднъж помириса горните страни на двете си китки. — Особен аромат, но бих казала, че е страхотно чувствен. Отличава се от всички останали, някак си те провокира... — Още веднъж помръдна ноздрите си. — Да, изключително женствен е, защото те съблазнява, може би като древногръцка хетера, но едновременно с това оставя впечатление за дискретност и същевременно... странно, но ми вдъхва самоувереност. Трябва да знаеш кой си, или по-точно коя си, и с каква дреха ще го съчетаеш, иначе нищо няма да се получи. Да, това е тя, мадам.

Макс се отпусна на стола си.

— Господи, говориш пророчески, като невинния младенец — изрече той с някакво страхопочитание в гласа.

— Нямам нищо против още да ме смяташ за дете, но чак пък за младенец!

— Мадам! — извика Макс и преглътна, сякаш вкусваше отлежало вино. — Великолепно звучи! Мадам! — Поклати учудено глава. — И защо не можах да заспя толкова ноци? Изпробвахме стотици имена, но нито едно от тях не „пасна“, както обича да се изразява майка ти. А ти само веднъж го помириса и веднага улучи голямата печалба! Това е то! *Мадам*. Звучи прекрасно! Само една дума, а казва всичко! — Скочи от стола си, сграбчи я в прегръдките си и я

разцелува като обезумял хлапак. — Знаеш ли защо се досети, и то без никакви усилия? Защото си изключително интелигентна, моето момиче! Тогава защо да не ти задам и втория въпрос, който ни измъчва от седмици — упорито търсим най-подходящото лице. Господи, как не съм се сетил досега! Та ти с един удар разреши и двете загадки. Наистина си достойна дъщеря на майка си. Веднага ще ѝ го съобщя и ще видим дали няма да се гордее с теб!

— Но аз нищо не разбирам от парфюми — протестира Алекс. — Само ти казах на какво ми напомня този аромат.

— Но именно с това ми подсказа името на парфюма, а аз очевидно съм пълен идиот, щом не можах сам да се досетя.

— Щом сам го казваш... — засмя се Алекс.

— Нима не разбираш? Този проклет бизнес не изисква само труд и старание. Ти си тази, която е наследила инстинкта на майка си, а не бедният, злочест Крис. Ти! Ти си надарена от Бога с нещо неописуемо ценно, толкова рядко срещано, че дори не подозираш какво съкровище, какъв талант притежаваш! — Макс удивено поклати глава. — И да не си посмяла да ми говориш, че пак ще се завреш в онези прашни книги! Трябваше да блъскаме като негри, докато приготвим това тук за пускане на пазара. — Той протегна ръка към бюрото и сграбчи миниатюрното флаконче. — И ще вземем не само името ѝ, но и лицето ѝ! *Мадам!* Представен от мадам. — Внезапно се намръщи. — За съжаление вече има два аромата, и двата отдавна са станали класика в нашия бранш, и още се задържат на пазара: *Мадам Жали* и *Мадам Роша*. Но ако използваме лицето ѝ, никой няма да се усъмни в идентичността на парфюма ни, защото нашият аромат никак не прилича на тези двата, за които току-що си спомних. Почакай да ѝ го съобщя! Тя ще полудее от радост!

— Кой знае... може и да не го одобри.

— О, ще го одобри, и още как! Нейното име — защото тя отдавна е спечелила международна известност — и нейното лице, като знаме, начело на огромната рекламна кампания! Ще убие всеки, който се опита да ѝ се изпречи на пътя.

— Нима забрави думите на Наполеон, че „... от великото до смешното има само една крачка...“?

Макс се намръщи.

— За какво намекваш?

— Ти спомена — Алекс посочи с кимване лъскавата корица на списанието върху бюрото му, — че тази манекенка била прекалено млада. Ами ако майка ми се окаже прекалено стара?

— Не, няма такава опасност, ако изберем талантлив фотограф, а тъй като този парфюм поначало е предназначен за по-зрели жени и въобще за клиентки с по-изискан вкус, няма да има проблеми с възрастта ѝ. Нали полагахме специални усилия да наблегнем в рекламната ни кампания върху темата за съпротивата срещу стареенето — доколкото това въобще е възможно, естествено — следователно ще се постарая да убедя Ева да изчака малко, докато научим какви са последните постижения на Министерството на здравеопазването в тази насока. Но бюрократите от Вашингтон с нищо не могат да ни попречат да пуснем парфюма на пазара. И ако имаме късмет, оставащата част от рекламната кампания няма да ни създаде затруднения.

Лицето му грееше от ентузиазъм и увереност в успеха, но в един миг погледът му се кръстоса с нейния и Макс остана поразен от укора, който долови в очите ѝ. За нея цялата тази суетня изглеждаше смешна и жалка. Макс реши, че е по-добре да се опита да обуздае възторга си. Иначе отдавна да бе завъртял телефоните, изгубил търпение да започне още днес резкият поврат в духа и стила на рекламната кампания, за която лично отговаряше пред Съвета на директорите, за да реализира новата, напълно неочаквана идея, подсказана му от Алекс. А тя, виновницата за промяната, седеше, притихнала и безучастна, като бедна роднина. „Не! — реши Макс. — Днес е нейният голям ден. Ако сега тя не беше в кабинета ми, веднага щях да си поръчам обяда и да остана до края на деня зад бюрото си, затрупан с детайлите на кампанията. Бог ми е свидетел колко съботи и недели съм прекарал в този кабинет. Но не и днес! Има много време занаят, има време за всичко. И нали днес е неделя, а утре — понеделник, началото на работната седмица за нормалните хора? Крайно време е да престана да мисля само за себе си. Докога ще живея само с работата? Но ако успея да въвека Алекс в нашата работа, в моята работа... — От обзелата го възбуда гърлото му пресъхна. — За бога, та ние двамата с нея ще съставим непобедим отбор!“

Още веднъж я погледна и настръхна от насмешливите пламъчета в очите ѝ.

— Добре — обади се тя. — Сега е още едва един и половина следобед. Давам ти половин час за проклетия ти бизнес.

— Ех, Алекс, ти си истински ангел.

Тя се изтегна на канапето, взе купчината илюстрирани списания, но скоро ги остави — много по-интересно ѝ бе да наблюдава Макс Фабиан във вихъра на работата. Как умееше да подбира най-верния тон, веднъж убедителен и подкупващ, друг път строг и дори заплашителен? На бърза ръка извъртя поне двадесет разговора, без да спира, да скицира, записва, изчислява. Възбудата му се оказа заразителна. „Очевидно е влюбен в работата си — каза си Алекс, — в това нескончаемо звънене и убеждаване по телефоните, в сметките и пазарлъците, в надлъгването и надхитрянето.“ Докато го наблюдаваше, тя внезапно проумя, че се явява като съперница на професията му. Това не означаваше, че я обича по-малко от работата си — о, не, това той го доказва миналата нощ по превъзходен начин, но явно имаше още една страст, още една стара любов, с която тя винаги ще трябва да се съобразява, срещу която вечно ще се бори за надмощие. Стана два часът, после два и половина. Тогава Алекс се надигна от канапето и тихо промълви:

— Макс... Макс.

Той вдигна глава от бележника си и тя забеляза, че му трябваша няколко секунди, за да се осъзнае къде се намира.

— За бога, Алекс! Защо не ми напомни, че... господи, така съжалявам... нямах, представа, че... уф, винаги загубвам понятие за времето, когато се увлека в нещо.

— Не е ли по-добре да приключиш за днес?

— Да, разбира се, ей сега... — Набързо събра книгата от бюрото и ги натъпка в първото чекмедже, което се изпречи пред погледа му, а после го заключи. — Да, стига толкова за днес, имаш право. — Погледна часовника на ръката си. — За бога, вече е три и четвърт! Няма значение, ще вземем такси. А се канех, да ти покажа най-интересното в Ню Йорк...

— Нищо, Макс, използвах времето, докато те наблюдавах, за да си подредя мислите.

— Господи, колко съм се увлякъл! Сигурно си огладняла. Защото и аз огладнях.

Алекс повече се притесняваше за него, отколкото за пропуснатия обяд.

— Хайде, да тръгваме! Да отидем да видим какво ни е приготвил моят старец!

* * *

Докато Макс плащаше на шофьора на таксито, Алекс огледа фасадата на ресторанта на семейство Фабиани. Широки прозорци, закрити със завеси на червени и бели квадрати, декоративни растения в кошници, окачени на въжета, повесени от тавана, реклами за бира и цигари. Макс отвори вратата и веднага ги лъхна силна миризма на чесън и зехтин. Ресторантът бе почти празен, на вратата се разминаха с последните излизачи посетители, повечето от които познаваха Макс.

— Макс? Как си?

— Хей, вижте кого води със себе си!

Изад преградата до касата се измъкна някаква едра жена и се втурна срещу тях:

— Масимо...

— Ето ни и нас, мамо. — Макс я прегърна и разцелува, след което хвана ръката на Алекс. — Мамо, това е Алекс.

— Това ли била малката Алекс! Макс, да не би да си станал късоглед? — Мама Фабиани се впусна към Алекс, сграбчи я в гореща прегръдка и шумно я целуна. — Къде се бавихте досега? — сгълча го тя. По блясъка в очите ѝ си личеше, че веднага бе одобрила избора на любимия си син. — Всеки приятел на нашия син е и наш приятел. А сега, хайде, настанявайте се по-бързо, че знаете ли откога сме заредили голямата маса?

Алекс бе представена на сестра му Ела — копие на майка му, но доста по-млада, а после Макс я поведе към кухнята, за да я покаже на баща си — той я огледа внимателно, а накрая кимна и се усмихна сърдечно.

— Никак не ми прилича на професор — одобрително рече старият Фабиани.

— Не, не съм професор — засмя се Алекс.

— Тя е доктор, папа. По английска литература.

Баща му сви рамене.

— Както и да е, пак ти повтарям, че не ми прилича на професор.

През този следобед Алекс разбра, че Макс, когато заговори на италиански, много се различава от онзи Макс, когото тя познаваше от години. Седнаха около голямата маса и започнаха с маслини и сирене паглиерино („... не взимай по много от него — посъветва я Макс, — за да не си развалиш апетита...“) и с червено вино, докато ресторантът се опразни окончателно и се прибра Бруно, братът на Макс, заедно със семейството си. Алекс беше като зашеметена, но във възторг от жизнерадостните си и простодушни домакини. Много ѝ помогнаха знанията по италиански — още преди години се бе заела да го изучава, защото бе майчиният език на Макс — и след насърчителното одобрение на всички присъстващи очите ѝ заискриха от гордост. По едно време Ела, която напусна мястото си на бара веднага щом поставиха табелката „Затворено“ на вратата, машинално се обърна към Алекс на италиански и Алекс веднага ѝ отговори, при това съвсем правилно, за радост на цялата компания.

Бруно се оказа по-нисък от Макс, но двамата братя много си приличаха. Той доведе със себе си жена си — дребна, но много мила брюнетка — и четирите си деца, облечени в най-новите си дрехи според обичая в Италия в неделя всички да се обличат празнично. Бруно се ръкува сърдечно с Макс и Алекс и я изгледа тъй топло, както само италианците умеят да гледат жените. Дори ѝ се стори, че устните на Бруно неволно потръпнаха, сякаш искаше да каже на брат си:

— Ама че си хитрец! Къде я криеше досега?

Щом последният посетител излезе на улицата, всички се заеха с трапезата, отрупана с чинии с прошуто, ризото, салати, праскови. Алекс и друг път бе опитвала италианска кухня, но никога не се бе хранила с такъв апетит.

Нервността ѝ се изпари още при първото блюдо — след първите минути тя се отпусна и се хранеше напълно непринудено. Наложил се да отговори на десетки въпроси — всеки член на семейството бе убеден, че има пълното право да я разпитва за всичко, което му хрумне между две лъжици ориз и две глътки вино. А тя се изненада колко добре бяха осведомени за живота ѝ, макар че Макс слушаше внимателно, както и останалите, разказа ѝ за живота в Кеймбридж. После баща му, Марио Фабиани, ѝ разказа за своя дядо, участник в

опълчението на Гарибалди, който пръв от рода им емигрирал в Америка през миналия век.

Към шест вечерта всички, за голямо тяхно съжаление, трябваше да се надигнат от масата — ресторантът отваряше в седем и половина и трябваше отново да се залавят за работа. Този път Марио Фабиани не само стисна здраво ръката ѝ, но и я целуна, а Макс одобрително кимна.

— Беше чудесно — въздъхна Алекс, убедена, че повече думи не са нужни. — Забавлявах се както никога досега.

— Но трябва пак да се отбиете, и то по-скоро. И в никакъв случай не искаме да се чувствате като чужденка. Нашият дом е и ваш дом. — Това не бе само израз на традиционната италианска любезност. Алекс инстинктивно разбираше, че винаги ще бъде добре приета в семейство Фабиани.

— Нека да се поразходим — рече му тя, когато се озоваха на тротоара. — След този обилен обед и особено след червеното вино имам нужда от разходка.

— По това време е обичайно да си подремнем — предложи Макс.

Алекс усети как гърлото ѝ се свива.

— Само затова ли мислиш, когато си с мен?

Макс се спря, изгледа я изпитателно и леко се усмихна.

— Днес всичко ще бъде според твоите предпочитания.

„О — изтръпна тя, — лошото е, че и аз го искам!“

— Добре тогава. Нека малко да походим, а после те моля да ми покажеш апартамента си в центъра на града.

Тръгнаха мълчаливи, хванати ръка за ръка, а на нея ѝ се струваше, че никога с никого не се е чувствала тъй близка. Ръката му беше топла, твърда и вдъхваща доверие. „Господи — каза си тя, — нима за този мъж съм готова на всичко?“ Струваше ѝ се, че беше пред прага на някакво много важно за нея откритие, което ще промени живота ѝ из основи, и то мигновено. „Смъртта на Крис ме извади от равновесие — помисли си младата жена, — но едва сега разбирам колко ценен е бил единственият ми брат за мен...“ Замисли се за миналото си, а после и за бъдещето си. „С какво да се заема отсега нататък? Може би ме бива за преподавателка? Да, явно това е единственото ми призвание...“

Прекосиха Гринуич Вилидж, преминаха под арката на площад „Вашингтон“ и продължиха към центъра на огромния град покрай парка „Гремърси“. Макс ѝ показваше всяка забележителност, без да пропусне дори малките къщи край ъгъла на Гроув и Бедфорд стрийт, където някога бе живял О’Хенри, както и тясната сграда, в която Една Сейнт Винсът Мидуей бе писала прекрасните си стихове. Показа ѝ също хотел „Челси“, в който Томас Улф, Дилън Томас и Артър Милър бяха създавали пиесите си.

Най-накрая, наред Тридесет и четвърта улица, Алекс немощно изохка:

— Макс, не мога повече... Мозъкът ми ще се пръсне... ти ме затрупа с толкова много обяснения...

Без дума да каже, Макс спря първото такси. Пътуваха в мълчание, всеки зает с мислите си за другия. Когато таксито спря, Алекс учудено възкликна:

— Нима апартаментът ти е толкова близо до музея?

— Да — отговори Макс. — Много е удобно, когато ми остане свободно време, което се чудя с какво да запълня. Вътре можеш да видиш прекрасни картини от Ван Гог до Пикасо.

Макс притежаваше мезонет в сградата до Музея на модерното изкуство — масивна, с четиридесет и четири етажа, със засилена охрана на входа, с луксозни апартаменти. Оттам се разкриваше прекрасна гледка към града и покривите на околните небостъргачи. На Алекс ѝ секна дъхът, когато Макс отключи вратата и я покани да влезе — цялата дълга стена бе остъклена и от нея се разкриваше неопишуема панорама.

— О... — въздъхна тя. — Само не пали веднага лампите... искам да се полюбувам на залеза... — Отиде до прозореца и опря ръце на стъклото. — Та това е страната на приказките.

— Не, скъпа, ако искаш да видим страната на приказките, трябва да те заведа в Сан Франциско. О, какви ги приказвам... — Внезапно го обхвана неудържима възбуда. Толкова жени бе дарявал с ласки, но сега не можеше да се познае... Може би причината бе в Алекс, защото се отличаваше с нещо от всички останали, но тъй неуволимо, че сам не можеше да си го обясни. „Сигурно затова прибягвам до помощта на такива плоски шеги!“

— Много ми харесва този град, градът, в който си се родил — въздъхна Алекс, омагьосана от гледката. „Памела се оказа права: Ню Йорк е великолепен!“

По-скоро с усета си, а не с помощта на зрението, тя долови как той застана зад нея и я обви с топлите си ръце.

— Господи, колко любов се крие в теб, любима. Искам я цялата, искам я само за мен.

Обърна се с лице към него.

— Защо никога не мога нищо да ти отказвам? — Очите ѝ се насълзиха, лицето ѝ пламна, грейнало от възбуда.

— Като си помисля само колко време сме изгубили напразно... — прошепна Макс.

— Не, мили, досега не биваше да го правим. Не бях готова за теб. Трябваше да премина през всички фази на съзряването, не само на тялото ми, но и на чувствата ми. Сега вече мога да ти призная, че са оправдани упреците, с които ме обсипа в онази вечер, в кухнята във вилата на Ева край Женева...

— Но ми се струва, че ти отдавна си се убедила в правотата на думите ми.

— И тази вечер ще приключа с тази донякъде мъчителна промяна. Излиза, че твърденията ми за древните гърци и техните схващания за девствеността не са валидни за моя случай — аз не бях цялостна, завършена личност, но не съм искала да приема горчивата истина. Нито пък се опитвах да се променя. Но сега, сега това съм аз, истинската аз. И тъкмо такава искам да бъда. О, Макс, как го желая...

Той отлепи дланите ѝ от прозорците и с треперещи ръце се зае да я съблича, но верен на педантичната страна в своята природа, успя да си припомни, че дрехите ѝ са съвършено нови и ги нагъна внимателно върху най-близкия стол. Най-последно, когато я освободи от последната ѝ дреха, той извади и фибите от косата ѝ, разпусна я върху раменете ѝ, отдръпна се и я загледа като икона.

Алекс срамежливо сведе очи, страхувайки се да не открие в погледа му неодобрение или нещо още по-ужасно. „А аз, дявол да го вземе, съм заложила всичко на него! Искам да бъда красива, не, нещо повече — най-красивата в неговите очи! О, знам, че той обожава красотата... нали именно той ме научи да я ценя, не само сред женските лица и тела, но и в картините, музиката, архитектурата, с

една дума — във всичко. Искам да ме гледа така, както гледа красивите жени, макар че аз... да, да, не съм красива..." Страхуваше се да вдигне клепачи, настръхнала от мисълта, че ще забележи неодобрението в очите му.

Но той стоеше като прикован към пода, безмълвен, толкова дълго, че накрая жената не издържа и вдигна очи към него. Но това, което откри в погледа му, я накара да изтръпне и да разтвори очи от изненада.

— *Como sei bella!*^[3] — задавено промълви Макс на родния си, мелодичен език. — За бога, Алекс, та ти не си ли знаела, че си великолепна, в истинския смисъл на тази дума? Ето... — Пръстите нежно обиколиха извивките на гърдите ѝ. — И тук... — Дланите се прилепиха към талията ѝ и леко се спуснаха надолу по обиколката на ханша ѝ. — И тук... — Кокалчетата на пръстите му неусетно докоснаха меките ѝ къдрици в триъгълника между бедрата ѝ. — И защо си криела досега тази прелест от мен? И от къде на къде си си въобразила, че няма да се намери мъж, който да те хареса?

Тя... великолепна? Прелестна? Стори ѝ се, че стените се завъртяха пред очите ѝ.

— Много си била глупава, Алекс, невероятно глупава... Да, не си от дребните жени, но всичко по теб е така пропорционално... до съвършенство. Истинска богиня, слязла на Земята. Може би така древните гърци са си представяли Деметра, богинята на плодородието...

Започна да се съблича, но нетърпеливо, без да нагъва грижливо дрехите си върху стола. Накрая остана чисто гол и сега бе ред на Алекс да го погълне с поглед — смаяна от мъжествената красота на гърдите му, на мускулите му, на широките му рамене и изваяните му крака. По гърдите си имаше съвсем лек мъх, а мъжествеността му бе необикновено внушителна, изскачаща сред окосмяването му — същите черни и гъсти косми, както в косата му.

— О, Алекс, приличаш ми на скулпторите на Донатело...

Искаше ѝ се да коленичи и да му благодари, но той само я хвана за ръцете, притегли я към себе си, гърдите им се допряха, бедрата им се докоснаха и тя усети твърдата му мъжественост.

И чак тогава започна да я целува.

Алекс отвори очи, протегна се с наслада, докато се опънаха уморените ѝ мускули. Усещаше се като новородена, изпълнена с жизненост, напълно олекнала. „Най-последно! — мислено възкликна щастливата млада жена. — Сега разбирам какво означава да съм жива! Макс ми показва всички наслади, с които може да ни дари плътта. Наслади ли? Не, думата е бледа, по-точно е да се каже: екстаз! Бях чела в книгите за това божествено усещане, но не го разбирах, нещо повече, оказа се, че дори и бледа представа не съм имала...“ Плътна ръце надолу по тялото си, по това тяло, за което Макс бе казал, че го обожава, а след това ѝ го бе доказал с устните си, с ръцете си и накрая със своя необикновен орган, който, когато се възбуди, сякаш заживява свой собствен живот. Той не само че проникваше в тялото ѝ — „... и как чудесно ми приляга, сякаш е скроен тъкмо за мен“ — зачуди се Алекс, но и я поглъщаше цялата. Не е вярно, че мъжът обладава жената, това е още един от старите предразсъдъци, останали от Средновековието. Не, при акта на сливане и двамата се притежават, всеки от двамата отдава на другия всичко, което притежава, всичко, на което е способен. Не, всъщност жената обладава мъжа — нали тя го приема в себе си, тя му позволява да проникне в нея. Не е чудно, че мъжете се ужасяват от силата на жените. И сигурно затова се борят от векове, за да я оковат в някакви граници. „Защо досега не съм разбирала тези прости истини?“ — зачуди се Алекс и се засмя на себе си. „За бога — ѝ бе казал Макс през тази незабравима нощ, задъхан, изчерпан, но щастлив и усмихнат в мрака, — май се оказа прекалено бързо напредваща ученичка...“

Тя се надигна в леглото, огледа се и едва тогава разбра, че той не лежи на възглавницата до нея. Отметна чаршафа, с който се беше загърнала през нощта, когато те двамата, капнали за сън, се бяха вплели един в друг, преди да заспят, и тръгна да го търси из мезонета. Намери го в кухнята. За миг се спря на прага, опипваща с поглед стройните му крака, стегнатия му таз, широките му гърди. „Нима всичко това е мое?“ — зачуди се, невярваща на очите си. Самата тя вече не се стесняваше от голотата си, защото Макс успя да я убеди, че може да се гордее със зрелите си, абсолютно женствени форми. „Как можеш да криеш тази прелест под скучните дрехи — прошепна той в ухото ѝ, когато сграбчи с двете си ръце едрите ѝ обли гърди. — Та

нали тъкмо гърдите са най-женственото в тялото ти... От днес искам да започнеш да се обличаш с подчертана женственост, разбра ли ме, любима? И можеш да си позволиш по-дълбоко деколте... но не прекалено дръзко, разбира се. Искам да подозират, че вече не си онази скована и самотна жена, каквато беше, без да знаят, че сме любовници.“

Но той знаеше, о, как добре го знаеше... Усети как топлината плъзна по жилите ѝ. Сега, когато булото на свенливостта бе запокитено в ъгъла като ненужна стара дреха, тя с изненада откри, че е много темпераментна и гореща жена. Сега за тях нямаше никакви пречки, никакъв срам, само заливащото щастие, че са живи, че са заедно, че се обичат. И всеки миг беше като откровение. Защото той я даряваше с оргазми, които я разтърсваха от главата до петите.

— Винаги ли огладняваш след полов акт? — попита го тя. — Странно, но и аз съм огладняла, и то след обилната вечеря снощи...

— Защото изразходвам много енергия — усмихна ѝ се Макс. — Сега си мисля само за една сочна и дебела пържола с огромна порция пържени картофи.

— Ммм... да, моля те. — Изведнъж се сепна. — Макс! Та нали имахме уговорена среща с Памела! — Очите ѝ трескаво затърсиха часовника по стената. — Десет часът! Какво ще си помисли за нас?

— Тя знае, не се безпокой — невъзмутимо отвърна Макс. — Аз ѝ се обадох още снощи.

Алекс си спомни, че по едно време той бе станал от леглото, за да донесе още една бутилка изстудено бяло вино. Сигурно тогава е позвънил на Памела от телефона на стената в кухнята.

— Радвам се, че поне един от нас двамата си е запазил разсъдъка, защото аз окончателно си загубих моя — призна си тя и го обгърна през голия кръст. — Но открих нещо много по-хубаво, което на драго сърце съм готова да разменя срещу разума си. — Целуна го по плешката и отпусна глава на гърба му. — Благодаря ти, че ме промени, скъпи мой.

— Само наглеждай картофите, да не загорят. Веднага ще се върна.

Картофите бяха сервирани след няколко минути, а след тях — и сочните, цвъртящи пържолки. Докато намяташе халата му, Алекс му заговори:

— Ако някой ми бе казал, само преди три седмици, че ще стоя в тази кухня, гола-голеничка, и със стръв ще чакам да се появи в чинията пред мен тази огромна пържола, а аз ще се чувствам като преродена, щях да го сметна за напълно луд. — Усмихна се дяволито. — Но може би ти ще ме сметнеш за полудяла, а? — Зае се енергично с пържолата си и продължи чак след като изтекоха първите няколко минути. — Винаги ли е така прекрасна първата любовна ноц?

— Зависи с кого си.

— Е, може би не притежавам достатъчно опит, но нали знаеш, че винаги съм била много съзнателна ученичка. — Тя остави върху чинията вилицата и ножа. — А сега съм готова за още любов. — Очите ѝ блеснаха и го изгледаха изпитателно и очакващо.

— Не и на пълен стомах — въздъхна Макс.

* * *

По-късно, след четвъртия им акт, когато лежаха напълно отпуснати, с омекнали тела, запъхтени, но щастливи, Алекс надигна глава, опря я върху гърдите му и неочаквано го попита:

— Нали мога да очаквам от теб, Макс, че ще бъдеш напълно почтен с мен? Не искам да ме сподели съдбата на Мойра или на която и да е от предишните ти любовници!

— Не е нужно да говорим за това, Алекс. Вече прекрасно знаеш, че цялото ми сърце ти принадлежи.

— Стига, Макс, много добре разбираш за какво говоря!

Но той нищо не ѝ отговори и Алекс попита с неуверен тон:

— Да не би да не ти харесва предложението ми?

— Напротив, харесва ми, и то много. Нищо не желая така силно, както да се ожения за теб. Обаче, Алекс, скъпа... ние... ние не можем да се оженим.

Бавно, много бавно се свлече на леглото, сякаш някой бе подсякъл нозете ѝ.

— Да не би да се каниш да се оправдаваш с някоя от онези теории, според които за мъжа най-важното било винаги да е напълно свободен?

— Не. Не мога да се ожена за теб, защото вече съм женен. Тази глупост извърших, когато бях още само на деветнадесет.

Тъжната, горчива нотка в гласа му трудно проникна в шокираното ѝ съзнание, но успя донякъде да смекчи болката ѝ.

— Струва ми се, че ще е по-добре да ми разкажеш всичко.

— Е, да... рано или късно ще се наложи да го узнаеш. Съпругата ми сега е в една частна клиника. Постъпи там, когато беше на двадесет и една години. Разви маниакална депресия и лекарите я прибраха зад стените на клиниката. Казаха, че това било най-разумното разрешение на въпроса, макар че и до днес не съм убеден в правотата им.

И тогава той ѝ разказа как е започнало всичко, със стегнати устни и сухи очи, както се разказва за отдавна заглъхнала, но дълбоко спотаена трагедия.

За пръв път бе срещнал Лучия Манчини в Колумбийския университет, във втората година от следването си — тя бе най-близката приятелка на сестрата на неговия най-добър приятел от студентските му години. Беше много красива, чувствена и той се влюби в нея до уши. Но тя го предупреди, че родителите ѝ са старомодни, тесногръди италиански преселници, които я държат „вързана на опъната каишка“, както се изразяваше Лучия, когато лицето ѝ пламваше от негодувание и обида, и тя трябваше да се среща тайно с Макс, при „засилени мерки за сигурност“, както се шегуваше той. Лучия искаше да избяга при него, но Макс, предупреден от приятеля си, че бащата на Лучия е много суров и притежава страхотни връзки, благоразумно отхвърли предложението ѝ. Но тя бе тъй изкусителна, толкова страстна, така отчаяно го желаше, че той не можа да ѝ устои. Срещаха се все по-често, вече зарязали всякаква предпазливост, и се любеха до захлас, стига да намереха някое усамотено кътче. Тя бе ненаситна, жадна за тялото му, и ако той не успееше да ѝ даде всичко, което желаше, се нахвърляше върху него с острите си нокти. Макс едва накрая осъзна, че това не е само каприз на богато и разглежено момиче. Никога не знаеше какво може да очаква от нея в следващия миг — прилив на нежност, примесен с обожание, или яростен пристъп на омраза, изпъстрен с нечувани обиди по негов адрес.

Така се стигна до оня фатален ден, в който търпението му се изчерпа. Изкрещя ѝ в лицето, че повече не може да продължават така. Тя се заля в сълзи, после се разкрещя като обезумяла, засипа го със

заплахи, нахвърли се върху него с нокти и зъби, но той бе непреклонен. Призна ѝ, че след първите месеци страстта му към нея се е стопила, защото се е изместила от тревога и недоумение пред налудничавите ѝ пристъпи. Реакцията ѝ на тези негови думи бе неопишуема. А когато се получи съобщението от баща ѝ с предложение да се срещнат в имението му в Скарсдейл, Макс реши, че това е нов опит да го убедят да не изоставя Лучия. Отиде на срещата, решен на всяка цена да не позволи да му окажат натиск. Но се оказа, че Карло Манчини го посрещна не като разгневен родител, а като сломен, безпомощен баща, съсипан от мъка по единственото си дете. Разбира се, той не пропусна да упрекне Макс, че е направил фатална грешка, като е подхранил напразни илюзии в сърцето на Лучия. Да, тя, дъщеря му, открай време била твърдоглава и необузdana, но той, Макс, като всеки добре възпитан италиански ерген би трябвало да осъзнава мъжката си отговорност и да държи на честта на подмамената от него девойка. Затова сега било редно да поеме своя дял от вината. Озадачен, зачервен от напрежение, Макс попита какво се крие зад тези думи. Тогава настъпи най-тежкият миг за Макс: Карло Манчини отпусна тежката си ръка на рамото му и с въздишка сподели с него, че Лучия е бременна. Очаквал от него да постъпи като доблестен мъж и да се ожени за нея, а той ще се погрижи за разноските за образованието на бъдещия си зет. Освен това ще им купи великолепна къща, Лучия ще продължи да живее така, както е свикнала, но той, сеньор Манчини, ще осигури всичко за пищно сватбено тържество според добрите италиански традиции. Но сватбата, о, сватбата непременно трябва да се състои! Иначе... През цялото време тонът и маниерите на сеньор Манчини оставаха любезни, дори снизходителни... „луди, млади... какво да ви правим... и ние сме били на вашите години...“ и все в тоя дух. Не пропусна да изтъкне, уж мимоходом, че Лучия, като всяка истинска сицилианка, била мечта за всеки млад мъж с гореща кръв. Зашеметеният Макс машинално отбеляза, че това си е чиста истина — девойката бе сладка и упойваща като току-що узрял плод, като дъхавото, натежало от слънцето грозде на Сицилия — само да стиснеш по-силно някой грозд и веднага ще те облее гъстият, лепкав от сладост сок.

— Чак тогава разбрах, че била сицилианка... защото първоначално ми разправяше, че била от Калабрия. Ако го знаех още в

Бързо си завоюва „завидна“ репутация сред шофьорите на тежките камиони... На два пъти така го закъсах, че се наложи баща ѝ да праща по следите ѝ своите горили, но това не ѝ попречи още при следващото пътуване на автостоп да се озове още по-далеч... пребродихме три щата, за да я открием в четвъртия. Но бременността ѝ напредваше и към петия месец тя най-сетне се застоя в къщата. — Алекс видя как Макс конвулсивно потръпна. — Никому не бих пожелал да преживее това, което ми се наложи да изтърпя. Едва не се разболях от изтощение. Не можах нито веднъж да се наспя като хората, лекциите и изпитите отидоха по дяволите. Отдъхнах си едва когато постъпи в клиниката, една седмица преди очакваната дата на раждането. Поне за кратко в къщата се настани тишина. Бебето се роди с много малко тегло, но оживя. Момиченце... но лекарите задържаха Лучия, защото я налегна следродилна депресия или поне така ми обясниха. Убеждаваха ме, че трябвало само да измине един месец, най-много два, и всичко щяло да се оправи — осигурили ѝ най-доброто лечение, медикаменти, специалисти и прочие. Прибра се в къщата, когато бебето вече бе на шест седмици, и тъкмо това допълнително усложни живота ни — тя внезапно се промени. С часове висеше над креватчето му и го съзерцаваше със стъклен поглед, без дори да мигне веднъж... стана толкова тиха и кротка, колкото преди бе шумна и бясна. Кръстихме бебето Анджелика-Роза: първото име бе на покойната ѝ майка, а второто — на моята майка. Лучия не се отделяше от детето. Баща ѝ нае бавачка, но тя по цел ден бездействаше, защото Лучия настояваше всичко да върши сама — люлееше го и му тананикаше с часове, носеше го на ръце и какво ли не още. Премести леглото си от спалнята ни в детската стая. „Ето — казваше ми баща ѝ, — видя ли? Дъщеря ми намери щастието си! Тъкмо от това се е нуждаела. И затова настоявах на всяка цена да се ожениш за нея!“ Дори ми се струваше, че изпитва благодарност към мен, защото още по-щедро разтвори кесията си за нас — нищо не ни отказваше, но никой вече не искаше да си спомни, че всъщност бях принуден насила да се примиря с този брак, с този хомот! Веднъж, помня, че беше следобед, се върнах в къщата към три часа, но всички стаи бяха пусти. Помислих си, че Лучия е извела детето на разходка — на мен това никога не ми се разрешаваше. — Макс спря и пое дъх. — Но тя не се върна в къщата. Към осем вечерта не издържах и повиках баща ѝ. Той веднага събра горилите си и им

заповяда да я намерят, без да жалят нито парите, нито куршумите. Не мога да си обясня какво ме накара в мрака да се запътя към басейна в градината зад къщата... тя не го бе използвала, откакто бе родила детето. Но сега я намерих в него. Люлееше детето във водата и му пееше приспивна песничка. Но то... вече нямаше нужда от тази песен. Имаше нужда от опело. Защото го беше удавила...

Алекс прехапа долната си устна до кръв, сърцето ѝ се сви от ужас и състрадание. Изтекоха дълги, тягостни минути, преди Макс да заговори отново, но този път с глух, безжизнен глас.

— Той, разбира се, се постара всичко да се потули. Натисна тук-там и всички вестници го представиха като трагичен инцидент. Но още на другия ден прибраха Лучия в частна психиатрична клиника, „за нейно добро“, както заяви сеньор Манцини, и оттогава до днес не е напускала клиниката. Вече не ме познаваше, вече абсолютно никого не разпознаваше. Тикнаха ѝ една кукла в ръцете и тя се заигра с нея като малко момиченце — зае се да я люлее, да я къпе и облича, да ѝ тананика приспивни песнички... Отидох в клиниката, но сцената се оказа ужасна. И този кошмар нямаше край. Никога няма да забравя онзи нейн поглед! Полагат за нея най-добрите грижи, които можеха да се купят с милионите на баща ѝ, и така ще продължава до последния ѝ ден, защото тя ще остане там, зад високата ограда на клиниката, докато не умре от старост. Не ми оставаше нищо друго, освен да напусна къщата и да се прибера при родителите си. Баща ѝ ме прегърна съчувствено и си прибра ключовете от къщата... — Макс преглътна и отново млъкна, но събра сили и продължи: — Както и да е, аз се дипломирах и тъкмо тогава срещнах друго момиче. Отидох при бащата на Лучия и му казах, че съм влюбен. Искан да ми върне свободата. Никога няма да забравя как ме погледна тъжно, страдалчески, но сковано и студено. Заяви ми, че сме венчани с Лучия от светата католическа църква и само смъртта, може да ни раздели. Докато Лучия е жива, аз никога няма да имам право да се ожена повторно...

От дълго спотайваната омраза гласът му загрубя.

— Какъв жалък лицемер! Натрупа милионите си само благодарение на пороците, на греховните увлечения на хората: проституция, наркотици, хазарт... но когато заговорихме за брака ми с Лучия, изведнъж стана по-голям католик дори и от папата. Заяви ми, че разбирал „нуждите ми“ — точно така се изрази този мръсник — „и

че бил склонен да потърсим някакъв заобиколен изход от положението“. Но Лучия си оставала моя съпруга и дори ще бъде моя вдовица... ако се стигнело до „... такъв нежелателен обрат...“ Той още е жив, на шестдесет и седем години е, а Лучия — на четиридесет и две. Така се оказах в капан, от който не виждам изход в близките двадесет години. — Погледна за я пръв път, от началото на мъчителната си изповед, и Алекс се ужаси, защото вместо очите му я гледаха две бездънни черни дупки. — Ако можех, още утре щях да се ожения за теб. Сега съм на четиридесет и три, отдавна копнея да си уредя живота, а не само да сменям партньорките си в леглото. Искам те, Алекс, о, как те искам! Но не мога да се ожения за теб... — Замълча, въздъхна и смутено промълви: — Трябваше да ти разкажа всичко, за да знаеш в какво се забъркваш.

— О, Макс... Та аз вече получих от теб много повече, отколкото очаквах. Защо си мислиш, че някакъв лист хартия може да промени чувствата ми към теб? Да, признавам, че бих искала да бъда мисис Макс Фабиан, но щом не може да се осъществи тази моя мечта... — Тя обви ръце около врата му и го притегли плътно към себе си. — Нали ще бъдем заедно въпреки призраците от твоето минало? Не се вълнувам толкова от мисълта за венчилото, колкото от самия теб. И не ми е необходима благословията на някакъв непознат пастор, за да бъда щастлива с теб, скъпи. — Усмихна му се и зарови пръсти в косата му.

— Но баща ѝ няма да се откаже от мен. Постоянно му докладват с какво се занимавам и — което е още по-лошо — той винаги знае къде се намирам. Каза ми, че няма да ме изпусне от погледа си. А освен това е непредсказуем. Може да прибегне до някакво отчаяно решение, ако прецени, че няма друг начин да ме държи в подчинение. Щом узнае за теб... о, господи, не знам какво ще му хрумне! Дори когато заминах за Италия, преди няколко години, за да се скрия от шпионите му, той и там успя да ме открие. Знае всичко за Ева, за работата ми в компанията ѝ, с една дума, сеньор Манцини знае всичко за мен. Признавам, че все още ме посреща любезно в имението си, но не отпуска проклетата си кайшка, която не мога вече двадесет и две години да сваля от врата си! Ако се наложи, ще намери начин да се добере и до теб, защото притежава огромно влияние...

Алекс закри с ръка устата му.

— Забрави ли, Макс Фабиан, че сега съм приказно богата? Нека само да се опита да ме шантажира! От майка си усвоих един много важен житейски урок: парите притежават огромна сила. И ако сеньор Манчини реши да ни причини зло, аз ще се възползвам от тази сила. — Очите ѝ заблестяха. — Та аз току-що те открих, Макс, след години в мъчителна самота. Мислиш ли, че лесно мога да се откажа от щастиято си с теб? Пък кой знае, може би той ще реши, че аз съм само поредното момиче в твоя дълг, преддълг списък? Забрави ли колко време посвети на онази... Мойра?

— Но никога досега не съм се притеснявал за жените, с които съм пропилявал дните и нощите си, защото не съм възнамерявал да се обвързвам с някоя от тях завинаги. Пък и не успях да се влюбя в нито една от тях. Не си струваше да разкривам сърцето си пред някоя жена. Но ти... с теб искам да съм до края на дните си... А онзи мръсник ще го научи и ще си помисли, че неговата Лучия е изправена пред заплахата никога да не пожелае да я приема обратно, ако лекарите успеят да я излекуват, защото той все още храни някакви надежди, като всеки баща...

— Но нали няма да се срещаш повече с нея? — настръхна Алекс.

— Ами... вече изтекоха двадесет години, а Лучия си е все същата. Тя очевидно няма да се промени, но се опасявам да не би той да се е променил. Но си струва да се опитам да си върна свободата. Защото искам, о, как искам, Алекс, да бъде отново свободен, и то заради теб! За теб съм готов на...

Алекс притисна ръце към лицето му.

— Ще направиш ли нещо за мен?

— За теб? За теб... съм готов на всичко!

— Не, Макс, не искам всичко. Ще живеем от моите милиони както всички останали милионери. Какво значение има някакъв си там документ? Да не би майка ми да е щастлива, след като събра четири брачни свидетелства? Ние си принадлежим, ние сме заедно, и само това има значение за мен.

Макс я притисна в обятията си и те двамата дълго лежаха, без да промълвят дори една дума. Накрая Алекс се надигна и го погледна в очите.

— Искам да се обичаме, Макс, и нищо друго не искам от теб — меко прошепна тя.

— Тогава нищо няма да ме спре да те обичам, Алекс.

[1] Сотби, както и Кристи са двете най-прочути търговски къщи в Лондон, устройващи търгове или аукциони за продажба на произведения на изкуството, често на баснословни цени. — Б.пр. ↑

[2] „Вог“ от Vogue (мода на англ.) е името на едно от най-известните модни списания. — Б.пр. ↑

[3] Колко си прекрасна! (итал.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА

Ню Йорк, 1988 година

Ева прекарваше уикенда сама в имението Ойстър Бей, където бе намерил смъртта си Кристофър Бингъм IV. До нея бе неотлъчно преданият Джоунс, а на Филипо бе наредено да остане и да наглежда къщата, когато тя реши да замине по-късно за Европа. Освен него, там беше и икономът японец, както и няколко градинари, но всъщност основната им грижа бе да пазят господарката си, макар че според нея тя бе останала съвсем сама.

Пристигна в петък вечерта и първата ѝ работа бе да се преоблече в любимия си пеньоар — истинско произведение на изисканата мода, с етикета на Баленсиага, от кадифе, внесено от Танжер, подплатено с тафта, чийто десен подходеше на цвета на очите ѝ, с големи ръкави, като онези, които са били на мода през миналия век. Слугата ѝ ѝ поднесе лека вечеря и после я съпроводи до любимата ѝ стая — малък будоар със стени, скрити зад копринени тапети, с изящни антикварни мебели, струващи цяло състояние, с вграден гардероб, с фини порцеланови миниатюри по лавиците, с меланхолични пейзажи по стените. Навред доминираше китайското червено, тук-там разнообразявано със синьо-зеленото по керамиката, зеленото от нефрита и яркожълтото в японските кимона, разстлани по дивана. През трикрилния прозорец се разкриваше чудна гледка към Лонг Айлънд, а широкият диван до прозореца бе отрупан с копринени възглавнички — купени навремето от Хонконг, когато се връщаха с Лади от Сейшелските острови... Пред дивана бе поставена ниска, но удобна масичка за кафе, върху която мадам оставяше документите, когато искаше да поработи на тишина.

Натрупа възглавничките на купчина и се изтегна върху тях, взе бележника си и няколко разноцветни молива — с червено отбелязваше най-спешните задачи, със синьо — тези, които можеха да изчакат, зеленото беше запазен цвят за бъдещите планове, а с черния цвят маркираше сведенията за ходовете на конкуренцията. В будоара

нямаше телефон — когато обявяваше, че „се оттегля за размисъл“, мадам не желаше да бъде обезпокоявана от никого, включително и от най-близките си сътрудници, дори и да се касаеше за жизненоважни проблеми.

Настани се удобно и са замисли за най-важния проблем, който не търпеше отлагане — името на най-новия ѝ парфюм. Денонощните усилия около синтезирането на аромата я бяха изтощили както никога, затова сега затвори очи, опитвайки се да преодолее умората, докато чакаше да я осени вдъхновението. Но нищо не се получи. Трябваше да звучи подчертано женствено, но мадам Роша бе грабнала името *Femme* преди много години. Не би било зле името да внушава сексуален подтекст, но названието „Чар“ бе масово използвано в какви ли не комбинации. Искаше ѝ се да го кръсти с нещо шикозно, но наименования като „Последната дума на модата“ ѝ напомняха за плитките реклами в модните списания. „Не, ще ми хрумне нещо, знам го — казваше си тя, — затова сега не бива да се изнервям напразно. Винаги съм успявала. Не само с избора на имената и търговските марки, но и с всичко, с което съм се захващала!“

Усмихна се на себе си. Нали съвсем наскоро се бе справила наведнъж с три мъчни задачи? Може би скоро ще доживее деня, когато ще бъдат уредени всички проблеми, произтичащи от най-голямата грешка в живота ѝ, след което може би пътищата им никога нямаше да се пресекат отново. И ако Алекс вземе със себе си баща си, ще бъде много по-добре за всички участници в тази драма. Със зелен молив, запазен за въпросите, които не изискваха спешно решение, тя си записа, че трябва да провери банковата сметка, предназначена за издръжката на дъщеря ѝ, добави една сума на същия ред, но после я зачеркна и написа друга, по-малка. Да, това ще се окаже достатъчно. Той вече е доста стар, здравето му е подкопано, за какво ще са му толкова много пари? Ще му е нужно само спокойствие, за да изживее старините си, и то без много лукс — нали през годините в сибирските лагери е свикнал с какви ли не лишения? И ще предпочете да живее уединено. Защото тъкмо сега, когато бе на път да се утвърди окончателно като Императрицата на красотата, не желаше в никакъв случай журналистите да се ровят в миналото ѝ — след като измисли името и намери лицето за представянето на новия си парфюм, ще организира невиджана рекламна кампания, която ще стигне и до най-

глухите ъгълчета на нейната империя. Затова всичко трябва да бъде изпитано до съвършенство.

От петстотинте парфюма, които се предлагаха на пазара, само двадесет доминираха, всеки сред определен слой от клиентелата — това се доказваше от таблиците за пазарните проучвания — на тези подбрани продукти се падаха 80 процента от продажбите, чийто общ обем надхвърляше 1.5 милиарда долара годишно. Сред тях бе и „Парфюмът на Ева“ — за този великолепен продукт винаги се намираха купувачи. Пък и не само за него — другите козметични изделия на Ева Черни също жънеха внушителни успехи. Но преди да се наложи даден продукт на пазара, замислен с амбицията за сразяваща победа на конкурентите стоки, се изискваха десетки и стотици експерименти, проучвания, рекламни и маркетингови трикове. „Нека първо да открия лицето — каза си Ева, — а после името ще ми хрумне от само себе си.“ За миг пред погледа ѝ изплува красивото лице на Памела Брадли. Да, тя притежаваше нужната класа, отдалече си личеше породата ѝ — нали баща ѝ бе висш военен, а майка ѝ бе дъщеря на граф, макар и напълно обеднял. Но името ѝ бе заплетено в няколко неприятни истории — първо с Фриц Балсен, чиято репутация отдавна бе провалена, а после от скандала около връзката ѝ с единствения син на Ева Черни, който дълго време не слизаше от вестникарските колони. Не, нека си остане там, където е сега. Дори ще бъдат спечелени още пунктове в надпреварата с конкуренцията — нека всички разберат, че мадам Черни не пести хилядарките си, за да намери нова манекенка, защото единствената ѝ грижа е да угоди на взискателните си клиентки. Но всяка манекенка, всяко лице, дори и най-обаятелното, трябва да слезе от сцената веднага щом изпълни предназначението си и омръзне на публиката. Да, това ще бъде жест, който ще се запомни от хората, а няма нищо по-важно от това.

Намръщи се, като си припомни, че отдавна не е получавала известие от адвокатската кантора „Слоун енд Ренсъм“. Отбеляза в бележника си — като една от най-важните задачи за понеделник сутринта — да разговаря със секретаря на кантората. „Всъщност — раздразнено си помисли тя — няма защо да се притеснявам чак толкова. Никой друг не може да наследи парите на семейство Бингъм. Освен ако... да, разбира се... ако Крис не е съставил завещание. Не, сигурно не му е хрумнало да се погрижи за последната си воля, затова

сега адвокатите са заети да уредят десетките формалности. Да, навярно заради това все още не са ми позвънили. Моят Крис винаги си беше малко разпилян... — тъжно въздъхна Ева — но пък толкова спонтанен. И смъртта му бе напълно неочаквана за всички нас...“ Разтърси глава и се опита да пропъди мрачните мисли. Миналото си е минало и никой не може да го промени. Въпреки всичко тя реши да се обади на адвокатите, за да знае какво може да очаква. В края на краищата ставаше дума за огромно състояние. Тези милиони тъкмо сега ще ѝ дойдат много добре — ще ги впрегне в рекламната кампания.

Записа още един ред в бележника си — да поговори с Макс за представянето на новия парфюм. Той бе незаменим, когато се налагаше да се организира шумна и бляскава рекламна кампания. На устните ѝ заигра самоуверена усмивка. Всъщност нямаше област, в която нейният Макс да не беше добър. „Странно — каза си Ева, — толкова време работим заедно, онова приключение беше много приятно и за двама ни. Сега нямам никакво намерение отново да се омъжвам, той винаги ще ми е подръка, а с Мойра Хейнс е свършено... следователно остава само още едно препятствие — трябва да прекрати онова глупаво, смехотворно приятелство с Алекс. Никак не обичам това, но ще се наложи да си поговорим за личния му живот.“ Припомни си как наскоро Макс ѝ бе заявил, че ако мадам не одобрява приятелството му с дъщеря ѝ, то е ясно какво се налага да се предприеме. Но не, това бе последното, на което Ева би се решила. Макс бе прекалено ценен за нея, за да си позволи да го изгуби. Тя и досега така и не проумя как е възможно той да открие нещо интригуващо в едрата, непохватна фигура на Алекс — или тя въобще не е разбирала вкуса му? Е, засега са само приятели. Ако му нареди да се разделят, той навярно ще страда за Алекс, нали всички италианци били ужасно сантиментални? Макар че в бизнеса нито един от тях да не проявяваше дори капчица сантименталност. Е, ще му се наложи да го преглътне, реши Ева. При това рязко, за да скъсат веднъж и завинаги. „Да, ще го поканя тук за следващия уикенд. За да обсъдим представянето на новия ми парфюм. Само ние двамата...“ Усмихна се многозначително.

Наля си в чашата минерална вода от бутилката „Перие“, оставена в кофичката с лед, която Джоунс ѝ бе донесъл на подноса, прибави в

чашата резен лимон и се залови да обмисля стратегията си. Припомни си как го бе съблазнила... тогава той бе по-млад и по-пламенен... а сега... дали ще трябва да го накара да я поухажва малко, преди да... но те са толкова често заедно, че някак си не върви... Както и да е, все ще успее да измисли някакво решение, нали той винаги е бил така внимателен към нея. Кой, ако не Макс, я предупреди за опасностите, с които я застрашаваше Рик Стивънс? И кой ѝ помогна да се отърве от оня аржентинец, Едуардо де Баранка? Защо го е направил Макс Фабиан, освен ако не е преследвал свои цели?

Изпи леденостудената течност и усети как хладината проникна дълбоко в гърлото ѝ. „Да... — замисли се Ева. — Макс ще ми подежда много добре...“ Остави мислите си да блуждаят, но след няколко минути се сепна от тиктакането на часовника върху камината и се върна към реалността. Не биваше да се размечтава, защото така можеше само да развали предвкусаното удоволствие. Сега трябваше да се залови за работа.

— И така, какво ще правиш тази сутрин? — попита я Макс, когато, в девет часа, те двамата излязоха от апартамента му.

— Ще отида до пристана на Съркъл лейн и ще се кача на някое от онези приятни корабчета, за да обиколя с него остров Манхатън — отвърна му Алекс.

— Много искам да дойда с теб, но се налага да уведомя мадам за твоето блестящо хрумване.

— Тя няма да го хареса, ако ѝ споменеш, че аз съм го измислила. На твоето място не бих ѝ го казала.

— Разбира се, че ще ѝ го кажа! Та нали идеята беше твоя?

— Моля те, нямам нищо против да я обявиш за своя. Няма да възразявам.

— Не, Алекс, не мога да постъпя така. Винаги съм бил стриктен и честен в работата си.

— Е, остава ми само да се надявам, че разбираш на каква опасност се излагаш...

— Ето че сега пак започна да се страхуваш от нея.

Алекс го целуна.

— Ще се видим в един на обяд... освен ако не ти се обадя по-рано. Сигурен ли си, че ще успееш да се справиш с нея? Може би ще е по-разумно първо да ти позвъня по телефона? Кой е номерът в кабинета ти, онзи, който бил защитен срещу подслушване?

Макс записа номера в тефтерчето ѝ.

На ъгъла на Петдесет и четвърта улица тя пое в западна посока, а той свърна на изток.

— Приятен ден — закачливо му пожела тя.

— Няма да е приятен, ако закъснееш за обяда — отвърна ѝ той с престорена строгост.

Когато влезе в кабинета си, секретарката му докладва, че мадам е пристигнала от имението Бингъм край Лонг Айлънд, ще поработи сама и към десет часа ще го очаква в кабинета си. „Е, аз тъкмо исках да се срещна с нея“ — зарадва се Макс. Когато влезе в кабинета ѝ, той я завари до прозореца, облечена в превъзходния костюм от Ив Сен Лоран, във френско синьо, комбинирано с бяло, с безупречен грим и фризура.

— Взех важно решение, Макс — започна тя. — Ще замина за този уикенд извън града, за да мога на спокойствие и тишина да обмисля всички варианти за лицето и името на новия ми парфюм. Какво ще кажеш да го кръстим „Always“^[1]?

— Но нямаше ли такава песен? От Ирвинг Бърлин, ако не ме лъже паметта?

Тя се намръщи недоволено.

— Така ли? — Ева никога не се интересуваше от музика и познанията ѝ в тази област бяха доста оскъдни.

— Имам по-добро предложение — подхвана Макс.

— По-добро! — Ева го удостои с недоумяващ, пронизващ поглед, но той не ѝ обърна внимание, свел глава към папката, която остави на бюрото ѝ. В нея бе поставил няколко предварителни скици.

— Великолепно име, такова, каквото не си очаквала. Не мога да си обясня защо по-рано не ни е хрумнало.

Ева се приближи до бюрото си и погледна към папката. Макс чакаше търпеливо. Накрая тя се изпъна и от тона, с който му заговори, опитният адвокат разбра, че мадам е в кисело настроение. Възможната

причина можеше да бъде само една: тя и само тя носеше крайната отговорност за избора на името и досега винаги сама се бе справяла със задачата за подбора на наименованията на продуктите си, а ето че не успя да открие как да нарече най-добрия си парфюм.

— Вече има два парфюма, които отдавна са станали класика, в чиито наименования се съдържа думата „мадам“...

— Да, зная, този на Балмейн и прочутия „Мадам“ на мадам Роша, обаче това е само една дума, като всички други, докато твоето е като титла, която принадлежи само на теб. А погледни и лицето си — ако успеем да ангажираме Бил Фрейзър за снимките, няма ли да предизвика сензация? Не го ли разбираш? Парфюм „Мадам“, представен от мадам.

Видя как гневът и възмущението се бореха отчаяно с егоизма ѝ. Накрая егоизмът ѝ победи. Но нямаше намерение лесно да се предаде.

— Не ти ли се струва някак си... прекалено? Винаги са ме упреждали, че изключително много изтъквам себе си, а това може да се изтълкува като признак, че съм стигнала до върха, откъдето ме очаква само слизане надолу и все по-надолу. — Но на устните ѝ грееше самодоволна усмивка, а очите ѝ го гледаха замечтано. — Хм... Парфюм „Мадам“, представен от мадам? — Гласът ѝ меко повтори думите на Макс, а после продължи с по-хладен тон: — Да, струва ми се, че си попаднал на нещо, което може и да свърши работа, Макс. Много умно от твоя страна, че дойде да ми го съобщиш тъкмо в момента, когато бях изпаднала в колебания и съмнения, след като двамата така упорито търсехме най-доброто решение. — Очевидно не желаше да му предостави цялата слава.

— О, не, не съм го измислил аз.

Очите ѝ се присвиха.

— Да не би да си се разприказвал с някой извън компанията ми? — Гласът ѝ бе тих, ала изпълнен със заплаха.

— Не, предложението бе направено тук, в сградата, в моя кабинет.

Ева въздъхна.

— Надявах се да е било така. Защото пълната секретност е от огромно значение. Това ще бъде изненада като светкавица на пазара — добави тя и се усмихна зловещо. — И така, чие е това гениално хрумване? — Сега устните ѝ се изкривиха в сардонична усмивка и

Макс се досети какво мисли в момента: който и да беше, щеше да си навлече гнева ѝ, защото Ева не понасяше съперниците си.

— Алекс.

— Алекс? Какво? — Ева веднага смръщи вежди. В първия миг дори не схвана, че става дума за дъщеря ѝ, въпреки сполучливата намеса на Алекс при избора на комплектите за великденските подаръци.

— Да, Ева, правилно си чула. Говоря за дъщеря ти, Алекс Брент.

Ева го изгледа яростно, но Макс устоя на погледа ѝ. Вече се приготвяше да се обърне и да поеме към вратата, когато тя внезапно промени решението си.

— Почакай! Обясни ми по-подробно как се е стигнало дотам. — Макс изпълни нареждането ѝ.

— И всичко това ѝ хрумна само след едно-единствено вдъхване на аромата. Тя безпогрешно намери най-точното наименование. Защото този аромат — това си ти, цялата ти същност е скрита в него — пък и ти го замисли, ти го създаде, ти го олицетворяваш. Хрумването е гениално, Ева. Кой можеше да си помисли, че Алекс, а не Крис ще наследи твоя талант, твоя неподражаем инстинкт за най-подходящия избор на имена и лица, цветове и опаковки? Между впрочем Алекс съвсем не се стреми да стане център на вниманието, нищо подобно. Припиши на себе си труда по изобретяването на това име, защото дъщеря ти никак не се интересува какво ще стане след това. Тя вярва, че бизнесът с човешката красота е най-голямата илюзия на всички времена.

Ева нищо не отвърна, само го гледаше втренчено. Едва след дълга, мъчителна пауза тя го попита:

— Откога е в Ню Йорк?

— От миналия петък.

— Тя ли ти се обади?

— Не. Потърси ме Памела БRADLI.

— Защо?

— Защото има един проблем, който обаче нямам право да разгласявам.

— Макс... — В тона ѝ ясно се долавяше недвусмислено предупреждение.

— Съжалявам, Ева, но това е въпрос, който няма нищо общо с теб. — Той сведе поглед към дебелия килим. — Мога да ти кажа само, че се отнася до Крис.

— Моят син!

— Той беше брат на Алекс — напомни й Макс, — а освен това бе решил да се ожени за Памела.

Очите й сякаш го блъснаха в гърдите, така силно пронизваше изгарящият й поглед. На Макс му се стори, че този огнен лъч може да разтопи дори камък. Без да отмества погледа си от него, тя протегна ръка към редицата от бутони върху бюрото й и яростно натисна един от тях.

— Маргарет, свържи ме с Бъртрам Ренсъм от „Слоун енд Ренсъм“. Знаеш номера му.

Докато чакаше да я свържат, Ева запази гробно мълчание, а Макс благоразумно изчакваше края. Лицето й бе като маска, същата ледена физиономия, която досега бе пазила единствено за дъщеря си, но този път в очите й се четеше недвусмислена заплаха. Телефонът звънна и тя веднага сграбчи слушалката.

— Мистър Ренсъм? Да, добре, благодаря ви. Относно завещанието на сина ми... — Тя се заслуша, лицето й се напрегна, тръпка прониза тялото й. — Как се казва? — Ева посегна към молива, записа си някакво име и телефонен номер. — Това да не би да е филиал, или е някаква дъщерна фирма? Да, ще проверя, да, благодаря ви. — Остави слушалката, после натисна друг бутон и набра номера, записан на листа пред нея. — Бих искала да говоря с мистър Алън Бърнард... на телефона е Ева Черни. — Изчака малко, преди да продължи: — Мистър Бърнард, не зная дали имате представа с кого се залавяте... — Внезапно млъкна и се заслуша, а Макс видя как гърдите й тежко се отпуснаха, когато научи отговора от слушалката. — Ще видим какво се крие зад всичко това! — извика тя и затръшна слушалката. После посегна към червения телефон. — Памела? Искам да дойдеш в кабинета ми. Веднага!

Макс отново се запъти към вратата, но яростният вик на Ева го прикова на място:

— Не! Ти ще останеш тук! Знаеш толкова много, че няма смисъл да го крия от теб.

Макс сви рамене и се отпусна в едно от дълбоките кресла. Ева се обърна с гръб към него, раменете ѝ се тресяха от безсилна ярост. Слава на бога, че бе успял да предупреди Памела. Алекс бе настояла за това веднага щом Макс ѝ съобщи, че ще докладва на мадам за автора на предложението за избора на името на парфюма.

— Тя веднага ще свърже двете събития, затова е редно да предупредиш Памела — бе заявила винаги разумната Алекс.

Салонът на мадам Черни бе съвсем наблизо, така че Памела се появи в кабинета само след две минути.

— Търсили сте ме, мадам? — учтиво започна Памела.

Ева дори не се обърна.

— Разкажи ми всичко, което ти е известно за завещанието на сина ми.

— А защо тъкмо аз? Та това не ви засяга!

Ева рязко се извърна и Памела изплашено отстъпи една крачка. Макс веднага скочи от креслото.

— Как смееш! Не ти стигна, че ми отне сина, а сега се опитваш да задигнеш и парите му!

— Тези пари не са ваши! Те принадлежаха на Крис.

— Мои са! — изкрещя Ева. — Принадлежаха на съпруга ми и от него се прехвърлиха на сина ми, а сега се падат на мен! Искам да знам как се стигна дотук.

— Може да викате, колкото си искате, ала това нищо няма да промени! — Задъхана, Памела се спря за миг, пое дъх, и сетне продължи с убийствено ясен глас: — В завещанието на Крис нищо не се споменаваше за вас. Абсолютно нищо, нито дума!

— Ти ли ще се осмеляваш да ми обясняваш? Ти ли ще се разпореждаш с моя син!

— А кой го доведе до този трагичен край? — Сега очите на Памела гледаха с изгаряща сила. — Той се метна на онази смъртоносно бърза кола само защото нямаше как да погаси гнева си... винаги се втурваше като обезумял по магистралите, за да не мисли за нищо друго! Защото вие го унижавахте, разкъсвахте сърцето му, отравяхте дните и нощите му. И не се опитвайте да прехвърляте вината си върху мен! Аз нищо не ви дължа, нито пък той. — Памела се усмихна. — Дори...

— Уволнена си! — изръмжа Ева. — Вън от кабинета ми! Веднага напусни офиса ми! И повече да не си стъпила в компанията ми! Веднага ще предупредя охраната...

— С най-голямо удоволствие, мадам. Защото не можете да ме уплашите. Сега притежавам силата на парите, на големите пари. Както и дъщеря ви. Повече няма какво да си кажем. Защото ако реша да се разприказвам, никак няма да ви бъде приятно. Защо не ме замъкнете в съда? Защото за нищо на света не желаете да се компрометирате, ето защо! — Тя се дръпна, за да избегне телефонния апарат, която Ева в яростта, си запокити към нея, кабелът се изпъна докрай и апаратът се стовари с трясък на бюрото ѝ.

— Вън! — изкрещя Ева. — Вън, вън, *вън!*

Памела се обърна и тръгна към вратата.

— Идваш ли с мен, Макс? — спокойно попита тя.

— Тъкмо това се канех да направя — тежко въздъхна Макс и затвори вратата след себе си.

Ева безпомощно се отпусна на стола си. Трепереше от гняв, сърцето ѝ биеше до пръсване, главата я болеше ужасно. Гневно махна с ръка и с един замах помете трите телефона на пода. Вратата на кабинета се отвори и през нея се подаде изплашеното лице на секретарката ѝ.

— Вън! — кресна Ева. Опря лакти на бюрото и зарови лице в шепите си. „Трябва да събера мислите си... Да се успокоя... на всяка цена...“ Задиша по-дълбоко, както винаги правеше в случаите, когато се налагаше да се овладее. Вдишване, издишване, вдишване, издишване, със затворени очи. Няма по-успокоителна процедура. Не вдигна клепачите си, докато не усети как сърцето ѝ възстанови нормалния си ритъм. Ръцете ѝ омекнаха и тя се отпусна в стола. Пред изморения ѝ поглед попаднаха скиците, които Макс бе оставил на бюрото ѝ. Сграбчи ги, разкъса ги и ги запрати обратно върху бюрото.

Така... Нейният син я е пренебрегнал в полза на сестра си и любовницата си. Добре, в края на краищата това бяха само пари, а тъкмо пари тя имаше в изобилие. Естествено, щяха да ѝ бъдат от огромна полза, и то тъкмо сега, но и без тях ще се справи. Разтърка челото си с палеца и показалеца си, като че ли се опитваше да разхлаби стоманения обръч, който я стягаше. Болката пулсираше в слепоочията

й в синхрон с пристъпите, пронизващи сърцето й. „Мисли! — заповяда си тя. — Трябва всичко да обмислиш!“

„Господи, как е могъл да ме обиди така? След всичко, което направих за него? Е, вече нищо не може да се промени... Нали това бяха негови пари? Нека те да си въобразяват, че са постигнали нещо... но какво? — озадачи се тя. — Отмъщение? И за какво? Нали издържах дъщеря си? Нали платих образованието й? Нали и на онази Памела Брадли намерих работа, и то не лоша? Защо трябва да се срамувам от тях? Правех всичко, което ми се струваше разумно и естествено... Но как е могъл Крис да ме изостави? Та нали именно аз го убедих да приеме това наследство? И винаги съм му желала само най-доброто... А той е нарушил изричните ми заповеди, да не говорим за желанията ми, и се е втурнал да споделя с онази Памела, както и с Алекс — последната жена, с която исках синът ми да общува. И ето сега какъв се оказа крайният резултат.“

Лицето й се промени. В никакъв случай не трябваше да постъпва необмислено, защото щеше да стане за смях. Ако се заеме да оспорва завещанието на Крис, с това ще докаже пред всички, че за нея най-важното са били неговите милиони. Нека да правят каквото си искат, да вземат парите, всичко да вземат. Не трябва да им обръща внимание. „В края на краищата аз имам грандиозни планове, затова сега не трябва с нищо друго да отвличам вниманието си.“

Но Макс... Макс бе страхотна, непоправима загуба за нея. Как е могъл той да постъпи така с нея? Та нали тя го бе измъкнала от улицата, тя му бе дала всичко. Какво щеше да представлява той сега, ако не беше тя? Един жалък адвокат. В малка, прашна кантора, е, може би не чак толкова малка. Такава подла измяна! Следващият й адвокат ще бъде напълно различен и тя още от първия ден ще му обясни къде му е мястото. Повече не желае Макс да се вясва пред очите й.

Но това й напомни за дъщеря й и за нейното участие. „Да, признавам, че е интелигентна, но чак дотам? Защо нищо не съм подозирала? Макс би трябвало да ме осведоми. Той я познаваше по-добре, но ето че съзнателно се е опълчил срещу мен, само и само за да й угоди напълно! Не за мен се е грижел той, а за нея, въпреки целия театър, който ми е разигравал толкова години... Всъщност мога ли да твърдя, че Макс се е държал зле с мен? Не, обаче нали той бе мой съпруг, защото аз, Ева Черни, все едно бях омъжена за него. А ето че

сега се безпокои не за мен, а за нея! Той би трябвало също да си знае мястото. И защо не ме е предупредил, че Алекс е толкова способна? Може би е решил сам да използва дарбата ѝ? — Ева настръхна от тревога. — Както става сега? Не, не, не е истина... та нали той сам ѝ заяви, че Алекс, не се интересува от рекламната кампания, пък и по всичко си личеше, че обитава съвсем друг свят, има напълно други интереси... това се вижда дори и от облеклото ѝ. Но наистина бе талантива. Нима е наследила моя талант? Да, сигурно е така. Парфюм «Мадам», представен от мадам. Защо не ми хрумна на мен? Съвършено подхожда на идеята ми. Ще ме коронясат като Императрица на красотата. Кой би могъл да повярва, че е способна на това? Крис никога не би се досетил, въпреки че се стараех да го увлека в професията си, а ето че това невзрачно създание, което дори бях забравила... Всъщност нали зад скромната ѝ външност все пак се крие моята дъщеря? Нима Макс и в това ще се окаже прав? Че тя е моята наследница, а не Крис?“

Скочи от стола си тъй внезапно, че той едва не се претърколи зад нея. Очите ѝ се разшириха, дъхът ѝ секна. „Разбира се! О, да — помисли си тя, изтощена от шока, но предвкушването на триумфа вля свежа кръв в артериите ѝ, — и това бе планирано, макар и не така, както съм очаквала. Кръгът се затвори! Това е пръстът на съдбата, която винаги е играела такава важна роля в живота ми! Затова изчезна от него всичко, което погрешно съм считала за изключително важно! Защото единственото истински важно е било да дочакам този миг. Каква глупачка съм била! — Устните ѝ ядосано се свиха. — Пълна идиотка! — Ева яростно удари челото си с длан. — Тъкмо в това се е криела истината! Не е чудно, че съдбата ме наказва тъй жестоко! Поех по погрешен път, а трябваше да постъпя съвсем иначе. Тя е наследила таланта ми, усета ми. И тя, само тя е достойна да наследи династията ми!“

Стана от бюрото, нервно пристъпи напред, после се върна, грабна един молив и треперещите ѝ ръце мигом го пречупиха, докато мозъкът ѝ трескаво обмисляше, кроеше и отхвърляше планове, преценяваше идеи.

„Трябва да си я върна обратно! Няма значение как, все нещо ще се уреди. Да, и двамата! Защото е заложено прекалено много на карта! Защото — помисли тя, изпаднала в заслепение, това е само началото, а

до кулминацията остава още много път. Има задачи, които трябва да се реализират на всяка цена. Но защо толкова дълго време трябваше да изтече, преди да го осъзная? Ето защо се е появил отново Лаело Ковач в моя живот! Сега мога най-после да се омъжа за него, да призная дъщеря си и да основа своята династия! О, това ще е наистина достоен финал! — въздъхна тя, заслепена от мечтите си. — Колко просто било... едва сега го разбирам. Това е била моята съдба! Да основа династия! Възможностите са неограничени! О, да, трябва да си ги върна, и двамата. И ще успея. Да. Ще успея. Ще измисля някакъв вариант. Умея да убеждавам, да моля, да заплашвам. Ще си ги върна и заедно ще постигнем такива успехи, каквито никой не е сънувал! Разбира се, Алекс ще трябва да се прости с много от своите навици, разбирания, да захвърли онези парцали, но това е най-лесното за жена като мен. Нали никой не е променял повече от мен милиони жени по света през последните тридесет години? Когато привърша с нея, никой няма да я познае. И тогава ще носи заслужено името Черни!“

Отново се отпусна изнемощяла в стола си, трепереца под напора на виденията си. „Има толкова много работа занапред... но когато представя най-новия си парфюм, едновременно с това ще обявя и създаването на моята династия. Парфюм «Мадам», представен от мадам. Както и новата фигура в бранша, Алекс Черни, също от мадам. Съвършено! Ще измисля как най-добре да я съблазня — а тя ще се поддаде, защото няма жена, която да устоява пред изкушенията на красотата. Да, тя е моята съдба, моето предназначение. Как съм могла да бъда толкова заслепена! О, колко глупаво е всичко понякога... Да търся къде ли не, когато съкровището е било буквално пред краката ми! — Усмихна се. — Но съдбата си знае работата. Тя не само ме изведе до върха на успеха, но и надзираваше всяка моя стъпка. Защото съм обречена на успех. Затова Алекс ще се върне при мен. Както и Макс. И за него ще измисля нещо. Съдбата и в този случай ще ми помогне, както винаги досега.“

Вдигна гордо, победоносно, ръце нагоре като шампион, приветстван от ревящата тълпа на стадиона. Възторгът ѝ едва не я задави, втурна се към бюрото да събира изпокъсаните скици и в този миг си счупи един нокът. Обикновено при подобни обстоятелства изпадаше в ярост, но сега само се засмя дрезгаво. „Нищо, нищо няма значение, освен успеха. Ще се справя с всичко! Ще ги върна обратно и

тогава ще потекат големите пари...“ — Засмя се необуздано и натисна звънеца за секретарката си. „Всяко нещо по реда си. Да започнем с най-простото.“

— Маргарет — заяви тя. — Счупила съм си един нокът. Иди в салона и доведи мис Роуз.

[1] Винаги (англ.). — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.